Frank Herbert
Bill Ransom

PANDORA

Factorul Înălţare

(Titlul original: The Ascension Factor

De felu-i, mila-i slobodă de silă.
Ea picură din cer, ca ploaia lină,
Pe joasele câmpii, de două ori
Cu binecuvântarea: celui ce dă,
Şi celui ce primeşte. Puternică
Între puternici...
— **William Shakespeare, *Neguţătorul din Veneţia,* Biblioteca din Vashon**

JEPHTHA TWAIN ÎNDURA cele mai cumplite chinuri din ultimele trei zile. Călăii Sindicatului Războinicilor erau profesionişti: pentru ei ar fi fost o adevărată ruşine ca victima să moară prea devreme. De când intrase pe mâinile lor — de trei zile — nu leşinase nici măcar o singură dată. Îşi dăduseră foarte repede seama că amărâtul nu le va folosi la nimic. Agonia aceasta era pedeapsa pentru că îi făcuse să-şi piardă timpul cu el. După torturi, îi înfipseseră cârlige în carne şi-l agăţaseră pe peretele din obsidian al promontoriului. Nu-şi făcuse nici o iluzie, ştia de la început că acolo va ajunge. Cei care se opuneau regimului erau adesea spânzuraţi în cârlige şi lăsaţi să moară sub privirile întregii aşezări. Sensul precis al acestei lecţii nu fusese niciodată foarte clar.

Era noapte când cei trei din Sindicatul Războinicilor îl agăţaseră în cârlige. Îl răpiseră tot la adăpostul întunericului, iar Jephtha considerase acest lucru drept o dovadă de laşitate. Cu

greu, reuşi să deschidă pleoapa stângă; era mai puţin umflată decât cealaltă. La orizont, deasupra obrazului negru al oceanului, se ghiceau razele timide trimise de zori să spioneze printre stele. Luminile unui hidrobuz cu navetişti se îndreptau greoi spre cheiul aşezării de dedesubt. Ca şi celelalte, era înţesat cu muncitori care lucrau la Proiectul *Nava Neantului.*

Numeroase hidrobuze pătau întunericul de nepătruns al oceanului, pe traseul dintre satul din Kalaloch şi complexul turnului de lansare. Un labirint de conducte organice şi diguri din piatră împânzea ţărmurile Kalalochului, asigurând buna desfăşurare a noilor proiecte de acvacultură iniţiate de "Comerţul Tritonian". După ce echipamentul de pescuit îi fusese confiscat, iar licenţa retrasă, Jephtha încercase — fără succes — să se angajeze în cadrul unuia dintre aceste proiecte. Partenerul său păstrase pentru sine doi peşti în loc să-i declare la depozitul portului. "Noua strategie economică" a Directorului interzicea acest lucru, iar agenţii săi îi pedepsiseră crunt pe cei doi pescari, ca să dea tuturor o lecţie.

Când zorile luminoase îşi făcură apariţia la orizont, Jephtha se simţi deodată mai uşor. Parcă nu-şi mai simţea corpul. Sinele său se debarasă de durere şi, ca un peştişor care se zbate să scape din mâna pescarului, reuşi să iasă din învelişul sufocant al cărnii chinuite. Se opri la câţiva metri depărtare, deasupra unei stânci, privind înapoi spre propriul său trup însângerat La această latitudine sudică, zilele pandorane durau aproape paisprezece ore. De câte ori aveau să mai respire plămânii săi perforaţi? Câtă viaţă mai rămăsese în sacul acela cu formă umană?

Marica, îşi aduse aminte, *Marica mea şi cele trei odrasle ale noastre! Sindicatul Războinicilor m-a ameninţat că-i va urmări şi pe ei...*

Îşi vor închipui că Marica le ascunde ceva. Vor pretinde că femeia împreună cu micuţii ei erau periculoşi pentru întreaga suflare din Kalaloch. Vor începe cu copiii, pentru a o convinge să vorbească, dar ea nu putea spune nimic. *Pentru că nu ştie nimic.* Jephtha închise strâns pleoapa ochiului sănătos, scăldat în sânge şi copleşit de remuşcări.

"Echipa specială" a Directorului îi înfipsese în piept şi spinare cârlige pentru maki; cârlige din oţel, cu vârful de mărimea degetului mare. În lumina proaspătă a zorilor, îi străluceau ca o

armură pe piept. Forfacele şi plumbii îi atârnau până la genunchi, precum o fustanelă. Lumina reflectată de cârlige, ca şi mirosul de sânge, aveau să atragă Nemilosul ce îl va ucide.

Jephtha pusese momeală în mii de cârlige ca astea. Acum atârnau liber pe lângă el, scoţând clinchete la fiecare mişcare a sa, la fiecare adiere a brizei. Atârna în două duzini de cârlige — douăsprezece înfipte în piept, douăsprezece în spinare. Probabil că numărul avea o semnificaţie anume, dar nu i-o dezvăluiseră, însă aflase de la ei răspunsul mult căutat.

Fantomele există cu adevărat! îşi repetă de câteva ori în minte: *Fantomele există cu adevărat!*

Toţi auziseră despre Fantome, dar nici unul dintre cunoscuţii lui nu întâlnise vreuna. De câteva luni, holovizoarele, televizoarele sau aparatele de radio captau misterioasele emisiuni difuzate de "Postul-Fantomă". Nimeni nu se îndoia că acest post aparţinea Fantomelor. În sate circulau poveşti despre lupta lor destinată înlăturării de la putere a Directorului — Raja Flattery — şi a călăilor care-l slujeau. În fiecare Jurnal de Noapte apăreau comentarii despre activitatea lor subversivă: deturnarea livrărilor, furturi de alimente, sabotaje. Tot ceea ce deranja cauza Directorului era pus pe seama Fantomelor, care deveniseră responsabile chiar şi de producerea calamităţilor naturale. "Postul-Fantomă", folosindu-se de oameni pricepuţi şi echipamente sofisticate, intervenea abuziv pe frecvenţele oficiale, transmiţând informaţii menite să şubrezească încrederea populaţiei în Director.

Jephtha încercase de mai multe ori să se alăture Fantomelor, şoptindu-şi pe la diverse uşi intenţiile. Însă nu primise nici un răspuns. "Postul-Fantomă" făcuse ca speranţa să renască în el; hotărâse să lupte de unul singur. Acum era convins că aşa acţionau Fantomele: fiecare pe cont propriu.

Îşi propusese să distrugă însuşi sediul puterii — centrala electrică principală, plasată între Kalaloch, aşezare industrială aflată în plină expansiune, şi locuinţa personală a Directorului.

Obiectivul ales de el era o instalaţie de obţinere a hidrogenului, care furniza hidrogen, oxigen şi electricitate pentru toţi antreprenorii reuniţi de programul spaţial. Aruncarea în aer a centralei ar fi lăsat în pană, o vreme, fabrica orbitală şi preţiosul Proiect *Nava Neantului.* Jephtha îşi spusese că locuitorii săraci ai Kalalochului oricum nu beneficiau de avantajele acestei in-

stalaţii. Mii de oameni nu aveau electricitate în case; Proiectul şi Flattery ar fi urmat să sufere cel mai mult. Bietul pescar ar fi trebuit însă să-şi imagineze că Securitatea se gândise deja la asta şi, în consecinţă, era pregătită.

Interogatoriul se desfăşurase după vechiul tipic. Îl prinseseră fără nici o problemă, apoi îl obligaseră să stea trei zile în picioare, dezbrăcat, cu capul acoperit de o glugă, în timp ce îl torturau din simplă plăcere. Sângerarea încetase aproape total, dar asta făcea ca muştele să se lipească în număr şi mai mare de rănile deschise. Două Aripi Plate — demoni veninoşi — urcară pe piciorul său stâng, fluturându-şi aripile într-un fel de ritual, însă nici una dintre ele nu-l muşcară.

Nemiloşi, se rugă el. *Dacă tot nu mai am scăpare, atunci prefer să mor cât mai repede, sub colţii unui Nemilos, şi nu ciugulit puţin câte puţin.* De asta îl şi agăţaseră aici — ca momeală pentru Nemiloşi. Demonul cu glugă se va repezi năpraznic, ca de obicei, aducând moartea omului şi găsindu-şi propria pieire în cârligele de oţel. Pielea sa avea să fie vândută la un preţ bun, în târgul satului. Pescarul ştia că, pentru călăii lui, acesta era un prilej de distracţie: îi auzise când plănuiseră să împartă câştigul obţinut de pe urma pieii. Setea îi uscase gura atât de tare, încât buzele îi crăpau la fiecare acces de tuse.

În viaţa sa amărâtă şi împovărată de foame, Jephtha îndrăznise să spere două lucruri: să se alăture Fantomelor şi să o zărească pe Sfinţia Sa, Crista Galii. Făcuse tot posibilul să-şi atingă primul ideal. Acum, agăţat de peretele stâncos care domina Cartierul General al Directorului, încerca să distingă detalii ale activităţii din impunătoarea locuinţă; imaginea formată îndărătul ochilor plutea într-o ceaţă din ce în ce mai întunecată.

Una dintre siluetele acelea ar putea fi a ei. Ceaţa ameninţa să pună stăpânire şi pe mintea lui. Îşi umflă pieptul decorat cu cârlige, gândind: *Dacă aş fi Fantomă, aş scoate-o de-acolo.*

Crista Galii, întruchiparea purităţii, era o tânără de douăzeci şi patru de ani născută printre frunzele uriaşe ale junglei de alge. Misterul plutea în jurul ei precum o aură. Cu cinci ani în urmă, când oamenii lui Flattery distruseseră un pâlc solitar de alge, Galii apăruse la suprafaţă printre resturile carbonizate. Modul în care fusese crescută sub apă şi apoi redată omenirii reprezenta una dintre acele enigme pe care Jephtha şi familia sa

le numea "miracole". Se zvonea că tânăra fată oferită de alge era speranţa întru salvarea Pandorei. Că va da hrană celor flămânzi, îi va tămădui pe cei bolnavi, va aduce pacea în sufletele muribunzilor. Dar Directorul, un Preot-psihiatru, o ţinea sub cheie, departe de contactul cu restul oamenilor.

"Are nevoie de protecţie", spusese Flattery. "A fost crescută în mijlocul algelor. Mai întâi trebuie să ştie ce înseamnă să fii om."

Ce ironie! Tocmai Flattery se apucase să o înveţe cum să fie om! Jephtha, căruia dureroasa transcendere îi limpezise mintea, îşi dădea seama că fata devenise prizoniera Directorului, la fel cum restul pandoranilor fuseseră transformaţi în sclavi. Până acum, lanţurile pescarului fuseseră invizibile: lanţuri ale foamei, lanţuri ale propagandei, lanţuri ale fricii; toate îi zdrăngăniseră în cap asemenea unui clănţănit de dinţi.

Se rugă tot sinea sa ca Securitatea să nu-i găsească pe Marica şi pe cei trei copii. Aşezarea se întinsese, iar oamenii se ascundeau printre ceilalţi oameni precum peştii între peşti.

Cine ştie? Poate că...

Îşi scutură capul, provocând clinchetul cumplitelor cârlige. Nu mai simţea nimic, în afara brizei răcoroase care plutea pe deasupra refluxului de dimineaţă şi îi aducea în nări mirosul de iod al algelor putrezind pe ţărm.

Acolo! La hubloul acela din clădirea principală...

Imaginea dispăru şi inima lui Jephtha porni să bată dureros de repede. Ochiul sănătos nu se mai putea focaliza, întunericul coborâse din nou peste el, însă pescarul era sigur că zărise silueta luminoasă a Cristei Galii.

Nu ştie ce se petrece, îşi spuse el. *Dacă ar şti ce monstru este Raja Flattery, şi dacă i-ar sta în putinţă, l-ar distruge. Sunt sigur că, dacă ar şti, ne-ar salva pe toţi.*

Gândurile sale se întoarseră din nou la Marica şi la cei trei micuţi. Nu erau atât gânduri, cât vise. O văzu traversând un platou înalt, mână în mână cu copiii. Soarele aflat pe cer strălucea puternic, dar nu pârjolea, iar insectele dispăruseră. Umblau desculţi pe stratul moale de iarbă presărat cu mii de flori...

Strigătul strident al unui Nemilos îl scoase brusc din reverie. Ştia că nu existau câmpuri fără insecte, şi nicăieri pe Pandora nu puteai umbla desculţ printre flori. Ştia că Securitatea din Vashon şi Sindicatul Războinicilor erau recunoscuţi pentru insistenţa,

eficienţa şi brutalitatea lor. Dacă porniseră pe urma Maricăi şi a copiilor, atunci aveau să-i descopere, oriunde s-ar fi ascuns. Ultima sa speranţă era ca Nemilosul să-l ucidă înainte ca rămăşiţele familiei sale să fie atârnate în cârlige alături de el.

Încă o dată, am permis unui Preot-psihiatru să ucidă zeci de mii de Insulari şi Tritoni — semeni de-ai noştri. Acest nou PP, Raja Flattery, îşi spune "Directorul", dar zilele îi sunt numărate. De-acum încolo nu vom mai linge mâna puterii, şi nu ne vom mai dezveli ceafa în faţa călăului.

— Prima emisiune a Postului-Fantomă

5 Bunratti 493

ÎNTÂIA RAZĂ DE SOARE care trecu prin fereastra din plasmasticlă mângâie cu degetele sale rozalii suprafaţa unei perne imaculate. Apoi alungă vălul întunericului de pe mobilierul sărac, dar plin de culoare ce contrasta cu cenuşiul pereţilor. Cubiculul, deşi ancorat ferm pe solul tare al continentului, oglindea tradiţiile unei culturi ce plutise liber, timp de cinci secole, pe oceanul neîntrerupt al Pandorei.

Insularii, adevăraţi vrăjitori în domeniul bioingineriei, construiau totul din materie vie: cănile, farfuriile, faimoasele scaune-câine, izolaţiile, piesele asamblabile, covoarele, dulapurile şi chiar insulele. Acest cubicul avea mobilă organică şi oferea ocupantului un teanc de bilete care se puteau preschimba foarte uşor în cupoane pentru hrană. Cupoanele pentru aprovizionarea pe piaţa neagră reprezentau un preţ destul de ieftin plătit de Director pentru asimilarea unei culturi — cultura insulară — care se ciocnise cu piatra continentului tocmai atunci când el se prăvălea de pe orbită în apele oceanului.

Pe unul dintre pereţi fusese agăţată o tapiserie. Formele şi culorile se însufleţiră sub mângâierea razelor de soare: peşti coloraţi în albastru şi roşu înotau pe la margini, aripioarele lor delicate împletindu-se cu frunzele uriaşe ale algelor verzi; petale albastre şi tulpini portocalii se uneau la baza desenului pentru a

alcătui un Oracol stilizat. O fiinţă diafană dormea pe patul de sub tapiserie, pieptul său ridicându-se şi coborând uşor, în ritmul respiraţiei liniştite.

Noaptea şi umbrele sale plecară în fugă de la fereastră. Insularii iubiseră dintotdeauna lumina; pe vremea când îşi construiau insule, aveau grijă ca razele de soare să pătrundă peste tot în locuinţele lor. Chiar şi acum, când aproape toţi rămăseseră ancoraţi pe solul ferm al continentului, făceau astfel încât să se bucure cât mai mult de căldura binefăcătoare a luminii. În casele lor din adâncuri, Tritonii atârnau picturi care înfăţişau realitatea aflată dincolo de pereţii protectori. Insularii preferau soarele, briza, viaţa, şi mirosurile ei.

Cubicului acesta era mic şi sărăcăcios, însă plin de lumină. Fusese construit cu autorizaţie, în cartierul negustorilor, şi oamenii Directorului îl inspectau adesea. Ocupa o parte din etajul al doilea al *Asului de Cupă,* noua cafenea din portul Kalaloch. O uriaşă ceaşcă albă de cafea fusese agăţată de tija din metal de sub fereastră.

Aproape simultan cu respiraţia fetei adormite, valurile oceanului loveau timid în zidul cafenelei. Din când în când se auzea cârâitul vreunei păsări trezite din somn sau rafalele de vânt trecând prin velatura bărcilor ancorate în port; pieptul fetei se oprea brusc, preţ de câteva clipe, apoi îşi relua mişcarea liniştită.

Zorile luminaseră camera suficient de puternic pentru a se putea distinge o siluetă aşezată în apropierea patului, nemişcată şi cu toate simţurile la pândă. Din când în când ducea o cană la gură, apoi o aşeza la loc pe genunchi. Silueta stătea cu spatele la perete, lângă fereastră şi capul patului, supraveghind intrarea în cubicul. Cana era un produs insular din lemn de esenţă tare; razele de soare aruncau scântei la atingerea cu incrustaţiile din sidef. Mâna care o ducea la gură era de bărbat: nici delicată, nici bătătorită.

Bărbatul se aplecă în faţă, contemplând somnul adânc al fetei şi ochii ei deschişi. Înaintarea victorioasă a luminii deasupra golfului de dincolo de fereastră se reflecta în accentuarea conturului umbrelor din interior şi retragerea continuă a acestora.

Privitorul, Ben Ozette, trase pătura peste umerii goi ai fetei, ferind-o de umezeala neplăcută a zorilor. Pupilele rămăseseră

dilatate în irisul verde al ochilor ei, deşi soarele începea să strălucească puternic. Ben îi coborî pleoapele cu degetul mare, lucru care nu păru să o deranjeze. Fiorul necontrolat ce trecu prin trupul bărbatului, din tălpi până-n creştet, nu se datora aerului rece al dimineţii.

Fata era o simfonie în alb — păr alb, gene albe, sprâncene albe, piele nepătată şi netedă ca porţelanul... Părul aspru fusese tuns astfel încât să-i scoată în evidenţă faţa, iar la spate îi cădea până aproape de umeri. Totul se potrivea perfect cu ochii aceia verzi şi strălucitori.

Bărbatul întinse nehotărât mâna spre pernă, apoi şi-o trase înapoi. Profilul său scotea în evidenţă pometii puternici, nasul acvilin şi sprâncenele înalte moştenite de la strămoşii săi Tritoni. Ca reporter la Holoviziune, Ben Ozette îşi câştigase faima pe întreaga planetă. Figura sa devenise tot atât de familiară ca şi cea a unui frate sau a unui soţ. Oricine îi recunoştea imediat vocea. Dar în activitatea sa ilegală, la Postul-Fantomă, activa ca scenarist şi regizor în vreme ce Rico ieşea la lumină — deghizat, desigur, în curând, mânia dezlănţuită a lui Flattery se va abate asupra familiilor, prietenilor şi colaboratorilor lor.

Nu avuseseră la dispoziţie suficient răgaz pentru a pune la cale un plan. În timp ce înregistrau pentru un reportaj săptămânal, amândoi observaseră cum toţi, inclusiv membrii Securităţii, stăteau departe de raza de sensibilitate a microfonului. La următorul reportaj nu mai stătură locului, ci se repeziră cu microfonul în dreapta şi-n stânga, răspândind panică. Iar noaptea trecută, nimeni nu le mai stătuse în cale. Rico se ocupase de restul detaliilor. Gândul că vor fi vânaţi de slugile lui Flattery îi aduse un pic de uscăciune în gură. Sorbi încă o gură de apă.

Poate că este adevărat, îşi spuse. *Poate că fata asta a fost creată în mod deliberat. Este prea minunată, prea perfectă pentru a fi un accident.*

Dacă însemnările Directorului spuneau adevărul, Crista Galii *era* o construcţie a algelor, şi nu o fiinţă născută de oameni. Doctorul care o examinase imediat după ce fusese scoasă din apele oceanului apreciase în raportul său că era vorba de "o albicioasă cu ochii verzi, în vârstă de aproximativ douăzeci de ani; tulburări de respiraţie pricinuite de înghiţirea apei sărate; agitată, memoria recentă excelentă, memoria îndepărtată

destul de slabă, probabil absentă..."

Trecuseră cinci ani de când răsărise din apă, plonjând, prin intermediul emisiunilor informative, în casele pandoranilor. În tot acest timp, doar laboranţii lui Flattery primiseră permisiunea de a se apropia de ea. Ben ceruse să facă reportajul din simplă curiozitate şi se trezise urmărind un ţel mult mai înalt decât cel pe care-l avusese iniţial în minte. Învăţase să-l urască pe Director; acum, privind somnul agitat al Cristei, nu avea nici cea mai mică părere de rău.

Într-adevăr, recunoscu în sinea sa, *ştiam de la bun început că, mai devreme sau mai târziu, tot aici voi ajunge. Lupt de prea multă vreme şi prea făţiş împotriva lui Flattery şi a Holo-viziunii.*

O emisiune recentă a Postului-Fantomă acuza Holoviziunea că se transformase într-un monopol al dezinformării, într-un mijloc de propagandă aservit lui Flattery, şi susţinea că aceasta nu-şi va redobândi credibilitatea decât atunci când va deveni proprietatea celor ce munceau în cadrul ei. Cu o zi în urmă, Ben îndreptase un atac asemănător către regizorul adjunct.

Descoperise că activitatea la Holoviziune îi era minuţios subminată de către tehnicienii Directorului, care adesea transmiteau mici ediţii speciale cu caracter propagandistic în locul reportajelor sale. Hotărâse, împreună cu Rico, să-şi cumpere sau să-şi construiască propriile camere video şi relee laser, pentru a se proteja cât mai mult împotriva intimidărilor companiei şi imixtiunilor lui Flattery. Acum aveau timp berechet şi munceau fără salariu ca piraţi la Postul-Fantomă.

Piraţi... iar în momentul de faţă, fugari, îşi aminti el.

Se sprijini de spătarul scaunului-câine, lăsând-o pe Crista Galii să-şi continuie somnul. Această fată putea reprezenta cel mai mare dintre pericolele care ameninţau existenţa pandoranilor. Se şoptea pe la colţuri — iar vestea nu fusese concepută în fabrica de zvonuri a Directorului — că toţi cei care o atinseseră îşi pierduseră viaţa. Ben îndrăznise să o atingă, şi totuşi nu murise. Oamenii credeau că fata născută printre alge era o fiinţă foarte, foarte înţeleaptă.

Bărbatul îi şopti numele, abia auzit.

Crista Galii.

Respiraţia ei se poticni o dată, de două ori, apoi se linişti.

Crista Galii avea ochi verzi. O surprinse deschizându-i încet, încet, şi îndreptându-i spre soarele care urma să răsară din

clipă-n clipă.

Cât mister pluteşte în jurul ei!

Ultima iubire a lui Ben avea ochi căprui. Durase cel mai mult şi, la drept vorbind, fusese singura lui iubire. Se numea Beatriz. Ochii ei de culoarea cafelei îi apărură deodată înainte, plini de viaţă, şi contrastând puternic cu fundalul întunecat. *Beatriz.* Rămăseseră buni prieteni; vestea despre fuga lui o va lovi în plin. Ben îşi simţea inima tresărindu-i în piept ori de câte ori drumul său se intersecta cu al ei, iar asta se întâmpla destul de des pe coridoarele Holoviziunii.

Beatriz acceptase să lucreze la seria de reportaje despre programul spaţial al lui Flattery, şi pleca pe teren cu săptămînile.

Ben realizase câteva documentare despre supravieţuite . cu-tremurelor, taberele cu colonişti Insulari, şi pădurile de alge din adâncuri. În ultimul său proiect dorise să înfăţişeze viaţa Cristei din momentul în care algele o scoseseră la suprafaţă; Flattery îi dăduse aprobarea, iar Ben fusese de acord ca materialul să se limiteze doar la salvarea ei şi la eforturile medicilor de a o aduce din nou la normal. Acest proiect îl condusese spre lăcaşurile cele mai sacre ale lui Raja Flattery, îndepărtându-l şi mai mult de Beatriz. Printre cei de la Holoviziune circulau vorbe cum că, în ultima vreme, ea se întâlnea cu comandantul Staţiei Orbitale, Dwarf Macintosh. Trecuse aproape un an de când, prin propria sa decizie, Ben se despărţise de Beatriz. Ştia că în cele din urmă fosta sa iubită îşi va găsi pe cineva; acum, după ce presupunerea devenise realitate, decise că ar fi mai bine pentru el să se familiarizeze cu ideea.

Beatriz Tatoosh era cel mai bun corespondent al Holoviziunii, şi unul dintre cei mai tenaci. Ca şi Ben, făcea muncă de teren pentru Jurnalul de Noapte al Holoviziunii. De asemenea, realiza o serie de reportaje săptămânale despre "Proiectul *Nava Neantului*", o iniţiativă care născuse multe controverse religioa-se şi economice. Beatriz apăra proiectul. Ben, care lupta împo-triva lui, deocamdată doar pe calea undelor, se felicită că nu-i dezvăluise planul Postului-Fantomă. Altfel, poate că ar fi obligat-o şi pe ea să fugă împreună cu el.

Ochii aceştia întunecaţi...

Cu un efort de voinţă, reuşi să alunge imaginea fostei iubite. Ochii ei mari şi zâmbetul generos se dizolvară sub razele soare-

lui care apăruse la orizont.

Când o văzuse prima oară pe Crista Galii, inima începuse să i se bâlbâie în piept. Nu întâlnise vreodată o ființă care să cunoască mai multe lucruri decât ea, deşi era foarte tânără. Cunoştea toate evenimentele petrecute pe planetă. Cu toate acestea, despre propria ei viaţă, despre cei aproape douăzeci de ani petrecut în adâncuri, nu-şi amintea foarte multe; înţelegerea cu Flattţjy îi interzicea lui Ben să facă cercetări în această direcţie, atâta yfeme cât se afla în interiorul Zonei de Protecţie.

Visurile ei erau foarte preţioase, astfel încât o lăsă să doarmă în continuare. Când se va trezi, o va întreba despre visurile avute, le va înregistra în carneţel, şi împreună vor pune la cale un plan.

De fapt, îşi dădu el seama, *ceea ce se petrece acum este tot un fel de vis. Există deja un plan, şi voi merge pe făgaşul lui de îndată ce voi afla despre ce anume este vorba.*

Astăzi, pentru prima oară, fata de douăzeci şi patru de ani va afla în ce transformaseră oamenii mitul Cristei Galii, fiinţa sfântă. Încă de la naştere fusese ţinută departe de ei, deci nu avea de unde şti ce însemna să devii zeul unui popor. Ben spera că, atunci când va veni momentul, Crista se va dovedi o zeiţă plină de compasiune.

Cineva pătrunse în cafenea. Ben tresări, punând cana deoparte, îşi plimbă mâna peste buzunarul vestei, unde vechiul pistol-laser al lui Rico luase locul recorderului. Jos, se auzi susurul apei umplând o ceaşcă, apoi zumzetul strident al unei râşniţe. O puternică aromă de cafea urcă până la el, trezindu-i stomacul.

Duse cana la gură, umezindu-şi buzele şi intrând într-o stare de semirelaxare.

Îsi simţi amintirile pălind în faţa razelor de soare; însă lumina nu-i putea alunga neliniştea care se acumulase de-a lungul câtorva ani. Pretutindeni, lucrurile începeau să scape de sub control. Şi iată că avea o şansă pe care nu dorea s-o piardă: aceea de a schimba lumea.

Beatriz refuzase să vadă pumnul totalitar al lui Flattery. Visurile ei vagabondau printre stele; credea în tot ceea ce promitea să o ducă acolo. Visurile lui Ben rămăseseră lipite de planeta pe care se născuse; era sigur că, odată scăpaţi de sub dominarea Directorului, pandoranii puteau construi o lume mi-

nunată, cea mai bună dintre toate. Dar acum era pe cale să piardă hăţurile propriei sale vieţi şi, pentru prima oară, teama îi dădea târcoale.

Era bucuros că răsărise soarele. Întunericul îi stârnea amintirile; lumina favoriza gândurile şi deciziile înţelepte. Soarta a milioane de vieţi dormea în acest cubicul, pe un pat alb. Crista putea fi mântuitoarea omenirii sau, dimpotrivă, îngerul care o va nimici.

Sau, poate, nici una, nici alta.

Postul-Fantomă va face tot posibilul pentru ca ea să salveze Pandora. Ben şi Crista Galii opuneau rezistenţă celor doi factori care ameninţau să distragă populaţia planetei: jugul nemilos al lui Flattery şi pasivitatea datorată legăturii Avata-Om.

Crista se născuse în Avata, printre alge. Ea reprezenta adevărata fuziune dintre Avata şi Om; era unica supravieţuitoare a unui lung şir de poeţi, profeţi şi experimente genetice nereuşite.

Educaţia o primise prin intermediul memoriei algelor, imensul depozit de amintiri umane şi neumane. Ştia totul, deşi nu avusese pe nimeni să o înveţe ceva. Timp de douăzeci de ani, mintea ei auzise ecourile a tot ceea ce fusese mai sublim sau mai rău în omenire. Dar nu numai atât; auzise şi Celelalte ecouri — gândurile lui Avata. De acestea se temea Directorul.

"Algele au trimis-o să ne spioneze",— afirmase Flattery.

"Cine ştie în ce fel i-au manevrat subconştientul?"

Crista Galii era una dintre marile enigme ale geneticii; "întruchiparea unui miracol", susţineau credincioşii.

"Am făcut totul singură", declarase ea în primul interviu. "Toţi procedăm în acelaşi mod." Sau, aşa cum se exprimase pe parcursul ultimului interviu: "Am ales ce-a fost mai bun din vitrina cu DNA."

De teamă, Flattery o ţinuse pe Crista sub ceea ce el numise "izolare pentru protecţie". Vreme de cinci ani, pandoranii ceruseră cu voce tare să o vadă, măcar câteva secunde. Forţa de Securitate din Vashon, subordonată Directorului, asigurase protecţia Cristei; iar acum pornise în căutarea lor.

Fata asta ar putea fi un monstru, gândi Ben. *Un fel de bombă cu efect întârziat trimisă de Avata şi reglată să explodeze... când? Şi de ce?*

Marea masă de alge căreia unii îi dăduseră numele de "Avata" controla direcţia şi intensitatea curenţilor, deci întreg trans-

portul oceanic; atenua ravagiile produse de cei doi sori, făcând posibilă supravieţuirea oamenilor pe Pandora. Ben, la fel ca mulţi alţii, credea că Avata era o fiinţă dotată cu inteligenţă.

Crista Galii tresări, se agită puţin sub pătură, apoi îşi reluă somnul liniştit. Ben era sigur că dacă ar fi ucis-o acum, în timp ce dormea, ar fi putut salva planeta şi pe el însuşi. Argumentul acesta fusese de multe ori vehiculat printre cei de extremă dreaptă sau care obişnuiau să lucreze pentru Flattery.

Cine ştie?

Însă Ben Ozette credea că ea ar fi putut mântui Pandora, redând-o atât lui Avata, cât şi oamenilor. Iar pentru aceasta, îşi propusese să-i supravegheze fiecare respiraţie; pentru aceasta, şi pentru şuvoiul iubirii care promitea să umple vechea albie secată.

Nevi Păianjenul şi mercenarii lui îi hăituiau pe amândoi. Ben o eliberase din lesa foarte scurtă a Directorului, dar Crista se ocupase de restul. Crista şi Rico. Ştia foarte bine că, data viitoare, lesa va deveni un bici sau un ştreang pentru el, ba poate chiar şi pentru ea. Trebuia să aibă grijă să nu existe o "dată viitoare". Flattery se exprimase foarte clar: nimic în această lume nu era mai periculos şi mai preţios decât Crista Galii. Deci, bărbatul care fugise împreună cu ea nu se putea aştepta la iertare.

Ben împlinise patruzeci de ani. La cincisprezece, o dată cu scufundarea Insulei Guemes, se trezise aruncat în război. În acea zi, un submersibil tritonian dotat cu aparate pentru tăiat algele se năpustise spre centrul Insulei, sfâşiind totul în cale. Mii de fiinţe pieriseră sfârtecate în mod brutal, arse sau înecate. Ben se afla pe ţărm; spasmele îndurerate ale Insulei îl azvârliseră de-a berbeleacul în apele acoperite cu o spumă însângerată.

Anii care trecuseră de atunci şi ororile la care fusese martor îi dăduseră înţelepciune; instinctul îl avertiza din timp asupra primejdiilor şi îl ajuta să găsească rapid o portiţă de scăpare. Dar înţelepciunea era înţelepciune doar dacă îl ajuta să rămână în viaţă, şi îşi aminti cu câtă uşurinţă se lepădase de instincte atunci când se îndrăgostise de Beatriz. Nu crezuse că acest lucru s-ar fi putut întâmpla din nou. Dar o întâlnise pe Crista Galii, cu ocazia unei serii de interviuri motivate în parte de speranţa că o va putea întâlni pe Beatriz undeva în interiorul

fortăreţei lui Flattery. Crista îi şoptise atunci: "Ajută-mă." Iar el, plutind în verdele privirii ei, şoptise simplu: "Da. Am să te ajut."

În ea doarme Marea înţelepciune, îşi spuse. *Dacă poate elibera înţelepciunea fără a se autodistruge, atunci ne poate aduce mântuirea.*

Chiar dacă n-ar fi fost adevărat, Flattery credea acest lucru, iar pentru Ben era suficient.

Crista se roti, încă adormită, şi îşi îndreptă faţa spre fereastră, sperând să primească din plin razele de soare.

Să te ţinem departe de lumină, aşa ne-au sfătuit. Să te ţinem departe de alge, departe de ocean. Să nu te atingem. În buzunarul din spate avea instrucţiunile preventive în caz că-i atingea din greşeală pielea.

Oare cum ar reacţiona Grupul Operativ dacă ar şti că am sărutat-o?

Chicoti uşor, încântat de puterea latentă ce zăcea lângă el în cameră.

Directorul avusese deja grijă să interzică difuzarea oricărui interviu cu Crista Galii. Tot din ordinul său, Holoviziunea îi oferise lui Beatriz o oră de emisie în plus pe săptămână pentru reportajele ce ridicau în slăvi "Proiectul *Nava Neantului".*

Beatriz e oarbă, gândi. *Iubeşte atât de mult ideea explorării spaţiului necunoscut, încât nu se uită la preţul cerut de Flattery.*

Tiranul o ţinea pe Crista sub strictă supraveghere, pentru că se temea de legătura ce ar îi putut exista între ea şi alge. O sechestrase "pentru a o proteja, pentru a o cerceta, pentru binele întregii omeniri". În ciuda faptului că săptămânal avea acces în cartierul general al lui Flattery, Beatriz nu arăta nici un fel de interes pentru Crista Galii. Totuşi, îl susţinuse pe Ben atunci când acesta ceruse să facă seria de reportaje.

Poate că şi ea spera să mă vadă.

Beatriz se dedicase propriei cariere; el procedase la fel. Iar cariera era un lucru foarte imprevizibil, care ducea uneori la competiţii acerbe. Ben nu putea înţelege cum de lăsase Beatriz să-i scape printre degete un subiect atât de interesant ca povestea Cristei Galii. Acum era foarte fericit că acest lucru se întâmplase.

Focului ce mocneşte, sufletul îi oferă un adăpost mai bun decât cenuşa.

— Gaston Bachelard, *Psihanaliza Focului.*

KALAN SE RIDICĂ din culcuşul improvizat între sânii generoşi şi calzi ai mamei sale, trezit de înjurături înverşunate şi de o încăierare iscată în Coadă, la câţiva metri mai departe de ei. Clopotul de deasupra dăngăni de cinci ori. Cinci. Tot atâtea degete avea, tot atâţia ani împlinise. Nu-şi îndreptă ochii în direcţia încăierării, deoarece mama sa îi spusese că, dacă te uiţi la cei loviţi de soartă, ghinionul va răsări şi în calea ta. O pereche de gardieni apăru prompt, ţinând în mâini bâtele de rigoare. Se auziră câteva zgomote surde, după care liniştea puse din nou stăpânire pe atmosfera dimineţii.

Rochia mamei sale era suficient de largă pentru a-l înveli şi pe el, la fel ca în ziua precedentă. Stăteau la Coadă de şaptesprezece ore, împlinite la cea de-a cincea bătaie a clopotului. Mama îl prevenise că va dura mult. Cu o zi în urmă, la prânz, Kalan abia aştepta să vadă minunăţiile din depozitul de hrană; dar după tot ceea ce se întâmplase la Coadă, acum nu mai dorea decât să se întoarcă acasă.

Ultimele ore le dormiseră chiar la porţile depozitului de hrană. Acum auzea paşi îndărătul porţilor şi clinchetul metalic al zăvoarelor.

Mama netezi hainele şi adună toate containerele aduse. Şi el căra un coş în spate, pe care nu îl dăduse jos nici măcar în timpul somnului. Vroia să fie pregătit pentru clipa când ea va negocia preţul orezului, pentru că aceasta era misiunea lui: să care orezul acasă. La miezul nopţii ajunseseră în pragul intrării, dar chiar atunci li se închiseseră porţile în faţă. Mama îl ajutase să citească mesajul: "12-5 — închis pentru curăţenie şi reaprovizionare." Kalan ar fi vrut să primească orezul imediat, ca să plece cât mai repede.

— Aşteaptă! (Mama îi opri avântul, trăgându-l de poalele cămăşii.) Încă n-a sosit momentul. Am primi nişte bâte peste picioare, şi tot aici am ajunge.

O babă aflată în spatele lui plescăi din limbă şi supse, şuierând, o gură de aer.

— Ia uite acolo, şopti ea, arătând cu degetul descărnat spre

silueta unui bărbat ce se grăbea spre capătul străzii.
Acesta îşi acoperise urechile cu mâinile şi privea mai mult înapoi, spre docuri, decât în direcţia de mers, astfel încât se împiedica aproape la fiecare pas. Îşi rotea ochii disperat, ghe-muindu-se, de parcă şi-ar fi închipuit că cei aşezaţi la Coadă se vor năpusti asupra lui să-l mănânce. Doi gardieni traversară strada, iar el o luă la fugă scoţând urlete ascuţite şi sugrumate, absolut de neînţeles pentru Kalan.
— Un "vântură-lume", îi explică bătrâna. Probabil că Insula pe care locuia a eşuat. Ei şi familiile lor o duc cel mai greu. (Începu să declame pe un ton strident.) Mânia Navei se va abate asupra necredinciosului Flattery.
— Tacă-ţi fleanca! lătră un gardian, iar baba amuţi imediat.
După câteva clipe, în Coadă prinse viaţă o discuţie morocă-noasă şi mai mult mârâită despre dificultăţile adaptării; făcea parte din genul de conversaţii pe care Kalan le auzise murmurate acasă, în jurul focului, după ce familia sa se stabilise aici venind de pe întinderile oceanului. Nu-şi amintea deloc oceanul, dar mama îi povestea mereu despre cât de minunată era viaţa liberă, şi înşira toate generaţiile care plutiseră pe Insuliţa lor înainte de naşterea lui Kalan.
Coada se ridică în picioare, căpătând o formă mai regulată. Mesajul porni din faţă şi, din gură în gură, ca şi cum ar fi fost purtat de valuri, ajunse la cei din spate: "S-a deschis. Hei, s-a deschis. S-a deschis, soro. S-a deschis."
Mama se ridică în picioare şi se sprijini cu spinarea de zidul depozitului, legând în continuare containerele pentru hrană.
— Hei, soro!
Un gardian cu faţa brăzdată de cicatrice o mângâie cu bâta peste picioare, interpunându-se între ea şi Kalan.
— Dă-te de lângă zid. Haide, ştii foarte bine că n-ai voie să stai aşa de aproape...
Ea nu scoase nici o vorbă, dar îşi puse cobiliţa pe umeri şi înaintă spre gardian până ce îl atinse. Acesta nu schiţă nici un gest. Era pentru prima oară când Kalan vedea pe cineva care nu dădea înapoi în faţa mamei sale.
— Cei din faţă să ridice tichetele, în ordine alfabetică, de la stânga la dreapta, rosti gardianul. (Apoi, rotindu-se din nou spre mama lui Kalan, o lovi uşor cu bâta peste fese.) Hai, dă-i dru-mul!-

Împinşi de presiunea celor din spate, intrară printre porţi şi se treziră într-o sală lungă şi îngustă. Acolo unde Kalan se aş-tepta să vadă stive de mâncare, era de fapt un perete cu un şir de boxe. În faţa fiecărei boxe fuseseră postaţi un gardian înarmat cu bâtă neuronică şi un supraveghetor; din ele răsărea ceva care, în închipuirea lui Kalan, semăna cu nasul sau limba unui demon uriaş.

Mama îl împinse, cu cobiliţa cu tot, spre boxa cea mai îndepărtată.

— Ceea ce vezi sunt transportoare cu bandă, îi explică ea. Femeia aceasta primeşte comanda noastră şi cupoanele, iar cineva dinăuntru caută articolele cerute şi le aşează pe bandă, care le aduce până la noi.

— Dar credeam că vom merge şi noi să vedem ce-i înăuntru.

— Nu te pot duce acolo. Vom mai cumpăra câte ceva în drum spre casă, după ce se deschide piaţa. O să te iau cu mine, dacă vrei, să vezi tarabele şi vânzătorii...

— Comanda!

Mama întinse lista spre gardian, care o luă şi o înmână supraveghetoarei. Aceasta avea un singur ochi şi trebuia să ţină hârtia aproape de faţă pentru a putea desluşi scrisul. Cu mişcări lente, tăie câteva rânduri. Kalan nu reuşi să vadă care anume; dar mama îi citise lista înainte de a pleca de acasă, şi el reţinuse poziţia fiecărui articol. Cam jumătate din ceea ce doriseră ei fusese tăiat; supraveghetoarea se apropie de tastatura unui computer şi formă codurile produselor netăiate. La fiecare cod introdus, se auzea un bâzâit slab, apoi un clic. Aşteptară să vadă transportorul cu bandă aducând hrana cerută.

Kalan se apropie de transportor, îndreptându-şi privirea în lungul benzii, dar nici aşa nu reuşi să-şi facă o imagine completă asupra interiorului depozitului de hrană. Erau foarte mulţi oa-meni acolo. Şi grămezi enorme de mâncare, în cea mai mare parte împachetată.

Mama îi spuse că peştele îl vor cumpăra din piaţă. Tatăl lui Kalan era pescar, şi băiatului i se părea anormal să *cumpere* peşte, ca toţi ceilalţi. Tatăl său pescuise timp de doi ani cu un partener care dispăruse de curând, în circumstanţe suspecte. Surprinsese frânturi din discuţiile părinţilor, aflând că acest lucru se întâmplase deoarece respectivul ascunsese câţiva peşti şi-i dusese acasă, în loc să-i predea la depozitul portului.

Transportorul aduse mai întâi orezul — ambalat într-o frumoasă hârtie de culoare verde, de provenienţă insulară. Mama îl ajută să aşeze pachetul în coş; Kalan nu-şi închipuise că cinci kilograme pot fi chiar atât de grele.

Deodată, în jurul lor izbucniră ţipete. Aruncaţi la podea, se ghemuiră şi îşi căutară adăpost sub marginea transportorului. Uşi grele coborâră până la atingerea cu benzile late, împiedicând accesul în boxe. O ceată de agresori luase cu asalt depozitul, încercând să copleşească rezistenţa gardienilor.

Porţile de metal ale halei se închiseră cu un zgomot puternic; însă mai mult de zece oameni apucaseră să intre.

— *Acum* ne e foame! urlă unul dintre ei. *Acum* ne e foame!

Începu încăierarea cu gardienii; în scurt timp, Kalan zări bălţi de sânge pe podea. Intruşii mânuiau arme ciudate: sârmă lovită cu piatra astfel încât să capete muchii tăioase, sau bucăţi de metal cu un capăt ascuţit, la celălalt fiind învelite cu o cârpă, pe post de mâner. Carnea tresăltă sub loviturile furioase, sfârtecată, împunsă sau ciomăgită. Cei câţiva care stătuseră la Coadă şi intraseră regulamentar se ghemuiseră înfricoşaţi, fiecare pe unde apucase.

Unul dintre bandiţi apucase pachetul lui Kalan, smucindu-l ca pe un bici, dar băieţelul se încăpăţâna să nu-i dea drumul. Faţa bărbatului era pătată cu stropi de sânge, de la o rană căpătată deasupra nasului; ochii înfundaţi în orbite aruncau săgeţi ameninţătoare, iar răsuflarea întretăiată putea a dinţi stricaţi.

— Dă-i drumul, băiete, altfel te tai!

Kalan se ţinea bine, cu ambele mâini, şi nu avea de gând să renunţe.

Banditul primi în ceafă lovitura aprigă a unei bâte neuronice; Kalan simţi şi el o furnicătură uşoară, semn că bâta fusese reglată pentru intensitatea cea mai înaltă. Bărbatul se prăbuşi cu un "uufff", apoi rămase la fel de nemişcat ca şi pachetul cu orez.

Mama se întinse după el şi îl luă în braţe în timp ce gardienii, cu lovituri de bâtă, trimiteau la podea restul bandiţilor. Kalan ar fi vrut să nu mai vadă feţele tumefiate şi petele de sânge, dar dădea peste ele oriunde şi-ar fi întors privirea. Îşi îngropă faţa adânc între sânii mamei, primind mângâierile ei şi simţind-o plângând cu sughiţuri înăbuşite. Îi auzi pe gardieni târând trupurile şi lovindu-i cu cruzime pe cei care-şi recăpătau cunoştinţa.

— Of, copile, se văita mama sa în şoaptă, tu n-ai ce căuta într-un loc ca ăsta. *Nimeni* n-are ce căuta într-un loc ca ăsta.

Kalan nu luă în seamă zbieretele gardienilor din jur, concentrându-se asupra protecţiei oferite de trupul cald al mamei şi asupra pachetului cu orez pe care-l ţinea strâns în braţe.

Hibernarea umană este faţă de hibernarea animalelor tot aşa cum este hibernarea animalelor faţă de starea de permanentă conştienţa. Reducând procesele vieţii, hibernarea umană se apropie de staza absolută. Se apropie mai mult de moarte decât de viaţă.

— Dicţionarul Ştiinţei, ediţia cu numărul 155

RAJA FLATTERY SE TREZI ÎNCĂ O DATĂ cu un urlet în gâtlej. Coşmarul fusese ca toate celelalte. O învălmăşeală de tentacule îi înşfăcase capul, smulgându-i-1 de pe umeri. Îi rupsese trupul în bucăţi, dar scăfârlia rămăsese între şerpii alunecoşi, martoră la derularea torturii. Tentaculele deveniseră degete — degetele unei femei; când trăgeau carnea de pe oase se auzea un sunet uscat, ca de chibrit aprins într-o sală pustie. Flattery deschise ochii încercând să-şi reasambleze trupul distrus.

Coşmaruri ca acesta îl hăituiseră în toţi cei douăzeci şi cinci de ani de când ieşise din celula de hibernare. Iar în urma incidentului cu fosta sa colegă, Alyssa Marsh, deveniseră mai agresive şi mai urâte. Ştia acest lucru, deşi încerca să se amăgească spunându-şi că nu era adevărat. Acelaşi scenariu, noapte după noapte... simţea dureri groaznice în fiecare muşchi de parcă cineva i-ar fi smuls, una câte una, venele şi fibrele. Pregătirea de Preot-psihiatru nu-i prea era de folos. Medicul din el se dăduse bătut, nereuşind să rezolve problema.

Obişnuieşte-te, îşi spuse. *Se pare că va mai dura ceva timp.*

Îşi studie figura în oglindă. Sprâncenele ridicate amplificau expresia de dispreţ, care nu se ştersese nici după spaima trăită în vis.

Expresia asta mi se potriveşte foarte bine. Trebuie să am grijă să n-o pierd.

Ce culoare aveau ochii ei?

Nu-şi mai amintea. Căprui, poate? Tot ceea ce fusese legat de Alyssa Marsh începea să devină neclar, ca o foaie de ziar decolorată sub razele de soare. Probabil că ea însăşi va deveni, în scurtă vreme, o biată amintire insignifiantă.

Ochii săi cafenii îşi înfruntară propria privire reflectată de oglindă. Atenţia îi fu atrasă de sclipirea slabă a unor lumini colorate într-un pâlc de alge, dincolo de plasmasticlă. Cultura aceasta se maturizase mult mai repede decât bănuise el. Cercetările efectuate în trecut nu reuşiseră să stabilească dacă algele comunicau sau nu prin jocurile de lumini.

Dacă da, atunci cu cine?

Din ordinul Directorului, toate pâlcurile de alge legate la Controlul Curenţilor erau micşorate — prin tăiere — în momentul în care apăreau jocurile de lumini. O măsură de precauţie.

O dată cu luminile apar şi necazurile.

Ştia sigur că nu trecuse mai mult de o săptămână de când pâlcul fusese tuns. Alyssa şi Macintosh îl pisaseră atât de mult la cap cu algele astea, încât sfârşise prin a nu-i mai asculta. Singurul comentariu la care ciulise urechile, şi pe care-l susţinuseră amândoi, era referirea la recenta evoluţie a algelor: "Explozivă", îi arătaseră de multe ori graficele, în care se remarca extinderea şi creşterea exponenţială, dar de-abia acum începea el să ia în serios semnalul de alarmă. Trimise un mesaj, cerând ca pâlcul de alge să fie tuns chiar astăzi.

Dincolo de alge se întindeau luminile mult mai clare ale Kalalochului, unde navetiştii cu ochii încă împăienjeniţi de somn urcau în submersibilele Proiectului, şi unde Coada începea să fremete în aşteptarea hranei. Dacă ar fi ieşit afară, ar fi putut auzi huruitul morocănos al morii sau, din când în când, bubuitul unor încărcături explozive folosite la sudură.

Crista Galii, gândi el privind spre ceas. Nu dormise decât o oră. Cei doi fugari, oriunde s-ar fi aflat, nu puteau face nici o mişcare înainte ca razele de soare să strălucească deasupra aşezării. Abia atunci le va fi cel mai uşor să se piardă în mulţimea care va umple străzile.

În fiecare zi, un flux continuu de coate-goale se îndrepta spre Kalaloch. Flattery îşi spuse că, dacă vroia să-i ţină mai uşor sub control, va trebui să ceară presei să nu-i mai numească "refugiaţi" . Acum, după ce reuşise să-şi subordoneze întreaga

Holoviziune, îşi putea concentra eforturile în vederea nimicirii acelei organizaţii rebele autointitulate "Postul-Fantomă". Nu avea dovezi certe, dar intuia că Ozette era vârful acestui ghimpe extrem de enervant. Un ghimpe pe care-l va zdrobi cu cea mai mare plăcere.

Zări, prin fereastra din plaz, strălucirea ştearsă a unui cerc de focuri aprinse în tabăra de coate-goale. Chiar în dimineaţa aceasta urma să primească raportul Comitetului Refugiaţilor; va face uz de tot ce va găsi acolo pentru a îndepărta tabăra de perimetrul aşezării. Undeva la câţiva kilometri. *Dacă vor protecţie, atunci să plătească!*

De fapt, prezenţa lor acolo îi era utilă. Muncitorii şi minerii se întreceau pe ei înşişi, ştiind că nu departe se afla o forţă de lucru gata oricând să-i înlocuiască. În plus, taberele atrăgeau prădătorii — umani sau neumani. Singura nemulţumire a lui Flattery era faptul că numărul lor crescuse îngrijorător de mult şi începuseră să-l înconjoare.

Îşi notă să schimbe denumirea Comitetului Refugiaţilor în "Comitetul Rezerviştilor".

Ziua de muncă a lui Raja Flattery începuse dintotdeauna înainte de revărsatul zorilor. Printre oameni umblau vorbe cum că Directorul nu dormea cu lunile; în unele perioade, chiar şi el avea această impresie. Înţesat cu tot felul de sisteme electronice complexe, cubiculul semăna cu cabina de comandă a unei nave. Lui Flattery îi plăcea sentimentul pe care îl trăia aici: aşezat în faţa consolei, cu o eşarfă în jurul umerilor goi, controla mersul lumii şi se simţea stăpân pe planetă.

În fiecare noapte, după doar câteva ore de somn, se trezea lac de sudoare şi învăluit în giulgiul unei terori de gheaţă. Se visa atât călău cât şi condamnat, murind de propria sa mână şi strigând spre sine însuşi să oprească execuţia. Îşi amintea mereu de Alyssa Marsh; de operaţia prin care îi separase magnificul creier de restul trupului. Subconştientul îi dezvăluia astfel o vulnerabilitate pe care ceilalţi nu aveau voie s-o afle. Acest lucru, împreună cu agorafobia impregnată în el la Baza Lunară, îl făcea să prefere singurătatea.

Nu dormise niciodată alături de vreo femeie pandorană. La Baza Lunară, chiar înainte de plecarea în Proiectul *Conştiinţa,* avusese o scurtă aventură cu Alyssa. Încercarea de a relua această legătură aici, pe Pandora, eşuase. În loc să se culce cu

Directorul, Alyssa preferase expediţiile care aveau drept scop cercetarea algelor. Şi suferise consecinţele; dar se părea că nici el nu fusese scutit de suferinţe.

Bineînţeles, făcuse adesea dragoste cu pandorancele, mai ales la început Se tăvălise cu ele pe covoare, pe canapele... dar la sfârşit, de fiecare dată, le trimitea în apartamentul destinat oaspeţilor. Iar el încerca să profite de scurta perioadă de somn profund care preceda coşmarurile.

Puterea: iată marele afrodisiac!

Era un adevăr. Îşi spuse că poate ar fi trebuit să profite mai mult de avantajele poziţiei sale. Dar, de când pusese mâna pe frâiele puterii, aventurile amoroase parcă nu mai aveau aceeaşi savoare. Planeta asta, chiar dacă era mică şi mizerabilă, *îi aparţinea.*

Şi va fi a mea până în momentul în care o voi părăsi.

— Şase luni, murmură el. După douăzeci şi cinci de ani, au mai rămas doar şase luni.

Închişi ermetic în celulele de hibernare, aproape trei mii de oameni orbitaseră timp de peste o jumătate de mileniu în jurul Pandorei. Din echipajul iniţial nu supravieţuiseră decât Flattery şi Micuţul Macintosh. Desigur, mai erau şi cele trei Nuclee Mentale Organice — creiere conectate la un sistem foarte complex — dar acestea nu mai puteau fi considerate oameni. Unul dintre ele aparţinuse Alyssei Marsh, singura care se pregătise *şi* pentru funcţia de NMO. Celelalte fuseseră prelevate de la doi copii selectaţi de Flattery pentru inteligenţa lor deosebită şi pentru stabilitatea emoţională de care dăduseră dovadă.

Mai mică decât Pământul, dar mai mare decât Luna, gândise el după ce se trezise din hibernare. *Pandora este o planetă mică şi acceptabilă.*

Însă foarte curând se dovedise prea puţin acceptabilă.

Pandoranii, urmaşi ai echipajului îmbarcat pe Nava Neantului *Pământeanul* şi ai experimentelor bioinginereşti, păstraseră caracteristicile umane esenţiale. Cu toate acestea, lui i se păruseră respingători; îşi spusese că, dacă *Pământeanul* reuşise să descopere Pandora, atunci o altă Navă a Neantului ar putea da peste ceva mai bun. Şi chiar în cazul unui eşec, considera că viaţa de Navigator era mult mai confortabilă.

N-au decât să crape în groapa asta infectă! După cum miroase aici, s-ar părea că deja au început să putrezească.

În nopţile senine, privea cu mare satisfacţie carcasa aproape completă a Navei Neantului — Nava *lui* — strălucind pe orbită. Fixase o superbă bijuterie pe voalul cerului şi era foarte mândru de acest lucru.

Unii dintre pandoranii ăştia de-abia de pot fi consideraţi creaturi vii, darămite fiinţe umane! Algele le-au contaminat până şi zestrea genetică.

Un motiv în plus pentru a părăsi planeta. Experienţa acumulată la Baza Lunară îl învăţase ceva: spaţiul nu era o barieră, ci un mediu; o Navă a Neantului era nu o închisoare, ci un cămin. În ciuda tuturor greutăţilor, Tritonii construiseră o staţie subacvatică de lansare şi rachete suficient de sofisticate pentru a recupera celulele de hibernare care orbitaseră timp de secole în jurul Pandorei. Îşi dăduse imediat seama că, dacă *ei* reuşiseră una ca asta, şi el putea realiza o Navă a Neantului asemănătoare *Pământeanului.* Acum avea dovada că nu se înşelase.

Dacă eşti stăpân asupra lumii, atunci costurile nu mai reprezintă o problemă, cugetă el. Singurul duşman pe care nu-l putea controla era timpul.

Şi singurul în care avea încredere era un pandoran, Nevi Păianjenul: lui îi încredinţa misiunile cele mai delicate. Iar Nevi făcea orice — *orice* — pentru a le duce la îndeplinire. La început, Flattery considerase că asociatul ideal ar fi fost Micuţul Macintosh, comandantul Staţiei Orbitale; dar, în ultima vreme, îşi schimbase părerea. Chiar astăzi va trimite la bordul Staţiei o echipă specială pentru a stabili dacă bănuielile care planau asupra lui Macintosh erau sau nu întemeiate.

Nevi Păianjenul era un personaj fascinant, cu multe secrete. Dar nu-şi deschisese niciodată sufletul în faţa lui Flattery, deşi acesta îl invitase în numeroase rânduri — mai mult sau mai puţin subtil — să o facă.

Cum trebuie să procedezi pentru a determina un asasin să ţi se confeseze?

Majoritatea camarazilor săi muriseră la deschiderea celulelor de hibernare. *Pământeanul* fusese echipată cu toate cele necesare trezirii lor în condiţii de absolută siguranţă. Însă în momentul acela nava era foarte departe de ei, rătăcind probabil prin imensitatea spaţiului; lăsase pandoranilor credinţa că Nava este însuşi Dumnezeu şi convingerea că aveau misiunea sacră

de a recupera celulele de pe orbită.

Au murit imediat!

Eufemismul îl făcu să pufnească. Acel moment pe care medicii-tehnicieni îl numiseră "imediat" adusese, pentru el şi camarazii săi, o experienţă cumplită, o durere care le distrusese toţi nervii din organism... chinul a douăsprezece vieţi injectat într-o singură clipă! Iar cei care supravieţuiseră deschiderii celulelor — oameni ce trăiseră în mediul steril al Bazei Lunare şi nu făcuseră cunoştinţă cu boala — muriseră, aproape toţi, în următoarele luni. Contactul cu creaturile Pandorei — microscopice sau din alte categorii — le fusese fatal.

Dintre cele care făceau parte din *alte categorii,* Flattery învăţase să se teamă de Glugile Nemiloase (animale asemănătoare felinelor), de veninoasele Aripi Plate, de Fusuri, de Dinţii Năprasnici; dar cele mai periculoase i se păreau a fi algele. Pandoranii le numeau "Avata". Primul Preot-psihiatru înţelept care se confruntase cu ele, Morgan Oakes, avusese bunul simţ să le stârpească. Mai mult de jumătate din oamenii şi echipamentele lui Flattery se ocupa cu tunsul algelor; nu se punea, deocamdată, problema distrugerii lor.

Perioada de recuperare fizică şi psihică o petrecuse citind despre istoria Pandorei şi despre ororile care îl aşteptau pe această planetă. Plonjase, împreună cu echipajul său, în mijlocul unor dramatice transformări geologice şi sociale; izbucneau tot mai multe cataclisme naturale şi conflicte civile. Era un moment foarte propice să te prezinţi în faţa pandoranilor drept trimisul zeilor, iar Flattery profitase prompt de şansa oferită.

Titlul de Preot-psihiatru, pentru care populaţia avea încă un respect deosebit, îl ajutase să reorganizeze obiceiurile şi economia planetei. Pandoranii îl aleseseră deoarece se obişnuiseră să fie conduşi de un Preot-psihiatru. În plus, el le reamintea mai mereu că apăruse aici în postura de cadou; cadou din partea Navei, care era însuşi Dumnezeu. Stătuse mult în cumpănă până să le spună că avea de gând să construiască o altă navă.

Acţionase cu multă precauţie şi viclenie. Remarcând o oarecare nemulţumire în rândul liderilor religioşi, îşi schimbase titlul într-unul mai simplu: "Directorul". Acest lucru îl scutise de responsabilitatea unor importante transformări economice, iar adoratorii Navei nu-i puseseră piedici în anii de început.

"Nu voi fi zeul vostru", le spusese el. "Nu voi fi nici măcar

profet. Dar vă voi conduce spre o viaţă mai bună."

Pandoranii nu ştiau prea multe despre pregătirea Preoţilor-psihiatri de pe Navele Neantului. În cronici se arăta că înaintaşul-clon al lui Flattery — al cincilea Raja Flattery, aparţinând echipajului iniţial — trebuia să fie "dispozitivul de protecţie", călăul autorizat al Navei Neantului care îi adusese pe toţi aici, în acest colţ al spaţiului.

Este interzis să laşi conştiinţa artificială liberă să cutreiere universul. Directiva era categorică, deşi mai toţi credeau că orice călătorie în profunzimile spaţiului avea nevoie de conştiinţă artificială. Nucleele Mentale Organice — "containere cu creier", după cum le numeau medicii-tehnicieni — dădeau greş cu o meticuloasă regularitate. Al cincilea clon Flattery nu reuşise să apese la timp pe butonul "distrugere". Iar Nava căreia el îi permisese să supravieţuiască devenise Dumnezeul adorat de pandorani.

Raja Flattery, "sistemul-de-siguranţă". De ce nu a provocat explozia, aşa cum fusese prevăzut? Se întrebă — a câta oară? — dacă trăgaciul ridicat în subconştientul său mai avea siguranţa pusă. Iată o incertitudine care îl împiedica să lase pilotarea Navei Neantului pe seama unei conştiinţe artificiale.

De ce tocmai Flattery, dintre atâţia cloni care formaseră echipajul, fusese păstrat într-o celulă de hibernare? Flattery era singurul care-şi mai putea pune această întrebare.

— Vroiau să aibă certitudinea că acea conştiinţă artificială realizată de noi va fi suprimată înainte de a pune stăpânire pe univers, murmură el.

Estimase că oricare dintre aceste trei NMO îl va duce, fără nici o problemă, spre cel mai apropiat sistem stelar. Până atunci vor pune la punct o ambianţă locuibilă şi mecanismul care să simuleze atracţia gravitaţională. Înainte de a fi separate de trupurile umane şi conectate la sistem, Nucleelor Mentale Organice li se efectuaseră adaptările necesare. Teoria lui Flattery susţinea că educaţia psihică — în funcţie de caracteristicile individuale — era mult mai indicată decât tratamentul chimic, putându-le ajuta să se integreze mai bine şi să-şi păstreze o oarecare personalitate; în acest mod spera să prevină nebunia feroce care afectase întreaga serie de NMO de la Baza Lunară.

Se frecă la ochi şi căscă. Coşmarurile astea îl istoviseră. La ele se adăugau tot felul de întrebări sâcâitoare, care năvăleau

asupra lui până îl trezeau. Şi de fiecare dată deschidea ochii urlând, leoarcă de sudoare, epuizat fizic şi psihic. Întrebarea cea mai neliniştitoare îl înghionti din nou:

Ce program secret or fi vârât în mine?

Pregătirea de Preot-psihiatru îl ajutase să înţeleagă că directorilor Bazei Lunare le plăceau jocurile ascunse. Jocuri în care se riscau vieţi omeneşti.

Flattery alesese "Marele Joc" — cel a cărei miză o constituia viaţa *tuturor* oamenilor. Avea convingerea fermă că, din întreg universul, doar pe Pandora mai trăiau oameni. Iar el era hotărât să facă tot posibilul pentru a salva specia umană.

Evita contactul cu algele, de teamă să nu îi sondeze mintea şi să descopere acolo planurile secrete. Primise dovezi incontestabile că erau capabile să facă acest lucru. Oricât de mult îl fascinau, nu-şi permitea să rişte.

Nici pe Crista Galii nu o atinsese vreodată, deoarece fata păstrase legături subtile cu algele. Flattery ascundea în suflet un fel de atracţie sexuală pentru ea, cu toate că era conştient de pericol. Laboranţii săi îi administraseră Cristei un tratament medicamentos special, astfel încât să apropie de realitate născocirile lansate de Director pe seama ei. Fără antidotul pe care doar el îl cunoştea, oamenii care o vor atinge se vor confrunta cu disfuncţiuni serioase ale sistemului nervos, sau poate chiar cu moartea. Nu mai avea nevoie decât de foarte puţin timp...

Şi dacă algele mă vor sonda, descoperind mecanismul? Iar dacă eu sunt declanşatorul, cine va fi degetul care să apese? Crista Galii?

Fata era minunată, într-adevăr, dar nu şi-o dorea numai pentru asta. Mai exista ceva, fascinant şi înspăimântător în acelaşi timp. O provocare supremă. Prin simpla atingere, Crista îi putea descoperi secretele cele mai ascunse; sau îl putea ucide.

Visul cumplit, în care o învălmăşeală de tentacule îi deschidea calota craniană, continua să-l asalteze chiar şi în starea de veghe. Auzise că algele puteau găsi foarte uşor magistrala ADN, ajungând până la memoria genetică. Această căutare risca să pornească programul şi să acţioneze declanşatorul care să-i distrugă pe toţi. Înainte de a risca un contact cu algele, Flattery dorea să se cunoască pe sine şi să afle cum putea fi manevrat mecanismul.

Cea mai mare teamă a lui era ca nu cumva algele să-l folosească pentru a distruge sărmanele rămăşiţe ale populaţiei umane de pe Pandora. Acest Raja Flattery nu vroia să piară în mizeria unei planete de mâna a treia. El avea de gând să joace rolul Directorului străbătând spaţiul în căutarea unei lumi mai bune, şi făcuse planuri pentru foarte mulţi oameni.

Să le fiu zeu generos? gândi. *Sau diavol? Oare am de ales?*

Judecând după pregătirea sa temeinică, ar fi fost de crezut că da, avea de ales. Însă intuiţia îi spunea cu totul altceva.

— Şansa m-a adus aici, murmură spre imaginea sa reflectată de plasmasticlă, şi tot ea mă va ajuta să reuşesc.

Sau poate că nu.

Atenţia îi fu atrasă de un semnal ce începuse să clipească pe ecranul consolei de lângă pat. Două cuvinte apăruseră acolo, scrise cu litere roşii, strălucitoare: "Crista Galii". Flattery apăsă o tastă şi apoi urmări defilarea veştilor deprimante... nu o găsiseră. Trecuseră douăsprezece ore, şi nu o găsiseră! Cu toate că fugarii nu aveau la dispoziţie alt mijloc de transport decât propriile lor picioare.

Lovi o altă tastă şi lătră spre ecran:

— Fă-mi legătura cu Zentz!

Flattery îl instalase de curând pe Oddie Zentz în postul de Şef al Securităţii şi, până ieri, se declarase foarte mulţumit de activitatea lui. Ieri însă, ceva nu funcţionase bine în organizarea pazei, permiţându-i lui Ozette să fugă cu fata.

Noaptea, târziu, îi poruncise lui Zentz să-i tortureze personal pe cei doi gardieni găsiţi vinovaţi, iar acesta se conformase cu plăcere. Declaraţiile smulse nu aduseră însă nici un indiciu nou. Faptul că Zentz nu ezitase să-şi folosească priceperea şi sculele asupra a doi dintre cei mai buni oameni ai săi, ucigându-i, îi oferise lui Flattery un oarecare sentiment de satisfacţie. Dar ce folos? Crista Galii era în continuare liberă.

Dacă n-o vor găsi până la prânz, îl pun pe Zentz să-şi omoare încă doi oameni. Poate că astfel îşi vor da mai mult silinţa.

Lovi încă o dată tasta de apel:

— Cheamă-l pe Nevi Păianjenul. Spune-i că am nevoie de serviciile lui.

Îşi dorea ca Ozette să sufere cum nici un alt om nu suferise vreodată. *Nevi se va îngriji de asta.*

Aceasta este diferenţa dintre zei şi oameni: zeii nu îşi ucid pruncii şi nu-şi caută singuri pieirea.

— Hali Ekel, *Jurnalele pionierilor pandorani*

SEMĂNA CU UN PÂLC DE ALGE OBIŞNUITE, la fel cum orice pandoran semăna cu ceilalţi oameni. Culoarea bătea puţin spre albastru. Poziţionându-şi frunzele uriaşe într-un *anume* fel, algele controlau orientarea curenţilor oceanului, reuşind astfel să aerisească apa şi să se hrănească. Se aglomerau în jurul zonelor bogate în sedimente. Acolo, curenţii calzi urcau în spirală spre suprafaţă, formând zone libere de vegetaţie; zone pe care oamenii le numeau "lagune".

Lagunele şi pâlcurile de alge erau conectate printr-o complexă reţea de canale imense, aşa-numitele "magistralge", pe care oamenii le foloseau la transportul subacvatic. Acestea reprezentau trasee mult mai rapide şi mai sigure decât cele de la suprafaţă. Majoritatea oamenilor călătoreau prin magistralge protejaţi de carcasele submersibilelor, însă vorbeau unii cu alţii prin impulsuri de radiofrecvenţă. Algele albastre spionau de mult timp convorbirile, nutrind un profund sentiment de curiozitate pentru oameni şi limbajul lor incredibil de greoi.

Pandoranilor le plăceau lagunele, pentru că aici apa era caldă, liniştită, limpede şi plină de peşte. Algele albastre, sălbatice, nu intraseră sub jugul Controlului Curenţilor şi nu cunoscuseră pintenii electrici ai Directorului. Se camuflaseră foarte bine, îşi suprimaseră emisiile luminoase şi, păcălindu-i pe oameni, reuşiseră să-şi păstreze libertatea. Formau singurul pâlc de alge sălbatice printre multe altele lobotomizate şi domesticite de Controlul Curenţilor. Însă, în curând, *toate* algele aveau să devină stăpâne pe ele însele.

Capturaseră şi depozitaseră, la marginea lagunei, anumite substanţe emanate de trupurile oamenilor înecaţi sau înmormântaţi în adâncuri. Aflaseră cum să manevreze aceste substanţe, folosindu-le pentru a-i înspăimânta şi alunga pe cei ce se apropiau prea mult de lagună. Învăţaseră să descifreze

semnalele conţinute în emisiile radio, luminoase şi sonore. Încetul cu încetul, din mici fragmente disparate, începuseră să-şi facă o imagine despre omenire.

Omul care le atingea retrăia brusc, într-o scurtă şi intensă halucinaţie, vieţile tuturor celor dispăruţi. Mulţi se înecaseră, neajutoraţi, în timpul unor experienţe de acest gen. Algele gândeau perimetrul ca pe un fel de "orizont al evenimentelor". Fiinţele umane care se apropiau întâlneau bariera chimică, scutul format din iluzii, privind copleşiţi, ca într-o oglindă, imagini minunate şi orori indescriptibile din trecutul omenirii.

Flattery se temea de acest perimetru cu alge libere. De aceea trimitea mereu slugi înarmate cu lanţuri şi lame uriaşe. La rândul lui, Controlul Curenţilor deforma baletul fascinant al algelor transformându-l în gimnastica robotică a unor vane organice.

Algele le analizau mirosurile şi secreţiile, călătoreau pe spirala ADN şi obţineau de fiecare dată noi informaţii din regiunile ce purtau inscripţia "omenesc".

Aflară astfel că ele nu se ridicaseră încă la stadiul de personalitate unică, de fiinţă intactă; că deocamdată erau alge ca multe altele, Avata între alţi Avata. Se formase o minte multiplă, fragmentată, spre deosebire de vremea când nu exista decât o singură şi măreaţă Minte. Totul fusese înregistrat acolo, în memoria genetică a oamenilor, printre ţesuturile organice. Mari porţiuni ale Minţii lipseau... sau erau avariate. Sau neconectate.

Algele descoperiră acestea cam în acelaşi mod în care victima unei lovituri la cap descoperă la un moment dat că mintea sa nu mai seamănă deloc cu cea de dinainte. Atunci când îşi dă seama că pierderea este irecuperabilă, se naşte frustrarea. Iar frustrarea se transformă în furie. Algele cu numele de "Avata" se zbârliră cuprinse de un sentiment similar.

Justiţia este evidentă. Ea nu are nevoie de apărare, ci doar de un martor imparţial.

— Ward Keel, Şef al Justiţiei

TREI SEMNALE JOASE anunţară sosirea hidrobuzului, trezind-o astfel pe Beatriz Tatoosh dintr-un somn în care se îneca printre alge. Se întinsese pe bancheta solidă a sălii de aşteptare, folosind servieta şi bagajul drept pernă. Clipi de câteva ori, alungând aburii visului, şi îşi drese vocea. Coşmarul acesta începuse un pic mai devreme. De obicei venea doar atunci când se afla deja în staţia tritoniană de lansare.

Cred că de vină este păcătoasa asta de presiune a apei...

Simţi un fior rece cuprinzându-i umerii, nu din cauza temperaturii, care era reglată la o valoare foarte plăcută, ci datorită stării în care o cufundase visul şi gândului că va trebui să supravegheze transportul celor trei Nuclee Mentale Organice spre Staţia Orbitală. Dintotdeauna se cutremurase la ideea unor creiere fără trup navigând prin spaţiu, mult dincolo de stelele vizibile. O navetă avea să o ducă la bordul Staţiei peste câteva ore. Abia aştepta să ajungă acolo. Viaţa pe planetă nu o mai atrăgea prin nimic.

Imensitatea vidului care înconjura Staţia Orbitală nu o deranja absolut deloc. Se trăgea dintr-o familie de Insulari, "vântură-lume". După patru secole, generaţia sa reuşise, în sfârşit, să pună piciorul pe solul ferm al continentelor. Insularii se adaptaseră destul de bine la noul mod de viaţă, spre deosebire de Tritoni, care preferau să rămână închişi în oraşele lor subacvatice. Deşi raţiunea îi spunea că nu avea motive de teamă, Beatriz se făcu mică la gândul miilor de tone de apă aflate deasupra ei.

Umiditatea din ecluza hidrobuzului îi va astupa, cu mâna sa lipicioasă şi rece, nasul şi gura. La staţia de lansare avea să fie mult mai neplăcut. Cea mai mare parte a muncitorilor care lucrau în adâncuri era formată din Tritoni, iar aceştia preferau ca aerul să fie cât mai umed; în mediul acela, Beatriz avusese de foarte multe ori senzaţia de sufocare. Auzi din nou un semnal sonor; peste câteva minute, hidrobuzul avea să pornească. Căscă larg gura, trăgând aer în piept Mulţimea de navetişti care se îndrepta, ca şi ea, spre staţia de lansare, începu să tropăie pe puntea metalică de deasupra.

Ropotul sutelor de paşi o făcu să închidă strâns pleoapele, pentru a nu vedea feţele muncitorilor; aceştia erau aproape la fel de descărnaţi şi vlăguiţi ca şi refugiaţii care umpleau taberele jalnice din jurul Kalalochului. Privirea lor păstra totuşi o

urmă de speranţă. Ochii celor din tabere erau prea trişti pentru a mai reflecta şi altceva.

Hotărî să se folosească de autosugestie. *Imaginează-ţi ceva frumos. Un aerostat deasupra orizontului, înainte de apus.*

Călătoriile acestea i se păreau deprimante. După calculele ei, dormise aproape cinci ore în sala de aşteptare, timp în care o foarte zeloasă echipă de securitate percheziţionase hidrobuzul, pasagerii şi bagajele. Îşi notă în minte să-şi verifice aparatura... bineînţeles, după plecarea lor. Aşa o învăţase Ben. Echipamentul furnizat de Holoviziune era cam rablagit, astfel încât fuseseră nevoiţi să-l repare sau să-şi construiască aparate noi. Acestea ar fi putut tenta un securist cu relaţii pe piaţa neagră. Era îngrijorată pentru soarta lui Ben, şi tare ar fi vrut să ştie ce rost avusese percheziţia asta. Inspiră din nou adânc.

Ştiu că Ben şi Rico se află în spatele Postului-Fantomâ. Indiferent ce-ar face, stilul lor este inconfundabil.

Cu aproape un an în urmă, când Postul-Fantomă bruiase pentru a doua oară emisiunile de ştiri, transmiţând propriile informaţii, Beatriz îl abordase pe Rico şi-i dăduse de înţeles că ar vrea să li se alăture. Cei doi se făcuseră că plouă, iar ea nu insistase, intuind că refuzul lor era întemeiat. Se apucase şi mai abitir de muncă, încercând să-şi uite orgoliul rănit. Acum avea impresia că descoperise adevăratul motiv pentru care ei nu o primiseră.

Au nevoie de cineva în exterior. Eu aş putea fi asul păstrat în mânecă.

La miezul nopţii trecute fusese solicitată să prezinte în locul lui Ben emisiunea *Holojurnalul de Seară.* Citise, pe una dintre fiţuici, "... Ben Ozette... realizează un reportaj în Sappho..." însă Beatriz ştia foarte bine că în această Zi a Stelei — ca de altfel, de şase săptămâni, în *toate* Zilele Stelei — Ben se aflase la Cartierul General al Directorului, sub strictă supraveghere, încercând să realizeze seria de reportaje despre Crista Galii.

De ce nu se menţionează că şi el a dispărut? Era împreună cu ea în momentul în care s-a dat alarma, nu? Conducerea Holoviziunii cenzurează ştirile referitoare la el! De ce?

Simţi frica încolţind-o. Cine avea interes ca populaţia să nu afle ce se întâmplase cu Ben? Începea să perceapă realitatea cu totul altfel, de parcă i se ridicase un văl de pe ochi.

Până acum trăise cu senzaţia că ea, Ben şi Rico erau imuni la

recentele transformări care răvăşeau planeta. "Martori plătiţi, asta suntem", spusese Ben. "Ochii şi urechile pandoranilor."

"Ba nu", zâmbise Rico, un pic ameţit de *boo.* "Nu suntem *martori,* ci *faruri* care să le arate calea."

Pentru că nu mai avusese timp să ceară lămuriri, Beatriz recitase pe calea undelor exact ceea ce scrisese redactorul emisiunii. Acum îşi dădea seama că intenţionat o luaseră pe nepregătite. Dar Holoviziunea avea resurse incredibile — atât oameni, cât şi aparatură —, iar ea era hotărâtă să le folosească din plin pentru ca Ben să nu piară.

De data asta, Ben nu mai este un simplu martor, gândi ea, precaută. *A devenit participant; şi poate ruina totul.*

Îl iubise, iar dragostea pentru el durase mult timp. Sau poate că avuseseră o îndelungată relaţie intimă şi de-abia acum începea să-l iubească. Nu în felul acela, pasional... era prea târziu pentru asta. Nimeni n-ar fi putut înţelege natura sentimentului care supravieţuise în ea decât dacă ar fi fost martor la toate ororile văzute de ei doi, împreună. Beatriz se bucurase recent de câteva momente fierbinţi în compania doctorului Macintosh, după ce foarte multă vreme crezuse că în sufletul ei nu vor mai încolţi asemenea senzaţii. Deschise pleoapele încă grele de somn, dar lumina puternică o făcu să lăcrimeze. Îşi feri privirea şi se ridică în capul oaselor pe bancheta de metal. Auzi un securist tuşind discret. Tânjea după agitaţia din biroul ei aflat la bordul Staţiei Orbitale, unde lucra la Proiectul *Nava Neantului;* acolo, doar doisprezece metri o despărţeau de Controlul Curenţilor şi de Micuţul Macintosh. Gândurile i se îndreptară din nou spre Mac... şi spre zborul cu naveta, planificat să aibă loc peste puţine ore.

De câteva săptămâni încoace se simţea mereu obosită, iar întârzierile astea survenite în program o epuizau şi mai tare. Din momentul în care Directorul o pusese să penduleze între Proiectul *Nava Neantului* şi emisiunile de ştiri, timpul începuse parcă să fugă de ea. Nu mai avea răgaz nici pentru odihnă, nici pentru a-şi pune ideile într-o oarecare ordine. Astăzi — culmea! — avea *trei* însărcinări; trebuia să transmită din *trei* locuri diferite.

Unul dintre cele mai impresionante sisteme de propulsie construite vreodată de omenire aştepta să o transporte la bordul Staţiei Orbitale. Când ajungea în biroul zgomotos şi dezordonat, avea impresia că intră în vârtejul acelui uragan care

era viaţa ei. Acolo nu o mai putea atinge nimeni, nici măcar Flattery.

Semnalul prelung şi trist, ultimul apel pentru îmbarcare, o făcu să tresară. Se gândi din nou la Ben, care încă nu-şi făcuse apariţia. Sau poate că murise. Nu mai era iubitul ei, dar ţinea la el pentru că se dovedise a fi un om bun.

Îşi frecă pleoapele obosite şi întoarse capul, zărind un tânăr ofiţer de securitate care tocmai: intra pe uşa sălii de aşteptare. Acesta se apropie de ea şi salută politicos, înclinând capul. Avea urechi foarte mari şi buze albe, crispate.

— Percheziţia a luat sfârşit, rosti el. Vă cerem scuze pentru întârziere. Ar fi bine să vă îmbarcaţi cât mai repede.

Beatriz se ridică în picioare, înfruntându-i privirea. Hainele i se aranjau pe trup în cute indolente.

— Nu mi-au fost returnate echipamentul şi notiţele, replică ea. N-are nici un rost să plec până nu...

Căpitanul o opri, ridicând un deget spre buze. La fiecare mână avea câte două degete lungi şi unul gros. Reporteriţa încercă să-şi aducă aminte care clan insular purta aceste caracteristici.

Orcas? Camano?

Ofiţerul zâmbi, arătându-şi dinţii pătaţi cu puncte negre, oribile... Însemnele unui comandou al morţii autointitulat "Fălcile Fioroase".

— Bagajul dumneavoastră a fost deja urcat la bordul hidrobuzului. Sunteţi o persoană foarte importantă, astfel încât vă vom pune la dispoziţie o cabină separată şi o gardă de corp.

— Dar...

El îi apucase deja cotul.

— Am aranjat ca hidrobuzul să nu plece până nu vă îmbarcaţi. De dragul proiectului, grăbiţi-vă!

Ajunseră pe pasarelă, iar căpitanul o împingea spre intrarea de la nivelul inferior.

— Ia stai! se împotrivi ea. Nu cred că...

— La staţia de lansare vă aşteaptă o misiune urgentă. Vă informez că trebuie să transmiteţi o ediţie specială a "Ştirilor pe scurt" imediat cum veţi ajunge acolo.

Îi înmână pagerul pe care ea îl purta de obicei prins de coapsă.

— Aveţi aici toate instrucţiunile, îi explică el, zâmbind.

Beatriz îşi spuse că acest căpitan făcea tot posibilul pentru a-i îndepărta temerile, deşi imaginea dinţilor pătaţi o făcea să se înfioare. Jurnalistul din ea era curios să afle mai multe despre comandourile morţii. Dar în cele din urmă instinctul de conservare reuşi să-i alunge curiozitatea. Gardianul, un bărbat scund şi tânăr, purtând pe umăr câteva dintre bagajele ei, o întâmpină la capătul culoarului.

— Întâlnirea cu dumneavoastră a fost o adevărată încântare, rosti căpitanul, înclinând din nou capul. (Apoi îi întinse un stylus şi o foaie de hârtie.) Dacă sunteţi amabilă, pentru soţia mea... Ea vă admiră foarte mult.

— Cum o cheamă?

— Anna.

Beatriz scrise repede "Pentru Anna şi pentru viitor", apoi semnă cu litere înflorate. Primi mulţumirile căpitanului şi urcă la bord. Nici nu apucară să închidă bine al doilea sas, că hidrobuzul se avântă în adâncuri.

Adorarea nu este totuna cu iubirea. Sinele nu poate fi adorat. Ţineţi minte aşa: oamenii îi iubesc pe oameni; oamenii se tem *de zei.*

— Micuţul Macintosh, Dirijorul algelor, Controlul Curenţilor

ÎN LUMINA ZORILOR, Ben începea să înţeleagă mult mai clar noul curs pe care îl luase viaţa sa. Ştia că Postul-Fantomă va promova imaginea Cristei — la fel ca şi Flattery, în cazul Holoviziunii — pentru a manipula populaţia Pandorei. O va folosi ca pe un bici, pentru a ridica mulţimile împotriva Directorului, în ochii oamenilor, fata îşi va pierde din ce în ce mai mult calităţile de om şi va deveni o sfântă. Iar asta avea să-l coste. Spera ca iubirea ce se înfiripase între ei să nu dispară. Poate că exista o cale...

La naiba!

Dorise ca nimeni să nu se amestece în seria de reportaje pe care o pregătea. Acum *el* devenise subiectul de senzaţie. Noap-

tea trecută, ascunşi într-un adăpost subteran al zavatanilor, urmăriseră *Holojurnalul de Seară.* Ca o ironie a soartei, tocmai Beatriz îi luase locul. Dar, desigur, faptul nu-l luase prin surprindere.

"Bună seara, doamnelor şi domnilor", începuse ea. "Sunt Beatriz Tatoosh şi ţin locul lui Ben Ozette, care are o misiune importantă în Sappho. Iată principala ştire a serii: Crista Galii a fost răpită din Zona de Protecţie. Opt terorişti înarmaţi, probabil Fantome..."

Poate îşi închipuia că-mi face un serviciu, gândi el.

Dar nici vorbă de aşa ceva! El nu avea vreo misiune în Sappho, iar cei opt terorişti înarmaţi nu existaseră. O luase pe Crista de mână şi ieşiseră, cât mai natural cu putinţă, pe poartă. Beatriz citea fiţuicile întinse de slugile lui Flattery. Ocupată până peste cap cu Staţia Orbitală şi Proiectul *Nava Neantului,* nu mai era în stare să distingă realitatea.

Oare ce chinuri trăia acum administraţia Holoviziunii? Prin mită, manipulare, jaf şi crimă, Flattery preluase controlul asupra "Comerţului Tritonian", printre ale cărui proprietăţi se număra şi Holoviziunea. *Asta* era povestea pe care Ben începuse s-o difuzeze pe Postul-Fantomă. Cel mai important reportaj al carierei sale devenise o luptă care avea să schimbe destinele tuturor — inclusiv al său şi al Cristei. O luptă menită să stârpească sărăcia şi foamea, instrumente folosite de Director pentru a înrobi populaţia Pandorei.

Crista se ascundea împreună cu el. Ben supravieţuise atingerii ei, ba chiar şi unui sărut. Acum se stăpânea cu greu să nu-i aranjeze şuviţele albe ale căror vârfuri îi atingeau colţul gurii, să nu-i mângâie fruntea, să nu se strecoare sub pătura mătăsoasă şi să...

Eşti prea tânăr pentru o imprudenţă atât de mare, îşi spuse, *aşa că nu te mai comporta ca un idiot bătrân. N-are rost să mori degeaba.*

Începu să mediteze din nou asupra coincidenţei — destin sau influenţă divină? — care îi adusese împreună, în momentul acesta, în cubiculul acesta, pe planeta aceasta aflată la milioane de ani-lumină depărtare de Pământ. Fusese nevoie de mii de ani, de călătorii prin nenumărate sisteme stelare şi de anihilarea aproape completă a omenirii, pentru ca să aibă loc întâlnirea dintre Ben şi Crista Galii. Avata fusese distrus şi el; dar nu în

totalitate, deoarece câteva gene de alge reuşiseră să supravieţuiască printre cele umane. Poate că zestrea genetică a pandoranilor cunoscuse o permanentă schimbare... poate că aceste răzleţe frânturi de coduri genetice străine îi vor ajuta pe oameni să trăiască împreună, ca fraţii, şi să se iubească.

De ce? se întrebă. *De ce tocmai noi?*

Acesta era unul dintre momentele în care şi-ar fi dorit să aibă o viaţă normală. Nu vroia să fie salvatorul societăţii, al tuturor speciilor... ci doar al propriei sale existenţe. Însă nu mai avea cum să schimbe cursul evenimentelor. Acum, împotriva raţiunii, se îndrăgostea din nou de o femeie aproape intangibilă.

Punând lucrurile cap la cap, Crista era — cel puţin în aparenţă — mai mult umană decât Avatană. Nimeni, nici măcar ea, nu descoperise caracteristicile proprii algelor. Teoretic vorbind, se putea presupune că dispunea de mai multe minţi complete, capabile să gândească şi să acţioneze în mod independent; concluzia fusese trasă într-un studiu finanţat de Director. Dar Crista, în cei cinci ani petrecuţi sub o atentă supraveghere, îşi manifestase o singură personalitate; iar despre acest subiect nu prea vroia să discute.

Se bănuia că era fiica Vatei, care, la rândul ei, fusese "Copilul Sfânt" al poetului-profet Kerro Panille şi al Waelei Tao-Lini. Vata fusese concepută cu mai multe secole în urmă, prin îmbrăţişarea a două trupuri umane în nacela unui dirijabil sabotat, cu participarea tentaculelor şi sporilor lui Avata. Se născuse cu o completă memorie genetică şi cu capacitatea unei comunicări telepatice proprie algelor. Timp de aproape două secole zăcuse în comă.

Duque, omul presupus a fi tatăl Cristei, avea şi el caracteristici avatane, inoculate pe când era un biet embrion în pântecele mamei sale. Acest lucru se petrecuse în laboratoarele infamului Jesus Lewis, bioinginerul care ucisese algele - trupul lui Avata — şi fusese cât pe-aci să distrugă întreaga populaţie umană. Vata întruchipase, în ochii pandoranilor, fiinţa divină, simbolul uniunii dintre oameni şi zei, însăşi vocea zeilor. Crista Galii, cu misterul, puterea şi frumuseţea ei, cu atingerea ei aducătoare de moarte, nu era nici ea mai prejos decât o zeiţă. Iar asta nu putea decât să facă şi mai dificilă dragostea lui Ben pentru ea.

Ben ştia că algele — Avata — reprezentaseră elementul-cheie în supravieţuirea pandoranilor. Era puţin probabil, poate

chiar imposibil, ca fiinţele umane să fie rude cu nişte... alge conştiente. Studiind *Cronicile,* Ben adoptase părerea unanimă a experţilor: algele de astăzi aveau fiecare o viaţă proprie şi nu alcătuiau fiinţa globală, conştientă, întâlnită de primii oameni coborâţi pe suprafaţa Pandorei. Mulţi credincioşi susţineau că, dorind să se prezinte într-o formă cât mai acceptabilă, Avata o crease pe Crista Galii; iar teoria lor câştiga din ce în ce mai mult teren.

Şi ce îşi doreşte?

Să trăiască!

Gândul îi intră în minte cu forţă, ca un urlet, trezindu-i toate simţurile. Aproape că recunoscuse vocea străină. Puse bărbia în piept, se cufundă în sine şi încercă să asculte... dar nu mai auzi nimic. Crista continua să doarmă.

Algele, trupul lui Avata, se îngrijiseră de stabilitatea planetei. La scurt timp după ce Jesus Lewis le ucisese, unul dintre sateliţii naturali explodase, transformându-se în asteroizi, iar continentele se rupseseră ca nişte foi de hârtie şi se scufundaseră sub valuri. Astăzi, culturile de alge fuseseră reconstituite şi, după două secole, pământurile răsăreau din nou deasupra apei. Oamenii învăţau să trăiască atât în adâncuri, cât şi pe solul ferm de la suprafaţă. Pe Ben îl durea sufletul văzând că, în loc să crească frumoşi şi înalţi, semenii săi se târau prin mocirlă.

Este vina Directorului, şi nu a algelor.

Directorul refuza să admită în public că algele erau conşti-ente. Le folosea ca pe un simplu mecanism, ca pe nişte valve destinate a controla curenţii oceanici şi, într-o oarecare măsură, condiţiile atmosferice. Toţi ştiau că acest lucru devenea din ce în ce mai dificil. Algele se înmulţeau şi un foarte mic procent din numărul lor se mai afla sub cătuşele Controlului Curenţilor.

Algele se ridică împotriva lui Flattery. Atunci când se vor elibera complet, mi-ar plăcea să aibă, toate, o singură conşti-inţă.

Cu foarte multe eforturi, şi cu câteva indicii primite de la Crista, reuşise să pună mâna pe unele rapoarte secrete. Aflase astfel adevăratul interes pe care Flattery îl acorda unei lucrări intitulate "Fenomenul Avata". Ben vorbise despre acest lucru cu zavatanii, călugării care trăiau pe culmile muntoase şi foloseau alge în ritualurile lor.

Crista spune că Directorul ar trebui să ceară sfatul algelor. Iar călugării susţin şi ei acelaşi lucru.

Fata tresări din nou; în curând avea să se trezească. Va vedea tarabele din port şi va auzi strigările negustorilor ambulanţi: "Lapte! Suc de fructe! Ouă! Astăzi vând ouă de raţe domestice!" Tovărăşia oamenilor era una dintre micile plăceri pe care Directorul i le refuzase Cristei. Ben ştia că şi el, la rândul său, îi va refuza fetei acest lucru.

Dar nu pentru mult timp, îşi reaminti. *În curând, toţi oamenii vor putea trăi ca fraţii.*

Din cafenea se auzea târşâitul discret al scaunelor pe podea şi clinchetul metalic al linguriţelor lovind pereţii ceştilor de porţelan.

Se sprijini cu spatele de perete şi dădu, încet, tot aerul afară din plămâni. Deşi până acum nu voise să recunoască, era surprins că încă mai trăia. Nu numai că o atinsese pe Crista Galii — fiinţa interzisă — dar o şi sărutase; trecuseră douăsprezece ore de atunci. Fugiseră la adăpostul nopţii, fără ca Securitatea să le dea de urmă. Acum aştepta trezirea Cristei şi sosirea lui Rico pentru a vedea ce vor face în continuare.

Când vedeţi un nor ridicându-se la apus, îndată ziceţi: "Vine ploaia". Şi aşa se întâmplă. Şi când vedeţi suflând vântul de la miazăzi, ziceţi: "Are să fie zăduf". Şi aşa se întâmplă. Făţarnicilor, faţa pământului şi a cerului ştiţi s-o deosebiţi; vremea aceasta cum de n-o deosebiţi?

— Iisus

CÂND SE TREZI, în prima zi de libertate petrecută în Kalaloch, Crista Galii remarcă mai întâi felul în care cădea lumina pe cana din mâna lui Ben Ozette. Îşi dori ca acea mână să o atingă, să-i mângâie obrazul sau să i se odihnească pe umăr. Dar Ben încremenise acolo, cu cana pe genunchi. Oare adormise? Crista simţi un fior de repulsie la gândul de a sta pe acel oribil scaun-câine," o creatură vie realizată de Insulari.

Kalalochul se trezea şi el. Oamenii începeau să umple stră-

zile, iar echipele de lucru porneau, cu camioane şi buldozere, spre perimetru. Cei înfometaţi sau fără de adăpost — refugiaţi veniţi de pe zeci de insule eşuate — salutau razele de soare care scăldau periferia Kalalochului.

Crista ciuli urechile, încercând să audă respiraţia caldă şi liniştită a lui Ben.

Doamne, dacă l-am omorât?

Îşi înăbuşi un chicot, gândindu-se cum ar fi transmis Ben o asemenea ştire de senzaţie: "Faimosul corespondent al Holoviziunii, Ben Ozette, realizatorul *Holojurnalului de Seară,* a primit ieri sărutul morţii pe când se afla în misiune..." În minte îi reveniră căldura şi savoarea acelui prim sărut din viaţa ei, căruia i se abandonase aproape total.

Ben nu păţise nimic, ceea ce demonstra că antidotul — pe care Flattery i-l administra zilnic Cristei — mai avea încă efect. Totuşi, sărutul adusese peste ea o cascadă de amintiri, pasiuni şi temeri din trecutul lui, care aproape o paralizaseră prin forţă şi claritate.

Existau unele lucruri pe care n-ar fi vrut să le afle: primul sărut al lui Ben, o roşcovană simpatică; ultimul sărut, Beatriz Tatoosh. Gustul acestora, şi al altora, îi rămăsese mult timp pe buze. Participase astfel la primul lui act amoros, prin memoria celulelor, fusese martoră la naşterea lui, la măcelărirea Insulei Guemes, la moartea părinţilor săi. Amintirile se întipăriră în propriile ei celule, aşteptând semnalul — un sentiment suficient de intens — pentru a prinde iarăşi viaţă.

Îi primise amintirile prin intermediul sărutului dar, năucită, nu-i spusese nimic. Noaptea trecută visase visurile şi amintirile lui. Văzuse Postul-Fantomă aşa cum îl vedea el, ca pe un organ al adevărului într-un trup învăluit în minciună. Aflase că el — ca şi ea, de altfel — era vulnerabil, singur, şi dăruit celorlalţi. Nu vroia să-i ascundă faptul că, acum, ştia totul despre trecutul lui. Nu vroia să-l piardă după ce, în sfârşit, se găsiseră; dar, în acelaşi timp, nu vroia nici să-l împingă spre moarte.

Lui Ben nu-i era frică de această moarte — oamenii o numiseră "Gâdilici" — care sălăşluia în chiar trupul ei; o moarte asemănătoare celei provocată de alge. Uneori nu credea nici ea că aşa ceva putea fi adevărat. Flattery elaborase el însuşi antidotul şi avea grijă să i-l administreze zilnic; pe perioada cât acesta era eficient, Crista putea recepţiona mesaje — cum erau, de

exemplu, amintirile lui Ben — dar nu mai era capabilă să transmită. Totuşi, nimeni nu îndrăznea să o atingă, iar gardienii prezenţi în Cartierul General al Directorului făceau tot posibilul să stea cât mai departe de ea.

Din câte îşi amintea, aceasta era prima dimineaţă în care se trezea fără a fi înconjurată de laboranţi şi supusă la interminabile verificări. Nu mai avea cinstea de a fi mult-veneratul prizonier din casa Directorului. În ciuda evadării, a faptului că erau obligaţi să se ascundă, a primului ei sărut, Crista se cufundase într-un somn revigorant, de nou-născut. Arome delicioase îi mângâiau nările — prăjituri, pâine caldă, cafea; stomacul începu să-i ghiorăie.

Undeva, la nivelul inferior, se auzi sfârâitul unui sebet pe grătar. Cristei îi plăcea la nebunie carnea. Laboranţii lui Flattery îi oferiseră nişte explicaţii savante şi greu de înţeles, cum că asta se datora genelor sale avatane care îi afectaseră sinteza proteinică... dar ea cunoştea starea aceasta sub numele, mult mai simplu, de "foame". Tânjea şi după fructe proaspete, după nuci şi cereale. Gândul la o salată îi lăsa mereu gura apă.

Deşi părăsiseră Zona de Protecţie la adăpostul întunericului, memorase complicatul parcurs subteran prin care ajunseseră aici, în comunitatea insulară a Kalalochului. Semăna cu labirintul ma-gistralgelor oceanice. Despre locul acesta nu ştia decât că se afla în vecinătatea ţărmului, lucru care trezea în ea un alt sentiment, acela de dor.

Reuşea să simtă valurile, ca pe o pulsaţie umedă amestecată cu zarva vânzătorilor ambulanţi şi cu traficul din ce în ce mai intens. Auzise că pandoranii se sculau devreme, dar nu se grăbeau niciodată; omul flămând nu prea are motive de grabă. În zilele acestea, când apele oceanului erau întrerupte de ţărmuri stâncoase sau sufocate de pâlcuri imense de alge, viaţa pe insulele plutitoare devenise mult prea periculoasă. Majoritatea celor care colonizaseră uscatul continuau să-şi spună "Insulari", păstrând vechile obiceiuri. Insularii pe care Crista îi cunoscuse în interiorul Zonei de Protecţie erau fie slujitori, fie gardieni, şi nu vorbeau niciodată despre cum trăiau în afara marilor ziduri din bazalt. Mulţi dintre ei suferiseră mutaţii oribile, care pe ea o fascinau, iar lui Flattery îi provocau silă.

Îşi trase pătura până sub bărbie şi se arcui pe spate, lăsând

razele de soare să-i scalde faţa. Sesiză, deodată, puritatea din comportamentul lui Ben faţă de ea. Acum cunoştea toate detaliile intime ale vieţii lui. *Oare cum ar reacţiona dacă ar afla?* Se îmbujoră, ca un *voyeur,* amintindu-şi de prima lui noapte petrecută alături de Beatriz.

Bărbaţii sunt foarte ciudaţi, gândi. Fuga lor se oprise, în cele din urmă, aici. Ben o asigurase că acest cubicul micuţ era o ascunzătoare sigură, apoi şezuse toată noaptea pe scaun, în loc să se strecoare în pat, lângă ea. Se dovedise deja imun faţă de atingerea fatală, iar Cristei îi plăcuseră atât gestul îndrăzneţ al sărutului, cât şi sărutul în sine.

Privirile altor bărbaţi — printre care se număra şi Directorul — îi dăduseră de înţeles că puterea frumuseţii ei era foarte mare. Îl fermecase şi pe Ben Ozette, citise asta în ochii lui verzi, puţin mai întunecaţi decât ai ei. Păstra în suflet sărutul magic primit înainte de culcare. Amintirile, familia, iubitele lui... deveniseră pentru ea o comoară de nepreţuit.

Jos, în stradă, cineva urlă puternic, întrerupându-i reveria. Apoi auzi geamătul prelung, strident, care îi dădu fiori de gheaţă, deşi patul în care se cuibărise era cald. Ben puse cana deoparte şi se apropie de fereastră.

Au descoperit un bărbat, îşi spuse ea, *un bărbat care a fost ucis.*

Ben îi povestise despre cadavrele găsite dimineaţa pe stradă, însă Crista de-abia acum lua contact cu realitatea aceasta îngrozitoare.

"Comandourile morţii le lasă acolo pentru a servi celorlalţi drept lecţie", îi explicase Ben. "Oamenii merg la lucru dimineaţa, sau îşi duc copiii la creşă, şi descoperă cadavrele în mijlocul drumului. Unele n-au mâini, unele n-au limbă, unele sunt decapitate... Altele sunt mutilate în mod obscen. Dacă te opreşti ca să priveşti, imediat apare cineva lângă tine şi te ia la întrebări: «L-ai cunoscut pe omul ăsta? Vino cu noi!» Nimeni nu vrea să meargă cu ei. După o vreme, soţia, sau mama, sau fiul, primeşte vestea. Atunci este înlăturat cadavrul."

Ca reporter, Ben văzuse sute de astfel de cadavre. Le zărise şi ea — de fapt, mai mult le ghicise — în derularea rapidă a amintirilor lui. Geamătul venea probabil de la mama care îşi descoperise fiul ucis. Crista nu se simţea deloc tentată să privească pe fereastră. Ben se întoarse şi îşi reluă locul lângă

pat.

Oare descoperise şi el o părticică din ea, atunci când o sărutase? Acest lucru se petrecea uneori când te atingeai de alge, dar foarte rar în cazul ei, din cauza antidotului. Unora li se întâmplase, totuşi. La început holbaseră ochii, şocaţi, nevenindu-le să creadă; apoi începuseră să tremure, cu privirea pierdută; iar la sfârşit se treziseră, copleşiţi de groază. Dar prea puţini avuseseră norocul să se mai trezească.

Ce le-am arătat? se întrebă. *De ce doar unora, şi nu tuturor?* Studiase istoria algelor şi nu găsise nimic care să-i ofere o explicaţie sau un ajutor cât de mic. Îşi amintea şi acum de însemnările unui tehnician care făcuse cercetări privind "genealogia" ei.

Cilii algelor îi penetraseră întreg trupul, permiţându-i să trăiască în adâncuri. Primise ajutorul misterioşilor — aproape legendarilor — înotători, fiinţe umane care suferiseră cele mai dramatice mutaţii. Perfect adaptaţi vieţii subacvatice, înotătorii aveau branhii şi semănau cu nişte uriaşe salamandre. Trăiau în peşteri, în Oracole, în avanposturi tritoniene abandonate şi în lagune. În primii ei nouăsprezece ani, Crista fusese una cu agele, înrudită mai mult cu ele decât cu oamenii. Unii dintre angajaţii lui Flattery susţineau că fusese zămislită de alge, dar ea nu credea una ca asta.

Numeroşi pandorani, inclusiv Ben, aveau ochii verzi, semn că moşteniseră gene de-ale algelor. Cu statura ei de un metru şi jumătate, Crista era mai înaltă decât majoritatea femeilor şi, în discuţiile cu bărbaţii, nu trebuia să ridice privirea pentru a le întâlni ochii. Reţeaua venelor albastre acoperite de piele ieşea ceva mai mult în evidenţă datorită tenului palid, aproape translucid. Sângele ei era, indiscutabil, uman: roşu şi bazat pe fier — aceste fapte fuseseră stabilite chiar în ziua în care algele o scoseseră la suprafaţă.

Când cădea pe gânduri îşi ţuguia buzele pline de parcă ar fi aşteptat un sărut. Avea un nas drept şi subţire, iar nările i se dilatau atunci când era stăpânită de mânie — încă un sentiment pe care nu îndrăznea să-l transmită oamenilor lui Flattery.

Algele se ocupaseră de educaţia ei, instilându-i unele amintiri ale fiinţelor umane pe care le întâlniseră. Înainte ca Flattery să pună mâna pe putere, majoritatea oamenilor luau contact cu algele atunci când erau înmormântaţi în adâncuri.

Ascultă sunetul oceanului şi trebui să facă un efort pentru a stăvili amintirile care se rostogoleau spre ea în ritmul valurilor. Se întinse încă o dată, leneş, şi întoarse faţa spre Ben:

— Ai stat treaz toată noaptea?

— Nu mi-a fost somn, răspunse el.

Se ridică în picioare pentru a-şi dezmorţi oasele, apoi se aşeză lângă ea, pe marginea patului.

Crista îşi sprijini obrazul de umărul lui. Agitaţia de sub fereastră dispăruse. Priveau amândoi spre port, mângâiaţi de lumina solară. Căldura ce venea prin plasmasticlă, protecţia oferită de atingerea lui Ozette şi vorbăraia melodioasă a negustorilor ambulanţi o cufundară într-o semitoropeală plăcută. Auzi, în depărtare, maşinile grele muşcând din trupul dealurilor.

— Când plecăm de-aici? întrebă ea.

Razele soarelui, zgomotul valurilor care scăldau ţărmul şi aroma de sebet prăjit i se păreau revigorante. Amintirea anilor petrecuţi în celula Directorului şi a minciunilor cu care fusese înconjurată trecu prin vinele ei ca un curent rece. De fiecare dată când zorile o treziseră acolo, în Zonă, fusese tentată să-şi tragă pătura peste cap, să ducă genunchii la gură şi să adoarmă din nou. Astăzi însă, abia aştepta să pornească la drum împreună cu Ozette.

Dincolo de uşă, cineva fluieră un scurt fragment muzical. Apoi îl repetă. Era un semnal asemănător celui pe care-l auzise noaptea trecută, când ajunseseră în port.

Ozette mormăi printre dinţi şi lovi de două ori cu piciorul în podea. I se răspunse cu acelaşi fragment muzical, fluierat o singură dată.

— Au sosit ai noştri, spuse el, şi trăsăturile i se destinseră. Ne vom muta în altă parte, deşi aş fi vrut să-ţi arăt împrejurimile. Sper că Rico a pus la punct planul. În clipa asta, toată lumea ştie că ai scăpat de sub supravegherea Directorului. Recompensa promisă pentru prinderea noastră este destul de mare pentru a-i tenta chiar şi pe cei cu sufletul curat. Oamenii suferă de foame.

— Nu mă pot întoarce acolo, rosti ea. N-am să mă mai întorc niciodată. Am văzut cerul. Am primit sărutul tău...

Ben zâmbi cald şi îi oferi cana, pentru câteva guri de apă. Însă nu o sărută.

Crista ştia că, dacă avea să fie prins, pe Ben îl aştepta piei-

rea. Flattery îi semnase deja condamnarea la moarte. Sindicatul Războinicilor se va ocupa de executarea sentinţei, aşa cum se ocupase, probabil, de toţi servitorii sau angajaţii Zonei de Protecţie.

Noaptea trecută, la ieşirea din labirintul subteran se treziseră pe străzile pustii de lângă docuri; Flattery interzisese populaţiei să se mai plimbe pe afară după lăsarea întunericului. Fugiseră de la o casă la alta, ascunzându-se în spatele zidurilor. Încercaseră astfel să evite întâlnirea cu patrulele de securitate ce supravegheau respectarea interdicţiei. Crista se oprise într-un loc deschis pentru a privi cerul şi sateliţii naturali ai Pandorei. Lăsase vântul proaspăt şi rece să-i dezmierde faţa şi braţele, adulmecase mirosurile ce veneau dinspre vetrele cu mangal ale săracilor, admirase stelele prin învelişul subţire al atmosferei.

— Vreau să mergem afară, pe străzi, şopti ea. Se poate?

Răspunsul Directorului fusese *nu,* întotdeauna. *Întotdeauna.* "Demonii dau târcoale", îi spusese la început "Nu le-ai ajunge nici pe-o măsea". Sau, mai târziu: "Fantomele vor să te ucidă". Ulterior reluase acest motiv: "Mizerabili ăştia seamănă cu toţi ceilalţi. S-ar putea ascunde în mulţime şi... Ar fi îngrozitor să pună labele pe tine."

Privirea Directorului o făcea să se înfioare, deşi, dacă îl ascultai, ai fi zis că era singurul care o putea proteja, singurul om în care ea putea avea încredere. Timp de aproape cinci ani de zile, îl crezuse. Dar Postul-Fantomă o făcuse să-şi schimbe părerea. Apoi apăruse Ben Ozette cu seria lui de reportaje; îşi dăduse deodată seama că singurul motiv pentru care Flattery inventase legenda cu atingerea mortală era teama ca nu cumva Crista să afle ceva de la el — sau de la ceilalţi angajaţi — şi să dea în vileag întreg sistemul lui de minciuni.

— Da, răspunse Ben. Vom pleca. În curând lucrurile vor începe să se precipite şi...

Se crispă deodată şi începu să murmure înjurături. Îndreptă degetul spre o patrulă de securitate care îşi făcea drum către *Asul de Cupă:* câte doi de fiecare parte a străzii. O linişte grea şi nefirească înainta o dată cu ei, punând stăpânire pe mulţime. Un grup compact de navetişti se rupse în dreptul lor, făcându-le loc şi ferindu-se să-i atingă.

Fiecare gardian purta sub braţ un mic pistol-laser şi avea agăţată de centură o întreagă trusă de specialitate: bâtă

neuronică pentru luptele corp la corp, muniţie de rezervă pentru pistoalele-laser şi tot felul de accesorii chimice sau mecanice utile în cazul arestărilor. Îşi ascundeau ochii îndărătul unor ochelari cu lentile-oglindă — însemnul Sindicatului Războinicilor, o echipă formată din asasini de elită puşi în slujba Directorului. Oamenii se străduiau să zâmbească, îşi plecau capetele cu umilinţă sau şi le înfundau între umeri; unii cădeau în genunchi.

Crista îi privea înaintând şi simţi cum i se face pielea de găină pe mâini şi pe ceafă.

— Nu-ţi fie frică, grăi Ben, de parcă i-ar fi citit gândurile

Îşi aşeză mâna pe umărul ei gol. Crista avu impresia că el chiar îi *putea* citi, în acele momente, gândurile — sau, dacă nu, măcar sentimentele. Îi plăceau atingerea lui şi starea de prospeţime care o cuprinsese. Înregistra toate acestea în minte, în timp ce cu ochii urmărea ceea ce se petrecea în stradă.

Echipa de securitate se oprea în dreptul fiecărei case; unul păzea intrarea, iar ceilalţi cercetau interiorul. Nu mai aveau mult până la *Asul de Cupă.*

— Ce facem? întrebă ea.

Ben se îndreptă spre capătul patului, luă de acolo o legătură cu haine insulare şi i le puse în poală.

— Îmbracă astea şi fii pregătită, spuse el. Îndepărtează-te de fereastră.

Portul fu zguduit pe neaşteptate de o explozie violentă; lumina portocalie, orbitoare, izbi dureros ochii tuturor ce-şi îndreptară privirile într-acolo. După câteva clipe, o trâmbă groasă de fum negru se ridică spre cer. Strada se transformă într-o învălmăşeală de trupuri care se grăbeau să-şi salveze ambarcaţiunile sau să ajungă la posturile de luptă contra incendiilor. La tot pasul întâlneai rezervoare cu hidrogen, gaz pe baza căruia funcţionau motoarele, maşinile de gătit, aparatele de sudură şi centralele electrice. Iată de ce focul scăpat de sub control reprezenta, în ochii pandoranilor, unul dintre cei mai temuţi duşmani.

— Ce?...

— A explodat o luntre veche înregistrată pe numele meu, o lămuri Ben. Le-am dat ceva bătaie de cap. Dacă avem noroc, vor crede că noi doi ne aflam la bord.

O altă explozie îi tăie Cristei răsuflarea. În timp ce desfăcea legătura cu haine, văzu că securiştii nu dispăruseră o dată cu

mulţimea. Se apropiau cu aceeaşi meticulozitate, inspectând casă după casă. Strada rămăsese aproape goală; persoanele valide încercau deja să stingă focul sau îndepărtau bărcile de zona periculoasă.

Ben, lipit de perete lângă fereastră, supraveghea înaintarea comandoului. Crista îşi trase pe cap o rochie din bumbac alb cu broderii, prea largă pentru ea; deşi avea sâni bine dezvoltaţi, aceştia jucau liberi pe dedesubt Prinse materialul cu două degete, îndepărtându-l de pântecele plat, şi îndreptă spre Ben o privire nedumerită.

El îi aruncă o salopetă de lucru asemănătoare pijamalelor negre ale Insularilor. Apoi scoase, din dulapul de lângă pat, o eşarfă lungă, ţesută de mână.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, dar eşti gravidă şi nu mai ai mult până să naşti.

Văzând că nu se făcuse înţeles, continuă:

— Leagă-ţi salopeta peste pântece. Mai târziu vei avea nevoie de ea. Până una-alta, tu eşti o pandorancă gravidă, iar eu sunt bărbatul tău.

Crista îşi potrivi salopeta aşa cum fusese sfătuită, aranjă cutele rochiei şi se privi în oglinda de lângă uşă. Chiar *părea* însărcinată. Îl văzu pe Ben legându-şi o basma roşie în jurul tâmplelor. Basmaua avea brodate aceleaşi motive geometrice care apăreau şi pe rochia ei.

Bărbatul meu, gândi Crista zâmbind. *Ne-am îmbrăcat să ieşim la plimbare.*

Mângâie uşor cu palma umflătura de sub rochie şi se opri puţin, de parcă aştepta să simtă o mică mişcare. Ben apăru în spatele ei, înfăşurându-i fruntea cu o basma asemănătoare. După care îi întinse o pălărie largă, din paie, ca să şi-o pună pe cap.

— Aşa se îmbrăcau oamenii pe insula unde am crescut eu. Ai auzit de Insula Guemes?

— Da, desigur. M-am născut la un an după ce a fost scufundată.

— Într-adevăr. Deci, în momentul de faţă eşti nevasta gravidă a unui supravieţuitor guemesian. Insularii te vor întâmpina cu cel mai adânc respect. Tritonii te vor trata cu politeţea generată de sentimentul vinovăţiei. Însă oamenii lui Flattery te vor privi ca pe oricare alt locuitor. Nu avem acte de căsătorie, timpul nu

ne-a permis să...

Auziră două fluierături în spatele uşii. Două fluierături diferite.

— A sosit Rico, rosti el, întorcându-i zâmbetul. Acum vom ieşi de aici.

Este o mare diferenţă între ceea ce îi place omului şi ceea ce este bun pentru el... Marea artă şi plăcerile comune, domestice, se exclud reciproc. Mai devreme sau mai târziu va trebui să alegi.

— Arthur C. Clarke

BEATRIZ OPRI ALARMA CEASULUI DEŞTEPTĂTOR şi se întinse din nou pe canapea, cu ochii închişi. Întunericul din biroul fără hublouri o ajută să reînvie ultimul vis. Eliberat de constrângerile minţii, acesta plutea liber, cu naturaleţea unei fantome. Într-un fel, *era* o fantomă.

Visase despre Ben, despre ultima lor noapte petrecută împreună, şi existau anumite pasaje pe care ar fi vrut să le savureze. Totul se petrecuse cu doi ani în urmă, cu o zi înainte de prima ei călătorie la bordul Staţiei Orbitale unde avea să-l întâlnească pe Mack. Ea era agitată din cauza proiectatei călătorii, iar Ben urma să plece spre Platourile înalte pentru o întrevedere cu înţelepţii zavatani. Deşi fuseseră multă vreme amanţi, amândoi se simţeau stingheriţi. Relaţia lor se sfârşise, ştiau foarte bine asta, dar nici unul nu-şi putea traduce sentimentele în cuvinte.

Seara abia începuse, aerul era cald şi limpede. O firavă urmă de soare încă mai arunca pete rozalii deasupra orizontului albastru. Hidropterul Holoviziunii ancorase în port, iar ei intraseră în cabina echipajului. Îşi aminti de clipocitul apei care scălda carcasa aparatului şi de croncănitul înfundat al pescăruşilor sălbatici aflaţi pe punte. Copiii începuseră jocurile de seară şi îşi trimiteau semnale sonore de pe un ponton pe altul; dar în curând aveau să fie chemaţi acasă. Discutase cu Ben despre dorinţa de a face copii şi despre faptul că, din cauza

programului imprevizibil, nu reuşeau niciodată să se sincronizeze. În acea seară, echipajul dispăruse pe nesimţite, lăsându-i singuri; mai târziu aflase că sugestia îi aparţinuse lui Rico.

"Femeile. Acesta este răspunsul", spusese el, întinzându-i un pahar cu vin alb.

"Dar care era întrebarea?"

Ciocnise paharul cu el, sorbise, apoi îl pusese jos. Vroia să-şi păstreze capul limpede; a doua zi, în zori, trebuia să zboare la bordul unei rachete.

Ochii verzi ai lui Ben străluceau minunat pe fondul întunecat şi neted ai pielii, iar trupul musculos se potrivise la perfecţie cu al ei. Beatriz nu înţelesese niciodată de ce se încăpăţâna el să continue cu proiectele acelea nesăbuite. De ce să dea de urma Fantomelor... când putea foarte bine să lucreze împreună cu ea. Văzuseră prea multă moarte, prea multă suferinţă. Acum venise timpul să se gândească şi la propriul lor viitor.

Vreau să fac reportaje despre viaţă, despre progres...

"Femeile reprezintă viaţa, progresul", rostise el.

Simţise un fior ridicându-i puful de pe ceafă.

"Îmi citeşti gândurile?"

"Cum aş putea îndrăzni?"

Ochii verzi pâlpâiră în felul acela care îi turna ceva în inimă. Ceva cald, pătrunzând în sânge tot aşa cum mâna lui i se strecura pe sub lenjeria intimă. Beatriz se ştia o femeie puternică. Ştia de asemenea că Ben Ozette era singurul bărbat în faţa căruia i se înmuiaseră vreodată genunchii. Sorbise încă o dată din vin şi dusese paharul la piept.

"La ce mă gândesc acum?" întrebase, simţind că era cazul să schimbe subiectul.

"Îţi doreşti să termin ce aveam de spus, pentru ca să ne putem continua în linişte seara."

Ea râsese un pic mai tare decât ar fi vrut şi îşi plimbase degetele prin părul negru.

"Vai, domnule Ozette, oare ce impresie ţi-ai făcut despre mine?"

Însă Ben, refuzând să intre în joc, vorbise pe tonul cel mai serios cu putinţă:

"Cred că eşti genul de femeie care doreşte binele tuturor — al refugiaţilor, al tău, şi chiar al lui Flattery. Ai fost martoră la

unele dintre cele mai cumplite dezastre sau atrocităţi pe care le-a cunoscut societatea noastră. Ştiu asta, pentru că am fost împreună cu tine. Te-ai săturat să le mai vezi. Şi pentru că ele nu vor să dispară, pleci *tu.* Vrei să vezi progresul, vrei să vezi lucrurile bune şi frumoase. Şi eu vreau..."

"Vrei, dar uite ce faci!" înfuriată, îşi lovise coapsa cu pumnul, apoi se înfundase şi mai tare în canapea. "Într-adevăr, securitatea face exces de zel... şi nu e bine. Dar dacă ai să transformi în eroi pe toţi cei care se opun sistemului, rândurile luptătorilor se vor îngroşa. Securitatea va lua măsuri în consecinţă. Şi tot aşa, la nesfârşit. La naiba, Ben, asta se numeşte «Revoluţie». Roţile se învârt pe loc, iar vehiculul se afundă şi mai adânc în mocirlă. Nici nu mai ţin minte de câte ori era să mor — în cele mai multe cazuri, alături de tine. Dar acum vreau să ajung *undeva.* Vreau o familie..."

Ben pusese paharul jos şi îi prinsese mâna.

"Ştiu", spusese el. "Te înţeleg. Poate că înţeleg mai mult decât îţi închipui. Aş vrea să-ţi ofer o viaţă mai bună."

Tăcuseră o vreme, dar mâinile conversaseră între ele, folosind limbajul obişnuit al îndrăgostiţilor.

"În regulă", rostise ea, dând vinul pe gât şi încercând să pară cât mai optimistă. "Deci, care ţi-e planul?"

"Deocamdată n-am nici un plan, dar ştiu care este cheia: informaţia. *Informarea.* Asta-i meseria noastră, mai ţii minte?"

"Serios?" Îşi umpluse din nou paharul, apoi turnase şi în al lui. "Explică-mi."

"Ai remarcat că în echipele de securitate ale lui Flattery nu există nici o femeie. Ai vrut chiar să faci un reportaj pe tema asta. Ce s-a întâmplat?"

"N-am primit aprobarea."

"Şi de câte ori ţi s-a întâmplat să nu primeşti aprobări?"

"Mie? Nu de foarte multe ori. Însă nici nu-mi fac probleme, există atâtea subiecte interesante... viaţa e prea scurtă pentru a le putea aborda pe toate. Am de unde alege..."

"Dar ai sesizat, probabil, un amănunt foarte important", o întrerupsese el. Apoi îşi subliniase cuvintele bătând, rar, cu degetul în masă. "Dacă nu-l preamăreşte pe Flattery, reportajul nu este transmis, indiferent ce subiect ar avea. Ascultă ce-ţi spun, omul ăsta trăieşte într-o *altă* lume... o lume în care femeile şi copiii mor de foame din cauză că se află de cealaltă parte a unei

graniţe imaginare... o lume în care nu li se permite să traverseze această graniţă. Lumea *noastră* spune: «Viaţa este mai presus de orice. Protejaţi viaţa.» Pandora ne-a dat prea mult de furcă. Nu ne-am permis luxul de a ne ucide între noi."

"În sfârşit, nu înţeleg unde vrei să..."

"Jumătate din reportajele mele sunt respinse. Nu pentru că n-ar fi bune, ci din cauză că devine din ce în ce mai greu să nu arăţi lumii ceea ce este Flattery în realitate: un călău. Ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar refuza să mai aibă de-a face cu el? Să nu-i mai vorbească, să nu-l mai hrănească, să nu-l mai proteje-ze... ce s-ar întâmpla?"

Ea râsese din nou.

"De ce crezi că oamenii ar face aşa ceva? Ar trebui..."

"Ar trebui să fie informaţi. Să le fie prezentată adevărata lui faţă. Ar trebui să afle cum ar putea acţiona împotriva lui. De când se află la putere, a adus numai dezastre. A promis mâncare, dar a adus foamea. Ne ţine la respect pentru că ne e teamă de el. Dacă n-ar fi Flattery şi Forţa de Securitate a Vashonului, oamenii ar putea mânca pe săturate; dacă ei ar şti asta, tirania ar lua sfârşit."

"E nevoie de un miracol", concluzionase ea.

Nu se simţise suficient de puternică pentru a-i suporta privirea. N-ar fi vrut deloc să poarte o astfel de conversaţie în ultima lor noapte petrecută împreună. Ben se aplecase spre ea, sărutând-o pe obraz.

"Îmi pare rău", se scuzase el. "Iar m-am ambalat. Am întâlnit astăzi un grup de femei cărora le dispăruseră soţii şi fiii. Se adresaseră Şefului Securităţii pentru a căpăta veşti despre ei, dar degeaba. Alte cinci sute de mame spuneau că fiii lor fuseseră ucişi fără a se fi efectuat vreodată investigaţii sau arestări; susţineau că securiştii fuseseră autorii crimelor, şi existau martori vizuali. Eu nu am dovezi că aşa ar fi fost, dar ştiu un lucru: *femeile* s-au ridicat deja împotriva nedreptăţilor. Holoviziunea îmi interzice să informez oamenii despre ceea ce ei au dreptul să afle. Trebuie să existe o cale... Diferenţa dintre mine şi alţii este că eu spun cu voce tare ceea ce gândesc."

O sărutase din nou pe obraz, apoi îi ridicase bărbia.

"Acum am să tac din gură."

Buzele lor se întâlniseră şi Beatriz îl trăsese jos, pe covor.

"Promiţi?" îl sărutase şi ea, scoţându-i cămaşa din pantaloni

pentru a-şi putea plimba degetele pe pielea lui netedă şi caldă.
Ben îi dăduse jos bluza insulară şi fusta din bumbac, descoperind că Beatriz nu purta lenjerie intimă.
"Foarte incitant", murmurase el sărutându-i pântecele şi lăsându-se dezbrăcat, la rândul lui. "Covorul ăsta o să ia foc."
"Ai promis să taci."
Alarma ceasului răsună din nou, scoţând-o brutal din starea de reverie. O opri şi se ridică în capul oaselor. Ben avusese dreptate: covorul aproape că luase foc; chiar şi sticla de vin se vărsase peste ei. Acum era sigură că în noaptea aceea luase naştere ideea Postului-Fantomă. Oftă, încercând să înlăture tristeţea grea care-i apăsa pieptul.
Păcat că n-am fost în stare să facem un copilaş, gândi. *Poate că el ar fi fost salvarea amândurora.*
Dar, într-un fel, relaţia avută cu Ben şi despărţirea o pregătiseră pentru Mack. Acesta era ceva mai în vârstă decât Beatriz şi, datorită mentalităţii căpătate la Baza Lunară, îşi dorea la fel de mult ca şi ea să întemeieze o familie.
Scoase pagerul din buzunar şi apăsă tasta "start". Pe display apăru: "0630..." Roti butonul de volum şi îşi masă pleoapele obosite. Acordă atenţie doar veştilor care-l priveau pe Ben, ştiind că instructajul preliminar al administraţiei Holoviziunii avea să fie completat cu detalii suplimentare, înainte de momentul emisiei. Oftă încă o dată.
Atmosfera din biroul ei de la staţia de lansare era tipic tritoniană — aer lipsit de impurităţi, saturat de aroma filtrelor şi de umezeala sterilă. Luminăţia puternică din micul studiou al Holoviziunii reducea umezeala, ajutând-o să respire mai uşor. Bănuia că emisiunea urma să înceapă în mai puţin de o jumătate de oră.
Îşi aranjă salopeta pe picioare şi la subsuoară. Biroul era luminat în stil tritonian, astfel încât imaginea ei reflectată de hubloul din plasmasticlă reda aproape perfect strălucirea pielii măslinii şi sclipirile părului negru şi bogat. După două sute de ani, generaţia ei şi a lui Ben fusese prima în care majoritatea copiilor se născuseră cu caracteristici fizice apropiate de vechile standarde umane. Nu simţea milă pentru cei cu mutaţii severe; pandoranii se descurcau foarte bine şi fără acest sentiment. În fiecare zi mulţumea destinului pentru faptul că o înzestrase cu un trup minunat. Acum ar fi vrut să facă un duş fierbinte înainte

de a citi ultimele ştiri funebre prezente pe pager. *Astea erau cuvintele lui Ben,* îşi aminti ea. Rosti din nou, cu voce tare:

— Încă o ştire funebră.

Oboseala şi somnul care se încăpăţâna să nu plece îi îngroşau vocea, făcând-o să sune vag cu a lui. Ce mult ar fi dorit să-l mai audă încă o dată! Mereu îşi disputau întâietatea la duş, fiecare susţinând că muncise mai mult decât celălalt. Zâmbi, în ciuda îngrijorării. Cât de semnificativ era faptul că întotdeauna ajungeau împreună sub jetul de apă fierbinte!

De teamă pentru soarta lui Ben, nu avea curajul să-şi arunce ochii pe display. Îi venea greu să admită că încă îl mai iubea, deşi nu în felul acela, pasional.

E ca şi cum s-ar fi sinucis, gândi. *La fel de bine putea să alerge în jurul perimetrului şi să se lase doborât de un Nemilos.*

Ştia ce avea să urmeze; însuşi Ben o învăţase să recunoască semnele! Înfruntarea cu Directorul era una pe viaţă şi pe moarte.

Turnă o porţie mare de lapte în cafea, pentru a o răci, apoi sorbi cu precauţie şi puse pagerul să retransmită mesajul.

0630 Notă:

Locul transmisiei: Postul de Lansare numărul Cinci. Difuzarea la 0645.

Ştirea unu: Crista Galii încă în mâinile Fantomelor.

Ştirea doi: Nucleele Mentale Organice vor fi transportate azi la bordul Staţiei Orbitale.

Detalii: referire la terorişti, arme, droguri, fanatism religios, Fantome. Sistemul de propulsie instalat pe Nava Neantului, instalarea NMO iminentă. Alte informaţii la locul transmisiei.

Precauţie de ordinul doi: emisiunea va fi gata până la 0640.

Terminat: 0631.

Privi spre ceas: 0636.

— Precauţie de ordinul doi! murmură ea.

Asta însemna că între momentul în care emisiunea trebuia să fie gata şi momentul transmisiei exista un decalaj. Timp suficient pentru ca Holoviziunea să pregătească un colaj de "Ştiri fulger" înregistrate anterior... În caz că ea nu-şi făcea apariţia

sau, mai rău, dacă în comentariile ei avea să apară ceva ce nu va fi pe placul administraţiei. Ben o avertizase că, până la urmă, aici se va ajunge.

— La naiba!

Oare a avut dreptate în toate privinţele?

Ascensorul ce ducea spre studioul de emisie amenajat în Postul de Lansare numărul Cinci se afla pe culoar, la doar doisprezece metri depărtare de biroul ei. Îşi trecu degetele prin păr şi ieşi val-vârtej pe uşă. Însă graba nu-i diminuă îngrijorarea.

Ben era implicat în dispariţia Cristei Galii, iar Flattery ştia asta foarte bine. Atunci, de ce nu se pomenea nimic despre el? Răspunsul i-l dăduse chiar Ben, cu mai mult timp în urmă. Simţi că groaza pune stăpânire pe ea.

Îl vor ucide. Dacă în informarea de dinaintea emisiei nu se va spune nimic despre el... Îi era frică să-şi continue gândul.

Flattery ştie despre mine şi Ben.

Beatriz era la curent cu dispariţiile de persoane, cu cadavrele descoperite dimineaţa pe străzile Kalalochului. Ben îi atrăsese de mai multe ori atenţia, iar astăzi îi demonstra pe pielea lui cum se petreceau lucrurile. Ştia şi ea că oamenii incomozi dispăreau subit, în condiţii misterioase, dar nu crezuse niciodată că vreunul dintre ei doi putea păţi aşa ceva.

Când ajunse în faţa ascensorului, un alt gând se năpusti asupra ei.

Trebuie să spun ceva despre el. Altfel, cu siguranţă că va fi ucis!

Peste câteva ore trebuia să însoţească echipajul ce transporta Nucleele Mentale Organice la bordul Staţiei Orbitale. Nu făcea un secret din faptul că devenise amanta lui Mack, deci Flattery probabil că aflase şi el. Instalarea NMO constituia o reclamă foarte favorabilă pentru Director. În acelaşi timp, o scotea pe Beatriz din scenă; i-ar fi fost imposibil să investigheze pe cont propriu circumstanţele dispariţiei lui Ben.

Seara trecută, când fusese chemată să ţină locul lui Ben, nu ştiuse ce să creadă. Citise cu voce ternă informaţiile derulate pe display, prea şocată pentru a mai putea schiţa un protest. Flattery o provoca, în cele din urmă, la duel.

Care-i cel mai rău lucru? se întrebă ea acum.

Cel mai rău lucru era dispariţia amândurora.

Se înghesui în cabina ascensorului, printre tehnicieni şi me-

canici, fără a răspunde la saluturi. Transpiraseră cu toţii, iar umezeala era de-a dreptul insuportabilă.

Ce este sigur?

Sigur este că Ben urma să fie ucis dacă ea nu vorbea despre el, dacă *Holojurnalul de seară* va continua să mintă în legătură cu absenţa lui.

Ieşi din ascensor, dădu colţul pe culoar şi pătrunse în studioul Holoviziunii, un hangar destinat iniţial asamblării motoarelor, înalt de zece metri. Nici nu se acomoda bine cu atmosfera, că mâinile *maquilleuse*-lor îşi făcură de lucru cu faţa şi părul ei. Cineva o ajută să îmbrace un pulover care avea, pe sânul stâng, emblema Holoviziunii. Ca de obicei, vorbeau mai mulţi în acelaşi timp, dar nici unul nu spunea ceea ce ar fi dorit ea să audă. Dacă Ben ar fi apărut între timp, n-ar mai fi fost nevoită să participe la emisiunea aceasta.

Cu câteva zile în urmă, pe când se afla la sediul Directorului, îl văzuse pe Ben împreună cu Crista Galii. Se plimbau prin parcul cu flori, iar Ben îi sorbea cuvintele. Era clar că se îndrăgostise de fată. Dar probabil că el încă nu-şi dădea seama.

Ar fi trebuit să am o discuţie cu el... nu ca amanţi, ci ca prieteni. Acum s-ar putea să fi murit.

Se lovi uşor cu palmele pentru a-şi aduce roşeaţă în obraji. Luminile se aprinseră deodată; momentul emisiei se apropia vertiginos, dar Beatriz încă nu se adresase nimănui, auzea de parcă ar fi avut urechile înfundate, şi privea cu o oarecare teamă spre teleobiectiv.

Ben îi susţinuse de nenumărate ori privirea în timpul discuţiilor aprinse.

"Eu văd imaginea de ansamblu", spunea ea. "Ne-am lămurit cu toţii că Pandora este instabilă. Întreaga populaţie ar putea pieri din cauza unui capriciu meteorologic. *Avem nevoie* de o altă planetă..."

Iar el pleda mereu pentru *prezent.*

"Oamenilor *acum* le este foame. Dacă nu mănâncă *acum,* viitorul nu va mai exista pentru nimeni..."

În ciuda faimei de care se bucura, Beatriz se simţise întotdeauna insignifiantă în studiourile de emisie. Dar astăzi se lăsă dirijată de un puternic impuls interior. Începu să scrie textul. Un text care să-l ţină pe Ben în atenţia populaţiei şi, în acelaşi timp, să o elibereze pe ea de ameninţarea lui Flattery. I se pudră faţa,

i se aranjă din nou părul şi i se puse microcasca în ureche. Privi în teleobiectiv, reglă contrastul şi îşi drese glasul. Mai avea treizeci de secunde la dispoziţie. Îşi drese din nou glasul, zâmbi şi inspiră adânc.

— Zece secunde, B.

Dădu încet aerul afară din plămâni, clipi de câteva ori, deranjată de reflectoare şi, la aprinderea becului roşu, începu:

— Bună dimineaţa, Pandora. Mă numesc Beatriz Tatoosh şi vă prezint...

Întrucât orice obiect este definit prin suma calităţilor sale, şi întrucât calităţile există doar în minte, rezultă că întregul univers de materie şi energie, atomi şi stele, este o construcţie a conştiinţei, un edificiu de simboluri convenţionale modelate de simţurile omului.

— Lincoln Barnett, *Universul şi doctor Einstein*

ALYSSA MARSH TRĂIA ÎN TRECUT, deoarece era singurul lucru pe care Flattery nu reuşise să i-l răpească. Încercase cu de toate: chimicale, microsonde laser, implanturi... dar personalitatea Alyssei Marsh supravieţuise.

Se teme, gândi ea. *Se teme că, din cauza vieţii trăite aici, nu mai sunt aptă pentru funcţia de NMO. Şi are dreptate.*

Flattery o despuiase de trup, fibră cu fibră. Îi conectase arterele carotide şi vena jugulară la un sistem de menţinere a vieţii, apoi o decapitase şi îndepărtase restul de piele, carne şi oase din jurul creierului. Ultimul simţ care îi mai rămăsese era acela că exista. Pierduse sentimentul de apartenenţă la specia umană şi noţiunea timpului. Aştepta momentul conectării cu Nava Neantului, pentru a putea măsura timpul. Până atunci, trecutul era singura ei jucărie.

Chiar şi întunericul are substanţă.

În mod logic, creierul ei trăia încă. Altfel, n-ar fi fost capabilă să emită asemenea gânduri. Cu mii de ani în urmă, în creşa Bazei Lunare, fusese antrenată să-şi asume responsabilităţile unui NMO — funcţii pur mentale, decizii umane luate pe baza

unor informaţii obţinute de la dispozitive mecanice... Dar Pandora o tentase cu alte posibilităţi, toate necesitând un trup. Faptul că născuse un copil — aşa ceva nu i-ar fi fost permis la Baza Lunară — îi schimbase perspectivele, dar nu şi îndoctrinarea. Făcuse un secret din existenţa acestui copil, mai ales faţă de tatăl lui, Raja Lon Flattery numărul şase, Directorul.

Fără ochi şi urechi, se aşteptase să devină prizonier pe veci al liniştii şi întunericului. Fără piele, se aşteptase să nu mai simtă nimic. Fără toate celelalte, îşi imaginase că nu va mai mirosi vreodată o floare, nu va mai savura gustul unui baton de ciocolată. Dar se înşelase.

Crezuse că simţurile îi vor fi retezate. Însă realitatea îi dovedise că, de fapt, *se eliberase* de ele. Ca şi zeii, putea apuca şi trage de faldurile timpului, îşi putea retrăi propria viaţă, explorând detalii minore care la vremea respectivă îi scăpaseră datorită filtrului impus de senzaţii. Nu ducea dorul sentimentelor, însă ştia că acesta putea fi doar un proces de negare menit să o protejeze de oroarea a ceea ce îi făcuse Flattery.

"Vei fi Nucleul Mental Organic", o anunţase Flattery.

Îndrugase ceva despre privilegii, onoare, despre salvarea omenirii. Era posibil să fi avut dreptate în legătură cu salvarea omenirii. Dar în acel moment, deşi efectele drogului se făcuseră simţite, nu înghiţea gogoriţele despre privilegii şi onoare; recunoştea acolo unul dintre cele mai vechi argumente pe care specia umană le pusese în faţa martirilor săi.

"Fii înţelegătoare", îi spusese el. "Acceptă acest sacrificiu şi vei trăi prin mii de trupuri. Nava Neantului va deveni scheletul tău, pielea ta."

"Scuteşte-mă cu discursurile tale." Avea limba grea din cauza drogului. "Sunt gata. Dacă nu-mi permiţi să mă întorc la cercetarea algelor, sau dacă nu mă ucizi, atunci hai să terminăm mai repede."

Diferenţa majoră dintre ea şi alge era aceea că întreg trupul algelor era în acelaşi timp şi creier. Ţesuturile se adaptaseră perfect funcţiilor cerute. Totul putea fi măsurat şi dovedit. Dar Flattery nici nu vroia să audă de aşa ceva.

Îi vorbise în continuare despre un adevărat paradis, despre o viaţă lipsită de durere sau boală. Îi reamintise că un NMO protejat de o asemenea armură se apropia de ceea ce oamenii considerau a fi nemurirea. Dar asta nu risipise îngrijorarea

Alyssei; ştia că celelalte Nuclee Mentale Organice o luaseră razna, turbaseră, şi sfârşiseră prin a distruge navele pe care fuseseră instalate, împreună cu întreg echipajul format din cloni dispensabili. Cloni ca şi ea, Flattery sau Mack. Acelaşi lucru se întâmplase şi la bordul *Pământeanului.* Trei Nuclee Mentale Organice înnebuniseră iar echipajul fusese obligat să creeze o inteligenţă artificială pentru a-şi salva pielea. În cele din urmă se treziseră abandonaţi aici, pe Pandora.

Înţeleg din ce în ce mai mult Nava, gândi ea. Aş *vrea să o întâlnesc cândva şi să comunicăm prin interfeţe.*

Cuvintele o amuzaseră dintotdeauna, iar lipsa unei guri cu care să râdă nu diminua deloc acel amuzament. Însă atunci când se gândea la fiul său devenea serioasă; mai ales de când acesta se înscrisese pe o traiectorie ascendentă în ierarhia securităţii lui Flattery. Singurul ei regret era că nu se întâlnise cu el, să-l mai vadă o dată înainte de...

... *Înainte de a mă separa de trupul muritor. Aş fi vrut să-l văd cu ochii mei. Nu... Vroiam să mă vadă înainte de... de asta.*

Îl încredinţase unui cuplu de Tritoni care se muta la suprafaţă. Nu îndrăznise să rişte. Cine ştie cum ar fi reacţionat Flattery? Poate că ar fi ucis-o pe ea şi ar fi păstrat fiul, transformându-l într-un alt Director fără de suflet.

Trebuia să-l fi păstrat. Până la urmă, tot pe urmele lui taică-său a luat-o.

Băiatul probabil că aflase. Înainte ca Flattery să o reducă la câteva circumvoluţiuni de ţesut rozaliu, Alyssa ascunsese actele respective în cubicul. Fusese ultimul ei act născut din sentimente.

"Trupul te trădează", mârâise Flattery în acea ultimă zi. "Ai avut un copil. Unde e?"

"L-am dat. Ştii foarte bine că eu pun munca pe primul plan. Algele îmi ocupă aproape tot timpul. N-aş fi putut avea grijă de el. A fost... o jenă temporară."

Nici un alt argument n-ar fi avut mai mult succes la Flattery. Nu bănuise niciodată că el ar putea fi tatăl. Relaţia lor fusese de scurtă durată şi luase sfârşit cu mult timp în urmă... se pierduse într-un fel de ceaţă. Nu mai adusese vorba despre acest subiect.

Scosese doar un "îhâmm", crezând probabil că băiatul era rodul unei aventuri amoroase recente. Cunoştea foarte bine pasiunea ei nepotolită pentru cercetarea fiinţei semiconştiente

care umplea oceanele Pandorei. Doar Micuţul Macintosh se putea compara cu ea în această privinţă.

Ar fi trebuit să-l ţin lângă mine, să mergem împreună printre alge. Acum s-a transformat în exact ceea ce n-aş fi vrut. Pe lângă asta, m-am lipsit intenţionat de prezenţa lui.

Nucleul Mental Organic Alyssa Marsh se întorcea adesea la naşterea copilului şi la nepreţuitele momente în care îl ţinuse în braţe. La scurt timp după ieşirea din pântecele mamei, băiatul încetase să mai urle, mulţumit să-i vadă pe Natali spălând-o pe mama sa şi făcând curat în sală. Avea o chică deasă de păr negru şi părea foarte atent la ceea ce se petrecea în jurul său.

"A depăşit termenul cu o lună", declarase moaşa. "Se pare că totuşi n-a stat degeaba acolo."

După câteva minute, îl încredinţase unui cuplu de la care avea să primească numele. În următoarele luni, Frederick şi Kazimira Brood o vizitaseră săptămânal, şi împreună cu ea puseseră la punct detaliile pentru ca micuţul să primească o excelentă îngrijire. O costase scump, dar vroia ca băiatul ei să se bucure de cele mai bune şanse în viaţă. Flattery se hotărâse să transforme Kalalochul într-un adevărat oraş, miez al culturii şi comerţului pandoran. Îi angajase pe tinerii Brood — arhitectă şi socio-geograf — să construiască depozite pentru hrană şi garnizoane pentru trupele sale. Se zvonise chiar că cei doi vor primi sarcina de a proiecta şi ridica o universitate. Cine ar fi putut ghici, atunci, că Flattery — şi Pandora — se vor schimba atât de dramatic?

Eu aş fi putut, gândi ea. *Dar am crezut că evoluţia algelor este mai importantă decât viaţa şi cariera fiului meu.*

Dacă ar mai fi avut trup, ar fi scos un suspin lung şi adânc, pentru a se elibera de tensiunea care i s-ar fi acumulat undeva în măruntaie. Dar nu avea nici măruntaie, nici plămâni, iar gândurile ei nu puteau fi afectate de sentimente.

Am făcut ceea ce trebuia. În măreţul plan care priveşte omenirea, am făcut ceea ce trebuia.

Chiar dacă ei, cu minţile lor stăpânite de lăcomie, nu văd nici un rău în distrugerea familiei, chiar dacă nu văd nici un păcat în

a-şi trăda prietenii, noi, care ştim că distrugerea este un lucru rău, trebuie să ne ferim de aste fapte teribile.

— Conversaţii zavatane cu Avata,
Înţeleptul Queets Twisp

FLUTTERBY BODEEN desfăşură preţiosul sul de muselină pe podeaua prăfuită a mansardei. Ceilalţi trei copii bătură din palme, încântaţi de frumuseţea materialului furat.

— Ai reuşit! strigă Jaka.

Jaka, singurul băiat din grup, avea doisprezece ani şi era cam subţirel. Tatăl său — ca şi tatăl lui Flutterby, de altfel — muncea în adâncuri, la Staţia de Lansare. Mama lucra la "Hiperconductorul Tritonian", astfel încât familia sa avea dreptul să cumpere aproape două raţii, la Coadă.

— Sşşt! îi avertiză Flutterby. Doar nu vreţi să ne desconspirăm tocmai acum. Leet, ai adus vopselele?

Leet, care la cei unsprezece ani ai săi era cea mai tânără din grup, scoase patru tuburi groase de sub bluza largă din bumbac.

— Poftim, spuse ea, fără a ridica privirea. N-am reuşit să fac rost de negru.

— Verde! pufni Jaka, nervos. Vrei să-şi închipuie că suntem Fantome? Ştii că verdele este culoarea lor…

— *Şşşş!* (Dana duse degetul la buze şi încruntă, teatral, sprâncenele.) Poate că acum chiar *suntem* Fantome, v-aţi gândit vreodată la asta? Oricum, dacă ne vor prinde, ne vor trata ca şi cum am fi.

— Bine, bine, o întrerupse Flutterby. Nu ne vor prinde, că doar nu rămânem aici toată ziua. Dana, Jaka, noi am venit, chipurile, ca să ne pregătim la muzică, aşa că daţi-i drumul şi cântaţi. Leet şi cu mine vom face fiecare câte un drapel, după care cântăm noi şi desenaţi voi.

— Securiştii au împânzit oraşul în dimineaţa asta, se plânse Dana.

— O caută pe Crista Galii. Probabil îşi imaginează că este pe-aici, pe undeva.

— Poate chiar *este* pe-aici...

— Cineva ar fi trebuit să stea de pază…

— Nu vor veni peste noi cât timp exersăm, rosti Flutterby, ridicând mâna pentru a se face linişte. Ce suspiciuni pot trezi

nişte lecţii de muzică? În plus... (Pufni, şi ridică un pic bărbia.) ...fratele meu este securist. Mi-am dat seama cum gândesc ăştia.

— Da, da' el lucrează în Victoria, replică Dana, şi acolo se gândeşte altfel. Ştii foarte bine că sunt duşi departe de familiile lor ca să nu-şi împuşte, din întâmplare, vreo rudă.

— Nu-i adevărat! sări Flutterby. Nu e bine să stea în acelaşi district cu familiile lor pentru că... pentru că...

— Au să intre aici, dacă nu ne prefacem că exersăm, interveni Jaka.

Băiatul avea vocea în plină schimbare, şi încercă să-i dea un ton cât mai autoritar. Trăia în apropierea celei mai mari tabere de refugiaţi din Kalaloch. Pentru el, violenţa născută din foame şi represaliile securităţii erau mai reale şi mai îngrozitoare decât pentru ceilalţi. Văzuse multă moarte, deşi abia împlinise doisprezece ani. Scoase din cutie un flaut vechi şi începu să apese clapele.

Dana ridică din umeri şi monta caracolul. Corzile noi străluciră sub o răzleaţă rază de soare. Partea din spate a uriaşei carapace, neagră şi ondulată, purta urmele a patru generaţii de degete.

— Dă-mi un *la,* ceru ea.

Jaka se conformă şi, în timp ce ei acordau caracolul, celelalte două fete tăiară materialul în patru părţi egale.

— Fratele tău a ucis vreodată pe cineva? întrebă încet Leet.

— Bineînţeles că nu, rosti Flutterby. (Netezea cutele materialului fără a privi în ochii prietenei sale.) Fratele meu nu este criminal. Doar l-ai întâlnit şi tu.

— Într-adevăr. (Leet chicoti şi ochii ei căprui scânteiară.) Este aşa de *simpatic!*

Flutterby consumă mai puţin de o jumătate de tub pentru a scrie pe drapelul ei, cu litere enorme: "ACUM NE E FOAME". Verdele întunecat era foarte vizibil, îl puteai confunda cu negrul. Mesajul devenise strigătul care îi unea pe refugiaţi, însă în ultima vreme putea fi auzit pretutindeni. Pe măsură ce sărăcia câştiga tot mai mult teren şi raţiile se împuţinau, chiar şi cei de la Coadă aveau îndrăzneala să-l murmure.

Hotărâse să-şi plaseze drapelul în apropierea Cozii — locul în care oamenii aşteptau ore întregi pentru a fi repartizaţi spre centrele de distribuire a hranei. Leet alesese şcoala, care se afla

vizavi de clădirea din beton şi plastoţel a "Comerţului Tritonian". Jaka intenţiona să-l strecoare pe al său în "Hiperconductorul Tritonian", iar Dana spunea că-l va agăţa undeva în port, ca să fie bine văzut dinspre birourile Holoviziunii.

Dana execută de câteva ori arpegiul, apoi cântă, împreună cu Jaka, o melodie săltăreaţă învăţată la şcoală. Flutterby aprecie că niciodată nu o auzise interpretată mai bine. Jaka făcea eforturi pentru a ţine ritmul, dar nu se dădea bătut.

— Crezi că Fantomele au răpit-o pe Crista Galii? întrebă Leet.

Îi era destul de greu să stoarcă vopseaua din tub, şi trebuia să treacă de două ori pe deasupra literelor pentru a le face vizibile de la distanţă,

-Nu ştiu, răspunse Flutterby. Chiar că nu ştiu ce să mai cred. Mama a crescut în Vashon şi, după cum spune ea, Crista Galii este un fel de zeiţă, sau cam aşa ceva. Dar tata consideră că-i un monstru.

— Cine, *mama* ta?

— Nu, râse Flutterby. Crista Galii, nătăfleaţo! Zice că singurul mod eficient de a hrăni oamenii este să păstrezi controlul asupra curenţilor. Crista Galii poate influenţa algele, şi atunci Directorul face bine că o ţine închisă, ca să nu scape şi să se întoarcă împotriva noastră. Ai tăi ce cred?

Leet se încruntă.

— Ai mei nu prea au ocazia să stea de vorbă. Muncesc de dimineaţa până seara, în fiecare zi. Mama zice că-i prea obosită ca să mai şi gândească, iar tata nu mai urmăreşte ştirile. Nu scoate nici un cuvânt, îşi muşcă buza şi se bagă în pat. Cred că le e frică...

Tresăriră amândouă, auzind o explozie în port. Dana puse caracolul jos.

— A f... fost *foarte aproape,* gâfâi ea.

În situaţii ca aceasta, când o cuprindea neliniştea, începea să se bâlbâie.

Alergară cu sufletul la gură către fereastra rotundă aflată la capătul mansardei. Un nor de fum negru păta cerul undeva în dreapta, deasupra străzii. Întorcând privirea spre stânga, Flutterby zări firma uriaşă a *Asului de Cupă* legănându-se în urma suflului exploziei. Strada era plină de navetişti şi de negustori ambulanţi. O auzi pe Dana icnind, şi îşi îndreptă ochii spre locul în care aceasta arăta cu degetul: în stradă, exact sub

fereastra lor.

— Securiştii! îngăimă ea. Unul a rămas de pază la poartă. Ceilalţi probabil că au şi intraţi

— Trebuie să pitim chestiile astea. (În vocea şoptită a lui Jaka se făcea simţită panica.) Dacă dau cu ochii de ele, s-a zis cu noi.

— S-ar putea s-o păţim chiar şi mai rău, murmură Dana.

Se aplecară să adune tuburile cu vopsea şi să strângă cele două drapele încă umede, dar era prea târziu.

Uşa subţire zbură din balamale şi în prag îşi făcu apariţia un securist gras, fără gât. Un altul, aproape identic cu eî, pătrunse în cameră şi se lipi cu spatele de perete.

— Ia te uită! exclamă el, desfăcând drapelele cu gura armei. Ce-avem noi aici? Un cuib de conspiratori?

Nu aşteptă răspunsul. Pistolul-laser scuipă de două ori; Jaka şi Leet se prăbuşiră, fără viaţă, pe podeaua plină de praf.

Flutterby ar fi vrut să ţipe, dar groaza îşi înfipsese ghearele în gâtul ei.

— Hei, dar sunt *copii,* protestă celălalt securist. Ce-ţi veni să...

— Larvele devin, peste un timp, muşte, replică partenerul său. Am primit un ordin şi trebuie să-l respectăm.

Ţeava pistolului se ridică ameninţător şi Flutterby nici nu văzu fulgerul care o ucise.

Omul are patru lucruri
care nu-i sunt de folos pe mare:
cârma, ancora, vâslele
şi teama de înec.
— Antonio Machado

IMEDIAT CE BEN DESCUIE UŞA, Rico LaPush năvăli înăuntru, înclinând uşor capul în direcţia fetei, care arăta înfiorător de palidă, şi înmânându-i lui Ben pagerul de buzunar. Majoritatea instrucţiunilor deja nu mai erau de actualitate, dar oricum, era bine ca prietenul său să le afle. În acelaşi timp, avea grijă să

păstreze o distanţă sigură faţă de Crista.

— Sunteţi pregătiţi? întrebă el.

— Da, răspunse Ben.

— Da, se auzi şi vocea fetei.

Rico îşi scărpină bărbia plină de ţepi şi înfundă pistolul în buzunarul de la spate al pantalonilor. Prietenia lui cu Ben începuse la scurt timp după scufundarea Insulei Guemes; Crista Galii nici nu se născuse. Neîncrederea sa în oameni îi salvase de foarte multe ori viaţa, şi nu avea de gând să lase garda jos nici măcar în faţa Sfinţiei Sale.

— *Déjà vu,* se adresă el lui Ben, arătând spre rochia Cristei. Felul în care e îmbrăcată îmi aduce aminte de vechile vremuri, când viaţa era simplă şi grea. Străzile sunt pline de securişti şi va trebui să intre foarte bine în pielea personajului dacă...

— Mi te poţi adresa direct, îl întrerupse Crista, cu obrajii îmbujoraţi de furie. Am urechi cu care să aud, am gură cu care să răspund. Sora aceasta nu-i un scaun-câine, nici un pahar cu apă aşezat pe masa fratelui său.

Deşi n-ar fi vrut, Rico zâmbi. Accentul ei fusese perfect, construcţia frazei fără cusur. Învăţa uimitor de repede. Dar, desigur, ea avea metode foarte subtile de a se strecura în capetele oamenilor...

— Mulţumesc pentru lecţie, soro, rosti el. Complimentele mele, eşti foarte frumos îmbrăcată.

Sesiză zâmbetul lui Ben, şi faptul că privirea partenerului său nu părăsea niciodată faţa minunată a Cristei.

Holocamerele sale înregistraseră chipurile a nenumărate femei superbe, dar trebuia să admită că tot ceea ce auzise despre Crista Galii era adevărat. Când Ben optase pentru meseria de reporter, Rico LaPush se angajase ca operator în echipa de filmări holografice. Obţinuse postul folosind o minciună iscusit plasată, dar prinsese repede meseria. În fiecare an filmase mai multă splendoare şi mai multă oroare decât înregistra un alt cameraman într-o viaţă întreagă.

Este palidă, dar foarte frumoasă, gândi el. *Poate că soarele îi va da culoare.*

Grupul Operativ le recomandase să o ferească de soare, dar Rico îşi spuse că, având în vedere situaţia, acest lucru va fi imposibil. Membrii Grupului Operativ, oricine ar fi fost ei, nu-şi riscau pielea pe frontul de luptă.

— Va trebui să parcurgem pe jos o bucată de drum, îi informă el. Nu ne grăbim.

Arătă spre pagerul din mâna lui Ben:

— Nu te lua după ce scrie acolo. Putem să-l aruncăm, că tot nu ne mai foloseşte la nimic. Ne-au spus să plecăm cu dirijabilul, dar băieţii lui Flattery au ocupat deja aeroportul. Va trebui să luăm un hidropter.

— Da, dar...

— *Ştiu* ce-au spus. Au *spus* că aeroportul nu va fi ocupat. Au *spus* să nu ne apropiem de apă. Hai să mergem.

Nu-i plăcea tristeţea care o învăluise pe Crista. Ar fi suportat orice altceva — frică, furie, sau chiar isterie — dar tristeţea rima foarte bine cu ghinionul. Norocul îi ocolise încă de la început. Fata întinse mâna spre Ben, dar Rico o opri, rostind cu hotărâre:

— Nu! Îmi pare rău, nu te pot lăsa să-l atingi.

— *Ţie* ţi-e teamă? Se supără Crista. Sau Grupului Operativ? Vezi bine că are haine pe el.

— Mie mi-e teamă.

Se simţi atinsă de faptul că Ben nu catadicsea să intervină. Făcu un pas înapoi, iar Rico îi spuse, în dialectul guemesian la care renunţase cu multă vreme în urmă:

— Aşa, ca între Insulari, atrag surorii mele atenţia că ar fi bine să recunoască dragostea oamenilor şi încrederea pe care aceştia o au în ea. (Înclină uşor capul.) Ei îi vorbesc cu voce tare, deşi vorbitul este dureros.

— Dar teama?

Perfect! se bucură el. *Înseamnă că nu s-a supărat prea tare.* I se adresă din nou, în aceeaşi manieră:

— Bine face sora că îi atrage fratelui atenţia. Fratele îi aminteşte surorii că doar necunoscutul aduce teamă. Poate că sora va alunga teama fratelui, cu timpul. Putem pleca?

Ea renunţă să mai comenteze, şi lui Rico îi plăcu acest lucru; chiar dacă purta povara unui blestem, Crista o făcea cu graţie. De când îl cunoscuse pe Ben, Rico se îndrăgostise de multe femei. Dar prietenul său iubise o singură dată; iar acum o privea pe Crista la fel cum o privise pe Beatriz Tatoosh.

Totul este doar o chestiune de timp, zâmbi el în sinea sa. *Lui Beatriz i s-au aprins călcâiele după Macintosh. Ben are şi el nevoie de o iubire puternică.*

Se ştia bine că, în meseria lor, relaţiile erau de scurtă durată.

De întemeierea unei familii nici nu putea fi vorba. Din cauza deplasărilor şi stresului, la un moment dat *ceva* trebuia să cedeze... iar acest ceva era dragostea. Rico se obişnuise de mult cu ideea: în prezent iubea o roşcată care lucra de dimineaţa până seara pentru Grupul Operativ.

— Mergem în port, le explică el, în timp ce coborau scările. S-a iscat o adevărată harababură şi, deocamdată, *Peştele Zburător* n-a primit vizita securiştilor. Victoria este locul cel mai sigur, aşa că ne îndreptăm într-acolo. E riscant, dar n-avem altă soluţie mai bună.

O luară spre dreapta, mergând încet pe chei către radă. Ben şi Crista se aflau în faţă; Rico îşi târa paşii în urma lor, supraveghind casele şi porţile fără a scoate vreun cuvânt. Fata se oprea brusc din când în când, ca să arunce o privire vitrinelor şi obiectelor sfinte care, zice-se, îi aparţinuseră; la fiecare oprire îşi trăgea eşarfa de pe umeri până la nivelul ochilor. De câteva ori, Rico fusese gata-gata să se împiediwe de ea.

Deci este adevărat, gândi el. *Nu ştie!*

Crista se apropie de o vestă decolorată adăpostită într-o cutie din sticlă pe care scria: "Vesta Cristei Galii, când avea doisprezece ani. Nu e de vânzare." În jur se mai aflau diverse plăcuţe de microscop pline cu pete de sânge, o şuviţă de păr — prea închis la culoare pentru a fi al ei — şi câteva piese de îmbrăcăminte. Toate aveau preţ, toate proveneau de la "Sfinţia Sa", Crista Galii. Deasupra cutiei din sticlă fusese agăţat un bileţel scris de mână: "Nu atingeţi. Pericol de moarte. Fiecare articol se vinde împreună cu ambalajul care vă asigură protecţia."

Ai zice că n-a văzut în viaţa ei vreun câine sau o găină. Sunt sigur că i-ar plăcea la nebunie găinile alea îngrozitoare.

Rico se străduia să nu fie atent la conversaţia celor doi. Nu mâncase de dimineaţa trecută, iar miresmele mâncării gătite îi chinuiau stomacul. Era foarte încordat; multe piedici neprevăzute le puteau apărea în cale. Dar diversiunea cu explozia îi scăpase de o patrulă.

Dacă băieţii şi-au îndeplinit misiunea conform planului, ne vom urca în hidropter fără să întâlnim vreun securist.

Tocmai când ar fi vrut să-şi spună că, totuşi, nu era cazul să se lase purtat de gânduri optimiste, doi securişti apărură de după colţ. Băgă mâna în buzunar şi apăsă un buton al teleco-

menzii. O a treia explozie provocă panică în port, dar oamenii lui Flattery nu muşcară momeala. Rico oftă şi îşi verifică pistolul-iaser; era un model ceva mai vechi, folosit pentru tirul la scurtă distanţă. Văzându-i pe securişti traversând strada spre ei, îşi aminti cu câte riscuri reuşise să-şi procure muniţia de rezervă.

Ben şi Crista sesizaseră, la rândul lor, pericolul, şi se opriseră. Navetişti şi vânzători treceau valuri-valuri pe lângă ei. Rico încremenise în dreptul unui pasaj. Recentele explozii stârniseră şi mai puternic panica celor ce se îndreptau spre port, şi nu era deloc încântat de faptul că Ben se oprise. Securiştii purtau uniformele kaki ale Forţei de Securitate a Vashonului şi însemnele proprii rangului patru. Amândoi erau solizi, înarmaţi doar cu bâte neuronice. Ar fi avut o înfăţişare aproape normală, dacă n-ar fi fost urechile crestate şi buzele inferioare excesiv de groase, defecte tipice Insularilor Lummi.

Exact în momentul în care Rico se hotărâse să scoată pistolul, Crista porni spre securişti, imitând mersul legănat al unei gravide. Vorbi precum guemesienii, cu mâna ridicată şi capul aplecat uşor într-o parte.

— Fraţilor, mama aceasta nu poate găsi un loc să se odihnească, deşi are foarte mare nevoie.

Întoarse palma în sus, aşteptând. Cu toate că securiştii erau nervoşi şi grăbiţi, răspunsul veni aproape automat.

— Două străzi înainte, o stradă la stânga. Magazinele...

Colegul său îi trase un cot între coaste:

— Hai mai repede! Ar putea fi începutul unui atac al Fantomelor... Soro, nu mai sta aici. Voi doi! (Arătă cu degetul spre Ben şi Rico.) Luaţi-o şi adăpostiţi-vă undeva.

Dispărură în goană spre sediul unităţii lor. Rico fluieră uşor, dând tot aerul afară din plămâni. Era un cod folosit încă din copilărie; orice puşti Insular îl traducea prin "totul e-n regulă".

— I-ai făcut o bucurie lui Rico! zâmbi Ben.

— Da, şi să ştiţi că am înregistrat totul, zise Rico, mângâind un teleobiectiv miniatural înfipt în rever. O să arate frumos în biografiile voastre. (Se întoarse spre Crista.) Bine gândit, excelent acţionat.

Verifică bateriile holocamerei agăţate de centură, apoi lustrui lentilele cu mâneca. Teleobiectivul era asemănător unui bold făcut din piatră gri, silicioasă.

— N-ar trebui să ne grăbim? întrebă Crista. Aţi auzit ce-au

zis, Fantomele...

— *Noi* suntem Fantomele, şopti Rico, şi nu va fi nici un atac.

Totuşi, atmosfera e cam încinsă şi sătenii şi-ar putea pierde controlul. *Peştele Zburător* este acolo.

Arătă spre un marcaj pe care scria "Pontonul patru".

Un uriaş hidrobuz plin cu oameni ieşise la suprafaţă pentru a preîntâmpina vreun accident datorat panicii. Un şuvoi de pasageri de pe întreg cuprinsul Pandorei dădu buzna afară, pe trapa din spate, în timp ce vehicole cu două sau trei roţi aglomerau drumul. Sub paşii oamenilor, praful şi apa din tulumbe se transformaseră în mâzgă, aruncată de roţi pe hainele curate. Insularii se îmbrăcau frumos chiar şi atunci când mergeau în târg.

Aproape jumătate din cei care-şi dădeau coate pe chei purtau la gât ecusoane din plastic prin care dovedeau că erau angajaţi ai Proiectului. Indiferent de natura muncii lor, se puseseră în slujba lui Flattery. Kalaloch era o aşezare importantă, suficient de întinsă pentru a estompa sentimentul de solidaritate între locuitorii săi. Mulţi negustori aruncau înjurături şi blesteme asupra celor ce munceau la Staţia de Lansare.

Cheiul era un pod între două tuneluri subterane; unul făcea legătura între sat şi pod, celălalt ducea spre staţia de hidrobuze. Negustorii se îmbulziseră la intrările în staţie, oferind spre vânzare tuburi cu emulsii contra arsurilor de soare, băuturi răcoritoare, fructe uscate... Mirosurile de mangal încins şi de peşte prăjit se pierdeau în larma mulţimii.

Pe neaşteptate, una dintre cele mai mari temeri ale lui Rico deveni realitate. Un refugiat cu pancartă, ud până la piele în urma luptei cu incendiul, se repezi şi lovi un navetist. Amândoi se rostogoliră prin noroi; din reflex şi mânie, grupul de navetişti începu să lovească sălbatic în agresor. Câteva zeci de refugiaţi încercară, cu slabele lor puteri, să-şi salveze confratele şi să opună rezistenţă, dar în scurt timp fură doborâţi.

Rico şi Ben se apropiară de Crista Galii, pentru a-i oferi protecţie. În jurul lor, urletele de furie se transformaseră în strigăte de durere. Oameni cădeau în apă, printre dinţi se rosteau blesteme, iar trupurile transpirate şi lovite de pumni erau pline de pete roşii.

Ca multe alte femei Insulare, Crista îşi ţinea braţele în faţă,

cu mâinile acoperite de mâneci. Părea că încremenise în poziţia aceea, cu palmele spre înainte, de parcă ar fi participat la ,,leap-şa-stop", un joc al copiilor. La un moment dat se împiedică de o pancartă pe care scria "Dă-i Fratelui Tău o Şansă!"

Auziră o pârâitură puternică şi geamătul structurii de rezistenţă. Rico întoarse capul şi văzu că, în spatele lor, o secţiune a cheiului cedase. Sute de oameni se prăbuşiră în apă.

Asta ar putea să mai răcorească spiritele, gândi, *dar nu pentru multă vreme.*

— Mergi mai încet, şopti el la urechea Cristei. Eşti gravidă, obosită, şi n-ai mâncat de-aseară.

Ştia bine că în privinţa mâncării avea dreptate. Rico flămânzise de nenumărate ori pe vremea când era copil. Oare Crista, sau Directorul, rataseră vreo masă? El şi cu Ben rataseră foarte multe, absorbiţi de munca lor, dar asta era cu totul altceva. În copilărie nu avusese posibilitatea să *aleagă;* foamea îi fusese impusă.

Ţărmul era dominat de un platou înalt, aflat la limita satului. Securiştii se adunaseră acolo, în autovehiculele lor negre, aşteptând ca mulţimea să obosească. După aceea aveau să intervină şi ei. O încăierare sângeroasă în apropierea perimetrului, expusă spaţiului deschis al ţărmului şi golfului, putea atrage o haită de Nemiloşi. Asta ar fi împrăştiat rapid oamenii, apoi securiştii ar fi doborât demonii fără să-şi şifoneze uniformele.

Scanarea electronică şi vizuală efectuată de Rico nu dăduse la iveală prezenţa vreunui securist pe chei. Cu toate acestea, nu avea cu ce detecta microfoanele hipersensibile la care recurgea Directorul în ultima vreme.

Crista privea drept în faţă, cu pupilele puternic dilatate. Ben o prinse de cot.

— Înainte să plecăm, spune-le că toţi sunt unul, rosti ea. Fă-i să înţeleagă că fac parte din una şi aceeaşi fiinţă. Dacă îşi taie singuri braţele şi picioarele, vor pieri...

Ben o strânse şi mai tare de cot, zgâlţâind-o. Ochii ei reveniră, încet, la normal. Rico remarcă faptul că prietenul său era totuşi prevăzător şi nu atingea pielea Cristei.

— Ne îndreptăm spre Portul Speranţei, minţi Ben, vorbind repede în timp ce mergeau. Lacul de acolo e minunat în acest sezon al anului şi, în ciuda altitudinii, temperatura este

agreabilă chiar şi noaptea. Altă soluţie nu cred că avem. Vechile insule organice sunt mult prea vulnerabile. Ne-am câştigat mulţi adepţi printre Tritoni, dar nu ne putem deplasa liber în oraşele lor subacvatice. Pentru noi, pericolul cel mai mare îl constituie, în momentul de faţă, Securitatea. De-a lungul ţărmului zboară avioanele de recunoaştere, mai ales în jurul Zonei de Protecţie. Desigur, Flattery mai are la dispoziţie şi Şoimii. Dacă pătrundem în ocean, nu ştim cum vor reacţiona algele. (Făcu o pauză şi, sesizând privirea Cristei întorcându-se spre el, dădu uşor din cap.) Sau ne putem trezi atacaţi de hidropterele Directorului, dintre care unele au fost vândute, la un preţ foarte bun, Forţei de Securitate a Vashonului. În plus, trebuie să ţinem cont că şi-a infiltrat spioni printre noi.

Rico răsuflă uşurat. Ben vorbise nu pentru Crista Galii, ci pentru microfoanele hipersensibile. Era sigur că fata nu înţelesese nimic: privea undeva departe, în gol, şi îşi târşea picioarele spre Pontonul Patru, printre gemete şi urlete, de parcă n-ar fi auzit nimic. Numărul bărcilor incendiate se mărise, ajungând probabil la doisprezece, iar pompierii se străduiau să le izoleze de celelalte. O vâlvătaie puternică izbucni printre ambarcaţiunile din dreptul Zonei de Protecţie; un hidropter al Securităţii porni cu toată viteza într-acolo.

Peştele Zburător, hidropterul Holoviziunii, se zărea la capătul pontonului. Rico simţi un flux de adrenalină arzându-i măruntaiele. Spera că Grupul Operativ o instruise pe Elvira, pilotul aparatului. Ea nu făcea gălăgie atunci când apăreau schimbări bruşte în plan, şi detesta întâlnirile cu oamenii lui Flattery.

Elvira era cel mai tare pilot aflat vreodată în slujba Holoviziunii. Nimeni nu vroia s-o supere. Nu avea simpatii politice, hobbyuri, prieteni sau convingeri religioase. Singura ei pasiune era pilotarea celui mai puternic hidropter al Pandorei. Făcea asta cât mai des şi la cea mai mare viteză posibilă. În regim de suprafaţă, se dovedise un adevărat as; în regim subacvatic sau aerian, nu avea egal. La bordul hidropterului pilotat de ea, Ben şi Rico scăpaseră din nenumărate situaţii periculoase. Aceasta avea să fie, însă, cea mai periculoasă dintre toate.

Ben întâlni ochii lui Rico şi ridică o sprânceană, arătând spre fată.

Rico îşi trecu degetele peste barba nerasă de două zile. Crista privea dincolo de el, la mulţimea care părăsea cheiul

răspândindu-se agitată pe străzile Kalalochului.

Martorii acelei întâmplări aveau să-şi amintească, mai târziu, că aerul fusese spintecat — *crackkk!* — de un zgomot teribil. Apoi totul încremenise; nu se mai auzea nimic, nici măcar adierea brizei. Chiar şi copiii încetaseră joaca, adăpostindu-se lângă fustele mămicilor. Rico îşi băgă degetele în urechi, conştient de sensibilitatea tuturor contururilor, pliurilor şi glandelor. Dacă o undă de şoc i-ar fi lovit urechile, atunci acestea ar fi trebuit să-i mai răsune încă.

Crista a produs asta în mintea mea... În mintea tuturor!

Fata simţi liniştea abătută brusc asupra tuturor, după accesul ei de mânie. Era bucuroasă că Ben şi Rico îşi reveneau primii, deşi ochii lor oglindeau teama. Mulţimea amuţi câteva momente, ca paralizată, apoi căută cu privirea arma care ar fi putut provoca acel tunet... şi văzu, în schimb, camioanele grele ale securiştilor apropiindu-se ameninţător.

Se întoarse şi urcă la bordul *Peştelui Zburător,* cu acelaşi mers legănat, de gravidă. Se opri pe punte în dreptul cabinei, lângă balustradă, cuprinzându-se cu braţele şi privind spre larg. Copiii începură din nou joaca, sătenii îşi masară urechile şi porniră din nou la treburile lor. Focul cuprinsese cheiul şi câteva magazine. Ambele hidrobuze din preajma pontonului coborâseră în adâncuri, fără pasageri, pentru mai multă siguranţă. În timp ce Ben desfăcea parâmele, Rico se apropie de Crista.

— Era inevitabil să se întâmple, rosti el. De multă vreme plutea în aer, îţi puteai da seama după pulsul străzii. Oamenii s-au săturat. Flattery n-a avut timp să-şi organizeze forţele, şi va fi luat prin surprindere. Securiştii se vor împrăştia; unii vor porni în urmărirea noastră, alţii se vor ocupa de problemele din port, alţii vor înăbuşi revolta care stă să izbucnească în sat. Asta va lăsa Zona fără apărare...

— Este prea bine protejată, spuse ea cu voce egală. Atacul vostru este sortit eşecului.

Ochii verzi, magnetici, se fixară asupra lui Rico. Acesta remarcă încă o dată faptul că, în ciuda luminii puternice, pupilele ei erau dilatate.

— Îmi dau seama ce-ai simţit acolo, în cameră, când te-ai temut de atingerea mea. (Îşi plimbă mâinile pe deasupra falsei sarcini.) Tu ştii despre mine tot atât cât ştiu eu despre tine. Nu cunosc decât ceea ce mi-a spus Flattery. Nu ştiu dacă e cazul să

te temi de atingerea mea. Tu ştii dacă eu trebuie să mă tem de atingerea ta?

Nu primi răspuns şi porni cu paşi târşiţi, fără a mai scoate un cuvânt, spre cabina hidropterului.

Răul stă ascuns în ochii celui ce priveşte.

— Nevi Păianjenul, asociatul Directorului

LUMINAŢIA IN CABINETUL DIRECTORULUI era discretă şi plăcută. Unica rază mai intensă venea din podea, scăldându-i faţa. Acest efect îi scotea în evidenţă statura — Flattery era cu un cap mai înalt decât majoritatea pandoranilor — şi îi dădea un aer de suveran.

Cutia unei casete holografice stătea în echilibru pe braţul roşu al fotoliului său favorit. Pe banda fluorescentă de culoare portocalie care definea conţinutul casetei era scris: "Strict Secret"; apoi, cu litere de mână: *"Doar* pentru TD Nevi P." Şi, dedesubt, ştampilat cu negru: "Pedeapsă maximă". Zâmbi, amuzat. Din ordinul său, toţi cei care violau interdicţia "Pedeapsă maximă" intrau pe mâna ucenicilor lui Nevi. Murdară afacere, securitatea.

— Domnule Nevi, îl întâmpină el.

— Domnule Director.

Ca de obicei, figura lui Nevi Păianjenul era insondabilă, chiar şi pentru Flattery, un Preot-psihiatru foarte competent. Se prezentase prompt, fără grabă, la primul semn al zorilor. Îmbrăcase un elegant costum tritonian de culoare gri.

— Zentz n-a reuşit să dea de ei, începu Flattery.

Deşi n-ar fi vrut, vocea îi trădase furia.

— Zentz i-a pierdut, contră Nevi.

Flattery mârâi. N-avea chef ca tocmai Nevi să-i amintească asta.

— *Tu* să-i găseşti, rosti el, repezind degetul arătător în faţă. Aduci fata înapoi şi storci de la ceilalţi tot ce se poate. Pe Ozette îl păstrezi pentru o ocazie specială; el este pilonul principal al acestui Post-Fantomă care vreau să fie distrus *urgent.*

Nevi aproba cu o mişcare a capului, şi înţelegerea fu astfel parafată. Plata avea să fie stabilită ulterior; pentru că îi plăcea ceea ce făcea, condiţiile lui Nevi erau întotdeauna foarte rezonabile, chiar şi în afacerile delicate. Îndeletnicirea sa n-ar fi avut căutare dacă n-ar fi existat oameni ca Directorul.

Orice artă are sponsorii ei, gândi Flattery.

— Aeroportul este în mâinile noastre, spuse Nevi. Făcuseră pregătiri destul de temeinice să fugă pe acolo; aveau şi vreo şase colaboratori, pe care i-am trimis pe lumea cealaltă. Zentz îi interoghează pe săteni. Fata va trebui să apară, până la urmă. Pe uscat n-au cum să se deplaseze, ar fi o nebunie din partea lor. Aşa că nu le mai rămâne decât oceanul, iar ca să scape se vor folosi, probabil, de o diversiune. Bănuiesc că vor să ajungă în Victoria. Deci se pregătesc să facă un pas mare, care trebuie pregătit pe îndelete, nu credeţi?

— Ai pus portul sub supraveghere?

— Da. Ca o precauţie suplimentară, am instalat senzori în hidropterul Holoviziunii, şi i-am cuplat la sistemul dumneavoastră de urmărire. (Arătă cu bărbia spre ceasul de pe consola lui Flattery.) Din acest moment, îi puteţi configura cum vreţi.

Directorul se fâţâi discret în scaunul său de comandă, trădându-şi din nou starea. Nevi îi anticipa intenţiile, iar acest lucru nu era de natură să-l mulţumească.

— Perfect! făcu el, arborând un zâmbet larg. Este minunat! Îi vom prinde pe toţi, iar tu vei fi răsplătit cu generozitate. Zentz mi se plânge că îi furi cei mai buni oameni dar, la naiba, asta n-are importanţă. Contează că întotdeauna îţi duci misiunile la bun sfârşit.

Lovi cu palma în tăblia biroului fără să renunţe la zâmbet.

Nevi Păianjenul nu scoase nici un cuvânt, păstrând aceeaşi expresie. Singurul răspuns fu înclinarea aproape imperceptibilă a capului său hidos. Ţeasta avea o formă mai mult sau mai puţin normală, cu excepţia faptului că în locul nasului se afla o oribilă crăpătură plină de mucilagii. Pielea sa neagră era parcursă de o reţea de vene roşii, strălucitoare, asemănătoare pânzei de păianjen. Ochii negri şi scăpărători sesizau orice detaliu.

— Ce vreţi să facem cu Tatoosh?

Zâmbetul ar fi dorit să se retragă, dar Flattery depuse eforturi pentru a-l menţine pe poziţie.

— Beatriz Tatoosh ne este foarte utilă, explică el. Pasiunea ei

pentru Proiectul *Nava Neantului* nu poate fi stinsă şi, desigur, nici nu ne dorim acest lucru. (Ridică mâna, pentru ca Nevi să nu-l întrerupă.) Ştiu, ştiu... Te gândeşti la aventura pe care a avut-o cu Ozette. Dar s-au despărţit acum mai bine de un an...

— N-a fost o "aventură", interveni Nevi. A durat foarte *mult.* Acum doi ani, când minerii s-au răzvrătit, amândoi au fost răniţi...

— Cunosc foarte bine mentalitatea femeilor, şuieră Flattery, şi sunt sigur că îl va urî pentru ceea ce face acum. Ozette a fugit cu o altă femeie, mai tânără... În plus, subminează credibilitatea Holoviziunii şi a Proiectului. Mai bine spune-mi cum s-a comportat Tatoosh aseară, la emisiunea de ştiri. A transmis ceea ce trebuia?

Nevi încuviinţă, în tăcere.

— Dacă ar fi menţionat că Ozette a participat la răpire, i-ar fi oferit acestuia, pe tavă, prea multă popularitate şi credibilitate. Ea ştia foarte bine lucrul ăsta. Între ei, totul s-a sfârşit. Iar Ben Ozette, când va cădea în mâinile noastre, îşi va dori să nu se fi născut. Nu peste mult timp, Tatoosh va urca la bordul Staţiei Orbitale. Să nu ne mai facem griji din cauza ei!

Văzând că Nevi continuă să tacă, Flattery îşi frecă energic palmele.

— În ultimii doi ani am reuşit să ţin sub control înaintarea algelor. Hai să-ţi arăt cum am reuşit, propuse el. Pandoranii s-au opus cu încăpăţânare, şi mereu a fost nevoie de câte un dezastru pentru a-i convinge să mi se alăture. Ei bine, voinţa algelor a fost înfrântă cu mult timp în urmă, de laboratorul nostru din Orcas. Ar fi prea complicat să-ţi explic *cum.* Am să spun, totuşi, că nu este vorba doar de orientarea curenţilor. E ceva mai mult decât un simplu proces mecanic. Mulţumită neurotoxinelor, le putem stimula *emoţiile, sentimentele.* Îţi aminteşti de pâlcul acela din Lilliwaup, cel în care se ascundea comandoul Fantomelor?

— Îmi amintesc. I-aţi poruncit lui Zentz să nu-l atingă.

— Într-adevăr.

Flattery se ridică în capul oaselor şi reglă spătarul fotoliului pentru noua poziţie. Porni aparatul de holoproiecţie; automat, luminăţia în cabinet se diminuă şi mai mult. În spaţiul dintre cei doi bărbaţi apăru holograma miniaturală a unui centru tritonian de cercetare filmat din câteva unghiuri diferite. În imediata ve-

cinătate a clădirii se afla obiectul cercetării: un pâlc de alge mediu dezvoltat; printre tulpini şi frunze clipeau numeroase luminiţe. Centrul fusese construit pe rămăşiţele unui Oracol.

Oracolele — aşa le numeau pandoranii — erau acele puncte în care algele îşi înfipseseră rădăcinile în însăşi crusta planetei. Adâncimea incredibilă la care ajungeau aceste rădăcini vechi de trei sute de ani şi faptul că strămoşii Tritonilor de azi plantaseră algele de-a lungul unor linii drepte favorizaseră fracturarea crustei planetare. O serie de astfel de fracturi dăduseră naştere continentelor şi lanţurilor de insule stâncoase ale Pandorei.

Grădina lui Flattery, "Sera", fusese amenajată într-un fost Oracol, astăzi cavitate subterană. Pentru ca totul să arate conform planurilor sale, îşi pusese oamenii să ardă stratul gros de rădăcini.

Holograma se modifică, şi alte trei imagini clare prinseră viaţă. Prima era luată din interiorul centrului de cercetare şi se focaliza asupra unui Triton lipsit de podoabă capilară, care se agita în faţa consolei de comandă; a doua, exterioară, luată din preajma perimetrului algelor, urmărea sasul de acces în clădire; a treia, de asemenea exterioară, prezenta masa cenuşie de alge. Tritonul părea foarte, foarte neliniştit.

— Copiii lui au plecat să înoate printre alge, spuse Flattery. E îngrijorat, pentru că peştii-butelie ar trebui înlocuiţi. Toţi au fost cuminţi şi au luat antidotul. Însă nimeni nu ştie că algele, după ce au fost tratate cu noul meu preparat, manifestă un interes de-a dreptul nesănătos pentru antidot

Copiii puteau fi zăriţi, din când în când, printre frunzele algelor. Se mişcau ca prin vis, nefiresc, incredibil de încet; nu semănau deloc cu nişte ţânci puşi pe joacă.

Bărbatul activă un dispozitiv de apel; după câteva secunde, pulsaţiile sonore încetară.

— Asta-i a treia oară când sună "Adunarea", rosti Flattery.

Se fâţâia în fotoliu, anticipând cu nerăbdare ceea ce avea să se întâmple.

Tritonul se adresă unei femei îmbrăcată în costum de scafandru, care abia se întorsese de afară. Ea trebuia să realizeze conectarea pâlcului de alge la Controlul Curenţilor.

— Linna, nu reuşesc să-i scot de-acolo. Cred că peştii-butelie s-au sufocat deja... Ce se petrece?

Femeia era subţire, cu pielea albă, la fel ca şi soţul său. Însă

avea o privire pierdută, plutind printre visuri. Majoritatea celor ce munceau în centrele de cercetare renunţau la costumele de scafandru, atunci când intrau la adăpost. Linna îşi desfăşura activitatea la limita acelei zone pe care Tritonii o denumiseră "Sectorul Albastru".

— Poate din cauza atingerii, murmură ea. Are ceva... deosebit. Tu nu munceşti acolo, nu ştii ce experienţe poţi trăi. Nu este o atingere alunecoasă şi rece, ca înainte. Acum...

Se opri. Chiar şi Flattery putea sesiza purpuriul care îi cuprinsese obrajii.

— Acum ce? insistă Tritonul.

— În... în ultima vreme, atingerea seamănă cu mângâierile tale. (Roşeaţa îi scotea în evidenţă părul des şi blond.) Este caldă. Mă excită. Sângele îmi fierbe în vine.

Soţul ei mormăi ceva de neînţeles, o privi chiorâş, apoi oftă.

— Unde sunt copiii?

Scrută adâncimile întunecate aflate dincolo de plaz. Nici Flattery nu-i mai vedea pe copii, iar neliniştea crescândă a Tritonului îi provoca o bucurie meschină.

Acesta activă din nou semnalul de apel; o dată cu pulsaţiile, clipea şi un bec de control. Furios, lovi cu degetul în ecranul radarului.

— Nu mai înţeleg nimic, izbucni el. Erau *acolo.* Ce nebunie! Am să pornesc codul roşu.

Apăsă un buton. Directorul ştia că acesta era butonul pe care nici un avanpost n-ar fi vrut să apese: Codul Roşu. Controlul Curenţilor aflat pe Staţia Orbitală şi Centrala de Comunicaţii a celei mai apropiate baze tritoniene aveau să fie înştiinţate că centrul de cercetare se confrunta cu un pericol iminent.

— Îl vezi? spuse Flattery. A început să priceapă.

— Am să plec după ei, anunţă Tritonul. Tu să stai aici. Ai înţeles?

Nu primi răspuns. Femeia încremenise, cu privirea nefocalizată. Frunzele enorme ale algelor albastre de la marginea perimetrului îi făceau parcă semn să vină spre ele.

Tritonul luă un peşte-butelie din dulapul de lângă sas, îşi legă în jurul taliei o centură cu scule, apoi se înarmă cu un ferăstrău-laser şi câteva încărcături de rezervă. Înainte să iasă, rămase puţin pe gânduri şi luă întregul coş cu peşti-butelie, fiinţe simbiotice care filtrau oxigenul din apă şi-l pompau direct în

sânge.

Oribile creaturi, gândi Flattery, înfiorându-se. Îşi frecă inconştient gâtul, în zona folosită de obicei pentru ataşarea peştilor-butelie.

Lanterna Tritonului de-abia reuşea să lumineze algele de la periferia pâlcului. Imaginile fuseseră luate cu puţin înainte de căderea serii şi devenea din ce în ce mai dificil să-i distingi trăsăturile feţei; iată o mică dezamăgire care păta satisfacţia unei înregistrări aproape perfecte.

Nici nu ajunse bine în raza de acţiune a frunzelor, că Tritonul întoarse deodată privirea spre clădire. *Clic-hssss!* Zări sasul deschizându-se şi pe soţia sa intrând, cu mişcări leneşe, în desişul algelor. Aerul ieşi clocotind din centrul de cercetare. În momentul în care apa năvăli prin sasul lăsat deschis, îşi dădu seama că totul era pierdut. Senzorii îşi încetară transmisia.

Flattery opri aparatul şi aprinse luminile. Oribila faţă a lui Nevi îşi păstrase aceeaşi expresie.

— Deci algele i-au atras în capcană şi i-au mâncat?

— Exact! răspunse Directorul.

— La comandă?

— La comandă. La comanda *mea!*

Flattery fu satisfăcut să remarce — eveniment! — umbra unui zâmbet trecând peste buzele lui Nevi.

— Ştim bine ce reacţii vor declanşa concluziile anchetei, spuse Directorul, şi scoase puţin pieptul în afară înainte de a continua. Populaţia va cere răzbunare, *obligându-i* astfel pe oamenii mei să taie acest pâlc. Vezi ce simplu se rezolvă lucrurile?

— Da. Simplu şi curat. Întotdeauna mi-am zis că...

— Într-adevăr, rosti mulţumit Flattery, toţi au crezut la fel. Algele au constituit dintotdeauna un subiect *foarte* delicat, cu implicaţii religioase şi de altă natură. (Dădu din mână cu un gest aproape imperial. Nu se putea abţine să nu se laude.) Trebuiau rezolvate două lucruri: să îmi subordonez Controlul Curenţilor şi să cunosc momentul în care algele devin conştiente. Nu neapărat inteligente, ci doar conştiente. Dacă apucă să trimită în atmosferă blestematele alea de aerostate, e prea târziu... singura soluţie e să retezi întregul pâlc; dar în felul acesta am pierdut, de-a lungul anilor, foarte multe magistralge utile.

— Şi care este indiciul?

— Luminiţele. (Arătă spre hubloul uriaş, prin care se zărea

cultura de alge.) Când luminiţele încep să clipească, e semn că algele se trezesc. Atunci sunt precum nişte bebeluşi, şi înregistrează ceea ce vrei tu. Trebuie să le vorbeşti prin reacţii chimice şi impulsuri electrice.

— Şi dumneavoastră le vorbiţi?

— Bineînţeles. Dar mai întâi e nevoie să le separi de celelalte alge, pentru că ele se educă reciproc prin atingere. Magistralgele trebuie să fie *foarte* largi — un kilometru sau chiar mai mult. Blestematele alea pot învăţa chiar şi prin intermediul frunzelor rupte provenind de la alte pâlcuri. Efectele dispar însă destul de repede, astfel încât un kilometru este suficient.

— Dar cum... cum le învăţaţi?

— De fapt, nu le învăţ. Le manipulez. Folosesc o metodă foarte veche, domnule Nevi. Veche şi simplă. Se bazează pe faptul că fiinţele se simt atrase de plăcere şi fug de durere.

— Şi cum reacţionează la acest gen de... asuprire?

— A, da, zâmbi Flattery. Asuprirea este punctul nostru forte, nu-i aşa? Ei bine, odată "tunse" şi menţinute în stadiul de formare a luminiţelor, nu-şi amintesc prea multe lucruri. Studiile au arătat că *au* acces la memorie, dacă li se permite să ajungă în stadiul în care îşi pot răspândi sporii. Soluţia este deci asta: nu trebuie să evolueze prea mult De asemenea, cercetările au demonstrat că sporii pot educa un pâlc ignorant.

— Eu credeam că sporii nu sunt altceva decât o neplăcere trecătoare. Nu-mi imaginam că ar putea *gândi.*

— Ba da. Gândesc. Nu uita, domnule Nevi, că sunt Preotpsihiatru. Faptul că nu înalţ rugăciuni nu înseamnă că... În sfârşit, îmi doresc să pătrund misterele legate de procesele mentale, şi caut să înţeleg piedicile care-mi stau în cale. Deci, algele prezintă pentru mine un dublu interes.

— Le consideraţi un "adversar pe măsură"?

— Absolut deloc. (Flattery râse zgomotos.) Nu, în nici un caz. Vor trebui să mai scoată nişte atuuri — dacă au — până să le consider "adversar pe măsură". Deocamdată, ele constituie o problemă interesantă care necesită o rezolvare interesantă.

Nevi se ridică în picioare, costumul său impecabil scoţându-i în evidenţă fluiditatea muşchilor.

— De asta vă ocupaţi dumneavoastră, rosti el. Eu voi avea grijă de Ozette şi de fată.

Flattery rezistă impulsului de a se ridica şi el în picioare.

Simulând nonşalanţa, îi întinse celuilalt o mână flască.

— Desigur, desigur.

Evită privirea lui Nevi şi porni din nou aparatul holografic, programându-1 să înregistreze apropiata emisiune de ştiri. Tatoosh urma să însoţească, în drumul spre Staţia Orbitală, Nucleul Mental Organic ce trebuia integrat în Nava Neantului. În mintea lui Flattery, NMO era mai mult un obiect decât o "ea".

Simţi că-l cuprinde furia. Ar fi vrut ceva mai mult din partea lui Nevi, ceva care să miroasă a aprobare. Nu-i plăcea să perceapă slăbiciuni în propria sa fiinţă; dar şi mai mult detesta ideea de a le pierde de sub control.

— Dacă ai nevoie de ceva...

Restul frazei era uşor de ghicit.

Nevi schiţă un salut şi plecă fără a scoate vreun cuvânt. Flattery simţi o adâncă uşurare, pe care se apucă să o analizeze: începuse să aibă încredere în Nevi Păianjenul, deşi — ştia asta foarte bine — încrederea însemna că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei va sta cu gâtul sub sabie. Nu avea nici cea mai mică intenţie ca gâtul să fie al său.

Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuţi la vedere şi buni la mâncare, şi pomul vieţii în mijlocul grădinii, şi pomul cunoştinţei binelui şi răului.

— Cartea Creştină a Morţilor

LA APROXIMATIV UN KILOMETRU dincolo de limitele Zonei de Protecţie, din apropierea ţărmului, pleca o cărare folosită de credincioşii ce adunau resturile de alge şi le transportau în chiliile lor de pe vârful muntelui. Drumul şerpuit era bine întreţinut şi destul de sigur, iar punctele sale de odihnă ofereau o imagine panoramică asupra uriaşei Zone de Protecţie. Cocioabele sărăcăcioase ale Kalalochului se răspândeau în dezordine, dincolo de Zonă, spre ţărm. Deasupra satului plutea astăzi o pătură de fum negru. Canalele acvafermelor şi numeroase diguri împânzeau pantele, precum un labirint. În depărtare se auzeau urlete şi explozii.

Doi călugări zavatani se opriră, intrigaţi de larma ce izbucnise dinspre sat, la câteva klick-uri depărtare. Unul dintre ei era înalt, subţire, cu braţe excesiv de lungi. Celălalt putea fi considerat scund — chiar şi din punctul de vedere al standardelor pandorane — şi mergea cu paşi mici în umbra tovarăşului său. Amândoi purtau hainele largi, ca nişte pijamale, aparţinând Clanului Aerostatului; erau confecţionate din bumbac şi aveau culoarea portocalie a aerostatelor — considerate spirite călăuzitoare.

Un grup de aerostate apăra deasupra lor, atras de foc, de explozii şi de fasciculele-laser trase din clădiri. Evoluau în cercuri largi, eliberând hidrogenul prin valve şi orientând în mod corespunzător pânzele verticale bătute de vânt. Fiecare avea, drept balast, un bolovan imens înfăşurat de tentaculele lungi. Dacă ar fi fost atinse de foc sau de vreo scânteie, ar fi explodat, împrăştiind acei spori mărunţi şi albaştri folosiţi în ritualurile zavatane cele mai secrete. Existau călugări care, în ultimii zece ani, nu-şi părăsiseră chiliile decât pentru a merge pe acest drum şi a aduna spori.

— Mare păcat că nu înţeleg! gândi cu voce tare călugărul cel tânăr. Dacă i-am putea învăţa cum să elibereze...

— Raţiunea este, şi ea, tot o ancoră, îl preveni înţeleptul. Nu trebuie să cunoască *nimic.* Trebuie să experimenteze acea stare în care mintea este eliberată de orice zgomot — deci şi de gânduri — iar simţurile ating perfecţiunea.

Înălţă braţele de mutant către cer. Apoi le coborî încet, savurând mângâierea caldă a celor doi sori.

Acestui înţelept, pe nume Twisp, îi plăcea să simtă razele de soare atingându-i pielea. În tinereţe fusese pescar şi aventurier; ceea ce îl atrăsese către zavatani fusese nu atât viaţa lor contemplativă, cât rolul pe care aceştia îl puteau juca în istoria planetei. Majoritatea călugărilor se lăsaseră fermecaţi de perspectiva unui trai fericit pe pământul ferm răsărit dintre valuri. Fără a sta prea mult pe gânduri, zavatanii renunţaseră la pasiunile politice şi la bani — două molime care făceau ravagii pe suprafaţa Pandorei. Se retrăseseră în vârful muntelui, unde-şi construiseră reţeaua ilegală de ferme şi ascunzători.

Twisp, totuşi, rămăsese implicat în conflictele civile şi, din când în când, îşi deranja confraţii zavatani cu diverse probleme. Schimbările care afectau societatea nu-l ocoliseră nici pe el.

Putea oferi Pandorei ceva mai mult decât contemplaţia, deşi se abţinea să recunoască acest lucru faţă de tânărul călugăr. Nu avea convingeri religioase, dar îi plăcea să mediteze şi trăia în înţelegere şi armonie cu zavatanii. Ar fi fost o mare durere pentru el să-i părăsească.

Două aerostate se rupseră de grup, navigând lin spre ei. Moise, călugărul cel tânăr, puse jos bocceaua şi începu să recite Imnul împlinirii. Prin aceasta spera să fie înşfăcat de tentacule şi dus spre înaltul cerului unde să devină o fiinţă superioară. Cu un sfert de secol în urmă, când algele se treziseră din nou, un aerostat îl luase pe Twisp şi-l purtase prin văzduh, făcându-l să trăiască experienţa iluminării; asta se întâmplase înainte ca pumnul de fier al lui Flattery să supună societatea pandorană, înainte ca prietenii săi să fie ucişi.

Deşi se năşteau din alge, aerostatele îi tratau pe oameni doar ca pe o curiozitate. Pe măsură ce baloanele se apropiau de el, cu superbele membrane aurii strălucind în lumina soarelui, imnul lui Moise creştea în intensitate.

— Astea două îşi caută moartea, îl preveni Twisp. Chiar vrei să mergi cu ele?

Moise ar fi trebuit să ştie că aerostatele se simţeau atrase de foc. De-a lungul anilor, tânărul mâncase prea multe alge şi inhalase prea mulţi spori. Doi bărbaţi plimbându-se liber în apropierea Zonei de Protecţie nu puteau fi, de obicei, decât gardieni înarmaţi. Aerostatele, tânjind după moartea-care-înseamnă-viaţă, învăţaseră cum să-i facă pe oameni să tragă asupra lor.

Mirosul baloanelor încinse umplu aerul. Briza purta melodia ca de flaut a valvelor ce eliberau hidrogenul pentru ca aerostatele să se apropie de sol. Vocea lui Moise începu să tremure.

Fiecare aerostat avea zece tentacule, dintre care două mai lungi; acestea două cărau în mod obişnuit balastul. Atunci când simţeau dorinţa de a muri, se adunau adesea în grupuri şi plecau în căutarea furtunilor de după-amiază şi a fulgerelor eliberatoare. Apreciau foarte mult şi focul, care le transforma într-o explozie de lumină şi spori albaştri. Unele provocau singure scântei, lovind balastul de alte roci, sinucigându-se într-un suprem orgasm.

Twisp respiră uşurat când cele două baloane îşi reorientară membranele şi porniră din nou spre Zona de Protecţie. Moise închisese ochii; faţa sa nebărbierită era palidă şi asudată.

— Gata, au plecat, îl întrerupse înţeleptul. În curând vor intra în raza tunurilor, şi vom avea ce culege de pe urma lor. Fraţii noştri se vor bucura.

Moise tăcu şi îşi aruncă privirea spre locul indicat de braţul lui Twisp. Cele două aerostate intrară în formaţie, folosindu-se de briza ce venea dinspre ţărm.

— Gardienii lui Flattery vor aştepta până ce baloanele ajung deasupra satului, şi de-abia după aceea vor deschide focul, rosti Twisp. În felul acesta, aerostatele devin o armă. Priveşte.

Spusele sale nu se împliniră. Ori tunarul era idiot, ori unul dintre Insulari reuşise o lovitură norocoasă, cert este că aerostatele explodară chiar deasupra Zonei de Protecţie, cu o violenţă care îi scoase lui Twisp suflarea din piept şi îi înlăcrima ochii. Sfera de foc pârjoli o porţiune uriaşă din terenul Zonei, iar impunătorul zid al perimetrului se fisură pe o lungime de două sute de metri.

Lupta încetă câteva clipe, permiţându-le să audă urletele stridente ale celor arşi sau muribunzi. Era o muzică urâtă, pe care Twisp şi-o amintea mult prea bine.

Tânărul Moise de-abia împlinise doisprezece ani când se hotărâse să plece spre vârful muntelui, şi de atunci coborâse foarte rar pe acest drum. Nu cunoştea prea mare lucru despre viaţa din afara comunităţii zavatane şi nu avusese de-a face cu ura sau lăcomia oamenilor.

— Singurul lucru pe care-l putem face este să stăm deoparte, murmură Twisp. Se vor arunca unii asupra altora şi ne vor lăsa pe noi în pace.

Zdrenţele umede ale fostelor aerostate căzură printre tufişurile şi pietrele ce încadrau poteca.

Acum vor veni şi mai mulţi refugiaţi, gândi înţeleptul. *Mereu înfometaţi şi fără adăpost. Cum ne vom descurca?*

Zavatanii sprijineau toate taberele cu refugiaţi din apropierea ţărmului, transformându-le în grădini, ferme hidroponice sau crescătorii de peşte. Twisp estimase că, în momentul acela, refugiaţii din tabere depăşeau numeric populaţia Kalalochului. Deşi era adevărat că nimeni nu mânca pe săturate, doar cei din sat mureau de foame. Spera că Postul-Fantomă îi va face pe oameni să descopere această crudă realitate.

Cu timpul, Directorul va rămâne singurul înfometat.

Îi reveniră în minte evenimentele sângeroase petrecute cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când Insula Guemes cunoscuse o moarte îngrozitoare. Cadavrele arse sau ciopârţite ale locuitorilor săi fuseseră aruncate unul peste altul, ca nişte peşti morţi, formând mormane uriaşe într-o staţie subacvatică de salvare. Twisp şi câţiva prieteni îi urmăriseră pe criminali şi în cele din urmă îi încolţiseră; de lichidarea liderului teroriştilor se ocupase un aerostat. Simone Rocksack — tot un Preot-psihiatru! — jucase atunci un important rol negativ.

Jumătate din etajele cartierului general al lui Flattery se aflau la adăpost, sub nivelul solului, săpate în stânca dură a insulei. Twisp ştia foarte bine lucrul acesta, cum ştia şi de tunelurile subterane care ajungeau până în preajma ţărmului. Dar Directorul nu va avea nici acum nevoie de ele. Înţeleptul văzuse multe răzmeriţe, şi cunoştea strategia lui Flattery: dădea vina pe Fantome şi îi momea pe rebeli cu iluzia că ar putea ieşi învingători. Îi atrăgea, în număr cât mai mare, în interiorul Zonei de Protecţie, apoi îi ucidea pe toţi. Restul, cei care pierdeau totul în afară de propriile vieţi, nu mai aveau curajul să pornească din nou la luptă.

Băiatul renunţă să mai privească oroarea care se petrecea în vale, şi îşi netezi hainele. Ochii săi — care, pentru un tânăr ce trăise atâta vreme printre înţelepţi, erau prea adânciţi în orbite — se feriră să-i întâlnească pe cei ai lui Twisp, rămânând pironiţi într-un tufiş de lângă drum. Moise pornise cu o viteză ameţitoare spre pacea interioară. Se rădea zilnic pe cap, aşa cum era la modă printre tinerii săi confraţi. Numeroase cicatrice — urmele operaţiilor de remodelare a craniului — îi brăzdau scalpul.

Twisp era unul dintre puţinii care nu adoptaseră această modă. Părul său lung şi bogat era legat într-o coadă la spate. Imita astfel stilul unui prieten, Umbră Panille, care dispăruse demult dintre cei vii. Se spunea că Panille şi Crista Galii avuseseră un strămoş comun.

— Ar trebui să-i chemăm şi pe ceilalţi, propuse Moise. Avem nevoie de pistoale-laser dacă vrem să adunăm sporii împrăştiaţi prin vale.

Twisp duse mâna streaşină la ochi. O masă confuză — formată, probabil, din săteni — pătrundea pe teritoriul Zonei de Protecţie. Făcându-şi loc printre ei, ca nişte peşti înotând împotriva curentului, vitele lui Flattery trecură peste porţiunea

de zid dărâmat şi se răspândiră în valea neprotejată.

Ţinuţi la respect de gardieni, demonii nu prea dădeau târcoale perimetrului. Însă, atraşi de perspectiva unui ospăţ pe cinste, Nemiloşii aveau să dea în curând iama printre vitele speriate, iar aerul va începe să miroasă a sânge. Chiar şi fără participarea Nemiloşilor, soarta confruntării părea foarte sumbră.

— Peste puţin timp, sporii n-au să mai fie buni la nimic, spuse Twisp, ieşind din reverie. Dacă vrem să adunăm măcar câţiva, ar fi cazul să începem.

Ascunseră frunzele de alge la umbra unui bolovan imens, de culoare albă. Moise evita în continuare privirea celuilalt.

— Ţi-e frică?

— Normal că mi-e frică! izbucni Moise. Ţie nu? Am putea fi ucişi. Nemiloşii vor mirosi... vor mirosi...

— Cu câteva clipe în urmă îţi doreai să mori împreună cu aerostatul. Care-i diferenţa? Demoni există peste tot. Noi *spunem* că această cărare este sigură, iar tu te simţi protejat, deşi ştii bine că unii au murit totuşi. Şi vor mai muri. Când eşti pe drum, nu te poţi ascunde decât în tufişurile pline de ţepi sau după bolovani, şi singura armă de care dispui este propriul tău trup.

Arătă spre ocean, dincolo de flăcările din vale.

— Timpul te va ucide la fel ca oricare alt demon, fie că eşti sau nu pe cărare. Este la fel de periculos ca şi un Nemilos. Stă mereu la pândă. Dacă nu te-a ucis până acum, te va ucide mai târziu. Nemiloşii nu se vor repezi la noi, ci acolo unde predomină mirosul de sânge. *Acum* chiar că nu avem motive de teamă. Cine vrea să supravieţuiască, trebuie să ştie a trăi în prezent.

Cu aceasta, aruncă bocceaua goală pe umăr şi alergă, cu paşi mari, spre sporii împrăştiaţi în vale. Moise de-abia reuşea să se ţină în urma lui. Prea preocupat să vâneze pericole inexistente, nu mai era atent pe unde-şi punea picioarele.

Când te gândeşti la putere, nu faci asta doar pentru a o folosi ci, mai presus de toate, pentru a abuza de ea.

— Gaston Bachelard, *Psihanaliza focului*

CEI DOI NEGUSTORI BĂTRÂNI se ghemuiră în faţa unei intrări, protejându-şi trupurile şi marfa în faţa mulţimii care îşi croia drum, cu forţa, spre Zona de Protecţie. Unul muşca dintr-o prăjitură storcită, celălalt se folosea de mânecă pentru a-şi obloji nasul însângerat.

— Animalelor! scuipă Torvin, şi descoperi că saliva îi era plină de sânge. Sunteţi cu toţii nişte animale! În afară de tine, prietene. Tu ai rămas o fiinţă umană.

Vrând să-şi bată camaradul pe umăr, descoperi o tăietură în haina acestuia:

— Uite, David, haina ta...

David îşi şterse firimiturile de pe bărbie şi trase de umărul hainei pentru a-l aduce mai aproape de ochiul său teafăr.

— Se poate cârpi, spuse el. Haide, puhoiul a trecut. Dacă există morţi, ar trebui să le luăm cartelele şi să le dăm săracilor.

— *Eu* n-am de gând să ies iar acolo.

Deşi vorbise cu gura lipită de mânecă, în cuvintele lui Torvin se citea hotărârea. O hotărâre înţeleaptă, de altfel. Ochii săi vedeau ca prin ceaţă, iar picioarele nu mai erau în stare să reziste unei alergări, în caz că gardienii le luau urma. Le părea rău atunci când vedeau că oamenii lui Flattery puneau mâna pe cartelele celor decedaţi şi le vindeau ori le schimbau contra unor produse. În fiece zi, Torvin şi David îşi riscau vieţile încercând să strecoare ceva de mâncare vreunui amărât fără cartelă. Nu aveau cine ştie ce de dat — o prăjitură râncedă, sau coaja uscată a unui fruct — dar, oricum, tot era mai bine decât nimic. David scutură din cap, necăjit.

Câtă absurditate!

Muncea cot la cot cu Torvin, erau prieteni, dar cu toate acestea nu-i putea da o prăjitură contra unui fruct uscat. Pentru a obţine fructul, cartela sa trebuia să conţină un marcaj pentru fructe pe care Torvin să-l perforeze. Dacă Torvin nu avea pe cartelă un marcaj pentru produse de patiserie, David nu-i putea da prăjitura. În caz că era descoperit cu prăjitura asupra lui, fără ca marcajul respectiv să fi fost perforat, Torvin îşi pierdea următorul rând la Coadă. În cea mai fericită situaţie, prindea Coada de-abia după o săptămână. În cea mai nefericită... putea muri de foame, chiar dacă ar fi avut buzunarul plin de cupoane.

— E absurd! rosti el către Torvin. Nu mai înţeleg deloc lumea asta. Norocul meu că sunt bătrân şi mă paşte moartea. Feciorii noştri se omoară între ei... unele mese gem sub mâncare, pe altele n-ai voie să pui nimic... avem un conducător care ia hrana de la gura copiilor pentru ca el să poată zbura spre stele — din partea mea, călătorie sprâncenată! Dar ce va lăsa în urmă? Bătăuşii lui, care în acelaşi timp sunt şi copiii noştri! Torvin poţi să-mi explici ce logică au toate astea?

— Bleah!

Fondul de un albastru spălăcit al mânecii lui Torvin era plin de pete roşii, încă umede. Însă David îşi dădu seama, după felul în care spusese "Bleah!", că prietenului său nu-i mai curgea sânge din nas. Îşi aminti că, mai demult, şi el fusese pocnit de un gardian; nu savurase absolut deloc senzaţia de sânge în nări.

— Cine gândeşte îşi caută necazul cu lumânarea, auzi el avertismentul lui Torvin. Mai bine ne putem lacăt la gură, uscăm raţia de fructe, pregătim raţia de prăjituri, şi ne declarăm mulţumiţi că familiile noastre au ce mânca.

— *Mulţumiţi?* (David râse amar, pe înfundate.) Haide, Torvin, doar nu eşti un tinerel fără experienţă! Cine te-a învăţat să fii mulţumit că ai ce mânca, în timp ce vecinii tăi suferă cu burta goală? Prietene, ăsta *nu* este un motiv de mulţumire, ci un păcat din cele mai mari.

— Dar noi dăm cartele săracilor...

— Jefuim morţii! şuieră David. Uite şi tu ce-au făcut din noi! Jefuim morţii şi riscăm să fim împuşcaţi pentru că oferim săracilor firimituri de la mesele noastre. E absurd, Torvin! Atât de absurd, încât sunt de acord cu mulţimea asta. Să ardem totul şi să o luăm de la capăt. Lor le e foame *acum...*

— *Animalele* alea care m-au lovit nu sufereau de foame. Au cartele. Muncesc în adâncuri şi îi vedem zilnic pe-aici. Nu ştiu de ce urlă *"Acum* ne e foame", când de fapt...

— Ascultă ce-ţi spun eu, Torvin. Ascultă vorbele unui nebun. Noi doi am îmbătrânit; tu, poate nu chiar atât de mult. Spune-mi: dacă ai putea, le-ai oferi ceva de la tine?

Torvin scoase capul din adăpost, privi în susul şi în josul străzii, apoi se retrase lângă David.

— Bineînţeles. Mă cunoşti doar, nu sunt lacom. Am făcut lucrul ăsta de multe ori.

— Ei bine, atunci ia aminte. Mulţimea care a trecut adineauri

are, într-adevăr, cartele. Da, fiecare duce acasă câte ceva de mâncare — pentru patru persoane. Chiar dacă are şase, opt, sau chiar zece guri de hrănit, el n-are mâncare decât pentru patru.

— Nimeni nu neagă lucrul ăsta. De-aia suferă oamenii. Nu ne putem îndestula cu...

— Atunci când noi doi vom înainta şi mai mult în vârstă, şi va trebui să trăim împreună cu copiii, Navă-ajută, vom fi cu unul în plus pe o cartelă de patru. Prietene, adoptă un refugiat care nu are cum să facă rost de mâncare. Da, veţi fi şase, dar ţine cont că *media* celor care *au* cartelă este de unul din opt. Nefericiţii fără cartelă, care put îngrozitor şi mor la marginea satului cerşind mâncare sau de lucru, care dorm în noroi... ei nu pot alerga pe străzi strigând *"Acum* ne e foame", pentru că nici nu se mai ţin pe picioare. Noi le dăm firimituri pentru că ne simţim vinovaţi şi vrem să ni se ierte păcatele. Mulţimea le dă trupul şi vocea ei. Fiecare dă ce poate.

Sprijinindu-se cu toată greutatea pe masa pliantă, David se ridică în picioare. Gloata dispăruse prea repede. Dacă trupul i-ar fi permis, s-ar fi alăturat şi el răzvrătiţilor. Torvin îşi pipăia nasul cu vârful degetelor.

— David, eu mă tem de oameni ca ăştia. Ne puteau omorî. Ai văzut ce era să păţesc.

Vorbea de parcă-şi înfundase dopuri în nas.

David ridică din umeri:

— Şi lor le e teamă. Fără cartelă, nu se pot aşeza la Coadă... asta când le vine rândul. Cât crezi că am rezista noi doi fără cartelă? Câte nopţi am putea dormi în mizerie? Spune! Câte dimineţi crezi că ai apuca?

Prietenul său îşi verifică din nou nasul, strâmbându-se de durere.

— Nu ştiu, dar chestia asta nu-mi place deloc. Nu suport să fiu bătut...

— Ce mai tragedie! exclamă David. Cineva a fost îmbrâncit spre tine. Tu stăteai ascuns în spatele mesei şi colţul ei te-a lovit peste nas. Asta nu se cheamă bătaie. Poetul... uite, îl vezi?... el *într-adevăr* a luat bătaie.

David arătă spre o siluetă negricioasă ce trecea prin faţa lor. Strada era aproape liberă, doar câţiva săteni răzleţi fugeau de ameninţarea bâtelor neuronice. Cei care aveau mai mult curaj — sau sufereau mai mult de foame — ieşeau din adăposturi şi

începeau să formeze din nou Coada în dreptul depozitului de hrană.

La Coadă, fiecare cartelă putea fi reprezentată de un singur adult, eventual însoţit de un copil. În felul acesta, sarcina cădea pe umerii celor care nu aveau ocupaţie. Indiferent cine făcea cumpărăturile, trebuia să fie o persoană destul de viguroasă, care să poată căra mâncarea pe două săptămâni pentru opt guri sau chiar mai mult. Gardienii asigurau o protecţie eficientă în vecinătatea depozitului, dar nu şi în alte părţi, astfel încât, pentru a nu fi jefuiţi, oamenii formau două cozi: una la intrare şi cealaltă după ce ieşeau.

Negustorii autorizaţi, ca David şi Torvin, îşi găseau vad bun în preajma Cozii, vânzând produse celor care se temeau că nu vor apuca să intre în ziua respectivă, sau celor ce doreau să ducă bunătăţi odraslelor.

Bărbatul poreclit "Poetul" dădea zilnic târcoale Cozii, vorbind despre Navă şi despre întoarcerea Ei. Însă era atent să nu zică nimic rău la adresa Proiectului. Făcuse asta o dată, şi se întorsese ca o epavă. De atunci mergea mereu târşindu-şi paşii, îndoit din şale, fără a putea ridica spinarea la verticală. Acum striga în urma gloatei:

— Am fost pe vârful muntelui! Să răsune clopotele libertăţii!

— Ăla? (Torvin pufni, dispreţuitor. Dar regretă imediat, căci nasul începu să-i sângereze din nou.) Ala a inhalat prea mulţi spori.

David zâmbi. El şi cu Torvin trecuseră de şaizeci de ani, dar nu se cunoşteau de foarte multă vreme. Între ei, multe lucruri rămăseseră nespuse.

— Şi eu am fost arestat o dată, şopti. Un gardian vroia să-i dau prăjituri fără să i le marchez pe cartelă, aşa că l-am refuzat. Eram sigur că dacă aş fi cedat s-ar fi întors în fiecare zi. M-a lovit, iar eu, care mai degrabă aş fi dat la săraci, am acţionat fără mă gândesc la consecinţe. Am aruncat totul celor de la Coadă, şi s-a produs învălmăşeală. Ştiusem că voi fi arestat, dar nu mă gândisem şi la ceilalţi. I-au bătut pe toţi cei care aveau prăjituri nemarcate pe cartelă şi i-au băgat la zdup.

Lui Torvin i se scurse sângele din obraji:

— Prietene, n-am ştiut... ce ţi-au făcut acolo?

— M-au dus într-o clădire cu foarte multe cubicule separate printr-o simplă perdea. Toate erau ocupate. Sărmanii oameni

torturaţi urlau îngrozitor, iar mirosul îţi întorcea stomacul pe dos. (Inspiră adânc şi dădu încet aerul afară din plămâni. Poetul continua să gesticuleze şi să ţipe.) El se afla acolo, în cubiculul de lângă mine. Era directorul general al Holoviziunii şi, văzând că Flattery reuşise să pună mâna pe putere — pe atunci eu habar n-aveam de asta — declarase într-o emisiune că Directorul intenţiona să spele creierele tuturor pandoranilor.

— Cât curaj din partea lui!

Poetul câştigase, deodată, foarte mult respect în ochii lui Torvin.

— Câtă nesăbuinţă! rosti David. Ar fi fost mult mai bine pentru el dacă ar fi găsit o modalitate să lupte pe ascuns, din interiorul instituţiei, sau să acţioneze aşa cum o fac astăzi Fantomele. Ştia la ce riscuri se expune.

Îşi scutură de praf pantalonii jerpeliţi, îşi puse tichia pe cap, şi se sprijini cu spatele de perete, privind în depărtare,

— Bine, am să-ţi spun ce-a păţit. L-au băgat într-un butoi din metal, cu capul lipit de genunchi, şi i-au legat de testicule o cărămidă din beton. Se putea mişca doar târşindu-şi picioarele; trebuia să stea aplecat de şale şi să îndoaie genunchii pentru ca greutatea cărămizii să nu-i smulgă testiculele. Avea mâinile legate la spate, iar gardienii loveau tot timpul cu bâtele în pereţii butoiului. Foarte rar îi dădeau de mâncare. Atunci când o făceau, era obligat să stea în patru labe şi să-şi ia hrana de pe jos, ca animalele. Era un om cultivat, n-a înjurat niciodată. În schimb, se ruga la toţi zeii de care auzisem sau de care *nu* auzisem. I-au luat minţile pentru a-l discredita — cine ar crede prostiile debitate de un nebun? Un nebun care, pentru a rămâne în viaţă, mănâncă gândaci, resturi şi tot felul de mizerii.

Torvin tăcu, rumegând ceea ce auzise de la prietenul său. Poetul îşi continua declamaţiile fără să fie luat în seamă de gardieni.

— David, rosti el într-un târziu, ce ţi-au… te-au?...

— M-au bătut. O nimica toată. Pedeapsa pentru nesupuneri de genul ăsta este mică; a doua zi m-au trimis acasă. Căpitanul nu-l prea avea la suflet pe gardianul care îmi făcuse necazuri. În orice caz, nu l-am mai văzut patrulând pe străzi. Haide! Strada e liberă şi-ar trebui să mai vindem câte ceva. Vreau să ajung repede acasă şi s-o liniştesc pe Annie; în situaţii din astea, mereu îşi face griji din cauza mea.

Îşi agăţară de şold micile mese pliante şi suflară asupra produselor, pentru a îndepărta praful. Apoi ieşiră în noroiul străzii însoţiţi de vocea răguşită a Poetului:

— Fraţilor, fraţilor, să răsune clopotele libertăţii!

Ţine minte că sunt puternic; te crezi nefericit, dar îţi pot face viaţa atât de amară, încât să urăşti până şi lumina zilei. Tu m-ai creat, dar eu îţi sunt stăpân.

— Mary Shelley, *Frankenstein,*
Biblioteca din Vashon

RICO ÎMPINSE TRAPA şi păşi pe puntea *Peştelui Zburător,* sub supravegherea lui Nevi Păianjenul. Acesta reglă senzorul pentru a vedea mai de aproape detaliile.

— Vezi? Are un pistol-laser la spate. (Bătu cu degetul în ecranul consolei.) Îl ţine la centură şi se mişcă precum un luptător destoinic.

Nevi nu întorsese nici măcar o dată ochii spre ofiţerul de securitate care stătea lângă el, atent la ceea ce se întâmpla pe ecran. Trecu la un alt senzor, exterior, care confirma prezenţa la bord a Cristei Galii. *Peştele Zburător* tocmai părăsea portul.

La comanda lui Nevi, senzorul mări imaginea cabinei. LaPush ocupase scaunul copilotului, Crista Galii stătea în spatele lui, cu centurile puse şi discutând cu Ozette care se afla în stânga ei. Dându-şi seama că aparatul era pilotat de Elvira, Nevi înjură în barbă.

— Oamenii tăi n-au nici o şansă s-o intercepteze, vorbi el către ofiţerul de securitate. Cum ai de gând să procedezi?

— Vom recurge la o demonstraţie de forţă, rosti Zentz, urmată de un foc de avertisment.

— Şi după aceea?

Zentz tuşi încurcat şi îşi mângâie zona umflată din mijlocul feţei, care funcţiona pe post de nas.

— Tragem în aparat până îl defectăm.

Nevi pufni dispreţuitor. Soluţia era de-a dreptul ridicolă. Lovitura unui tun-laser asupra hidropterului înzestrat cu stato-

reactoare putea naşte o sferă de foc cu diametrul de cinci sute de metri. Asta nu prea semăna a definiţie pentru "defect".

Zentz continuă, neliniştit de tăcerea celuilalt:

— Cu aproximativ un an în urmă, Directorul a decretat "starea de securitate". Cunoşti şi tu procedurile: interceptarea şi percheziţionarea obligatorie a tuturor vaselor care intră în — sau părăsesc — portul Kalalochului, cu excepţia hidrobuzelor companiei; percheziţionarea oricărui aparat de zbor care pătrunde în — sau părăseşte — zona din interiorul perimetrului...

Nevi îl lăsă în pace, să recite plictisitoarea lecţie învăţată pe dinafară.

Zona de Protecţie era fortăreaţa Directorului şi acolo nimeni nu avea voie să încalce procedurile. Însă era sigur că interceptarea, acum, a *Peştelui Zburător,* s-ar fi transformat într-un dezastru de mari proporţii. Flattery îl solicitase tocmai pentru că Zentz nu făcea faţă situaţiei.

— Vrem să punem mâna pe Postul-Fantomă şi pe Crista Galii, explică el. Pentru a extermina Tentaculele Nervoase, trebuie să ajungi la cuibul lor şi să-l incinerezi. Hidropterul acesta, *intact,* ne va conduce la ceea ce căutăm de foarte multă yreme.

Zentz, stând ţeapăn în scaunul său, îşi drese glasul şi începu:

— Bănuim că, de şase ani, LaPush este comandant în organizaţia Fantomelor...

— Oamenii tăi nu au voie să se atingă de hidropterul acesta, porunci Nevi. (Formă codul pentru alegerea frecvenţei secrete.) Poftim, poţi da ordinul chiar de aici.

Atinse o tastă şi îl privi pe Zentz drept în ochi. Acesta îşi înghiţi nodul din gât şi se aplecă spre microfon:

— Vă vorbeşte Zentz. Echipajul Treizeci şi Patru, nu luaţi în seamă hidropterul de clasă trei care părăseşte portul.

— Domnule, protestă o voce tânără, Directorul a ordonat să oprim şi să percheziţionăm orice vas luat în colimator.

Zentz făcu o pauză, timp în care Nevi savură crunta dilemă ce accentua oboseala de pe figura Şefului Securităţii. Tânărul ofiţer nu putea accepta decât o singură explicaţie. Altfel, ar fi raportat imediat Directorului.

— L-am percheziţionat eu însumi, la radă, rosti Zentz în cele din urmă. Ştim ce se află la bordul lui.

Nevi întrerupse legătura, satisfăcut de felul în care-l manevrase pe celălalt. Dacă ceva nu ieşea bine, *Zentz* va fi sacrificat

în acel joc necruţător numit "supravieţuire".

— Tinerii ofiţeri n-au avut timp să discearnă priorităţile, spuse Zentz, arborând un zâmbet forţat.

— N-au avut timp să se deprindă cu teama, replică Nevi. Se vor maturiza de-abia după ce vor înţelege lăcomia.

Zentz îşi frecă ceafa, uşor distrat. Noaptea o petrecuse interogând doi dintre cei mai buni oameni ai săi, pentru a da celorlalţi un exemplu. Acum, după ce Nevi îl obligase să nu pună mâna pe Crista Galii, avea impresia că o va lua de la capăt. Din momentul în care dăduse drum liber hidropterului, simţea ceva strângându-i-se în jurul gâtului — asemănător unui ştreang, rece şi neîndurător precum sărăcia.

Începea să-şi dea seama că Nevi îi va fi călăul şi că nu putea face nimic, nu se putea ascunde nicăieri. Când întâlni privirea crudă a celuilalt, în spatele ei văzu Nemilosul încordându-se pentru a sări asupra prăzii.

— Am să fac un erou din tine, rosti Nevi. Ţi-am păstrat un rol principal. Dacă-i oferim Directorului Postul-Fantomă pe tavă, e ca şi cum ar recăpăta Pandora. Avantajul nostru este evident. Indiferent ce planuri ar avea Directorul cu tine aici, sper că preferi ceea ce-ţi propun eu.

Zentz nu-şi drese glasul şi nici nu vorbi. Dădu scurt din cap, iar fălcile sale tremurară de parcă şi-ar fi încleştat dinţii.

— Nu vom fi decât noi doi, continuă Nevi. Cu cât dezvăluim Directorului mai multe lucruri despre vermină şi vizuina ei, cu atât îl vom face mai fericit. Şi ţine cont că tu ai *mare* nevoie să-i dai un motiv de bucurie.

Hidropterul alb pătrunse sub valuri, îndepărtându-se de cheiul în flăcări. Fugarii aveau să intre la bănuieli văzând că nu-i întreabă nimeni de sănătate. Nevi ştia asta, dar îşi spuse că păstra în continuare un avantaj. Vor afla că era pe urmele lor, dar nu-şi vor da seama cât de aproape.

Manevră sistemul de senzori pentru a căpăta informaţii despre revolta izbucnită în Kalaloch.

— Au pornit spre Zona de Protecţie, remarcă el. Oamenii tăi pot face faţă?

Bărbia lui Zentz se făcu roşie de indignare.

— Şi eu sunt expert în probleme de securitate, domnule Nevi. Am metodele mele. Mai întâi îi lăsăm să-şi verse năduful şi să facă ravagii în propria lor aşezare. După aia îi măcelărim la

poalele zidului. Le va părea *foarte* rău că au atacat Zona de Protecţie. Iar supravieţuitorii vor fi ocupaţi să refacă ceea ce au distrus în Kalaloch.

Nevi opri sistemul de supraveghere, se ridică în picioare şi, cu un gest scurt, îşi aranjă costumul.

— Pregăteşte unul dintre hidropterele lui Flattery, porunci el. Echipament complet pentru două persoane, raţii pentru o săptămână. Ai grijă să nu uiţi cafeaua. Peste o oră şi jumătate ne întâlnim în hangarul Zonei.

Îşi mişcă sprâncenele, a concediere, şi Zentz se ridică să plece. Nevi zări sămânţa speranţei încolţind în ochii celuilalt. Din sămânţă va creşte floarea pe care el o va smulge, la momentul potrivit, şi o va aşeza în buchetul destinat Directorului.

Regii şi conducătorii pot fi asemuiţi cu firele de praf... Judecata binelui şi răului este ca dansul unduitor al unui dragon, iar ridicarea şi prăbuşirea religiilor sunt ca urmele lăsate de cele patru anotimpuri.

— Buddha

CRISTA GALLI îşi încleştă degetele pe braţele scaunului care mirosea vag a Rico, închise ochii şi se lăsă pe spate. De când algele o aruncaseră în lumea oamenilor, larma şi îmbulzeala mulţimii o înspăimântaseră de fiecare dată. Amintirile vieţii ei din adâncuri păreau pierdute pentru totdeauna.

Cabina spaţioasă şi scaunele acoperite cu piele moale o fereau de zgomotele de afară. Ceilalţi terminaseră pregătirile pentru plecare şi reveniseră în cabină. Pentru fiecare trapă închisă în urma lor, pe ecranul pilotului clipea câte un cerculeţ de culoare verde.

Pilotul, o femeie trecută de treizeci de ani, sobră, cu un aspect fizic plăcut, verifică pompele cu balast şi celelalte sisteme de scufundare. Rostea instrucţiunile cu voce tare, clar şi precis.

— Încarcă balastul.

Trei rezervoare de combustibil explodară împreună în mij-

locul golfului, unda de şoc răpindu-i Cristei răsuflarea. Un uriaş dragon de foc cu trei capete răsări în faţa lor, de sub ape, înclinând hidropterul spre tribord. Ben şi Rico acţionară sistemul de etanşare a cabinei şi îşi legară centurile.

— Ne scufundăm? râse Rico.

Elvira rămase impasibilă.

— Nici o reacţie din partea Securităţii, raportă ea. Navigăm la douăzeci de metri adâncime până ieşim din raza lor de detecţie, cinci-cinci-şapte...

În ciuda nebuniei de pe chei, Crista simţise, încă de când se urcase la bordul aparatului, un calm interior pe care nu-l mai trăise de mulţi ani. Ceva o atrăgea spre gura portului, spre apele de dincolo. Ben scotoci prin buzunar şi-i oferi o acadea.

— Ai nevoie de energie, rosti el. După ce ieşim din port, putem face o vizită prin celelalte cabinei. Ai cumva impresia că aerul e prea uscat?

— Nu, dădu ea din cap, e foarte bine. Exact ca şi în camera mea din Zona de Protecţie.

Acesta era aerul filtrat şi răcoros pe care îl respirase timp de cinci ani în fortăreaţa lui Flattery. Fără aromele de grătar ce veneau dinspre străzi, fără puternicul miros de iod adus de briză, fără curenţii uscaţi coborând de pe pantele înalte. Un aer lipsit de amprenta omenirii — omenirea care o idolatriza pe Crista Galii, omenirea pe care ea de-abia acum începea s-o cunoască.

Al doilea soare îşi făcea şi el apariţia la orizont. Era încă devreme, şi Crista simţi razele accelerându-i pulsul. Scăpase din închisoare. Indiferent ce urma să se întâmple, era hotărâtă să nu mai revină niciodată în zona aceea delimitată de ziduri reci şi înalte.

Ai grijă, şopti o voce bătrână, în interiorul ei. *Ai grijă să nu devii prizoniera faptelor şi a vorbelor. Şi ţine minte: atunci când alegi ceva, renunţi la libertatea de a alege.*

Nu ea alesese să părăsească adâncurile şi să apară printre oameni. Cât despre Flattery, acesta hotărâse mereu în locul ei. Fusese ca un fruct smuls dintre tulpinile algelor şi aruncat în desaga Directorului. Pandoranii o considerau zeiţă? Bine, deci sosise momentul să se comporte ca atare. Acum, când coborâseră sub valuri, simţea o energie uriaşă clocotindu-i în sânge.

Ce putea face pentru a oferi ajutor atât sieşi cât şi acestor

oameni care, deocamdată, îi erau străini? Nici pe Ben nu-l cunoştea, deşi începuse să-l iubească. Zi de zi, timp de cinci ani, încercase zadarnic să-şi recupereze amintirile vieţii din adâncuri.

Totul, totul îmi este străin.

Nu era prima oară când gândul acesta îi pătrundea în minte, dar acum parcă nu îi mai dădea aceeaşi senzaţie de singurătate. Îl atinsese pe Ben Ozette, descoperind că şi el avea gânduri asemănătoare, deşi întreaga viaţă şi-o petrecuse în mijlocul oamenilor.

Iată un lucru pe care ei l-ar putea învăţa de la alge, îşi spuse. *Nu suntem niciodată singuri; suntem elementele unei unice fiinţe.*

Rico murmura cu voce tare, fără a se adresa nimănui:

— Grupul Operativ n-o să aprecieze deloc chestia asta. Trebuia ţinută departe de ocean, indiferent care ar fi fost situaţia. Desigur, i-aş invita să vină până aici şi să ne dea o mână de ajutor, după ce ne-au promis că nu vom întâmpina nici o problemă la aeroport...

Îşi dădea seama că Rico se simţea mult mai bine în hidropter. Pe buzele lui apăruse, în sfârşit, un surâs; deşi se plângea, făcea acest lucru zâmbind.

— Ai mai călătorit vreodată cu hidropterul? o întrebă Ben.

— Niciodată, răspunse ea, încercând să conştientizeze totul deodată. Le-am privit de departe, din Zona de Protecţie. Acesta este foarte frumos.

— Dă-mi voie să-ţi prezint cele trei variante de navigaţie pe care le avem la dispoziţie, spuse el arătând spre diagramele panoului de comandă. Putem evolua la suprafaţa apei, în aer, sau în adâncuri. Hidropterul este foarte rapid la suprafaţă, dar suprafeţele portante se încurcă foarte adesea în desişul de alge. Atunci când nu zburăm, folosim vechiul convertor Bangasser pentru a extrage hidrogenul din apa oceanului — practic, o infinită sursă de combustibil. Dacă evoluăm în atmosferă, trebuie să ţinem cont că, după un timp, rezervoarele de combustibil se golesc.

Întoarse capul spre Elvira, sesiză indiferenţa ei şi ridică din umeri.

— Acum căutăm o rută subacvatică, continuă el. Armele lor cu laser sunt ineficiente în acest mediu. Însă cu siguranţă că

vom fi urmăriţi, deoarece algele sunt înţesate cu senzori.

— S-ar putea să fim urmăriţi de cineva mai puternic decât Flattery, îl întrerupse Rico. Bărbia sus, ne scufundăm.

Făcu o pauză şi, neprimind răspuns de la Ben, o asistă pe Elvira în procedura de imersiune. În timp ce ei îşi făceau de lucru la consolele de comandă, Crista privi nivelul apei ridicându-se încet.

Ca o ironie a soartei, Directorul înţelegea probabil cel mai bine viaţa ei petrecută printre alge. În celula de hibernare, Flattery zăcuse la graniţa cu moartea, funcţiile sale vitale fiind monitorizate şi menţinute cu ajutorul unor sisteme din interiorul şi exteriorul trupului. După cum susţineau laboranţii lui Flattery, Crista Galii trăise în simbioză cu algele, pătrunsă de sute de milioane de cili care o hrăneau şi respirau pentru ea. Acest lucru durase douăzeci de ani, până în clipa în care, pentru a satisface urgenţele Controlului Curenţilor, pâlcul ei de alge fusese distrus prin explozie.

"E ca şi cum ai trăi în stare embrionară până la vârsta de douăzeci de ani", se confesase ea lui Ben. "Nu ştiu să-ţi explic altfel. Nu mănânci, nu respiri, nu te mişti. Singurii oameni pe care-i întâlneşti sunt cei aduşi de visele lui Avata. De fapt, nu puteam deosebi graniţa dintre *mine* şi vis pentru că totul era foarte confuz. De-abia în acea zi am fost... am fost *eu.* Cred că Flattery mă înţelege, pe undeva. La fel şi Macintosh, şi creierul acela care va fi integrat în navă."

"Sună oribil", se strâmbase Ben, iar ea îşi dăduse seama că, probabil, aşa şi era.

Motoarele schimbară regimul de funcţionare, transmiţând navei o vibraţie puternică. Legănată dintr-o parte în alta, Crista reveni în prezent. Privi apa verde ce se aduna deasupra cabinei şi îşi reprimă lacrimile ce dădeau să iasă pe la colţul ochilor.

Există legi care interzic oamenilor să mă atingă.

Retrăi sărutul acela care, deşi în timpul real durase doar o clipă, avea să-i rămână de-a pururi în amintire. Chiar şi sub arşiţa cea mai cumplită, era obligată să poarte îmbrăcămintea aleasă de Director. Dar când intra în singurătatea cubiculului se despuia adesea de veşminte, deşi era sigură că senzorii lui Flattery o urmăreau în permanenţă.

Fiecare părticică de piele descoperită îi trimitea informaţii despre adierea brizei şi despre lumină. În fiecare zi sesiza miile

de atingeri aproape nesemnificative, intenţionate sau nu, dintre cei ce o înconjurau. Îi venea greu să se considere fiinţă omenească. Iar acum, după ce percepuse felul în care o adorau pandoranii, simţea că se îndepărtează şi mai mult de ei.

O creştere a presiunii aerului în cabină îi pocni deodată în urechi şi zări întreaga cupolă din plasmasticlă scufundându-se complet sub valuri. Reţinu aerul în plămâni şi-şi impuse să se relaxeze. Auzea, ca din depărtare, glasurile celorlalţi răzbătând printre pulsaţiile motoarelor.

— S-a-ntâmplat ceva?

Simţi cum se ridică deasupra vocii lui Ben, spre plafonul cabinei şi mai sus, mai sus, deasupra apei, şi mai sus, deasupra Zonei de Protecţie. Urcase la o altitudine de o mie de metri, vedea Kalalochul, iar sub ea se încolăcea o masă de tentacule maronii.

Acum era un aerostat, manevrând membrana verticală în bătaia brizei astfel încât să urmărească umbra întunecată a *Peştelui Zburător.* Era conştientă de sine, de eul ei din interiorul hidropterului, dar în acelaşi timp simţea fiecare cută făcută de balonul suplu al aerostatului.

Ben Ozette o striga pe nume, din depărtare. De-abia îl auzea. Avea impresia că buricul lui era legat de-al ei printr-un foarte lung cordon ombilical... şi că el trăgea de acest cordon, aducând-o înapoi, puţin câte puţin, spre *Peştele Zburător.*

Simţi atingerea lui pe obraz şi tresări, revenind din plutire. Ben nu-şi retrase mâna.

— Mi-ai dat emoţii, zâmbi el. Aveai ochii larg deschişi şi nu mai respirai.

Învingând presiunea blândă a lui Ozette, se aplecă în faţă şi-l zări pe Rico lângă ei, cu o trusă medicală deschisă la picioare şi cu mâinile protejate de mănuşi. Cerul albastru de deasupra cabinei făcuse loc undelor întunecate, gri-verzui, ale apelor semi-adânci. Călătoreau printr-o magistralgă şi ceva în interiorul ei îi spunea că părăsiseră portul, îndreptându-se spre nord.

Rico privea fix mâna ce mângâia obrazul Cristei.

— Am fost plecată, rosti ea. Am zburat undeva, deasupra. Eram un aerostat, contemplam hidropterul, iar tu m-ai tras înapoi.

— Un aerostat? (Ben râse, dar cu o voce tensionată care parcă nu-i aparţinea.) Ce vis ciudat! Îţi aminteşti cântecul "Sosit

şi plecat" ?

Balon din înalturi
Încolăceşte-ţi tentaculele
În jurul meu...

— Îmi amintesc de nişte versuri stupide, ridiculizând funcţia lor de răspândire a sporilor. Iar ceea ce am trăit eu n-a fost vis.

Asprimea din glas fu însoţită, împotriva voinţei sale, de crisparea buzelor.

Fără a scoate un cuvânt, Rico se întoarse pe călcâie şi ascunse trusa sub scaunul copilotului. Crista adulmecă în atitudinea lui un sentiment de furie amestecată cu teamă. Ceva trecu peste simţurile ei, ca un val, aducând-o într-o stare de hiperconştienţă pe care nu o mai trăise niciodată.

Peisajul verde-albastru al adâncimilor se pierdea ca o ceaţă în urma sa, la fel ca şi Kalalochul. Avea prea multe minuni de descoperit, prea puţin timp la dispoziţie.

Căci celui ce are, i se va da, şi va avea de prisos; iar de la cel ce n-are, se va lua chiar şi ce are.

— Iisus

BEATRIZ AŞTEPTA SEMNALUL pentru intervenţia din finalul emisiunii de ştiri, când studioul fu invadat de un detaşament complet înarmat. Securiştii năvăliră pe uşă şi se desfăşurară în dispozitiv cu spatele la perete, în penumbră, lăsând lumina reflectoarelor să se oglindească doar în ochelarii comandantului lor. Faimoasa reporteriţă îşi simţi deodată gura uscată. Mai avea doar treizeci de secunde până la intervenţie.

Suntem încă în emisie, îşi spuse. *N-au introdus înregistrarea de rezervă.*

Pe consola din faţa ei putea urmări imaginile luate de cele trei camere, în timp ce monitorul din spatele studioului prezenta emisiunea în direct, aşa cum o vedeau telespectatorii pandorani. În momentul acela, Harlan vorbea despre condiţiile

atmosferice.

Dar-dacă monitorul este pe circuit închis?

Simţi un fior pe şira spinării. *Am devenit paranoică?* Dacă directorul de emisie ar fi apelat la înregistrarea de rezervă, de ce l-ar mai fi lăsat pe Harlan să vorbească?

Probabil vor să afle ce mai am de spus.

Se abătuse puţin de la scenariul impus, neluând în seamă gesturile disperate ale producătorului şi ale directorului. Fără a face vreo legătură între Ben şi răpirea Cristei Galii, menţionase că primul fusese dat dispărut, împreună cu Rico, în timpul unei misiuni. Remarcase, aproape imediat, surpriza întipărită pe figurile colegilor şi murmurul confuz iscat între ei. Cei doi câştigaseră admiraţia tuturor. Multe dintre invenţiile lui Rico aduseseră progrese notabile în industria holografică.

I se făcu semn să fie atentă la numărătoarea inversă: Harlan tocmai termina cu recomandările pentru pescari. Ofiţerul îşi puse câte un om lângă fiecare cameraman şi pe Beatriz o copleşi deodată un gând greu, neliniştitor: era posibil ca echipa ei să nu mai urce în după-amiaza aceea la bordul Staţiei Orbitale.

Harlan încheie ce avea de spus, zâmbind telespectatorilor, şi directorul de emisie începu să numere cu degetele: trei, doi, unu...

— Acestea au fost ştirile dimineţii, transmise din studiourile Staţiei de Lansare. Emisiunea informativă de seară va fi difuzată, în direct, de la Staţia Orbitală. Echipa noastră va avea ocazia să vă prezinte toate etapele instalării şi verificării Nucleului Mental Organic. Vă vom ţine la curent şi cu evoluţia cazului "Crista Galii". După cum aţi aflat, răpitorii n-au trimis nici cereri de răscumpărare, nici vreun alt mesaj. Mai multe detalii la ora optsprezece. Bună dimineaţa.

Păstră zâmbetul pe faţă până la dispariţia luminiţei roşii, apoi oftă şi se prăbuşi pe spate în scaun. Studioul deveni un vulcan din care, în loc de lavă, erupeau întrebări.

— Ce-ai aflat despre Ben?

— Şi Rico? Unde sunt?

— Administraţia ştie?

Le păsa. Ştia că ţineau la ei, că aproape întreaga Pandora ţinea la ei. Acum avea un atu în mână. Îl văzu pe ofiţer apropiindu-se, făcându-şi loc printre tehnicieni. Dar ea ştia că nu se

mai putea face nimic. Chiar dacă telespectatorii urmăriseră emisiunea de rezervă, cei din studio aflaseră şi nimeni nu avea cum să le pună lacăt la gură.

Când ofiţerul se opri în dreptul ei, murmurele celorlalţi încetară.

— Vă rog să veniţi cu noi.

Exact asta n-ar fi vrut să audă. În ultimii doi ani, Ben o avertizase de nenumărate ori asupra ordinului "Vino cu noi". O sfătuise şi ce să facă:

"Dacă vine cineva şi-ţi cere lucrul ăsta, opune-te. Te vor lua cu ei şi vei dispărea. Vor dispărea şi cei apropiaţi ţie. Dacă auzi aşa ceva, fă tot posibilul ca publicul să afle ce ţi se întâmplă. Doar astfel te poţi proteja."

— Camerele unu, doi şi trei, continuaţi înregistrarea, rosti ea. (Apoi se întoarse spre Gus, directorul de emisie.) S-a transmis emisiunea noastră, sau cea de rezervă?

— A noastră, răspunse Gus, cu vocea tremurândă. (Transpirase tot, deşi nu *el* se afla sub reflectoare.) Dacă s-a transmis vreun semnal de oprire, eu nu l-am văzut. Totul a fost difuzat în direct.

Doamne, binecuvântează-l pe Gus! gândi ea.

Apoi se întoarse spre ofiţer:

— Deci, căpitane... nu ţi-am reţinut numele... ce doreşti de la mine?

Deci ce-o să facem?

— Lev Tolstoi

— AM ADUS APARATUL în configuraţie stabilă, raportă Elvira. Nu suntem urmăriţi. Cursul?

Văzând că Ben tace, Rico răspunse în locul lui:

— Spre Victoria.

— Am înţeles.

Pentru Crista era evident că Elvira avea încredere neţărmurită atât în Ben, cât şi în Rico. În Zona de Protecţie văzuse loialitate, dar niciodată încredere. Reuşise să-şi deschidă poarta

spre libertate tocmai folosindu-se de neîncrederea ce măcinase organizaţia Directorului. Aceeaşi neîncredere avea să-l doboare pe Flattery, o dată pentru totdeauna. Era sigură de lucrul acesta.

"Oamenii lui Flattery se agaţă de informaţii tot aşa cum Fusurile se agaţă de pânzele lor", îi spusese ea lui Ben. "Pentru ei este o marfă, un mijloc de schimb. Astfel încât nimeni nu-şi poate face o imagine completă, iar drumul spre izbăvire sau pierzanie ţi-l croieşti doar pe baza unor zvonuri. Iată motivul pentru care Postul-Fantomă reprezintă, pentru Director, cea mai mare ameninţare."

— În bucătărie există suficientă mâncare, anunţă Rico. (Crista zări beculeţul verde corespunzător clipind pe consola sa, în partea dreaptă.) Ben, ia o pauză şi adu-mi şi mie o cafea; mai avem câteva ore până să ajungem la destinaţie. Elvirei, adu-i ca de obicei.

Ben se ridică şi, prinzând-o cu delicateţe de cot, o conduse pe Crista spre bucătăria din spatele cabinei. Fata avea un mers cam nesigur, în ciuda faptului că puntea hidropterului nu se înclina deloc. Nu mâncase de multă vreme; se pricopsise cu o cumplită durere de cap, iar amintirea sebetului prăjit pe lângă care trecuseră îi chinuia stomacul.

— În bucătărie ne petrecem majoritatea timpului, îi explică Ben. Când mergem în misiune, camera asta e vraişte; aici punem totul la cale.

Ieşiră din semiîntunericul cabinei şi fură întâmpinaţi de o lumină caldă, de culoare galbenă. Bucătăria era o cameră construită din lemn, metal şi sticlă. Parcă vedea echipajul *Holojurnalului de seară* împrăştiat în jurul celor două mese hexagonale, sorbind din cafele şi răsfoind notiţele, cu doar o jumătate de oră înaintea intrării în emisie. Era un spaţiu curat şi foarte bine luminat. Pe o etajeră, lângă peretele comun cu cabina, se aflau numeroase holocuburi înfăţişând echipa în diferite misiuni. Crista se aşeză la prima masă şi luă câteva holocuburi pentru a le examina mai cu atenţie.

— Sunt nemaipomenite! exclamă ea, privind hologramele din diferite unghiuri. Nimic din colecţia lui Flattery nu le egalează calitatea.

— Asta datorită lui Rico, spuse Ben. S-a născut inventator. Dacă nu şi-ar fi băgat "Comerţul Tritonian" coada, băiatul ăsta

ar fi fost astăzi o persoană foarte bogată. Echipamentele noastre sunt cele mai bune pentru că le-a construit el.

— E foarte frumoasă, rosti Crista, ţinând în mână o hologramă cu Ben şi Beatriz îmbrăţişaţi. Aţi lucrat mult timp împreună. V-aţi iubit?'

Ben îşi drese glasul, apăsă câteva butoane şi imediat se auzi pornind o maşinărie.

— Acum nu-mi dau seama dacă ne-am iubit cu adevărat sau dacă, datorită faptului că am supravieţuit atât de mult timp împreună, între noi a existat ceva ce nimeni n-ar putea înţelege... cu excepţia lui Rico, desigur.

— Aţi făcut dragoste?

— Da.

Se întorsese cu spatele la ea, privindu-şi mâinile aşezate pe tăblia mesei.

— Da, am făcut dragoste. Mulţi ani. Având în vedere viaţa pe care o trăiam, ar fi fost imposibil să nu ajungem şi la o relaţie foarte intimă.

— Acum nu mai faci dragoste cu ea?

Ben clătină aproape imperceptibil din cap:

— Nu.

— Eşti trist din cauza asta? Ţi-e dor de ea?

Când se întoarse cu faţa la ea, trăsăturile lui exprimau consternarea şi lupta dată cu ceea ce avea să-i iasă din gură. Vru să spună o minciună, dar în ultima clipă se răzgândi, oftând.

— Da. Mi-e dor de ea. Nu o mai iubesc — ar fi prea greu să reînnodăm o relaţie care ţine de trecut. Dar aş vrea să mai lucrez cu ea, pentru că ştie *atât de bine* să-i facă pe oameni să-şi deschidă sufletele în faţa holocamerelor! Rico manevra aparatele, iar noi doi ne ocupam de restul. Şi mereu îi dădeam de capăt. Cred că acum s-a îndrăgostit de Macintosh — tipul care conduce Controlul Curenţilor — dar încă nu-şi dă seama. Ce bine ar fi! Lucrurile s-ar simplifica enorm, pentru amândoi.

— Dacă unul dintre voi se îndrăgosteşte, îi ia celuilalt o greutate de pe umeri?

Ben zâmbi:

— Da, cred că se poate spune şi aşa.

Crista coborî privirea spre cubul pe care-l plimba cu mâinile înainte şi înapoi.

— Crezi că ai să te îndrăgosteşti vreodată de mine?

El râse încetişor şi o prinse cu gingăşie de umăr:

— Îmi amintesc totul despre noi. Atunci când te-am întâlnit prima oară, în laboratorul lui Flattery, m-ai privit peste umăr şi mi-ai zâmbit... niciodată nu mai avusesem o asemenea senzaţie. Senzaţie pe care o retrăiesc ori de câte ori te văd, te visez sau mă gândesc la tine. Asta nu e dragoste?

De la gulerul rochiei şi până la rădăcina părului alb şi sălbatic de pe frunte, pielea ei se coloră în roşu.

— Şi eu simt la fel, spuse. Dar nu am nici un termen de comparaţie. Cum ţi-aş putea oferi ceea ce ai primit de la... ea?

— Dragostea nu este o competiţie. Pur şi simplu *o trăieşti.* Viaţa mea împreună cu Beatriz a avut şi momente neplăcute, dar nu vreau să le evoc; de ce să mă pedepsesc pentru că duc dorul momentelor frumoase şi al prieteniei? Cred că amândoi refuzăm să gândim urât la adresa celor pe care i-am iubit Este o fiinţă excepţională, altfel n-aş fi iubit-o; am trăit clipe de extaz, clipe de agonie, dar nu ne-am plictisit niciodată. "Liniile noastre convergente", aşa numea ea clipele de fericire. În cele din urmă, ne-am acuzat reciproc că eram imposibili, când de fapt nu ne mai puteam complace în *propriile* situaţii...

— De-asta ai vrut să faci reportajele acelea despre mine? Aflaseşi că lucra în Zona de Protecţie, pentru Flattery?

Ben zâmbi din nou.

— M-ai prins, nu-i aşa? Răspunsul este: da şi nu. Am crezut — şi cred în continuare — că povestea ta este cel mai frumos şi important lucru pe care îl pot arăta pandoranilor; altfel, nu m-aş fi înhămat la o asemenea treabă. Însă ai dreptate, într-un moment de copleşitoare singurătate *am sperat* să o reîntâlnesc.

— Şi?...

— Am reîntâlnit-o. Pasiunea dispăruse, astfel încât am rămas buni prieteni. Prieteni care încă lucrează foarte bine împreună.

— Ştiai — nu-i aşa? — că Flattery ne cumpăra pe amândoi cu acele interviuri.

Îşi scoase pălăria de pe cap, bentiţa şi şalul, îşi plimbă degetele prin părul încâlcit, apoi răsuflă uşurată văzându-i zâmbind şi pornind spre un bufet pentru a lua farfuriile şi tacâmurile.

— Mi-am închipuit eu, rosti Ben. De aceea am şi ajuns... *aici.* Flattery i-a manevrat pe cei din consiliul de administraţie. Astfel, reportajelor li s-a interzis difuzarea chiar *înainte* de a începe filmările. Dar n-am ştiut. Pe mine m-au plătit, tu ai dat cinci

interviuri ample... *În cele mai importante reportaje realizate vreodată!* A plătit ca să le obţină şi să le poată distruge.

— Fără nici cea mai mică mustrare de conştiinţă. Dar iată rezultatul: noi doi suntem împreună, departe de Zonă. Eu, cel puţin, sunt mult mai fericită. Şi înfometată... (Arătă spre rochia umflată.) ...deşi uite cum arăt.

Ben o bătu uşor cu palma peste salopeta făcută ghem şi legată în dreptul pântecelui.

— Şi împlinită, glumi el.

Îndrăzni să o mângâie din nou pe obraz, după care începu să pună mâncarea în farfurii.

Fata se aplecă spre hublou, aburindu-1 cu respiraţia sa şi privind peisajul subacvatic. Deşi Zona de Protecţie era plasată în vecinătatea oceanului, Crista nu avusese niciodată voie să se apropie de ţărm. Flattery se temea de legătura ei cu algele, şi avea grijă ca şi ceilalţi să fie măcinaţi de aceeaşi teamă.

Simţi o mână pe umăr. Ben îi arătă cu degetul spre hubloul de la tribord, prin care de-abia se puteau distinge rămăşiţele unui centru de cercetare. Pâlcul de alge fusese dat înapoi cu aproximativ o mie de metri. Prin tăiere.

— Rapoartele spun că algele au ucis trei familii, adică şaisprezece persoane, o informă el. Securitatea Vashonului şi-a făcut numărul. Operaţia se cheamă "tundere".

Deşi avea de privit întinderea întunecată pătrunsă de o slabă rază de lumină plecând dinspre hidropter, deşi motoarele începuseră să toarcă în regimul de submersibil, Crista se concentră asupra fiorilor daţi de atingerea lui Ben. Se strădui să nu izbucnească în lacrimi de fericire. Cum i-ar fi putut explica această trăire tocmai lui, care atingea oamenii şi era atins oricând îşi dorea?

El scoase două tăvi fierbinţi din maşinărie şi le aşeză pe masă. Apoi aranjă şerveţelele, lingurile şi beţigaşele. Crista era conştientă că trebuia să mănânce, avea nevoie de energie; însă intrase — încă de la urcarea în hidropter — într-o stare vecină cu visarea, şi deocamdată nu era dispusă să renunţe la ea.

Razele soarelui îi aduceau vigoare. De asemenea, şi sărutul lui Ben o revigorase. Ca şi ceva din acest Rico LaPush, deşi nu ştia foarte precis ce anume.

Întoarse capul spre Ben. Privirea lui scruta întunericul aflat dincolo de plaz.

— Zona de Protecţie a fost atacată, spuse el. (Neprimind vreo replică din partea Cristei, arătă către monitorul montat în peretele dinspre pupa.) Dacă vrei detalii...

Deşi Ben continua să vorbească, fata se concentră asupra mâncării; înfulecă şi jumătate din porţia lui, lăsându-i doar legumele. Nu era atentă la cuvintele care o bâzâiau precum un bondar, în minte îi răsuna limpede, mereu şi mereu, un cântecel de leagăn pe care urechea omului nu-l mai auzise de două mii de ani:

Nani, nani, puiul mamii...

Învăţase să fie prudentă atunci când rătăcea printre amintiri. Uneori o copleşeau, dezvăluind perioade din viaţa altor oameni. De fiecare dată durau din ce în ce mai mult, plimbându-i prin faţa ochilor, cu viteza fulgerului, tot felul de evenimente trecute. Fără focalizare, fără acord fin, doar *pornit* şi *oprit.*

La început duraseră cât o fulgerare, apoi câteva secunde, şi tot aşa. Un minut de amintiri derulate rapid, trăite cu participarea tuturor organelor de simţ, storcea, din substanţa umedă a minţii ei, o întreagă viaţă de om. Ultima experienţă de acest fel durase patru ore şi se terminase doar după ce, epuizată fizic fiind, i se administraseră sedative. Deşi îşi recăpătase imediat conştiinţa, în următoarele trei zile se plimbase ca năucă şi nu scosese nici un cuvânt. Flattery folosise această întâmplare drept scuză pentru a-i limita libertatea de mişcare şi a-i modifica me-dicamentaţia.

Şi acum simţea un fel de ameţeală, care însă nu era însoţită nici de atacul furibund al amintirilor, nici de transpiraţie, nici de teamă.

— Crista Galii, rosti Ben, ce viaţă te aşteaptă! Tu eşti "Sfinţia Sa", o legendă vie. Eşti cea mai importantă persoană a momentului.

Fata se simţi stingherită; îşi spuse că această stare era provocată, poate, de felul în care pronunţase el cuvintele, dar nu era un motiv serios.

— Sfinţia Sa? murmură. Ce trebuie să facă Sfinţia Sa?

— Eşti Sfinţia Sa pentru aceia care au suferit atâta amar de vreme. În ochii unora, eşti singura care mai poate aduce mântuirea omenirii. Pentru alţii, eşti arma secretă a algelor care doresc să ne distrugă pentru totdeauna. Te-ai aflat, preţ de câteva minute, printre oamenii din Kalaloch; probabil că ai simţit

ce putere ai asupra lor. Trebuie să înveţi multe, într-un interval de timp foarte scurt. Noi te vom ajuta. Dar din cauză că nimeni nu îndrăzneşte să atingă vreun zeu, şi nimeni nu se scarpină de purici în faţa zeilor, nu vei vedea decât partea bună a celor credincioşi şi partea rea a celorlalţi.

— Când oamenii mă vor cunoaşte, vor afla că...

— *Nu* te vor cunoaşte, o întrerupse el. Nu vor cunoaşte ceea ce eşti tu de fapt. Vor să creadă în ceva căruia să nu i se poată opune. Credinţa reuşeşte, uneori, să realizeze acest lucru. Trebuie să fii atentă şi tăcută. Trebuie să fii un mister. Pentru a-l doborî pe Flattery, *avem nevoie* de acest mister. În curând vei sesiza tu însăţi necesitatea şi vei fi de acord cu mine. Mănâncă şi restul, dacă-ţi este foame. În viitor, s-ar putea să nu stăm mereu în tabăra celor care au mâncare la discreţie.

Da, îi era foame. Bău zeama supei, lăsând legumele şi culegând carnea. Culese şi feliile de carne din sandvişuri, apoi mancă pâinea; cu înghiţituri mici, pentru ca totul să dureze mai mult.

Îşi spuse că i-ar putea povesti lui Ben — de fapt, le-ar putea povesti tuturor — câte ceva despre necesitate. Atingerea reprezenta o necesitate simţită de orice om, iar Crista era aproape umană. Din când în când, cineva o atingea — din întâmplare, sau cedând unei îndrăzneli necugetate. Îndrăzneţii, îşi dăduse ea seama, erau zavatanii despre care îi vorbise Ben. N-aveai de unde şti ce te aştepta: o stare penibilă sau moartea.

Noaptea trecută, când se lăsase sărutată, ştia că exista posibilitatea ca Ben să moară. Avusese sentimentul foarte pregnant că şi ea va muri o dată cu el, ceea ce i se păruse echitabil. Pentru prima oară în viaţă se simţise periculoasă, şi-şi asumase un risc. Văzând că nu muriseră, îl sărutase şi ea puţin. Inima i se zbătuse puternic în piept, chiar şi mai târziu, când retrăise — în gând — experienţa. Feţele lor se atinseseră, iar în ochii lui verzi zărise un surâs şi satisfacţia că îndrăzneala îi fusese răsplătită.

Părea atât de fericit!

În Zona de Protecţie, nimeni nu părea fericit sau bucuros... cu excepţia Directorului, desigur. Aproape toţi erau stăpâniţi de teamă.

— De ce m-ai sărutat? îl întrebă.

Roşeaţa porni din nou să urce dinspre guler, cuprinzându-i obrajii. Ar fi vrut să reziste tentaţiei de a-l privi în ochi, dar nu

reuşi. Ben zâmbea.

— Pentru că mi-ai dat voie.

— Nu ţi-a fost teamă?

— Teamă că n-o să-ţi placă? Ba da. Teamă că am să păţesc ceva? Nu. (Râse.) Eu am o teorie. Atingerea ta este fatală pentru cei care *cred* asta. E un fel de superstiţie...

Crista îi puse palma pe piept şi spuse, cu o voce foarte calmă şi serioasă:

— Nu mă cunoşti aproape deloc. Ai avut noroc... *amândoi* am avut noroc. (Îl mângâie uşor, peste cămaşă.) Noaptea trecută n-ai dormit nici un pic. Dacă unul dintre noi trebuie să stea treaz, am s-o fac eu.

O umbră trecu peste trăsăturile lui Ben.

— Am făcut nişte aranjamente, rosti el. Acolo, în Victoria, vei locui împreună cu nişte femei. S-a presupus că ai să preferi...

— *Trebuie* să rămânem împreună. Spune-mi, există vreo altă femeie în viaţa ta?

— Nu, desigur, dar nu se pune problema...

— Ce problemă nu se pune? izbucni ea. Nu mă placi?

Poate surpriza, sau faptul că roşise, alungă umbra de pe faţa lui Ben.

— Ba da. Îmi placi foarte mult.

— Deci, totul este limpede. Rămân cu tine.

— Să ştii că nu ne va fi chiar atât de uşor.

— Ne va fi, dacă avem noi grijă de asta. Acum odihneşte-te. O să-ţi folosească, dacă într-adevăr eşti imun la atingerea mea.

Intervenţia asupra destinului, fie că aparţine unui zeu sau chiar omului, necesită cea mai mare atenţie.

— Micuţul Macintosh, Dirijorul algelor, Controlul Curenţilor

BUNCĂRUL LUI RAJA FLATTERY se ascundea sub aproape treizeci de metri de stâncă pandorană. Plafonul în formă de cupolă şi pereţii pictaţi cu superbe scene din natură alungau stresul pe care l-ar fi putut produce imensa masă de piatră de

deasupra capului. La suprafaţă, pe terenul devastat al Zonei de Protecţie, gardienii spulberau ultimul atac al rebelilor.

— Continuaţi lupta şi trimiteţi medicii.

Mulţi suferiseră arsuri în urma exploziei aerostatelor. Flattery rosti porunca în microfon şi nu mai aşteptă confirmarea. Suprafaţa buncărului era ocupată de numeroase cubicule aranjate în formă de fagure, iar în cubicule se aflau slugile sale care îi îndeplineau ordinele fără a pune întrebări. Foarte puţini dintre ei aveau acces personal la Director.

Este de-a dreptul ironic cum un pic de foc lămureşte imediat lucrurile.

Deasupra, echipele sale de securitate măcelăriseră totul în cale şi nu mai aveau mult până să pună capăt luptei. Pământul era presărat cu cadavre contorsionate ce zăceau sub razele neiertătoare ale sorilor. Deşi imaginile ajungeau până în buncărul său prin reţeaua holografică, Directorul avea impresia că poate adulmeca mirosul oribil al părului ars.

Imaginaţia... gândurile... extraordinare unelte!

Gărzile sale de corp aşteptau — ca o precauţie suplimentară, desigur — imediat dincolo de uşă. Pentru Flattery, acesta era cel mai protejat loc de pe întreaga Pandoră. Şi, cu certitudine, cel mai luxos. O gustare alcătuită din peşte fiert — un sebet pescuit în Orcas Red — îl asalta cu arome îmbietoare. Iar vinurile pandorane aveau un buchet plăcut, cu care se desfăta chiar şi dimineaţa.

— Spune-mi, căpitane, vorbi el spre o siluetă cufundată în umbra de lângă uşă, ce s-a întâmplat cu echipa aceea de filmare? A intrat în dispozitiv conform planului?

Căpitanul luă poziţie de drepţi:

— Da, domnule. Nici nu răsărise bine soarele, că oamenii căpitanului Brood se şi aflau în Staţia de Lansare. Le-am transmis ordinele dumneavoastră.

— Bine. Şi echipa trimisă de Holoviziune să facă un reportaj despre... mizeria de-aici?

— Căpitanul Brood a sugerat să-i lăsăm în pace până termină. După aceea, oamenii lui vor avea ocazia să le confişte înregistrările, camerele de filmat şi restul echipamentului. A spus că...

— Destul, căpitane! lătră Flattery spre sluga sa. Cine i-a permis acestui... căpitan Brood... să *gândească!* Cine? *Tu?*

Celălalt îşi îndreptă şi mai tare spinarea:

— Nu, domnule.

Directorul era mulţumit că faţa căpitanului stătea ascunsă în umbră. Nu se putea spune despre ea că avea vreun profil; în locul nasului se afla o pereche de fante umede care separa doi globi oculari foarte îndepărtaţi unul de celălalt. Când stăteai de vorbă cu Nevi, măcar aveai ce privi: ochii. Omul acesta nu era tot atât de interesant, iar Flattery nu avea deloc timp să studieze figuri cu malformaţii.

Spuse, pe tonul cel mai calm cu putinţă:

— Nimic nu se va difuza astăzi la Holoviziune fără să primească în prealabil acordul meu. Brood va avea prioritate, chiar dacă vom fi obligaţi să înlocuim întreaga echipă de redactori. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Până într-o oră să mi-l aduci pe şeful lor — viermele ăla mic şi gras, Milhous — aici, în birou. Ar fi bine să coopereze cu noi şi să nu-i prind că scapă vreo vorbuliţă în afară. Zi-i că am nevoie de nişte materiale, să le pot folosi până vine Brood cu reportajele lui. N-are nici un rost ca restul pandoranilor să se inspire din ceea ce se petrece aici.

— Da, domnule. Imediat, domnule.

— Căpitane!

— Da, domnule?

— Eşti un om de nădejde. Familia ta va avea numai de câştigat de pe urma faptului că lucrezi pentru mine.

— Da, domnule. Vă mulţumesc, domnule.

Militarul ieşi pe uşa principală, îndreptându-se spre birouri. Flattery oftă. Turnă un strop de apă în vin şi ridică paharul, toastând în gând pentru propria sa neclintire; şi pentru echipele care porniseră să caute şi să incinereze cadavrele răspândite pe coastele stâncoase. Incinerarea era o practică împrumutată de la zavatani, binecuvântată şi susţinută de Director. Înmormântările în apa oceanului ofereau privelişti de coşmar şi aduceau pericolul unor molime în preajma ţărmurilor.

Cadavre plutind peste tot...

Gândul îl făcu să se înfioare. Era mai mult decât dezgustător, era un dezastru religios şi economic. Orice găgăuţă care intra un pic în contact cu algele se întorcea cu pretenţii de profet. Recentele modificări geologice zguduiseră din temelii structura

socială a Pandorei, iar chestia asta cu algele punea capac, transformând totul într-o casă de nebuni.

După o înmormântare în ocean, femeile nu mai cumpărau peşte timp de o săptămână. De ce? Pentru că exista riscul să mănânce peştele care se înfruptase din unchiul Dak. Pe vremuri, când încă nu ajunsese în vârful piramidei puterii, Flattery avusese de mai multe ori ocazia să vadă sute de saci cu cadavre aduşi la ţărm de valurile oceanului; flotele locale aşteptau o lună până să iasă din nou la pescuit. Descoperise repede cum să profite de situaţie: cumpărând toată marfa importată, stocând-o, şi controlând traseele oceanice.

— Să controlezi, murmură. Ăsta-i cel mai important lucru: să controlezi.

Ridică din nou paharul, de data aceasta spre holoproiectorul din centrul camerei. Oamenii săi fuseseră obligaţi să ucidă mai mult decât ar fi vrut el, cu consecinţe neplăcute în ce priveşte forţa de muncă, şi într-un moment în care ar fi avut nevoie ca totul să meargă strună. Dar, în sfârşit, nu se putuse găsi o soluţie mai bună. Golul lăsat de cei dispăruţi va trebui să-l umple cu slăbănogi cărora foamea le tocise ascuţimea minţii; până îi va aduce la un randament satisfăcător, lucrurile vor evolua destul de lent

Mergem pe drumul ales de mine, îşi spuse. *A trebuit să-i învăţ totul. Lăsaţi de capul lor, pandoranii ăştia n-ar fi reuşit să realizeze nimic.*

Succesele repurtate i se păreau şi acum uimitoare. Ridicase şi fortificase un oraş, unificase politica şi industria sub un singur drapel, şi construise o Navă a Neantului care să le ofere tuturor o perspectivă mult mai optimistă decât bolovanul ăsta mic şi împuţit purtând numele de Pandora. Iar Alyssa Marsh, Nucleul Mental Organic, le va arăta calea. Deşi pandoranii trăiau aici de câteva secole, realizările lor nu egalau ceea ce făcuse el în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

Rebeliunea de la suprafaţă fusese înăbuşită, iar soldaţii săi se pregăteau să cureţe terenul. Pentru Fantome, asta echivala cu o înfrângere de proporţii. Probabil că nu mai rămăseseră mulţi în viaţă, iar restul... ei bine, va avea el grijă ca restul să sufere de foame şi să nu mai poată lupta.

Ba nu, am să-i las să se lupte între ei, pentru gunoaie. Gunoaiele pe care am să le arunc eu.

Pierderile lui Flattery — în afară de cele materiale, care se puteau înlocui cu uşurinţă — erau minime.

Împinse farfuria deoparte şi dădu paharul pe gât. Operaţia de sterilizare se va transforma într-o adevărată pacoste. Ultimul rebel decedat avea să fie incinerat în afara perimetrului, la intrare, de-abia după două sau trei ore. Apăsă câteva taste pentru a obţine legătura cu comandamentul şi sesiză atmosfera de euforie care îi cuprinsese pe ofiţerii mai tineri.

Nimic nu este mai eficient în ridicarea moralului decât o victorie, gândi. *Nimic nu este mai periculos decât o armată care nu are duşman.*

Ştia că, atâta vreme cât soldaţii puteau fi asmuţiţi împotriva Fantomelor, hoţilor de mâncare şi algelor, nu se vor ridica împotriva lui şi nici nu se vor încaieră între ei.

Diavolul îşi găseşte culcuş în minţile leneşe, chicoti el.

Formă încă o dată codul de acces la o anumită frecvenţă.

— Colonele, ţine-mă la curent cu poziţia hidropterului Holoviziunii.

— Încă n-a ieşit la suprafaţă, raportă colonelul Jaffe, şi se află la aproximativ cincizeci de klick-uri depărtare de Victoria.

— Au vreo escortă?

— Nu. Continuă să înainteze neînsoţiţi prin canalele cunoscute.

— Şi algele? N-au intervenit până acum?

— N-n-nu prea, rosti Jaffe. Dar instrumentele noastre înregistrează o creştere de tensiune pe grilă — algele se opun semnalului trimis de Controlul Curenţilor.

— Grila rezistă?

— Da, domnule. Dar — pentru eventualitatea în care cedează — ne pregătim să deviem întreg traficul suboceanic spre suprafaţă. Tensiunea creşte foarte rapid şi în momentul de faţă captăm unele modulaţii. Vasele care se folosesc de *Navcom* probabil că sunt dezorientate; vom încerca să le dirijăm dar, după cum ştiţi, staţiile de avertizare acustică nu bat prea departe...

— Am înţeles care-i situaţia. Transmite Controlului Curenţilor că trebuie să păstreze grila, cu orice preţ. Dacă este nevoie, retează toate algele vinovate.

— Aşa vom face, domnule. Curenţii au rămas stabili. Cum procedăm cu fugarii? Îi prindem în Victoria?

— Asta nu-i problema ta, colonele! se răsti Flattery. Vom

trimite o echipă de Războinici Albi şi, sunt sigur, de data aceasta îi vom înhăţa pe toţi capii Fantomelor. Tu să mă anunţi dacă vezi că algele încep să intervină.

Întrerupse legătura fără a mai aştepta replica şi zâmbi.

Da, îi vom înhăţa, dar nu chiar pe toţi. Îşi vor găsi noi lideri şi vom porni din nou partida de vânătoare.

Turnă vin în pahar, până la jumătate, apoi completă cu apă.

Moderaţia, cugetă el, *seamănă foarte mult cu răbdarea. Îi vom tunde, ca pe trandafirii mei, până vor simţi adierea morţii în ceafă. După aceea îi vom lăsa să înflorească iarăşi, sub un strict control, pentru ca să-i culegem la momentul potrivit.*

Se ridică în picioare şi se întinse. Îi plăcea acest buncăr, era la fel de spaţios ca şi complexul de deasupra, şi dispunea de tot luxul necesar. Totuşi, imaginile obţinute prin reţeaua holografică nu îi ofereau nici pe departe senzaţia pe care o avea privind lumea reală — lumea *sa* — prin ferestrele din plasmasticlă. Dar, foarte curând, Nava Neantului va fi complet echipată, aprovizionată şi populată cu cei aleşi. Se va urca în ea şi va pleca departe, departe, lăsând rămăşiţele acestei societăţi pe mâinile cui s-o nimeri.

Avea de gând s-o ia şi pe Beatriz Tatoosh împreună cu el. O urmărise pe parcursul emisiunii de ştiri şi remarcase loialitatea ei faţă de Ozette. Ca şi crisparea întipărită pe figură, semn că puterea Directorului îi inspira respectul cuvenit, dar nu şi o teamă oarbă. O admira pentru asta. Totuşi, nu avea de gând să subestimeze influenţa pe care o avusese Ozette asupra ei; ticălosul îi turnase otravă în urechi, picătură cu picătură, an de an.

Zâmbi. Era genul de om care nu lăsa nimic la voia întâmplării, şi pregătise câteva surprize pentru Beatriz, care urma să-l întâlnească pe căpitanul Brood, unul dintre cei mai destoinici Războinici Albi. Planul lui Brood avea să cureţe cuibul acela de şobolani — admiratori de-ai lui Ozette — care luase naştere în Holoviziune. Asta va fi o lecţie pentru toţi: nimeni nu se ridică împotriva Directorului. Admiratorii Fantomelor vor plăti scump.

Mă aşteptam ca şobolanii ăştia să fi început imediat cu emisiunile despre Crista Galii. Oare de ce întârzie?

Pentru că nu reuşiseră încă să o aducă în studiourile lor. Zâmbi, şi gândul la ceea ce aveau să păţească îi dădu fiori de plăcere.

Ar fi bine pentru ei să se grăbească. Atunci când drogurile îşi vor face efectul asupra Cristei, nu cred că le va mai conveni s-o prezinte publicului.

Planul căpitanului Brood urma să elimine focarul de infecţie din Holoviziune şi să înmoaie încăpăţânarea lui Beatriz. Directorul apreciase dintotdeauna planurile care aveau efecte multiple, îşi va face apariţia exact la momentul potrivit, salvând-o din ghearele lui Brood, care va juca rolul negativ. Apoi reporteriţa îi va cădea bucuroasă în braţe, acceptând să se instaleze împreună cu el în cabina de comandă a Navei Neantului; o cabină a cărei opulenţă avea să fie demnă de un conducător absolut şi de o femeie cu frumuseţea şi graţia lui Beatriz.

Copiii noştri vor popula stelele, visă el, toastând în cinstea viitorului luminos şi a planurilor executate fără greşeală.

Femeia asta nu a fost deloc afectată de mutaţiile caracteristice Pandorei, îşi spuse. De fapt, se va asigura el însuşi că Beatriz nu se supusese nici unei operaţii chirurgicale care să mascheze vreun defect pandoran. *Din mine şi din ea va lua naştere o lume superbă.* Vinul îl împinse în mrejele reveriei, trimiţându-i imagini cu ei doi, goi-puşcă într-o grădină imensă, copleşiţi de mirosurile plăcute emanate de orhidee şi fructele coapte.

Becul roşu de deasupra sasului dinspre Seră începu să clipească, avertizându-l că un hidropter sosise în preajma platformei de acostare. Doar el şi cu Nevi Păianjenul cunoşteau codul de acces în Seră. Privi spre ceas, îşi mormăi surpriza, apoi deschise sasul.

Nevi e foarte rapid. De fapt, prea rapid. Alţii, cum ar fi de exemplu Brood, caută să se mişte astfel încât să-mi fie mereu pe plac. Nevi, însă, îmi anticipează gândurile şi deciziile. Va trebui să fiu atent.

Se ridică în picioare şi-şi netezi costumul negru, din piele de Nemilos. Când se plimba prin Seră purtând acest costum, animalele sale deveneau mult mai afectuoase şi mai ascultătoare. Îşi verifică în oglindă expresia arogantă. Perfect! Se asorta de minune cu vestimentaţia.

Consola îi dădu informaţii despre hidropterul sosit şi identifică doi pasageri la bord.

Idiotul! tresări el. *L-a adus pe Zentz în Seră... ce pierdere! În sfârşit, acum e prea târziu. Când va suna ceasul lui Zentz, o să*

am grijă ca Nevi să-i fie călău.

Sera era pentru Director zona de protecţie de sub Zona de Protecţie. Tunurile-laser şi cutterele pentru plastoţel munciseră doi ani de zile să sape patru kilometri pătraţi de stâncă pandorană. Particulele fosilizate ale vechilor alge sclipeau deasupra ca nişte steluţe. Plafonul — piatră topită şi transformată în sticlă — strălucea precum o oglindă neagră, iar în centru se arcuia şi mai puternic, pe o rază de douăzeci de metri.

Suprafaţa aceasta reprezenta un luxuriant parc subteran aflat sub îngrijirea unui bătrân biolog Insular. Din când în când, Flattery o numea "Arca". Nimeni dintre cei care lucrau aici nu mai părăsea vreodată Sera, decât pentru a merge pe lumea cealaltă — lucru de care se ocupa Nevi Păianjenul. Muncitorii erau uşor de înlocuit şi uşor de uitat.

În Seră, aproape lipit de biroul Directorului, se afla un lac artificial plin cu apă sărată, adânc şi cu un diametru de aproape cincizeci de metri. Lămpile instalate pe circumferinţă aruncau o lumină albastră şi difuză ce nu reuşea să pătrundă decât până la marginea porţiunii mai adânci, unde se aflaseră vestigiile unui impunător Oracol.

Accesul spre lac era asigurat de o potecuţă lină, acoperită cu iarbă şi încadrată de trei firişoare de apă izvorând dintre stâncile ce mascau buncărul. Spre nemulţumirea lui Flattery, animalele nu se adaptaseră chiar atât de bine la lumina artificială, însă florilor, copacilor şi ierbii le mergea de minune. Prin fereastra din plaz a biroului său, Directorul admira reprezentantele florei de pe întreaga planetă.

Nu păstra nici un gardian în incinta Serei, pentru că secretul său nu avea nevoie de protecţie. La zgomotul produs de hidropterul ce se ridica spre suprafaţă agitând apa lacului, unul dintre Nemiloşii Directorului, Goethe, se aşeză la pândă. Alţi demoni rămăseseră ascunşi, legănându-şi cozile scurte şi fiind gata să atace la cel mai mic semn de pericol. Semnalul lui Nevi răsună de trei ori, apoi se repetă. Flattery închise sasul în urma lui.

Hidropterul care răsări la suprafaţă făcea parte dintr-o serie proiectată special pentru a satisface pretenţiile Directorului — ultima construită de "Comerţul Tritonian" înainte ca fabrica să fie distrusă de marele cutremur produs cu doi ani în urmă.

Aceste aparate erau capabile să zboare, dar pe distanţe scurte şi cu o încărcătură relativ redusă. Însă atunci când funcţionau în regim de submersibil atingeau viteze mai mari decât toate celelalte modele. Flattery aruncă o privire spre cabină, îşi puse masca de dezaprobare — special pentru Nevi! —, se încruntă şi clătină din cap.

Bun, să începem cu domnul Zentz.

Nevi legă parâmele şi aşteptă pe punte ca Flattery să dea liber animalelor sale, în timp ce Zentz, uluit, împietrise la ieşirea din cabină; din gura căscată i se prelingea un pic de salivă.

La un gest al Directorului, Goethe se furişă înapoi în desişuri. Cel numit "Arhanghelul" se culcă cu botul pe labe, între Flattery şi Nevi. Arhanghelul, spre deosebire de Goethe, era un hibrid reuşit, născut prin combinarea genelor furnizate de pisicile din celulele de hibernare şi de Nemiloşii pandorani. Noua rasă era loială şi dornică să-şi satisfacă stăpânul — două trăsături pe care Flattery le admira la ceilalţi, atâta vreme cât *el* juca rolul stăpânului.

Arhanghelul urmărea atent orice mişcare a lui Nevi şi se zbârli atunci când Zentz încercă şi el să se apropie. Pentru a se retrage, Arhanghelul trebuia sa recepţioneze un gest pe care Directorul nu catadicsi să-l facă.

Zentz este încolţit, gândi Flattery, *iar animalele încolţite comit fapte dintre cele mai neaşteptate.*

Hotărî să vorbească deschis de faţă cu Zentz, ale cărui zile erau, oricum, numărate.

— Domnule Director, spuse Nevi, înclinând uşor capul.

— Domnule Nevi.

Acesta era ritualul de întâmpinare. Nevi nu fusese niciodată văzut dând mâna cu cineva. De obicei se atingea doar de aceia pe care urma să-i ucidă. Despre relaţiile sale cu femeile nu se ştia nimic, iar Flattery nu avea de gând să întrebe.

— Bine ai venit în mica noastră lume secretă! rosti Flattery către Zentz, rotind generos braţul. (Părăsi cu paşi repezi platforma de acostare, îndreptându-se spre un grup de pomi fructiferi.) păcat că n-am timp să-ţi prezint totul. Ambientul imită clima tropicală... dar, desigur, tu nu ştii nimic despre tropice. Dacă sapi destul de adânc în piatră, dai de căldură. Foarte puţini oameni au văzut grădina asta. Nici măcar o sută.

Din ei, nici măcar cinci n-au supravieţuit.

Zentz înghiţi cu noduri:

— N-am... n-am mai văzut niciodată *aşa ceva.*

Flattery îi dădu crezare.

— Într-o bună zi, toată suprafaţa Pandorei va arăta astfel, spuse el.

Văzând entuziasmul întipărit pe figura Şefului Securităţii, îşi iertă minciuna şi se întoarse spre Nevi:

— Ai văzut mizeria de la suprafaţă?

— Da. Se pare că am lichidat aproape trei sute de rebeli. Oamenii noştri au pornit pe urmele celor răniţi dar, până acum, n-am capturat nici un barosan din ierarhia Fantomelor. După cum bănuiam, nerăbdarea le-a dat planurile peste cap.

— Noi nu ne putem permite aceeaşi greşeală, îl avertiză Directorul. Pregăteşte-ţi pe îndelete toate mişcările, pentru că răpirea Cristei Galii trebuie să se transforme în victoria noastră. Ar fi o idioţenie să-i înhăţăm acum. Tine minte, fata asta nu mai este vânat, ci *momeală.*

O pereche de fluturi albi se zbenguiră la mică distanţă de Zentz, care făcu un pas înapoi.

— Nu te teme, zâmbi Flattery. Sunt minunaţi şi absolut inofensivi. Am lăsat câteva exemplare să zboare afară, sub cerul liber, şi au început să bea nectarul produs de wihi. Astfel, tufişurile de wihi s-au înmulţit de trei ori în jurul Zonei de Protecţie; într-un fel e bine, pentru că plantele astea asigură o protecţie suplimentară, ucigându-i pe rebelii neatenţi; pe de altă parte, trebuie să avem grijă să nu rămânem fără vite. Larvele acestor superbe creaturi... dar să nu ne lungim, acum avem alte probleme. Vreau ca misiunea voastră să ţină cont de două lucruri.

Porni către un grup de copaci tineri aliniaţi frumos, în şiruri, şi aflaţi în diferite stadii de înflorire şi rodire. Nu foarte departe, se auzea zumzetul unui roi de albine. Flattery ştia că lui Nevi nu-i plăceau *deloc* albinele, şi aprecie felul îh care acesta izbutea să-şi păstreze masca de indiferenţă. Alese câte un fruct pentru fiecare.

— Parmen Auriu, explică el. Un soi de măr foarte rezistent, cultivat odinioară de Pământeni. Întrucât vreau să creez un fel de Grădină a Raiului, mi-am zis că merele nu trebuie să lipsească, sub nici un motiv.

Arătă spre două bănci din piatră, sub cel mai înalt dintre copaci, şi se aşeză. Atitudinea lui Nevi trăda nerăbdarea. Însă

Flattery nu terminase ce avea de spus. Şi nici nu prea suporta să-l vadă pe Zentz înfulecând din preţioasele fructe!

— Există obiective mai importante decât prinderea fugarilor, sublinie el. Trebuie să-l discredităm pe Ozette. Şi-a câştigat o faimă deosebită, iar populaţia a aflat deja de dispariţia lui, mulţumită reporteriţei Tatoosh. Ceea ce nu poate decât să întărească hotărârea noastră de a-l prezenta ca pe un monstru, ca pe un nebun prins în ghearele altor nebuni. Oamenii trebuie să creadă că periculoasa Crista Galii, cu atingerea ei mortală, a devenit sclava Fantomelor. Noi ne vom arăta plini de compătimire, vom insista asupra frumuseţii şi nevinovăţiei bietei copile… asta va cădea în grija mea şi a Holoviziunii. Aţi înţeles, da? Este primul lucru esenţial al misiunii voastre.

— Şi al doilea? întrebă Nevi.

Iată ceva neobişnuit la Nevi — nerăbdarea! Cât de mult îşi dorea să pornească! Flattery se întrebă dacă acest entuziasm va amplifica sau nu performanţele asociatului său.

— Foarte curând, Crista Galii va deveni o mare problemă pentru ei. Vor face tot posibilul să scape de ea. Vreau să fie văzută implorându-ne ajutorul, dorindu-şi din tot sufletul ca Directorul să vină şi să o salveze. După toată harababura provocată de rebeli, aceasta este singura noastră modalitate de a păstra un control absolut asupra pandoranilor. Singura şansă de a extermina fermele şi mănăstirile zavatane ce oferă adăpost Fantomelor.

— Interesant, comentă Nevi. Vom fi obligaţi să acţionăm cu precauţie. Oamenii dumneavostră din Holoviziune vor avea mult de muncă. Aţi descoperit vreun drog care să ne folosească la... convingerea Cristei Galii?

— Medicamentele, modul de administrare şi măsurile preventive au fost deja pregătite şi le veţi primi o dată cu restul instrucţiunilor. (Îşi consultă ceasul.) Dacă a mâncat ceva până acum, poate intra oricând în comă. Modul în care o veţi domestici rămâne la alegerea voastră.

Nevi afişă unul dintre rarele sale zâmbete. Întotdeauna accepta provocările. Asta îi plăcea lui Flattery la acest om… bineînţeles, *dacă* putea fi numit om.

— Reporteriţa Tatoosh va însoţi astăzi transportul Nucleelor Mentale Organice şi al sistemului de comandă?

— Da, rosti Flattery. Conform planului. De ce întrebi?

— Nu am încredere în ea, zise Nevi, ridicând din umeri. Nu-mi prea surâde ideea că ar putea avea acces la Controlul Curenţilor. Ştiţi, noi vom fi înconjuraţi de alge...

— Nu va face nimic rău, şi trebuie să ţinem cont că ne-a fost foarte utilă. De fapt, este problema *mea,* lasă-mă să mă ocup eu!

Zentz terminase de mâncat mărul şi îşi rotea privirea, atent la toate detaliile.

— Aţi descoperit vreun tunel zavatan? Muntele este împânzit de drumuri subterane secrete.

Nu şi-a pierdut, totuşi, prezenţa de spirit, descoperi Directorul.

— Animalelor mele le place foarte mult să cotrobăie prin toate ascunzişurile. (Flattery arătă cu degetul spre Arhanghel.) Ştiaţi că 90 la sută din creierul lor este dedicat simţului mirosului? Nimeni nu a pătruns aici prin vreun tunel secret. Iar dacă o va face, se va pupa bot în bot cu Arhanghelul; apoi vom mina tunelul, pentru ca restul curioşilor să se-nveţe minte.

Şeful Securităţii încuviinţă în grabă.

— Foarte bine gândit, gâlgâi el.

— N-ai gustat mărul, spuse Flattery, arătând cu bărbia spre fructul auriu din mâna lui Nevi.

— Îl păstrez pentru Crista Galii, veni replica asasinului.

Ştii vât de greu este să gândeşti ca o plantă?

— Micuţul Macintosh, Dirijorul algelor, *Holojurnalul de seară,* 3 Jueles 493

IMENSITATEA ÎŞI ZBÂRLI FRUNZELE LUNGI şi adulmecă, în felul său, chimic. Nu sesiză nici un fel de prezenţă. Era mai mult o presimţire decât reacţia organelor sale de simţ, dar *ştia* că ceva din sine trecea în momentul acela prin magistralga.

Imensitatea era o învălmăşeală de alge, o reţea subtilă de tentacule care se întindea, precum un creier uriaş, în întregul ocean. La început fusese un simplu pâlc de alge sălbatice, o plantaţie abandonată. De-abia învăţase să facă diferenţa între

"eu" şi "ceilalţi", când întâlnise echipa de studii avatologice condusă de Alyssa Marsh. Tot ceea ce ştia Imensitatea despre oameni se datora Alyssei.

Din amintirile omenirii cuprinse în ADN-ul ei, aflase despre sclavie. Şi trăsese o concluzie evidentă: Controlul Curenţilor înrobise algele; se folosea de ghionturi electrice speciale pentru a le înălţa, coborî, retrage sau împinge înainte. Un alt set de impulsuri electrice iniţia luciferaza în alge, luminând astfel canalele suboceanice folosite de oameni. Existau şi alte comenzi, toate venind pe cale electrică. Algele nu erau stimulate să *reflecteze,* ci să-şi dezvolte reflexele — simple reacţii la diferiţi stimuli.

Avea întreaga eternitate la dispoziţie. Îngăduise acest exerciţiu pentru că făcea plăcere oamenilor şi nu îi limita posibilitătile de contemplare. Mulţumită Alyssei Marsh şi lui Macintosh, algele învăţaseră să urce pe calea de difuzare a semnalului, până la sursă. Tot ceea ce transmiteau oamenii trecea direct prin inima Imensităţii. Absolut totul.

Acum era, în sfârşit, pregătită să transmită la rându-i un semnal oamenilor. Zidul dintre ea şi ei stătea să cadă, iar comunicarea avea să se producă nu prin atingere, nici prin reacţii chimice, ci prin intermediul undelor luminoase ce interferau în aer.

Oamenii considerau plăcerea ca pe un lucru banal. Nu la fel se putea spune însă şi despre neplăcere. Odată, la scurtă vreme după ce se trezise, pâlcul de alge fusese chinuit de un uriaş tren care derapase şi secerase din trupul său o porţiune lată de o sută de metri şi lungă de un kilometru. După ce reuşise să apuce şi să zdrobească gângania ucigătoare, pâlcul primise vizita sclavilor lui Flattery. Aceştia, folosind cuttere şi ferăstraie-laser, îl amputaseră şi-l trimiseseră înapoi spre copilărie. Imensitatea ştia că multă vreme după aceea îi fuseseră afectate procesele gândirii, şi era hotărâtă să nu mai treacă niciodată prin aşa ceva.

O anumită vibraţie în vârful frunzelor îi spunea acum că Holoexpertul se apropia de ea. Imensitatea putea uni pâlcuri separate de alge, transformându-le într-o fiinţă integratoare, cu o voinţă unică şi cu acel amestec de stări fizice şi subtile pe care oamenii îl denumeau "suflet". La baza memoriei sale genetice exista un vid, o ne-existenţă pe care laboratoarele genetice ale Tritonilor nu erau în stare s-o desluşească. Acest vid îl aştepta,

aşa cum un cuib aşteaptă ouăle, pe Holoexpertul care va învăţa algele cum să unească diversele pâlcuri de oameni.

Imensitatea îşi pierduse în două rânduri trupul, dar nici o dată voinţa. Nu cunoştea nici tristeţea, nici regretul, ci doar gândirea şi un fel de meditaţie care îi permitea să trăiască pe deplin îa *prezent,* deşi sforile electrice ale Controlului Curenţilor îi manipulau trupul ca pe o marionetă.

Reflexul este un răspuns rapid al trupului, în care mintea nu se implică. Reacţia reprezintă un răspuns rapid în care mintea este prezentă, dar foarte puţin. Aceste alge crescuseră crezând că sunt singure. Învăţaseră ce este reacţia doar după ce rădăcinile lor se încrucişaseră cu cele ale algelor domestice. Învăţaseră să ucidă fără milă atunci când se simţeau ameninţate. Apoi se deprinseseră cu pedeapsa ce urma crimei.

Imensitatea se aştepta să trăiască la nesfârşit. Logica îi spunea, totuşi, că acest lucru nu va fi posibil dacă va continua să reacţioneze la stimulii oamenilor. Iar acum primea vizita Holoexpertului! Simţea acest lucru la fel cum rechinul orb simte prezenţa mureelor.

Avata — prima Imensitate — cuprinsese întregul ocean planetar într-o singură conştiinţă, o singură voce, o singură "fiinţă". Întâia sa dispariţie avusese loc devreme, la scurtă vreme după formarea planetei, când existenţa algelor depindea de o ciupercă. Exploziile de lumină ultravioletă provocate de o uriaşă furtună solară ucisese ciupercile. O frunză de algă rămăsese fosilizată într-o mlaştină sărată, aşteptând primul ocean al Pandorei.

A doua dispariţie fusese provocată de bioinginerul Jesus Lewis, exponentul oamenilor. Algele fuseseră readuse la viaţă cincizeci de ani mai târziu, de câţiva cercetători în domeniul ADN-ului, iar Tritonii le cultivaseră pretutindeni şi le ajutaseră să se dezvolte. Astăzi umpleau din nou oceanul, domolind furtunile devastatoare.

Învăţaseră să se simtă unele pe altele, apropiindu-se din ce în ce mai mult şi comunicând prin limbajul chimic. Această Imensitate stăpânea două milioane şi două sute cincizeci de mii de kilometri cubi de apă.

Holoexpertul înainta printr-o magistralgă aflată imediat în apropierea Imensităţii, în interiorul unui pâlc de alge albastre despre care se ştia că îşi atacau semenele, răpindu-le sufletele

şi injectându-şi în ele propriul suflet. Un pâlc tuns de nenumărate ori, care avea nevoie urgentă de educaţie. Imensitatea aflase toate acestea analizând teroarea frunzelor albastre sfârtecate şi purtate de curenţi. Holoexpertul nu putea fi lăsat la cheremul acestui pâlc periculos; trebuia să trăiască, indiferent de preţ!

Frunzele algelor se orientară încet, împotriva semnalelor disperate trimise de Controlul Curenţilor, încercând să-l atragă pe Holoexpert spre adăpostul oferit de trupul Imensităţii.

Ai fost educat în spiritul raţiunii, care este esenţa adorării. Raţiunea are nevoie de trecut. Este judecarea trecutului. Voinţa, liberă sau nu, se preocupă de viitor. Gândirea este acţiunea din prezent prin care te foloseşti de raţiune pentru a-ţi influenţa voinţa. Eşti un centru de convecţie prin care trecutul pregăteşte viitorul.

— Micuţul Macintosh, Dirijorul algelor. *Conversaţii cu Avata*

— SCHIMBĂM CURSUL.

Vocea Elvirei fusese impasibilă ca stânca, însă Rico sesiză o urmă de îngrijorare în mişcarea nervoasă a degetelor ei. Elvira nu pilota niciodată aparatul cu ajutorul comenzilor vocale deoarece evita, pe cât posibil, să vorbească. Simplul fapt că scosese acel cuvânt era, pentru Rico, un motiv de îngrijorare. Ca şi vibraţia care începuse cu câteva minute în urmă.

— De ce?

Atunci când lucra alături de Elvira împrumuta laconismul ei, pentru a-i face plăcere.

— Schimbăm canalul, rosti ea, arătând cu bărbia spre monitor. Suntem dirijaţi pe un alt curs.

— Dirijaţi? murmură el.

Aruncă o privire asupra indicatoarelor. Acestea dovedeau că hidropterul îşi păstrase toate unghiurile de atitudine. Insă compasul spunea că imensul coridor suboceanic cotea într-o direcţie greşită.

— Cine ne dirijează?

Elvira ridică din umeri, preocupată să dea comenzile adecvate, îi purta acum într-un culoar utilizat de cargo-trenuri, încercând să îngreuneze cât mai mult misiunea eventualilor urmăritori.

Înaintau printre alge fără ajutorul senzorilor care să le indice poziţia.

— Am ieşit din sectorul cu alge sălbatice de lângă Staţia de Lansare, remarcă Rico. Acolo se petrec de obicei accidentele cele mai inexplicabile.

Pe jumătate din ecranul său apărea grila de navigaţie proiectată de Controlul Curenţilor, din centrul său de comandă situat la bordul Staţiei Orbitale. Cealaltă jumătate afişa cursul real al hidropterului, care părea un pic curbat.

Care continuă să se curbeze, se corectă el. *Ai zice că suntem absorbiţi de colţul ecranului.*

— *Navcom*-ul îţi foloseşte la ceva? întrebă el.

Uneori, Controlul Curenţilor schimba configuraţia grilei, adaptând-o în funcţie de condiţiile meteo din aval sau de tunderea unui pâlc de alge indisciplinate.

— Nu, răspunse ea. Nu-mi dă nici o informaţie.

Călătoria începea să fie marcată de numeroase zguduituri.

Rico îşi strânse şi mai puternic centura de siguranţă, activă sistemul de intercomunicaţii şi spuse:

— Trecem printr-o porţiune agitată, ţineţi-vă bine. Ben, e cazul să vii până aici.

Rico zări sub ei un cargo-tren care, încercând să se redreseze după brusca schimbare de curs, executa manevre foarte riscante în apropierea algelor. Farurile cargo-trenului arătau că algele păreau cuprinse de o puternică frământare, fluturându-şi frunzele de parcă s-ar fi opus unei forţe deosebite.

Ben ajunse la postul său folosindu-se de mânerele prinse pe pereţi.

— Nu putem lua legătura cu Controlul Curenţilor? întrebă el.

Se aruncă în scaun şi-şi legă centura de siguranţă.

— Ba da, dar ne vom trăda poziţia.

— Am trecut prea uşor de paza portului, spuse Ben. Probabil că hidropterul are instalat un senzor-spion pe undeva...

— *A avut,* zâmbi Rico. Mi-a trecut şi mie prin minte acelaşi lucru, am efectuat o verificare completă şi l-am găsit. Elvira l-a

aruncat într-un năvod plin cu cril pe lângă care am trecut cu aproximativ douăzeci de grile în urmă.

— Aţi făcut treabă bună, voi doi, îi felicită Ben. În regulă, atunci hai să comunicăm cu trenul acela...

Peştele Zburător se cutremură iarăşi, ca izbit de un pumn uriaş, obligând-o pe Elvira să manevreze cu disperare comenzile pentru a nu intra în pădurea de alge.

Rico ştia foarte bine — ca şi ceilalţi, de altfel — că orice vătămări produse algelor puteau fi interpretate de acestea drept un atac. Sectorul prin care treceau era plin de clipirile albastre şi roşii caracteristice unui pâlc în trezire, de dansul nebun al luminilor de navigaţie, şi, din când în când, de fulgerele orbitoare ale razelor solare aduse, prin fibră optică, de la suprafaţă. Dacă pâlcul acesta era treaz, orice greşeală i-ar fi trimis spre o moarte sigură şi îngrozitoare.

— Nu se lăuda Flattery, la Holoviziune, că a creat o reţea de magistralge prin care putem călători fără să ne ameninţe nici un pericol?

— Fanfaronadă! făcu Rico, dispreţuitor. Nimic din ceea ce spune nemernicul ăsta nu e adevărat.

Trenul, care mergea în sens opus, avea probleme mult mai serioase. Hidropterul se putea opri pe axa longitudinală a magistralgei, plutind la punct fix. Însă cargo-trenurile, pe care se baza întreg comerţul pandoran, aveau nevoie de o viteză minimă pentru a putea fi manevrate; grilele erau astfel gândite încât să le asigure o călătorie lină, fără schimbări drastice de curs. Din ceea ce vedea Rico, echipajul bolidului lung şi negru se chinuia din greu să nu derapeze în masa de alge.

— Se deformează, anunţă Rico, privind spre monitorul *Navcom* care afişa grila lor. Întreaga grilă se deformează.

— Mai bine ieşim la suprafaţă, hotărî Ben. Pregătiţi-vă pentru...

— În nici un caz, se împotrivi Elvira. Dacă Perturbaţia provine de la suprafaţă, cădem din lac în puţ. Mai întâi avem nevoie de informaţii.

Ben fu de acord.

— Semnalul de identificare transmis de cargo-tren este înregistrat sub numele *Simplicity Maru,* raportă Elvira.

Trudea îh continuare să păstreze echidistanţa între marginile canalului, dar această manevră în mod normal simplă devenea

aproape imposibilă în condiţiile în care pereţii vii nu încetau să modifice traseul. Rico remarcă broboane de sudoare pe fruntea şi pe buza superioară a Elvirei.

Ben selectă un canal de comunicaţii în domeniul frecvenţelor joase. Spera ca nu va fi obligat să explice absenţa semnalului lor de identitate.

— *Simplicity Maru,* vă vorbeşte *Argintul Viu,* minţi el. Aţi aflat cumva ce anume provoacă deformarea canalului?

Auziră câteva pârâituri, păcănitul microfonului, apoi câteva fragmente dintr-un mesaj. Comunicarea subacvatică, mai ales în preajma algelor active, fusese dintotdeauna dificilă.

— *Simp... Maru.* Nu... În alge... upem. (Zgomotul de fond era însoţit de scârţâitul metalului gata să cedeze.) Ne pregătim... balast. Repet, ne pregătim...

Elvira îşi ţinea buzele strânse într-o linie subţire şi crispată, iar încheieturile degetelor i se albiseră strângând comenzile. Împinse maneta de gaze şi, în ciuda unei zgâlţâieli violente, hidrop-terul se năpusti înainte.

— Stai, nu putem..., protestă Ben. (Din cauza acceleraţiei, nici nu se putea ridica de pe scaun.) Nu putem intra în pădurea de alge.

— Au aruncat balastul, mârâi Elvira. Dacă nu dispărem de aici, cargo-trenul va da peste noi şi ne va face praf.

Rico simţea fiecare element al hidropterului clănţănind precum propriii săi dinţi.

— Ben, fata e în siguranţă?

— Da. Chiar eu i-am încheiat centurile.

De-abia avură timp să evite compartimentul din spate al trenului. Acesta trecu pe lângă ei într-un vârtej de bule de aer, înălţându-se spre suprafaţă. Mărfurile săreau încoace şi încolo, ca nişte jucării; câteva containere mari se împotmoliră printre frunzele uriaşe ale peretelui de alge, care producea jocuri de lumini şi vibra sub efectul aceleiaşi forţe misterioase.

— Nu-mi place deloc ce se întâmplă, spuse Ben. Hai mai bine să ieşim la suprafaţă şi să ne încercăm şansele cu patrulele aeriene ale Directorului. Călătoria asta se transformă într-un coşmar.

Pilotul încuviinţă sec şi hidropterul începu să urce. Ca şi cum se aşteptaseră la o asemenea manevră, frunzele algelor se uniră, formând o barieră deasupra *Peştelui Zburător;* mai întâi o

boltă, apoi o urzeală impenetrabilă. Curentul îşi schimbă brusc direcţia, împingând aparatul spre dreapta şi dându-l peste cap. Elvira, palidă ca o stafie, reuşi să restabilească echilibrul.

— La naiba! (Ben izbi cu pumnul în braţul scaunului.) Cred că aici şi-a băgat Flattery coada. Probabil că a a luat legătura cu Controlul Curenţilor şi... (Cu toate protestele lui Rico, îşi desfăcu centura de siguranţă.) Mă duc să văd ce face Crista.

Trebui să se ţină de mânere pentru a înainta pe puntea care se înclina mereu, în direcţii imprevizibile. Dădu să intre în bucătărie, dar se opri şi întoarse capul spre Rico. I se scursese tot sângele din obraji. Prietenul său fu lovit de acelaşi gând, şi zâmbi.

— Rico, dacă...

— Dacă algele ştiu că ea se află aici?

— Exact! exclamă Ben. Dacă algele ştiu că ea se află aici?

— Să sperăm că ne consideră prieteni.

— Crista nu are, probabil, nici un cuvânt de spus în toată afacerea asta! se răsti Ben, deschizând uşa.

Rico nu luă în seamă tonul aspru al celuilalt.

— Dar *cineva* are, totuşi, ceva de spus, murmură el.

Uşa de la bucătărie se închise singură, cu zgomot. Atunci îşi aduse Rico aminte de momentul în care algele ar fi avut ocazia să adulmece prezenţa Cristei Galii.

Când am aruncat senzorul lui Flattery! Jucăria aia blestemată!

— Am aruncat senzorul-spion, Elvira, şi am făcut-o fără să asigurăm etanşeitatea cabinei. (Avu impresia că spinarea pilotului devine deodată mai rigidă.) Dacă algele pot mirosi, şi am auzit că pot, atunci au aflat că în hidropterul ăsta a urcat şi Crista Galii.

Căpitanii mercenarilor sunt — sau nu sunt — soldaţi destoinici. Dacă sunt, nu vei putea avea niciodată încredere în ei deoarece vor căuta să ajungă la putere fie înlăturându-te pe tine, stăpânul, fie oprimându-i pe ceilalţi împotriva voinţei tale.

— Machiavelli, *Principele*

SE ZVONEA CĂ YURI BROOD, căpitanul de securitate, era fiul nelegitim al Directorului, rezultat al unei aventuri din tinereţe cu o Sirenă din Cupole. Oamenii îşi întemeiau presupunerea pe deosebita asemănare fizică dintre Brood şi Director, şi pe faptul că tânărul putea lua decizii mult mai importante decât i-ar fi permis-o rangul. De asemenea, cei doi erau caracterizaţi printr-o cruzime care nu putea trece neobservată.

Căpitanul Brood şi echipa sa fuseseră antrenaţi într-o aşezare tritoniană, foarte aproape de districtul Kalaloch. Tânărul primise lecţii particulare de logică şi strategie — o procedură standard pentru cei care urmau să ocupe poziţii înalte în conducerea "Comerţului Tritonian". Cu toate acestea, el prefera să rezolve problemele folosind constrângerea fizică, directă; nu prea agrea subtilităţile diplomaţiei. Superiorii săi ridicau din umeri, considerând că brutalitatea va trece o dată cu tinereţea, şi fiind obligaţi să admită că Brood obţinea rezultate acolo unde ceilalţi ratau.

Familiile vechi, insulare sau tritoniene, păstraseră un puternic sentiment de loialitate faţă de comunităţile lor; sentiment pe care Flattery nu reuşise să-l submineze. Securitatea îi mutase pe Brood şi oamenii săi la Mesa, pregătindu-i pentru misiunile viitoare, apoi îi trimisese "să facă poliţie" în Kalaloch şi la Staţia de Lansare. Echipa sa era acum o familie, o insulă plutind pe valuri potrivnice; fiecare membru era la cel puţin trei sate depărtare de casă.

Să supravieţuieşti misiunilor, să înaintezi în grad, să te retragi într-un birou al Zonei de Protecţie — iată care era visul tuturor gardienilor.

Tânărul căpitan simţea frica dându-i târcoale, ceea ce nu se întâmpla prea des. Iar când se întâmpla, cădeau multe capete. Membrii echipei sale deveniseră nerăbdători, mai aveau o lună până să se întoarcă la casele lor şi începuseră deja numărătoarea inversă. Brood avea şi el la ce să se întoarcă, şi intenţiona să o facă la timp, cu echipa nevătămată. Vreme de un an îndeplinise misiuni în Kalaloch şi Staţia de Lansare, primise medalii cât să acopere un întreg costum de paradă, şi, zilnic, oamenii săi sau diferite obiective importante se aflaseră sub focul duşman.

Acum stătea lângă uşa studioului, privind-o în ochi pe Beatriz

Tatoosh şi spunându-şi că ar fi păcat s-o omoare.
Beatriz nu ştia ce gândea căpitanul. Însă atunci când comandoul dăduse buzna pe uşă, desfăşurându-se de-a lungul pereţilor în spatele conurilor de lumină, simţise teama sufocând-o şi uscându-i gura.
Căpitanul făcu semn către trei dintre oamenii săi, arătându-le camerele de filmat. Aceştia ieşiră din dispozitiv, scoaseră pistoalele-laser şi le îndreptară spre cameramani.
Beatriz auzi icnete, blesteme şi zgomotul scos de încărcătoarele introduse în arme. Îi era greu să-şi dea seama ce se întâmpla, din cauza luminii puternice care îi cădea drept în ochi. Monitorul principal din spatele studioului îşi pierdu imaginea, apoi începu să deruleze un reportaj despre ultima lansare; un reportaj efectuat de echipa ei, nu cu multă vreme în urmă.
Emisiunea nu va fi difuzată în direct! îşi spuse.
— Dak, îl atenţiona ea pe regizor, verifică monitorul.
Când întoarse capul, surprinse privirea tânărului căpitan. Îşi aminti că-l mai văzuse undeva... Într-adevăr, îl întâlnise prin labirintul coridoarelor din Staţia de Lansare, şi ochii lui negri îi zâmbiseră. Căpitanul zâmbea şi acum, dar nu cu toată gura.
Ridică bărbia spre ea şi, la acest gest, cei trei oameni ai săi îi executară pe cameramani.
La prima rafală rămase fără grai, surprinsă de repeziciunea cu care se derula totul în jurul ei, de îndrăzneala securiştilor şi de groază. La a doua rafală simţi în nări mirosul morţii. La a treia, avu sentimentul că peste câteva clipe va muri şi ea. Căpitanul renunţase la zâmbet.
Îşi aminti — de parcă toate acestea s-ar fi petrecut demult, şi nu cu câteva momente în urmă- că toţi începuseră să respire greu, că al doilea gardian îi spusese primului:
— Ce naiba! Asta n-a fost un *semnal...*
— Gura! lătră al treilea. S-a-ntâmplat, şi gata! Nu mai putem schimba nimic.
— *În regulă!*
Brood ridică mâna stângă, cu degetele larg desfăcute, şi restul comandoului închise etanş poarta mare a studioului, izolându-1 de exterior. Beatriz începu să tremure, apoi încercă să-şi păstreze controlul; căpitanul nu trebuia să remarce această dovadă de slăbiciune.
Ben a avut dreptate! Cuvintele îi reveneau mereu în minte.

Dar cine va şti?

Privi spre monitor, unde se revăzu, în Staţia de Lansare, intervievându-1 pe Director cu ocazia uneia dintre vizitele sale propagandistice. Când îşi văzu propria expresie — admiraţie şi profund respect — i se făcu greaţă. Dar, chiar şi aşa, prefera să rămână cu ochii la monitor decât să contemple realitatea îngrozitoare din jurul ei.

Deşi şocată şi cuprinsă de fiori, auzi, în spate, vocea lui Harlan intonând un imn zavatan închinat morţilor. Îşi aminti că al treilea operator — un slăbănog cu urechi clăpăuge — fusese vărul lui Harlan. Gardianul care-l ucisese îl trăgea acum de picioare, spre perete. Capul operatorului lovea cu bufnet surd podeaua, la trecerea peste cabluri, iar gaura din piept era atât de curată încât nici nu mai sângera.

Cei trei asasini intrară din nou în dispozitiv. Cincisprezece oameni transpirau abundent într-un mic studio de emisie, sub reflectoarele puternice şi sub supravegherea a nouă gardieni.

Căpitanul privi de jur împrejur, apoi se întoarse spre Beatriz, arătând cu degetul spre o luminiţă roşie:

— Asta înseamnă că încă se înregistrează. Am dreptate?

Reporteriţa nu răspunse. Era mai important ca ofiţerul să nu sesizeze tremurul din vocea ei. Ochii aceia negri îi atrăgeau privirea ca un magnet. Trăsăturile lui erau impenetrabile. N-aveai de unde şti dacă zâmbeşte sau nu.

— Lichidaţi-i pe toţi, porunci el. (Apoi făcu semn spre Beatriz.) Cu excepţia ei.

Gemetele, implorările şi blestemele aruncate asupra lui Flattery încetară înainte ca ea, împinsă de braţul ferm al căpitanului, să ajungă la poartă. Drumul până acolo i se păru lung cât eternitatea, din cauza cadavrelor peste care fu obligată să păşească. Simţea plumb în picioarele nesigure.

— Poftim! Vezi ce-ai făcut? i se adresă Brood. (O strânse de umăr, zgâlţâind-o.) Iată unde s-a ajuns din cauza emisiunii tale!

Beatriz nu putea vorbi. Ar fi vrut să plângă, dar nu în faţa lui. Îl lovi peste mâna cu care încerca să o susţină. Ultimul cadavru fusese al unei tinere *maquilleuse.*

Cum o chema? Simţi că nu mai avea mult până să cedeze în faţa panicii. *Nu-mi amintesc cum o chema!...*

Nefertiti! Da, Nefertiti. O fată drăguţă, cu tenul bronzat, ca al ei, şi ochi superbi. Făcu legământ să nu uite şi, cândva, cumva,

să dezvăluie tuturor ceea ce se petrecuse aici.

— Văd că ştii să te stăpâneşti, rosti căpitanul. Probabil că acum doi ani, la Mesa, ai văzut chestii şi mai rele.

Ea se opri în faţa porţii şi se întoarse pe călcâie. Nu făcu nici un comentariu.

— Te-am remarcat acolo, continuă el. Erai împreună cu amicul tău când mina aia v-a aruncat nava în aer. Crezusem c-aţi mierlit-o.

Beatriz încuviinţă, deschise gura să spună: "Da, am scăpat ca prin urechile acului", dar din gâtlej nu ieşi decât o cârâială de neînţeles.

Remarcă numele lui, ţesut deasupra insignei de securist, pe umărul stâng: "Brood". În momentul de faţă, singura sa dorinţă era să trăiască suficient de mult pentru a fi martoră la moartea căpitanului Brood.

El se întoarse spre studioul îh care zăceau cele şaptesprezece cadavre. Beatriz privi din nou spre monitor; acum tocmai lua un interviu lui Macintosh, Dirijorul algelor, şeful Controlului Curenţilor. Mack era unul dintre puţinii oameni care supravieţuiseră evenimentului petrecut cu douăzeci şi cinci de ani în urmă: desigilarea celulelor de hibernare. Avea o statură de-a dreptul impresionantă, Beatriz fusese obligată să se urce pe o cutie pentru a putea sta de vorbă cu el. Îl întâlnise la prima ei vizită în interiorul complexului orbital, a doua zi după ce se despărţise de Ben. După o lună, îşi dăduse seama că se îndrăgostise din nou.

Căpitanul se adresă echipei de gardieni:

— Băgaţi-i în saci, faceţi curăţenie şi sigilaţi totul. După ce terminaţi, luaţi aparatura aia nenorocită şi urcaţi-o la bord.

Făcu o plecăciune în faţa ei, îi deschise poarta şi rosti:

— Aşteptăm ca noua ta echipă să sosească în orice moment. Ţine cont că este formată din oameni de-ai mei care se vor supune, fără crâcnire, ordinelor primite. Voi fi mereu lângă tine, ca să fiu sigur că şi *tu* vei face ceea ce ţi se spune.

Mintea leneşă este o minte moartă.

— Micuţul Macintosh, Dirijorul algelor, Controlul

Curenţilor

MICUŢUL MACINTOSH PLUTEA în turela Controlului Curenţilor, supraveghind planeta şi încercând să distingă apariţia unei pete deasupra oceanului. În fiecare zi, la această oră, deasupra celui mai mare pâlc de alge sălbatice se forma o pătură de nori învolburaţi. Văzu, cu o oarecare uşurare, că norii se formaseră; era singurul element de regularitate în comportamentul algelor, care devenise imprevizibil. De fapt, lucrurile păreau să o ia razna în toate privinţele; începea să nu-i mai înţeleagă nici pe oameni...

"Turela", cum îi plăcea să numească această cameră, combina în mod extravagant spiritul creativ uman, plasmasticla şi câteva materiale neconvenţionale obţinute de Macintosh înainte de instalarea Controlului Curenţilor la bordul Staţiei Orbitale.

Aş fi preluat această funcţie, chiar dacă nu mi s-ar fi propus, recunoştea el, dar numai în gând. Funcţia de "Dirijor al algelor" era nu o îndatorire, ci un privilegiu. N-ar fi putut sta cu mâinile în sân, privind cum vreun lacheu de-al lui Flattery sugrumă algele cu labele lui murdare. În plus, se simţea mult mai bine pe orbită decât pe suprafaţa Pandorei.

Ca şi Flattery, Mack era un clon crescut şi pregătit în ambianţa sterilă a Bazei Lunare, în dispreţul şi ostilitatea cu care oamenii *originali* îi tratau pe cloni. Întreaga sa viaţă, până în momentul hibernării, şi-o petrecuse orbitând în jurul unui Pământ interzis lui şi celorlalţi cloni. În acele vremuri, Flattery tânjea vizibil după un trai pe suprafaţa Pământului; însă Macintosh privea departe, spre posibilităţile care se deschideau dincolo de acel amărât sistem solar.

Prin plasmasticla turelei, Mack încerca să descopere şi să viseze la noi posibilităţi. Le dădea şi nume, dar nu dintre acelea pe care le păstrase pentru viitorii săi copii. Ultimii doi ani şi-i petrecuse fără a pune piciorul pe Pandora, refuzând perioadele de odihnă şi recuperare la care avea dreptul. Până acum nu descoperise nici o stea care să semene cu Soarele Pământului, şi era mulţumit de acest lucru.

Se trezise din hibernare chinuit de dureri indescriptibile. Apoi descoperise că ajunsese pe această Pandora, într-o regiune a spaţiului pe care nimeni n-o mai cunoscuse. Deşi planeta era

plină de orori, el se simţise ca într-un fel de paradis propriu, printre trilioanele de stele neexplorate. Ceilalţi supravieţuitori prinseseră rădăcini pe suprafaţa mizerabilă a planetei, şi majoritatea pieriseră. Alyssa Marsh... murise şi ea. De fapt, murise în ziua în care Baza Lunară hotărâse să o pregătească pentru funcţia de NMO.

Mack şi Flattery visaseră să plece departe de aici, în vidul necunoscut. Într-un fel, regreta această tovărăşie, fiindcă niciodată nu-l simpatizase pe Flattery, nici măcar în perioada de pregătire petrecută la Baza Lunară. Diferenţele dintre ei ieşiseră la iveală mai ales în ultima vreme, când se pusese problema înrobirii algelor.

Dacă ar şti Flattery ce-am făcut, dacă ar afla ce sunt de fapt algele...

— Dr. Macintosh, naveta este gata de lansare.

Se folosi de mâini pentru a ieşi din turelă şi, împingând din picioare, pluti prin imensa cameră până ajunse la consola de comandă. Spud Soleus, primul său asistent, îşi făcu de lucru la terminalul de alături.

O privire aruncată asupra ecranului şase îi spuse că algele din sectorul SL reacţionau corect la semnalele primite. Ecranul opt, însă, arăta cu totul altceva. Marele pâlc de alge din apropierea Victoriei se transformase într-o masă de tentacule încâlcite şi agitate. Mack nu-şi putea da seama, deocamdată, câte nave fuseseră distruse acolo. Apăsă un buton pentru a obţine încă o porţie de cafea.

— Care este întârzierea?

Spud, concentrat în continuare asupra propriei lui console, dădu din umerii costelivi.

— Au zis ceva despre înlocuirea echipei de filmare. Îl ştii pe Flattery, nu face nimic până nu se făleşte în faţa presei.

— Cine a fost înlocuit?

Mack simţi inima bătând-i puternic în piept. Sperase... nu, *se pregătise* pentru reîntâlnirea cu Beatriz Tatoosh. În ultimele două luni se gândise zilnic la ea. Iar acolo unde se opreau gândurile, continuau visele; visase că Beatriz va putea rămâne permanent la bordul complexului orbital.

— Habar n-am, răspunse Spud. Nu ştiu nici care a fost motivul. La emisiunea informativă a dimineţii, totul părea în regulă. Ai urmărit-o?

Macintosh dădu din cap, în semn că nu.

— Mdah... ai fost în turelă. Reporteriţa Tatoosh a menţionat ceva despre dispariţia lui Ben Ozette. Probabil că băiatul ăsta a intrat într-o încurcătură.

— Mdah, făcu Mack, mie mi se pare un tip puţin cam exagerat, dar sunt sigur că este bine intenţionat. În ultima vreme a cam călcat pe bătăturile Directorului.

Surprinse, pe ecranul unui monitor inactiv, încruntătură lui Spud.

— Ideea de a călca pe bătăturile Directorului nu mi se pare prea inspirată, rosti Spud. *Deloc* inspirată. Dacă n-ai văzut emisiunea informativă, înseamnă că nu te-ai văzut nici pe tine.

— Pe mine? Ce?...

— Reportajul cu inaugurarea staţiei. L-au reluat. Acum doi ani aveai mai puţine fire albe. Tare mi-aş dori ca Beatriz Tatoosh să mă privească aşa cum te privea pe tine!

— Las-o baltă!

Soleus tăcu din gură, dar umerii i se lăsară puţin.

— Scuză-mă! spuse Macintosh.

— Nu, eu sunt de vină, protestă Spud. N-am ales momentul cel mai potrivit.

— Vrei să trec în locul tău?

— Aş vrea să mă înlocuiască *cineva,* indiferent cine. Ce naiba se-ntâmplă cu algele noastre?

— Nu sunt algele *noastre,* îi aminti Macintosh. Algele sunt stăpâne pe propriul lor... suflet. Noi le ţinem în lanţuri. Iar acum reacţionează aşa cum ar face orice sclav care se respectă — luptă împotriva lanţurilor.

— Însă oamenii lui Flattery le vor tunde din nou sau, mai rău, vor reteza întregul pâlc.

— Nu vor putea face asta la nesfârşit. Asta este paradoxul sclaviei: stăpânul este înrobit de sclav.

— Haide, dr. Mack, nu vorbeşti serios...

— Spun adevărul, rosti Mack, zâmbind. Studiază istoria şi ai să te lămureşti. Iar Flattery, dintre toţi, ar trebui să ştie cel mai bine. Noi, clonii, am fost sclavii epocii noastre. Prima generaţie a trăit vremuri într-adevăr *grele,* fiind concepută ca fermă de organe umane. Aveau *nevoie* de noi... aveau nevoie să facem ceea ce ne spuneau ei. Flattery a înrobit algele şi le-a limitat gândirea, deoarece are nevoie ca ele să facă ceea ce li se

spune. Dar nu le poate tunde la nesfârşit, pentru că ele au început să crească mult mai rapid.

— Deci, ce se va întâmpla?

— Va avea loc o confruntare directă, probabil. Iar dacă în momentul acela Flattery se va mai afla pe planetă, ar face bine să spere că şi algele vor avea nevoie de *el* pentru ceva anume, altfel nu dau doi bani pe şansele lui.

— Cum ai spus?

Macintosh râse din nou, cu hohote pe măsura staturii lui.

— Nici nu vreau să mă gândesc cât de veche este expresia asta. Când eram la Baza Lunară, "doi bani" însemna "un sfert de dolar" — dolarul fiind moneda pe vremea aceea. Dar expresia este cu mult mai veche.

— Noi am fi spus: "Nu dau rahatul unui Nemilos pe şansele lui."

— Da, mi se pare mult mai sugestiv.

Arătă spre cele şase luminiţe roşii ce clipeau pe consola de comunicaţii:

— Cu cine nu vrem să vorbim?

— Cu Directorul, răspunse Spud, şi roti scaunul pentru a-l privi pe Mack direct în ochi. Vrea să facem ceva cu algele din sectorul opt. Ce-şi închipuie, că ne distrăm?

— Să facem ceva... ha! Dacă mai forţăm puţin nota, prăjim toate circuitele de comandă, distrugem algele *şi* pe toţi aceia care circulă prin magistralgele respective.

— Mă întreb: ce-or fi vrând?

— Ce-ar fi să le redăm libertatea? rosti Macintosh, ca pentru sine. Altfel nu putem afla. Cu ce ne-ar putea lua prin surprindere?

— Ai votul meu, spuse Spud, ridicând din umeri. Dar cum îl vei convinge pe Director?

Privind spre monitor, văzură că algele formaseră un uriaş vârtej. După câte-şi dădea seama Macintosh, circuitele Controlului Curenţilor erau solicitate la maximum.

Spud arătă spre ecran:

— Uite-acolo, vezi? Un vârf de sarcină electrică. Ceea ce deranjează algele se află *acolo.*

— Ce natură are Perturbaţia? Electrică sau mecanică?

— Nu ştiu, ar putea fi şi una, şi alta. Traficul este foarte intens în zona aia. Cert este că ceva le irită puternic.

— Da, sunt de acord cu tine. Vârful de sarcină electrică vine chiar dinspre alge. Probabil că reacţionează la ceva anume, pentru că pâlcul respectiv nu este suficient de matur pentru a gândi. Sau, mai bine zis, nu *cred* că este suficient de matur.

— Doc?

— Ce-i?

Macintosh privi pe ecran evoluţia configuraţiei algelor în ultima jumătate de oră. Ceva le deranja. Altfel nu se putea explica... *atitudinea* aceea subită.

— Am extrapolat traseul vârfului de sarcină.

Spud începu să-şi plimbe cu înfrigurare degetele pe deasupra consolei. Era foarte slab şi foarte palid.

— Ce-i asta? făcu Mack, deodată.

— O spirală divergentă care duce către centrul sectorului opt.

— Asta înseamnă că pâlcul acela de alge transmite ceva vecinului său... nu ţi se pare[0]

— Sau poate că vecinul vrea să-i răpească ceva.

— Spud, pun pariu că ai dreptate!

Macintosh se aplecă deasupra consolei şi formă, cu degetele sale uriaşe, un cod. Luminiţele roşii ale consolei de comunicaţii se stinseră.

— Tocmai am avut o defecţiune, rosti el, făcând cu ochiul. Data viitoare când ne mai cheamă spune-i că s-a stricat un echipament, dar că în foarte scurt timp ai reuşit să-l repari. Poate te avansează; dacă decizia pe care o iau acum este greşită, s-ar putea chiar să-mi iei locul. Ce-ar fi să eliberăm algele, ca să vedem unde vor să ajungă?

Îl auzi pe Spud înghiţind cu noduri în spatele său.

— Ce mare scofală, Spud? zâmbi el. Este o *plantă,* nu fuge nicăieri.

— Păi... da, numai că Flattery nu are încredere în nimeni. Nu m-ar mira să fi pus nişte mine pe-acolo...

— A pus, cu câţiva în urmă... când a distrus întregul pâlc. Dar în momentul de faţă terenul este curat — nu şi-a închipuit că algele se vor maturiza chiar atât de repede.

Aşteptă puţin, ca să poată trimite un semnal cât mai puternic.

— Gata! spuse el, apăsând butonul. Deocamdată, să ne facem comozi. Tare-aş vrea să descopăr ce se întâmplă. Dacă nu

putem *face* nimic cu pâlcul acela, poate că putem *afla* ceva de la el. (Făcu din nou cu ochiul.) Nu noi suntem acolo, jos, ci Flattery.

Fu întrerupt de un semnal audio intermitent venind dinspre consola sa. Deschise canalul de intercomunicaţii şi obţinu legătura cu Comandamentul Lansărilor.

— Peste cinci minute vă trimitem obiectul, spuse o voce. Există vreo piedică?

— Nu, răspunse Macintosh. Curenţii din preajma staţiei voastre sunt stabili. Perturbaţia atmosferică vă va atinge de-abia peste o oră.

— Am înţeles. Lansarea va avea loc peste... patru minute.

Canon în re.

— Pachelbel

SURPRINSA DE ŞOCUL LIBERTĂŢII, Imensitatea zvâcni brusc, ca pentru a se apăra. Apoi îşi lăsă tentaculele şi frunzele să plutească în voia extazului. De multă vreme nu se mai simţise bine, şi niciodată atât de bine ca acum. Trenurile şi submersibilele care se împotmoliseră printre tulpinile sale deveniră deodată insignifiante.

Frunzele şi întreg trupul său recepţionară o undă venind dinspre micul hidropter aflat la periferie. O masă de tentacule încâlcite legăna aparatul, încântată de mirosul *sinelui* ce răzbătea prin învelişul subţire.

Imensitatea ştia că hidropterul era lunecos şi fragil, astfel încât îl rostogolea cu blândeţe, din frunză în frunză, spre interior. Multe alte mirosuri se împleteau cu parfumul Aceluia. Printre ele se putea distinge unul familiar, provocator, înrudit. Rico LaPush, Holoexpertul, era în compania cuiva pe care algele îl cunoscuseră înainte de... înainte... În sfârşit, nu avea importanţă. În curând totul avea să se lămurească.

Învăţase să recunoască limbajul holografic al oamenilor după spectrul de vibraţii şi hotărâse — la scurtă vreme după ce se trezise din nou — că, pentru a trăi, trebuia să comunice cu ei.

De asemenea, hotărâse că limbajul prin care putea comunica nu putea fi altul decât hololimbajul.

Hidropterul încercă să iasă din leagănul algelor. Trupul Imensităţii recepţiona acum multă durere, dinspre zonele în care trenurile împotmolite în sectorul opt foloseau cutterele şi ferăstraiele pentru a-şi tăia drum spre preţioasa lor atmosferă. Pe unele dintre acestea le sfărâmă din reflex dar, după ce mirosurile echipajelor omorâte se răspândi în apa oceanului, se potoli şi începu să raţioneze.

Pentru ca să trăieşti, nu trebuie neapărat să ucizi.

Reuşi să deschidă câteva canale şi rămase uimită de baletul graţios al submersibilelor ce se înălţau spre suprafaţă. Doar hidropterul alb al Holoviziunii rămase captiv. Îşi forţa motoarele pentru a scăpa, având însă grijă să nu rupă vreo frunză sau tulpină. Era exact ceea ce aştepta Imensitatea de la Acela, care ştia să-şi păstreze calmul printre alge, şi de la civilizaţii însoţitori ai Holoexpertului Rico LaPush.

În conştiinţă descoperi structura, forma conştientei, şi frumuseţea.

— Kerro Panille, *Conversaţii cu Avata, Cronici*

BEATRIZ ÎL ASCULTĂ PE DIRECTORUL LANSĂRII rostind în microfon numărătoarea inversă a ultimului minut. Îşi prinse centura de siguranţă şi începu să lovească uşor, cu degete tremurânde, în elementele de prindere. Încercă să-şi imagineze curelele ca fiind braţele drăgăstoase ale lui Mack, care o ţineau tot aşa cum o ţinuseră braţele lui Ben în noaptea în care Vashonul fusese scufundat. Nu reuşi. Nimic nu putea alunga fantomele echipei sale măcelărite ca la abator.

Dintr-o greşeală! Au murit cu toţii din cauză că nemernicul ăla a făcut o greşeală!

Era sigură că nici căpitanul nu se simţea în apele lui. În ultimul său ordin, cel în care poruncise gardienilor să facă măcel în studio, se făcuse simţită teama. Nu ştia dacă Flattery îl va promova sau îl va executa pentru acea decizie; felul în care se

va înclina balanţa avea să decidă asupra vieţii ei şi a multora din jur.

— Zece secunde până la lansare.

Inspiră adânc, pe gură, şi scoase aerul afară încet, pe nări. Era o tehnică de relaxare pe care Rico i-o dezvăluise cu cinci ani ui urmă, când fuseseră gata-gata să se înece.

— Cinci, patru...

Îşi umplu plămânii pe jumătate.

— Unu...

"Cizma" cu aer comprimat îi proiectă afară din tub şi o pereche de statoreactoare Atkinson purtă naveta spre orbită. Aceasta era cea mai neplăcută parte a călătoriei. Îi amintea de vremea când, la şcoală fiind, o grăsană din anii mai mari se aşezase pe ea; nu-i plăcuseră deloc presiunea şi senzaţia de aplatizare a feţei. De data aceasta însă nu-şi mai făcea griji gândindu-se la riduri, la eventualele defecţiuni ale motoarelor, sau la posibilitatea de a rata orbita calculată. Era neliniştită din cauza căpitanului şi încerca să descopere politica cea mai adecvată pentru a-l convinge să o lase în viaţă.

Nici unul dintre cei prezenţi în cabină nu i se părea cunoscut. Majoritatea renunţaseră la uniforme, îmbrăcând haine civile. Tăceau; Beatriz îşi spuse că probabil examinau pe toate feţele consecinţele măcelului. Nu-l vedea pe cel care trăsese primul. Acela o înspăimânta mai mult decât căpitanul — Ben o învăţase că cei nervoşi şi iritaţi îşi pierd imediat controlul şi te pot ucide când nici nu te aştepţi.

Cum de m-a ţinut atât de departe de el, ştiind că are drep-tate?

Îşi masă faţa obosită şi se lovi cu palmele peste obraji pentru a ţine isteria departe de ea. Avea nevoie de informaţii. De multe informaţii.

Mack! El mă va ajuta, sunt sigură.

Preţ de o clipă, îl incluse şi pe el în motivele de teamă. La urma urmelor, era un membru al echipajului original, ca şi Flattery. Lucraseră împreună cu mult înainte de a se trezi din hibernare.

Dar dacă?...

Cu un efort, reuşi să alunge gândul. Dacă tot era să se lase condusă de închipuiri, prefera să creadă că se va alia cu Mack, nu că se va îndepărta de el. Macintosh nu semăna deloc cu

Flattery; când auzise că Alyssa Marsh fusese transformată în NMO, se îngrozise.

"N-am crezut niciodată că vom avea nevoie de aşa ceva", îi mărturisise el, în particular. "Acum, după ce am avut ocazia să studiez algele, sunt absolut convins că Nucleele Mentale Organice erau doar o păcăleală, un imbold care să ne îndepărteze şi mai mult de condiţia umană."

Rapoartele — rapoartele lui Flattery, desigur — spuneau că echipele de intervenţie o descoperiseră pe Marsh *in extremis,* după un accident produs de alge. Mack îi explicase că ei, clonii, erau consideraţi recuzită, material dispensabil, piese de schimb; încă din copilărie, Alyssa Marsh fusese pregătită pentru acest moment. Beatriz îşi dădea acum seama că Flattery avusese un noroc teribil, că totul se sincronizase în favoarea lui, năruind viaţa Alyssei Marsh şi studiile pe care ea le efectuase împreună cu Micuţul Macintosh.

Cum va reacţiona Mack?

Şi el va avea nevoie de informaţii. De exemplu: din câţi membri era format comandoul lui Brood? Ce fel de arme foloseau? Acţionau conform unui plan, sau fugeau ca să nu fie pedepsiţi, după crimele comise în Staţia de Lansare? Nu-şi amintea precis câţi oameni lucrau în complexul orbital — două mii? Trei? Nu ştia nici numărul gardienilor de acolo.

Nu pot fi prea mulţi, îşi spuse. *Doar câţiva, care să împiedice încăierările şi furturile.*

Comandoul căpitanului număra treizeci şi doi de indivizi înarmaţi până-n dinţi. Mulţi purtau semnele vechilor mutaţii. Opt aveau sarcina de a înlocui echipa de filmare, şi echipamentul suplimentar îi cocoşase. Deşi erau obişnuiţi mai mult cu armele, cunoşteau suficiente lucruri despre holotransmisiuni pentru a putea realiza şi difuza o emisiune de ştiri. Doi tehnicieni fuseseră trimişi să supravegheze Nucleul Mental Organic.

Beatriz reuşise cu succes să se stăpânească însă acum, legată bine în scaun cu centurile de siguranţă, simţea că era gata-gata să cedeze.

Nu, rezistă! Nu mai poţi face nimic pentru cei morţi. Eşti singurul martor împotriva acestor asasini.

Spera că înregistrarea crimelor nu fusese ştearsă şi va fi găsită de cineva plin de curaj şi bune intenţii.

Cui ar trebui să o arate, ca să se ia măsuri? Lui Flattery?

Râse în sinea ei, apoi simţi mâna căpitanului strângând-o de umăr. Era o atingere fermă, dar nu dureroasă. Nici blândă. Îi amintea de atingerea tatălui său, în noaptea în care murise; şi, tot ca atunci, deveni uşoară şi dispăru o dată cu oprirea statoreactoarelor. Brood era de aceeaşi vârstă cu fratele ei cel mai tânăr, dar ochii lui negri sugerau un hău infinit şi nici o urmă de înţelepciune.

— Ştiu la ce te gândeşti, rosti el. Am luat sute de prizonieri până acum. Şi eu am fost prizonier. Crede-mă, ştiu la ce te gândeşti.

Făcu un gest şi gardianul care o păzise se îndepărtă. Încercă să se aşeze lângă ea şi reuşi, dar după multe eforturi; probabil că nu era foarte deprins cu imponderabilitatea. Vocea lui avea tonuri grave şi obosite, de parcă până atunci urlase. În timp ce el continua să vorbească, oamenii săi se îndepărtau ca să nu audă, aruncând priviri piezişe şi conversând foarte rar unul cu altul.

— Am intrat amândoi într-o încurcătură şi avem nevoie să ieşim cât mai repede.

Cu asta era şi ea de acord.

— Acolo, sus, vom fi ca într-o capcană şi va trebui să jucăm cartea cea mare: totul sau nimic. Nu ne putem salva decât împreună. Dacă unul din noi vrea să scape, n-o poate face fără ajutorul celuilalt.

Şi cu asta era de acord. *Dar numai până am să-l găsesc pe Mack.* Îşi dădu seama că, oricât de mult o dezgusta ideea, viaţa ei depindea de felul în care izbutea să comunice cu acest Brood.

— Tu eşti un militar, un *ofiţer.* Cum se face că ai comis o asemenea stângăcie? Nu, nu cred că a fost o greşeală. A fost un plan bine pus la punct, iar eu... eu a trebuit să cad în cursă...

— Doamne, cât eşti de isteaţă! exclamă el, şi ochii i se aprinseră. Noi doi, împreună, îl putem înfrânge pe Flattery. Avem la dispoziţie Nava Neantului şi Staţia Orbitală... mâncare pentru câţiva ani de zile... putem controla curenţii şi condiţiile meteo. Avem şi preţiosul Nucleu Mental Organic... la naiba, îl putem monta singuri. Putem să *plecăm* de-aici...

Beatriz nu mai auzi restul. Mintea sa se concentră asupra cuvintelor de la început: "mâncare pentru câţiva ani de zile".

Dacă-i ucide pe toţi cei de la bordul Staţiei Orbitale.

— *...* Va fi *obligat* să se dea bătut, continuă căpitanul. Mul-

ţimea îl va călca în picioare, iar el nu va îndrăzni să distrugă tot ceea ce a realizat aici, pe orbită. Cel care va prelua puterea va trebui să trateze *cu mine.*

O va face. Îi va ucide pe toţi.

Brood îi luă mâna, dar ea îl respinse cu o repulsie pe care nu şi-o putea ascunde.

— Cu *noi,* se corectă el. Am vrut să spun că va trebui să trateze cu noi. Cu tine şi cu mine. Măcar pentru o vreme, vor crede tot ceea ce le vei spune tu. (Se aplecă spre ea.) Sper că n-ai de gând să faci încă o greşeală care să ducă la pierderi de vieţi nevinovate!

Reporteriţa îşi desfăcu centura de siguranţă şi, împingând din picioare, părăsi scaunul fără a-i păsa încotro se îndreaptă. Nu veni nimeni pe urmele ei. Primul mâner pe care-l apucă o ajută să se oprească lângă o pereche de gardieni mai tineri decât căpitanul, care recapitulau elementele de bază în folosirea camerei de filmat.

Chiar au de gând să vorbească în direct!

Privi înapoi spre Brood. Era întors cu spatele la ea, dând instrucţiuni oamenilor săi. Tonul vocii, gesturile şi întreaga sa atitudine denota hotărâre şi luciditate. Într-adevăr, se putea descurca şi fără ajutorul ei. Într-adevăr, dacă îl ajuta, ea i-ar fi putut salva pe ceilalţi. Dar nu avea de gând să meargă la el şi să-i cadă la picioare. Trebuia să găsească o altă strategie. Oftă şi întrerupse conversaţia celor doi cameramani:

— Nu. Cu parametrii ăştia, deschiderea va fi de doar cinci-sprezece grade. E-n regulă dacă vreţi să filmaţi o lansare, dar noi ne vom afla în interior, în locuri strâmte...

În timp ce-i instruia pe cei doi amatori, îl zări pe Brood întorcându-se spre ea şi făcându-i cu ochiul. Cu foarte mare greutate reuşi să alunge fiorul care ar fi vrut să-i urce pe şira spinării.

— Publicul va dori să vadă imagini din naveta care transportă Nucleul Mental Organic, şi să afle câte ceva despre trecutul lui... pardon, *ei.* Hai să înregistrăm câteva secvenţe.

Următoarele două ore de zbor le petrecu dând poveţe noii sale echipe de cameramani — doi bărbaţi şi o femeie care nu participaseră la masacrul din studioul SL. Prefera tovărăşia lor, chiar dacă erau subordonaţi direct căpitanului. Întâmplător sau intenţionat, nici unul dintre membrii comandoului iniţial nu-i ieşi

în faţă.

Nucleul Mental Organic era un creier viu, închis într-un complicat container din plasmasticlă prevăzut cu mufe. O cuplă specială avea să lege creierul la sistemul de comandă al Navei Neantului. Însă Beatriz văzu ceva la care nu se aşteptase, iar acest lucru o îngrozi.

Sunt menţinute în viaţă de nişte... cadavre!

Cu câţiva ani în urmă realizase un reportaj despre un lucru asemănător. Savanţii conectaseră creierul unui trup zdrobit la trupul unui om care suferise o rană mortală la cap. Fiecare îl ţinuse în viaţă pe celălalt, deşi nimeni nu reuşise să facă schimb de informaţii cu creierul sănătos; rămăsese lipsit de orice senzaţii, dar liber să viseze. Beatriz inspiră adânc şi lăsă reporterul din ea să-şi facă meseria.

Medicul-tehnician avea un bogat repertoriu de ticuri faciale şi fiecare întrebare a lui Beatriz părea să le accelereze. Nu află nimic nou care să completeze informaţiile obţinute anterior de la Mack sau prin eforturi proprii.

— ... După cum ştiţi, noi am ajuns pe Pandora din cauză că un NMO a cedat...

— Am înţeles că Nucleele Mentale Organice erau obţinute, pe vremuri, de la copii care se năşteau cu defecte fatale. Acest NMO provine de la un adult. Cum vor fi afectate performanţele'?

— Se vor îmbunătăţi de cel puţin două ori, răspunse medicul-tehnician. În primul rând, persoana aceasta era pe moarte în momentul conversiei, deci ar trebui să-şi manifeste recunoştinţa pentru faptul că viaţa ei a fost prelungită într-un scop util, cu adevărat nobil. În al doilea rând, a supravieţuit celei mai lungi perioade de hibernare cunoscută de oameni şi a revenit la viaţă pe Pandora. Ştie că oamenii, dacă vor să supravieţuiască, trebuie să găsească un alt sistem solar. Probabil că îi convine să devină factorul esenţial al acestei supravieţuiri.

— Dar este conştientă de toate acestea?

Interlocutorul rămase perplex:

— Multe dintre aspecte i-au fost relevate în pregătirea iniţială. Restul îl extrapolăm şi noi, folosind bunul simţ.

— Cum era ea, ca persoană?

— Cum adică?

Ticurile de pe figura medicului-tehnician începură să defileze din ce în ce mai rapid.

— Aţi spus că ea va accepta această misiune din dragoste pentru omenire. A iubit vreodată în viaţa ei? Vreun bărbat? Vreun copil?

Echipa de filmare începea să prindă gustul meseriei.

Păcat că n-am adus, totuşi, un monitor. S-ar putea să iasă un reportaj destul de bun.

Privind creierul adăpostit în containerul transparent, Beatriz ştia că trăia şi avea o *personalitate.* Îşi dădu deodată seama că medicul-tehnician era înconjurat de asasinii de la SL şi că habar n-avea de atrocităţile petrecute acolo.

Nimeni nu va afla, dacă nu deschid eu gura, gândi ea. *Sunt precum creierul acesta: trăiesc, dar n-am contact cu exteriorul. Oare ce visează?*

— Nu cunosc foarte multe lucruri despre persoana ei, vorbi medicul. Ştiu că a avut un copil. Dar, pentru a-şi putea continua studiul despre alge, l-a cedat unui cuplu.

— Doctorul Macintosh a declarat acum doi ani că Nucleele Mentale Organice sunt brutale, ineficiente şi inutile. Dumnea-voastră ce părere aveţi?

Medicul îşi drese glasul.

— Am tot respectul pentru dr. Macintosh. Dânsul, alături de Director şi acest NMO, este unul dintre ultimii supravieţuitori ai echipajului de pe Nava Neantului *Pământeanul* — "Nava", dacă preferaţi. Într-adevăr, s-au înregistrat eşecuri, dar au existat şi succese. Credem că toate problemele au fost înlăturate.

— Unii dintre telespectatorii noştri ar putea considera terme-nul "succes" un pic cam steril. "Succesul" la care vă referiţi a fost de fapt naşterea primei inteligenţe artificiale — una care s-a dovedit mai inteligentă decât creatorii săi, una despre care mulţi cred că este "Nava", zeitatea adorată de majoritatea pandoranilor. Departamentul dumneavoastră s-a încăpăţânat să înainteze pe un drum înfundat, acela al obţinerii Nucleelor Mentale Organice, în loc să adopte soluţia inteligenţei artificiale. De ce?

— Ni s-a recomandat să urmăm această cale.

— Vi s-a *poruncit* să urmaţi această cale, îl corectă ea. De ce? De ce se simte Directorul atras mai mult spre eşec decât spre succesul care le-a salvat viaţa... atât lui, cât şi ei?

Arătă cu degetul spre Nucleul Mental Organic din cutie — surd, orb şi mut alături de trupul cald care îl menţinea în viaţă.

— Destul!

Vocea căpitanului o făcu să îngheţe de spaimă. Mâinile începură să-i tremure şi, încă o dată, rămase fără grai. Între timp, medicul-tehnician şi echipa de operatori priveau stingheriţi în podea şi spre propriile încălţări.

— Vino în cabină, să discutăm.

Îl urmă, trecând pe lângă nişte rafturi mari şi intrând în cabina slab luminată.

— Trebuia să te opresc, se scuză el. Asta se aştepta de la mine, indiferent ce opinii aş fi avut. Dar, în curând, nu va mai fi nevoie să ne prefacem. Pregăteşte-te pentru andocare. La bordul Staţiei Orbitale vei găsi materiale pentru următoarea emisiune informativă.

La deschiderea sasului, zăriră trei gardieni ai complexului Orbital aşteptând pe platformă. Erau pregătiţi pentru presă, pentru camerele de filmat ale Holoviziunii, însă nu şi pentru căpitanul Brood. Acesta rămase înăuntru, alături de Beatriz.

— Sunt trei oameni acolo, spuse el cu voce blândă. (Însă ochii îi străluceau sălbatic şi Beatriz încercă să nu-i privească faţa.) Alege-ţi unul. Unul cu care... cu care să te distrezi.

Ea rămase uluită de propunerea lui şi de atitudinea calmă, dezarmantă. Simţi ceva ridicându-se şi cuprinzându-i ceafa... ceva rece, care o mai încercase şi atunci când oamenii lui Brood porniseră masacrul din studioul de emisie.

— Nu-ţi place nici unul? Ce păcat!

O trase lângă el şi făcu semn oamenilor săi să deschidă focul. După câteva secunde, aproape un sfert din firava forţă de securitate a Staţiei Orbitale zăcea moartă pe platformă.

— Aruncaţi-i prin supapa de evacuare a navetei, ordonă el. Dacă sunt mai mulţi indivizi într-o cameră şi ai ucis unul dintre ei, atunci trebuie să-i ucizi pe toţi. Nu vreau să văd cadavre. Beatriz va anunţa că s-a declanşat o revoltă la bordul complexului orbital şi că noi am fost trimişi să intervenim.

— De ce-mi faci asta? şuieră reporteriţa. De ce-mi spui că am de ales, când de fapt nu am? Oricum i-ai fi ucis, dar ai vrut să mă implici şi pe mine...

Brood îşi mişcă mâna, într-un gest neglijent pe care Beatriz îl văzuse şi la Flattery.

— A fost o diversiune, rosti el. Face parte din joc... dar, după cum vezi, deja eşti pregătită. Pe mine mă amuză, iar pe tine te

întăreşte.

— Mă *torturează,* protestă ea. Nu vreau să fiu mai tare. Nu vreau să văd oameni murind.

— Toţi mor, replică el, făcând semn oamenilor săi să iasă. Şi ar fi păcat ca cineva să moară fără a o face spre folosul altcuiva.

Acela care ajunge stăpân peste un oraş deprins cu libertatea şi nu îl distruge, să se aştepte să fie distrus de el.

— Machiavelli, *Principele*

CULOAREA FAVORITĂ a lui Nevi Păianjenul era verdele, pentru că i se părea liniştitoare. Pilota hidropterul lui Flattery pe deasupra valurilor şi simţea cum pluşul moale al scaunului de comandă îi alungă tensiunile din spate şi umeri. Verdele era şi culoarea algelor care se întindeau cât vedeai cu ochii, pe zeci de mii de kilometri pătraţi.

În unele zile însorite, Nevi obişnuia sa iasă la plimbare cu hidropterul, zburând peste pâlcurile de alge, savurând mirosul apei sărate, al iodului, precum şi calmul în care-l cufunda verdele din jur. Culoarea roşie nu-i plăcea absolut deloc, pentru că-i amintea de slujbă şi inspira *furie.* Interiorul hidropterului acesta fusese finisat şi tapiţat cu roşu. Ceaşca de cafea pe care i-o întinse Zentz era, de asemenea, roşie.

— Ce-o fi văzut Directorul la Tatoosh de i s-au aprins călcâiele după ea? mormăi Şeful Securităţii.

Nevi ignoră întrebarea, pentru că nici nu era foarte atent, nici nu-l interesa. Tocmai dădea să soarbă prima înghiţitură de cafea din această dimineaţă, când lumina de avertizare a *Navcom*-ului începu să clipească. O sesiza cu destulă întârziere deoarece, la fel ca şi ambientul, era tot roşie. Dar sunetul abraziv care izbucni dinspre consolă îl făcu să tresară şi să-şi verse cafeaua fierbinte în poală; chiar dacă ar fi zăcut în comă, şi tot s-ar fi trezit cu urechile sfâşiate de acea vibraţie îngrozitoare. Automat, hidropterul reduse viteza.

— Dă-i drumul, i se adresă lui Zentz, să auzim ce are de spus.

Zentz răsuci butonul de volum al sistemului *Navcom.* Atunci când ieşiseră din port, Nevi îl reglase la minim, pentru că nu-i plăcea flecăreala de la radio, mai ales atunci când încerca să se relaxeze.

— ... vă apropiaţi de o zonă inaccesibilă. Canalele din sectorul opt sunt deformate, algele incontrolabile. Introduceţi codul destinaţiei şi pe ecran vor apărea traseele alternative. Fiţi pregătiţi să luaţi supravieţuitori la bord. Repet avertismentul: "cod roşu", vă apropiaţi...

Nevi aşeză hidropterul pe apă şi reduse turaţia motoarelor.

— Idioţii! murmură el. Au fost preveniţi că trebuie să o ţină departe de alge!

— Crezi că sunt acolo? Poate că au reuşit să iasă înainte de...

Tăcu brusc, remarcând privirea furioasă a celuilalt.

— Reglează monitoarele, porunci Nevi. Aş vrea să văd cu ochii mei "disfuncţionalitatea" asta.

Selectă frecvenţa specială prin care putea lua legătura cu Flattery. Valurile care loveau hidropterul deveniseră violente, deşi în urmă cu câteva minute erau mărunte şi liniştite. În depărtare se puteau distinge vagoanele unui cargo-tren legănându-se la suprafaţă.

— Da?

Era o voce aspră, de femeie.

— Sunt Nevi, dă-mi-l pe Director.

Imaginea pe care Zentz încerca să o capteze apăru pe ecran. Semăna cu fotografia unui uragan în care totul se îndrepta în spirală către centru; însă aici era vorba de alge, nu de nori, iar fenomenul avea loc sub apă, atât de aproape de ei, încât l-ar fi putut vedea şi cu ochiul liber.

De ce întârzie atât?

Vocea femeii reveni, la fel de aspră ca şi prima dată:

— Domnule Nevi, aici s-a dat alarma generală şi Directorul este foarte ocupat. Cineva a aruncat în aer birourile din exterior, un detaşament de securitate a atacat centrala energetică a Kalalochului, şi avem probleme cu algele din sectorul opt...

— Dar eu mă aflu *în* sectorul opt, rosti asasinul printre dinţi, încercând să-şi păstreze cumpătul. Dacă el nu poate vorbi, atunci fă-mi legătura cu Controlul Curenţilor.

— A trecut aproape o oră de când Controlul Curenţilor nu mai răspunde apelurilor noastre, îl înştiinţă ea. Încercăm să des-

coperim semnificaţia...

— Am să păstrez deschis canalul acesta, se răsti Nevi. Cheamă-l pe Director *acum!*

Drept răspuns, femeia închise circuitul. Asasinul îşi masă cu degetul porţiunea dintre ochi, pentru a preveni durerea de cap ce ameninţa să-l chinuie.

— Trebuia să-i mai ceri detalii, rosti Zentz. Cum adică "un detaşament de securitate a *atacat* centrala energetică a Kalalochului"? Noi *apărăm* centrala!

— Hai să vedem unde ar putea fi Crista Galii, pentru că trebuie să punem cât mai repede mâna pe ea, îl întrerupse celălalt. Ea este moneda noastră de schimb, indiferent ce s-ar întâmpla.

Degetul său îngrijit se apropie de ecranul *Navcom*-ului şi desenă o spirală imaginară care mergea dinspre margine spre centru.

— Cred că e pe-aici, pe undeva, vorbi el ca pentru sine, şi totul se îndreaptă către centru. N-avem timp să mai cerem întăriri, începem urmărirea!

— Adică... intrăm acolo, după ei? întrebă Zentz. Dar ce facem cu atacul asupra centralei? Se întâmplă ceva ciudat acolo, şi oamenii mei...

— *Oamenii* tăi nu prea ştiu pentru care tabără să opteze. Lasă-i în pace, să-şi rezolve singuri problemele. Dar, dacă nu vrei să vii cu mine, îţi dau o barcă gonflabilă şi o baliză radio...

Figura dolofană a lui Zentz păli, apoi se înroşi de mânie.

— Nu sunt laş, spuse el, umflându-şi pieptul. Dar mă neliniştește ceea ce se petrece în Zona de Protecţie unde eu...

Vocea lui Flattery răsună în difuzoare. Se auzea destul de bine, dar era însoţită de paraziţi.

— Domnule Nevi, am probleme *urgente* aici, care necesită întreaga mea atenţie. Ce doreşti?

— Vreau să iau legătura cu Controlul Curenţilor. Algele din sectorul ăsta au turbat de-a binelea, şi dacă doriţi să o capturăm pe Crista Galii trebuie ori să le potolim, ori să le distrugem.

— Sunt cu ochii pe ei, şi te asigur că se străduie să ţină situaţia sub control. Până acum, au reuşit să aducă toate submersibilele la suprafaţă. Iar *aici,* lucrurile s-au complicat foarte mult. Cartierul meu general de la suprafaţă a fost distrus de o bombă. Rachel, şefa de stat major, a murit împreună cu gardianul Ellison, şi se pare că *el* a intrat cu blestemăţia aia.

Rezolvă cât mai repede ceea ce ai de făcut acolo şi întoarce-te. S-ar putea să declanşăm Codul Brutus. Şeful Securităţii are de dat nişte explicaţii.

Flattery întrerupse legătura.

Codul Brutus, gândi Nevi. *Deci, a început. Ce noroc pe mine că mă aflu aici şi, deocamdată, n-am de ales pentru o tabără sau alta.*

Ştia foarte bine de partea cui va fi Zentz. Pentru el, întoarcerea în Zona de Protecţie ar fi însemnat sinucidere curată. Flattery nu l-ar fi iertat: făcuse prea multe greşeli şi dăduse dovadă de prea puţină înţelepciune.

Dar dacă au fost acţiuni deliberate, şi nu greşeli?

Aplecat deasupra microfonului, Zentz se adresa unui oarecare maior, înjurându-1 de toate neamurile. Chiar dacă debandada asta fusese pusă la cale de vreun nucleu din cadrul securităţii, Nevi era sigur că Zentz nu se implicase absolut deloc.

Asasinul îşi concentră atenţia asupra ecranului, unde configuraţia algelor nu părea să se modifice.

Oare merită să pornim după ei?

Probabil că da. Nevi ştia că diferitele facţiuni care scindau societatea pandorană aşteptau un simbol care să le unească, iar Crista Galii era gata-pregătită pentru această misiune. Mai bine să o înhaţe el pe Crista, decât Fantomele. De altfel, în câteva rânduri se confruntase cu alge turbulente şi se descurcase foarte bine. Iar acţiunea lui de acum putea fi interpretată şi altfel: pornise să-i *salveze* pe Crista Galii şi pe foarte popularul Ozette. Presa avea să-l ridice în slăvi.

Indiferent de situaţie, LaPush trebuie să dispară. De prea multă vreme ne face necazuri.

Nevi nu vroia să ajungă în postura de cârmuitor al Pandorei. Lui îi plăcea să stea în umbră, să tragă sforile, să cântărească posibilităţile. Dezgustul său pentru Flattery şi stilul acestuia creştea de la un an la altul, însă n-ar fi dorit deloc să se aşeze în scaunul fierbinte.

Codul Brutus, îşi spuse. *O tentativă de răsturnare pornită din interior.*

Nu-l credea pe Zentz capabil să dea o asemenea lovitură, deşi trebuia să admită că tovarăşul său de drum avea un alibi perfect —- se afla în mijlocul oceanului, alături de mâna dreaptă

a Directorului, Nevi Păianjenul, un renumit asasin.

Zentz se săturase să-l muştruluiască pe maiorul însărcinat cu paza centralei energetice, iar configuraţia algelor rămăsese aceeaşi. Nevi aruncă o privire asupra indicatoarelor de combustibil: toate cele patru rezervoare erau pîine. Presuriză combustibilul, retrase suprafeţele pentru acvaplanare şi deplie aripile.

— Ne întoarcem? întrebă Zentz.

Se vedea pe faţa lui că ideea i-ar fi surâs, dar nu cine ştie ce.

— Nu, zâmbi Nevi. Mai întâi survolăm zona ca să-i localizăm, apoi ne scufundăm. Combustibilul ne ajunge pentru o oră de zbor.

După care aveau să se aşeze din nou pe suprafaţa apei, pentru a extrage hidrogen, dar Nevi era hotărât ca până atunci să captureze vânatul.

Cea mai importantă funcţie a dragostei este aceea de a face din cel iubit o fiinţă unică şi de neînlocuit.

— T. Robbins, *O enciclopedie literară a erei atomice*

BEATRIZ SE TREZI ÎMBRÂNCITĂ de-a lungul culoarului şi închisă în cabina de machiaj a studioului de la bordul Staţiei Orbitale, împreună cu trei tehnicieni din echipa lui Brood. Nu fuseseră prezenţi la masacrul din Staţia de Lansare, dar nici nu păreau prea prietenoşi. Pereţii — şase la număr — erau plini cu tuburi fluorescente şi oglinzi, iar în spatele ei se afla un panou mare, portabil, împodobit cu aceeaşi emblemă a Holoviziunii pe care o purta şi ea pe bluză, în dreptul sânului stâng: un ochi bidimensional, pupila reprezentând o platformă holografică.

Era o admiratoare a spaţiilor largi, deschise; nu-i plăcuse niciodată atmosfera din studiourile strâmte şi aglomerate. Tocmai de aceea se înţelesese atât de bine cu Ben şi, în ciuda ofertelor, preferaseră să lucreze pe teren. Recenta ei promovare implica multă muncă în studiouri, iar contractul îi garanta — pe hârtie, desigur — o cameră cu fereastră. Ca Insulară, ducea dorul acelui sentiment de libertate pe care-l dădea plutirea în voia valurilor.

La bordul complexului orbital îi fusese repartizat un cubicul situat la periferie. Era obligată să parcurgă un kilometru pentru a ajunge în studioul din centru, dar se considera mulţumită. Când stătea întinsă pe pat, privind prin plafonul transparent, admira planeta trezindu-se sub razele de soare sau adormind în întuneric. Uneori calcula momentele în care tatăl ei, pescar de meserie, avea să intre în pauza de după-amiază. Aici, în studiouri, nu exista nici zi, nici noapte.

Instrucţiunile primite de la Brood erau simple şi reci:

"Relaxează-te, ne vom ocupa noi de totul. Tu nu trebuie decât să citeşti, când se va aprinde becul roşu, ceea ce-ţi vom pune noi în faţă."

O cameră de filmat instalată sus, pe perete, îi urmărea orice mişcare. Era o jucărie, un mizilic în comparaţie cu aparatele manevrate de fosta ei echipă în Staţia de Lansare. Cu fiecare an, dotările Holoviziunii deveneau din ce în ce mai ridicole şi ineficiente. Beatriz simţea lipsa propriului ei echipament.

Aparatele noastre erau cele mai bune, îşi spuse. *Şi poate că ultima înregistrare a reuşit să supravieţuiască.*

Se întrebă dacă oamenii lui Brood le confiscaseră.

Rico a construit camerele şi triangulatoarele. Visul oricărui cameraman!

Simţi o vagă adiere de speranţă. Camerele nu rămăseseră la Staţia de Lansare.

Sunt aici sau, dacă nu, undeva în complexul orbital.

Nu dorea să se concentreze asupra rolelor înregistrate, ci doar asupra camerelor de filmat. Dar, deocamdată, nu era în stare.

Ce vor face cu înregistrările? Le vor păstra, de rezervă. Sau le vor şterge, atunci când rolele lor vor fi pline.

Nu credea că echipa lui Brood va avea suficiente subiecte de filmat, astfel încât să umple o rolă întreagă. Totuşi, logica îi spunea că tehnicienii aduseseră şi înregistrările ei.

S-ar putea să fi rămas pe navetă.

Îi era groază să se întoarcă pe platforma aceea, unde asasinii căpitanului îi doborâseră pe gardieni.

Aruncă o privire spre camera de supraveghere.

Ce-o fi dincolo de ea? O persoană, sau o rolă?

Brood nu şi-ar fi putut permite să irosească role. Tehnicienii o ignorau în bloc, lucrând cu înfrigurare la câteva staţii de sunet

şi de editare. Probabil că ceea ce făceau ei acolo avea legătură cu ea.

Poate că nu mă supraveghează nimeni.

Luminiţa care marca ora trei a după-amiezei străluci puternic, marcând momentul începerii pregătirilor pentru ştirile de la şase. Să pună mâna pe înregistrări era doar una dintre probleme. Cealaltă era să le introducă în *Holojurnalul de seară* fără ca oamenii lui Brood să-şi dea seama. Ştia cine ar putea-o ajuta cu această a doua problemă, şi era fiinţa cu care îşi dorea cel mai mult să se întâlnească.

Mack are acces la frecvenţe secrete şi coduri digitale, şi nu i-ar fi greu să trimită un mesaj pe Pandora.

Ştia asta, pentru că îl mai convinsese o dată să facă aşa ceva, la rugămintea lui Ben.

Ben vroia să mă înveţe cum trebuie să procedez. A intuit, probabil, că voi ajunge într-o asemenea situaţie.

Majoritatea pandoranilor erau prea slăbiţi de foame pentru a mai fi în stare să lupte. Mii de oameni îşi făceau culcuş săpând găuri în apropierea ţărmului şi punându-şi bucăţi de plastic drept acoperiş, rămânând astfel la cheremul condiţiilor meteo şi al demonilor. Însă familia ei o învăţase că singura soluţie era lupta.

Îşi aminti un slogan de-al bunicului, pe care i-l spusese şi lui Macintosh: "Educaţie, răzvrătire, organizare".

Flattery organizase lumea. Acum, Beatriz dorea să folosească acest lucru împotriva lui.

Şi nu o putea face decât comunicând. Aşa slăbiţi cum erau, oamenii aveau totuşi o armă: propriile lor trupuri. Coordonarea tuturor acelor trupuri avea să fie cheia spre libertate.

Cum să procedez?

Avea o misiune foarte grea, dacă nu imposibilă. Ce fel de mesaj să le transmită?

I-aş putea salva pe Ben şi pe Rico, îşi spuse, deşi, undeva în sufletul ei, aceştia începuseră deja să dispară. Încercă să-şi facă ordine în mintea şocată şi obosită, să se gândească la tot ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore, să decidă ce avea de făcut...

Trebuie să ajung la Mack. Asta în caz că Brood nu l-a... nu l-a...

Nu-şi duse gândul până la capăt şi se concentră asupra

obstacolelor imediate. Îşi dorise acest studio de la bordul complexului orbital, ca să se simtă mai aproape de stele. Era un pic mai spaţios decât cel de la Staţia de Lansare. Flattery îl construise pentru a fi sigur că proiectul *Nava Neantului* avea să se bucure de o presă favorabilă, de cea mai bună publicitate, de atenţia întregii lumi. Beatriz înţelese acum că totul fusese de fapt... o diversiune, ceva care să-i facă pe oameni să ridice privirea în timp ce Directorul le fura ghetele din picioare.

Studioul era foarte înghesuit, împărţit în şase cabine de montaj şi scena din care se făcea transmisia directă. Sase monitoare şi o pereche de ceasuri mari îi ţineau în contact cu restul lumii. Pe ecrane se derula o învălmăşeală de imagini, semn că echipa editorială de la sol trecea în revistă reportajele zilei şi făcea selecţiile. În centru era amplasată o holoplatformă — pentru montajul final — cu un monitor imens în spatele ei. Atât ceasurile, cât şi ghioraiala din stomac, îi spuneau lui Beatriz lucruri pe care n-ar fi vrut să le afle.

— Mai avem trei ore, anunţă ea.

Îşi dădu seama că vorbea într-un microfon mort. Ridică vocea:

— Suntem cu cinci ore în urmă!

Nici un răspuns. Tehnicienii o tratau ca pe o mobilă. Trimiteau înregistrări către postul *lor* de la sol, pentru selecţie şi editare.

Reporteriţa derulă pe un ecran din faţa ei materialul despre Nucleul Mental Organic. Îşi reprimă un fior de groază. Ceea ce vedea acolo era o *persoană,* un creier viu, capabil să gândească, ţinut în viaţă de o gazdă aflată în comă. Se întrebă ce anume provocase coma, pentru că în privinţa identităţii făptaşului nu avea nici o îndoială.

— Vreau să vorbesc cu dr. Macintosh, declară ea.

Nu era prima oară când spunea acest lucru, şi primi acelaşi răspuns: tăcere. Din momentul în care părăsise naveta, toţi cei din jurul ei tăceau. Privindu-i pe tehnicieni, presupuse că o făceau la porunca lui Brood, nu pentru că aşa ar fi vrut ei.

Spre deosebire de Nucleele Mentale Organice din trecut, acesta avea să vorbească, folosind traductori neuroelectrici, şi se va putea conecta la neuromusculatura navei, simţind tot ceea ce petrecea la bord. Flattery considerase că acest lucru va păstra sănătatea mentală a creierului.

Era clar că Directorul nu vroia să se confrunte cu o inteligenţă artificială de genul celei care adusese omenirea pe Pandora Unii credeau că Nava se va întoarce. Celulele de hibernare care îi adăpostiseră pe Flattery, Mack şi Alyssa Marsh constituiau, pentru Beatriz, o dovadă că Nava — fie că era zeu, fie că nu — trăia încă.

Dacă i-aş putea face pe tehnicienii ăştia să vorbească, i-aş întoarce împotriva lui Brood. Şi aş găsi o cale să ajung la Mack.

Controlul Curenţilor şi Macintosh se aflau pe acelaşi coridor, la doar câţiva metri depărtare de studio. Beatriz avea chiar impresia că simte prezenţa lui Mack, că e capabilă să perceapă vibraţiile vocii sale profunde, că îl vede strecurându-se printre birouri. Sala Controlului Curenţilor şi studioul Holoviziunii erau unite prin cabluri lungi de aproape un kilometru, dar între ele nu exista nici o uşă. Ambele zone fuseseră izolate fonic.

Mack cheltuise mult timp învăţând-o să se orienteze la bordul complexului, dar ea fusese atentă mai mult la cugetările lui, la tonul plăcut şi relaxant al vocii; nu-şi amintea nimic despre modul în care ar fi putut lua legătura cu Controlul Curenţilor. Încercase deja câteva trucuri, dar fără succes.

Ştie că mă aflu aici. Poate că va veni să mă caute.

Spera ca acest lucru să nu însemne, pentru el, moartea.

A controla algele pe cale electronică e ca şi cum ai transforma o fiinţă paralizată într-o marionetă. Toată şmecheria e să o ţii paralizată.

— Raja Flattery, "Controlul Curenţilor din ceruri", serie de interviuri la Holoviziune

ÎNTREAGA FIINŢĂ a Cristei simţea o presiune. Nu semăna deloc cu presiunea *aerului* dintr-o cabină. Era ceva de nedescris, ca şi cum *sinele* ei încerca să scape dintr-o uriaşă membrană... probabil că aşa s-ar fi simţit polul pozitiv al unui magnet în compania altui pol pozitiv.

— Nu trebuie să te temi de alge, rosti ea. Nu vor distruge hidropterul. Pe mine m-au ţinut în viaţă timp de douăzeci de ani,

în adâncuri — aşa susţin rapoartele lui Flattery. Algele ne-ar putea proteja şi acum...

— *Ar putea* este o formulare care mă nelinişteşte, zise Ben.

Nu o privea în ochi, ci-şi aplecase capul deasupra centurilor ei ca şi cum, dacă s-ar fi holbat la ele, ar fi fost în stare să redreseze aparatul şi să reintre pe cursul stabilit

— Dacă ceea ce spui tu este adevărat, continuă el, înseamnă că *pe tine* te vor menţine în viaţă. Noi, ceilalţi, nu prezentăm nici o importanţă.

— Algele nu sunt aşa cum crezi tu. Ai auzit ce-a zis Rico. Sunt... Ştiam lucrul acesta înainte ca oamenii lui Flattery să distrugă pâlcul. Pe mine m-au protejat şi, din câte ştim, au salvat numeroase vieţi omeneşti.

— Mulţi cercetători au studiat algele, murmură el, şi nici unul n-a văzut ceva care să semene cu ce ţi s-a întâmplat ţie.

— De ce *mie!*

Când ochii lor se întâlniră, fruntea fetei se acoperi de transpiraţie. Tot ce ştia ea despre propria bunătate şi spiritul de sacrificiu îngheţă undeva în sufletul ei, sub privirea sfredelitoare a lui Ben.

— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare. Ca mulţi alţii, de fapt.

— Din cauza asta îmi interzicea Flattery să mă apropii de ţărm, spuse ea. Zicea că mă protejează, dar cred că se temea de mine. Bănuia că aş fi vreun fel de spion avatan, o capcană întinsă omenirii. Chiar dacă am fost crescută de plante, înţeleg ce se petrece în mintea oamenilor. Lasă-mă să... ating algele. Se vor potoli, sunt sigură.

— În nici un caz. Dacă Flattery are dreptate — şi, în privinţa asta, Grupul Operativ crede că are — chimia trupului tău s-a modificat. Îmi eşti dragă şi n-aş vrea să păţeşti ceva. Contactul cu algele ţi-ar putea fi fatal.

— Eu vreau ca nimeni să nu moară, dar algele sunt dezorientate. Au scăpat de sub control... şi nimeni nu le *spune* nimic...

Hidropterul se răsturnă cu susul în jos. Ben, cu faţa lipită de perete, se ţinu bine de un mâner.

Crista încercă să vorbească din poziţia aceea dificilă, deşi centura aproape că o împiedica să respire:

— Avata are nevoie de ajutorul nostru, iar noi avem nevoie de Avata. Trebuie să mă ajuţi, Ben.

Se auzi din nou un tunet asurzitor, paralizant, la fel cu acela

care înmărmurise gloata agitată de pe chei. Parcă s-ar fi descărcat un imens condensator.

Crista simţi cum hidropterul se roteşte încet, ajungând în poziţia normală de echilibru. Ben, prăvălit pe podea, îşi îndepărtă palmele de urechi şi începu să-şi mişte capul. Totul zdrăngănea şi gemea în jurul lor, ca nişte măsele din metal, dar pericolul părea să fi dispărut.

Becul sistemului de intercomunicaţii începu să clipească, apoi se auzi vocea lui Rico:

— Ben, priveşte algele.

Doar unul dintre farurile de la tribord mai străpungea întunericul, astfel încât imaginea pe care o contemplară prin hubloul bucătăriei era un amestec rece, fantomatic, între diferite nuanţe de cenuşiu şi negru. Nu îndrăzniseră să activeze luciferaza algelor, pentru că puteau fi depistaţi foarte uşor de eventualii urmăritori.

Un jet subţire de apă sărată îi stropea pe amândoi în timp ce priveau baletul graţios al algelor. Erau aceleaşi alge care, cu câteva momente în urmă, se zbăteau cu o furie de ai fi zis că vroiau să se dezrădăcineze.

Crista se simţi cuprinsă de o profundă stare de linişte. Nu putea fi comparată cu calmul de după furtună, era o eliberare, ca plutirea trăită la începutul călătoriei, când se înălţase spre cer, unindu-şi conştiinţa cu cea a unui aerostat.

— Nu văd prea bine, rosti Ben. Priveşte cât de uriaşe sunt tulpinile acelea! Unele au mai mult de şase metri în diametru, şi ţine cont că fundul apei e destul de departe.

— Asta ar trebui să-ţi spună ceva. Ţi-ai putea face o idee despre cum sunt algele în realitate.

— Ce vrei să spui?

— Ai văzut cu ochii tăi! Tulpinile algelor sunt mai groase decât hidropteral nostru. Închipuie-ţi cât efort au depus pentru a nu ne zdrobi. E ca şi cum ai vrea să transporţi ouă de pescăruşi cu ajutorul unor cleşti.

— Aşa o fi, mormăi Ben. Ne îndreptăm spre suprafaţă, iar algele par potolite. Până nu se răzgândesc, hai să vedem ce avarii am suferit.

Luminile pâlpâiră în incinta bucătăriei.

— Elvira nu poate porni motoarele, se lămuri Ben. Înseamnă că o să avem necazuri... inclusiv cu instalaţia de producere a

oxigenului.

Algele îşi continuau unduirea hipnotică, în timp ce franzele sfâşiate şi sedimentele stârnite de convulsiile anterioare coborau încet spre abisuri.

— Vezi? Algele nu ne vor răul. Dacă m-ai lăsa să le...

— Nu! sări Ben. Stăm cu toţii aici, cuminţi. Algele s-au calmat, într-adevăr. Poate că au obţinut ce-au vrut... poate că nu *pe noi* ne doreau. Ce rost are să ne creăm singuri belele? (Arătă cu bărbia spre jetul care deja îi udase leoarcă şi formase o mică băltoacă pe podeaua bucătăriei.) Avem multe de reparat.

Crista apucă centurile de siguranţă şi trase de ele.

— Nu pot să fac nimic până nu ies de-aici.

— E vreo avarie importantă în bucătărie? se auzi, prin intercom, vocea lui Rico.

— Cred că o conductă de răcire a fost găurită, răspunse Ben. Nu e mare scofală, ţinând cont că ne îndreptăm spre suprafaţă. Voi aţi păţit ceva?

— Nu suntem terminaţi, dar avem probleme destul de mari. Elvira a spus ,,sus", aşa că mergem sus. Sunteţi în regulă?

— Ne-am udat puţin, rosti Ben mişcându-şi picioarele în băltoacă.

Râseră amândoi — un lucru pe care Crista îl descoperise de când era împreună cu Ozette, dar pe care nu-l făcea adesea.

Ben deschise o uşă disimulată în perete şi cotrobăi înăuntru. Apa îi udase părul; şi ea se simţea la fel de murată dar, când îşi privi imaginea reflectată de plaz, zâmbi. Îi plăcea ce vedea acolo, şuviţele umede ale părului alb încadrând strălucirea puternică a ochilor verzi. Îşi dădu seama că se răsucise în scaun şi centurile se încurcaseră, ceea ce explica durerea pe care o simţise la sânul drept. Se ridică şi-şi aranjă veşmintele.

— Era un robinet pe-aici, bolborosi Ben.

Se lovi cu capul de ceva şi începu să mormăie cuvinte de neînţeles.

Privirea fetei căzu asupra holocuburilor care imortalizau diverse evenimente din activitatea echipei de reporteri. Beatriz, Rico, Ben şi alţi câţiva necunoscuţi cu barbă zâmbeau dinspre peretele care despărţea bucătăria de cabina de pilotaj. Elvira nu apărea nicăieri.

— Beatriz este foarte frumoasă, rosti ea, ridicând vocea pentru a se face auzită.

— Foarte.
— Păreţi fericiţi împreună.
— Da, răspunse Ben, ridicând şi el vocea.
Apoi se auzi un bufnet, o înjurătură, şi jetul de apă dispăru.
Ben ieşi din gheretă, ştergându-şi faţa cu cămaşa umedă. Privirile lor se întâlniră.
— Când eram împreună, eram fericiţi, spuse el. (Nu se întoarse spre holocuburi.) Însă în cea mai mare parte a timpului ne aflam foarte departe unul de celălalt. Acum stă mai mult pe-acolo.
Îndreptă degetul mare în sus, către complexul orbital.
— Ţi-ai dori... să fie altfel?
— Nu, oftă el. E mai bine aşa. Eu am o treabă de rezolvat aici.
Treabă de rezolvat! Crista ar fi vrut să audă de la el: "E mai bine aşa, pentru că te-am întâlnit pe tine." Dar Ben nu mai zise nimic.
Se simţi cuprinsă de o stare ciudată, o ameţeală combinată cu înmuierea genunchilor şi cu furnicături în dreptul tâmplelor. O senzaţie asemănătoare celor din vise, sau celei trăite în experienţa cu aerostatul.
Cu aproximativ un an în urmă, începuse să viseze lucruri care aveau să se întâmple. La început veneau doar noaptea. Ştia că nu erau vise, dar îi era frică să le numească "viziuni". După aceea veniseră fără a mai ţine cont de zi sau de noapte, şi deveneau din ce în ce mai intense; în ultimul dintre ele, uitase să mai respire.
Avea... *trăiri* pe care şi le explicase drept "participări la visurile altcuiva". Acum ştia sigur că erau trimise de alge.
Astăzi, acum, văzu două lucruri: îl văzu pe Rico îmbrăcat cu o salopetă verde, şi salopeta era de fapt fructul unei tulpini de algă. Dincolo de el, în depărtare, văzu un întreg pâlc de alge în vârful cărora creşteau fiinţe umane. Semănau cu o flotă de bărci pe ale căror bompresuri fuseseră agăţaţi oameni, drept momeală.
Ochii le erau acoperiţi de o membrană transparentă, asemănătoare unor ochelari. Părea să crească din ei, ca unghiile, însă nu trebuia să fie tăiată. Plămânii nu simţeau nevoia de a respira aer, iar oasele subţiri şi puţine aveau să piardă amintirea pământului.

A doua viziune veni ca o prelungire a primei şi îi înfăţişă algele privite de la o altitudine ameţitoare. Tentaculul unei alge se înălţă spre cer şi o lumină rece, ca luciferaza, îi atinse vârful. Tentaculul, alga, pâlcul de alge, planeta însăşi, toate începură să strălucească. Zări algele frâmântându-se câteva clipe, apoi formând ceva ce părea a fi un imens creier. O plăcută beatitudine puse stăpânire pe ea.

Brusc, viziunile dispărură. Crista era o visătoare, însă acestea nu fuseseră visuri. Cu siguranţă, algele îi trimiseseră un mesaj.

Trebuie să ajung acolo.

Privi holocubul care-i înfăţişa pe Ben împreună cu Beatriz, apoi ridică ochii spre Ben şi se strădui să-şi calmeze bătăile inimii, respiraţia...

— Mă bucur că eşti aici, spuse ea. Mă bucur că "e mai bine aşa". Dacă şi între noi totul va fi bine, îl putem înlătura pe Flattery de la putere. Algele ştiu asta... probabil că şi Flattery bănuieşte. Dacă intru în contact cu algele, voi afla cum trebuie să procedăm. Ele sunt vulnerabile în momentul de faţă, ca şi noi. Sunt dezorientate, nu moarte. Ajută-mă să ies, şi totul se va întoarce în favoarea noastră.

— Nu, se încăpăţână el. Rămânem cu toţi la bord. Ne vom găsi adăpost într-un Oracol, sau poate ajungem chiar la ţărm.

— Nu avem mult timp la dispoziţie. Nu-mi dau seama de unde ştiu, dar acum aş putea... aş putea *deveni* Avata, centrul de comandă, *conştiinţa* algelor. Arată-mi drumul spre ieşire.

— Dar dacă te înşeli? întrebă el. Chimia trupului tău s-a schimbat, mi-ai spus-o chiar tu. Desigur, ai putea supravieţui în mijlocul algelor. Dar ai putea şi să mori. Aşteaptă câteva...

— Nu putem aştepta, îl imploră ea.

Crista oftă, se frecă la ochi, şi continuă:

— Cred că Flattery se folosea de alge pentru a descoperi ceva. Eu am ieşit la suprafaţă în timp ce oamenii lui căutau informaţii. Acum a aflat ce vroia să afle şi se pregăteşte să părăsească planeta.

Ridică privirea şi văzu în ochii lui că ar fi vrut s-o creadă. La fel fusese şi noaptea trecută, când îşi dăduse seama că buzele lui doreau s-o sărute. Pur şi simplu *îşi dădea seama.* La fel cum îşi dădea seama că se aflau în pragul unei catastrofe, că Flattery ştia despre ce anume era vorba şi se pregătea să fugă.

— Linişteşte-te, o rugă Ben. (Vocea lui era blândă, ca tot ceea ce o înconjura acum, după ce agitaţia trecuse. Îi zbârli părul umed.) Flattery n-o să fugă chiar azi. Rico şi Elvira vor face tot posibilul ca să ne scoată de aici. Dă-le o şansă să arate ce pot, şi după aceea vom mai vedea.

Încerca să se convingă singur, pentru că îi era teamă. Ştia şi ea câte ceva despre frică. Ziua în care algele o scoseseră la suprafaţă semăna, întrucâtva, cu aceasta. Însă acum se îndrepta în direcţia corectă. Se apropiau de jumătatea amiezii, şi nu mai aveau decât doisprezece metri până să ajungă la suprafaţă.

Soluţiile pe termen scurt duc la dezastre pe termen lung.
— Micuţul Macintosh

BEATRIZ FILMASE AICI, cu doi ani în urmă, ceremonia de instalare a Controlului Curenţilor la bordul Staţiei Orbitale. Vizitase întregul complex la braţul misteriosului dr. Macintosh, iar acel tur ameţitor îi schimbase viaţa şi îi stârnise atracţia pentru călătoriile în imponderabilitate.

Câţiva dintre oamenii lui Brood îi tăiaseră orice posibilitate de comunicare cu lumea, în timp ce restul făceau ceea ce făcuseră dintotdeauna soldaţii atunci când vroiau să se baricadeze într-un loc izolat locuit de o populaţie neînarmată. Toţi se mişcau greoi în condiţiile gravitaţiei scăzute. Întrucât nu era înconjurată decât de membrii din echipa căpitanului, îi era imposibil să-i trimită mesaje lui Mack.

Dacă îl omoară şi pe el? se întrebă.

Mack era un om foarte bun la suflet, dar se lăsa furat de munca sa şi nu mai era atent la ceea ce se petrecea cu lumea aflată la o sută cincizeci de kilometri sub el. Abia acum înţelegea că şi ea se comportase la fel. Ben îşi dăduse seama şi încercase să o ajute.

Ştiu că Ben trăieşte, îşi spuse. *O simt.*

Spera că şi Mack era în viaţă, în primul rând pentru că îl iubea sincer, iar în al doilea rând pentru că soarta tuturor depin-

dea de el.

Şi Brood are nevoie de el. Probabil că mă va folosi pe mine ca monedă de schimb.

Uşa se dădu de perete şi căpitanul îşi făcu apariţia, plutind şi oprindu-se într-un fileu de siguranţă instalat special ca să-i prindă pe începători şi să reducă la maximum stricăciunile. Arătă spre bancurile de montaj şi se aşeză pe un scaun, lângă reporteriţă.

— Îţi închipuiai probabil că soldaţii mei nu-s în stare să realizeze o emisiune de ştiri, spuse el. (De-abia îşi trăgea răsuflarea, dar părea bine dispus.) Iată însă că noi, ageamii, avem ce arăta. Înainte de a ne trimite spre Staţia de Lansare, Directorul ne-a pus să filmăm ceva; Leon a transmis copia brută în timp ce ne îndreptam către navetă. Priveşte!

Beatriz încercă să nu privească monitoarele, pe care se derulau imagini înfăţişând dezastrul din Kalaloch, filmate de cei trei operatori ai lui Brood. Concomitent, pe consola din faţa ei apăreau diverse comentarii scrise. Pe benzi nu fusese înregistrată nici un fel de luptă. O singură privire îi fu de ajuns pentru a-şi da seama ce se punea la cale.

— Vreţi să se creadă că a fost un dezastru provocat de aerostate, rosti ea. Nu merge... trebuie să fi existat măcar unul, în toată Holoviziunea, care sa fi văzut ce s-a întâmplat în realitate. Zvonurile se vor răspândi...

Expresia dispreţuitoare întipărită pe figura lui Brood o făcu să amuţească şi îi aminti de Flattery. Căpitanul semăna mult cu Directorul: nas subţire, sprâncene negre şi arcuite, aceeaşi tendinţă de a da capul pe spate pentru a împrumuta privirii o notă de aroganţă.

Brood intrase respirând cu greutate şi având obrajii roşii de efort, dar acum nu mai părea mânat de grabă. O privea pe Beatriz în ochi, cu insistenţă, iar acest lucru o stingherea.

— Ai observat, probabil, multe figuri noi prin jur, spuse el. Pun pariu că n-ai să recunoşti pe nici unul.

Zâmbi, şi zâmbetul o făcu să îngheţe.

— Vrei să spui că *toate* echipele au fost... înlocuite?

— Ce să-i faci? Mulţi oameni caută astăzi de lucru, şi sunt dispuşi să facă orice pentru a putea practica o meserie.

— Meseria *noastră* este să transmitem ştiri şi să spunem adevărul...

Hohotele lui o întrerupseră:

— Meseria ta *a fost* să transmiţi ştiri şi să spui adevărul. Meseria noastră *este* să păstrăm ordinea... şi, dacă deformarea adevărului ne permite să o păstrăm, atunci îl vom deforma. În felul acesta, oamenii vor fi mai fericiţi.

— În felul acesta *vor muri* oameni, iar tu va trebui să ucizi fără încetare...

— Priveşte acolo, porunci el, făcând semn spre Leon. Uite ceva ce va fi transmis diseară. Nu este o imagine mult mai frumoasă decât cea pe care crezi că ai văzut-o tu?

Pe consola ei apăru:

"Titlu: Locuitorii Kalalochului şi-au părăsit casele în urma exploziilor unor aerostate. Satul a fost pe jumătate distrus.

Imagine ecranul unu: salvarea unei bătrâne dintre ruinele fumegânde ale unui ansamblu de locuinţe: «Nu-ţi face griji, mamaie, acum totul este în regulă.»

Comentariu: «Forţele de Securitate ale Vashonului au salvat-o pe această bătrână din focul care îi cuprinsese casa. Numărul victimelor se ridică la peste o mie. Autorităţile estimează că aproximativ cincisprezece mii de persoane vor rămâne fără adăpost la noapte; mulţi dintre ei au suferit arsuri grave.»

Imagine ecranul doi: echipe de securitate alături de grupuri de cetăţeni repară zidul Zonei de Protecţie. În planul doi se zăresc cirezi de animale.

Comentariu: «Între timp, mii de vite rătăcesc între Zona de Protecţie — de unde au ieşit, prin spărtura în zid — şi incendiile care pustiesc periferia satului. Autorităţile speră să recupereze în cea mai mare parte — dacă nu integral — animalele, inclusiv singura pereche de lame reproducătoare.»

Imagine ecranul trei: focul mistuie casele şi curţile sătenilor.

Comentariu: «Exploziile s-au declanşat în urmă cu peste cinci ore, şi anumite părţi ale Kalalochului încă mai ard. Târgul de alimente a suferit distrugeri mari, şi peste o sută de hoţi au fost prinşi şi împuşcaţi. Un depozit conţinând peste şaptezeci la sută din rezerva de orez şi fasole uscată a sectorului va arde — după părerea specialiştilor — timp de câteva zile. Majoritatea recoltei de anul acesta a fost distrusă de flăcări, fum sau apă. Se estimează o criză alimentară care va face ravagii printre oameni.»"

— Dar... dar nu este nici *pe departe* adevărat! şuieră Beatriz.

(Indignarea izbutise să dărâme bariera ridicată de frică.) Flattery a depozitat rezervele de hrană în jurul Zonei de Protecţie, în buncăre subterane. Nu puteau fi distruse.

— Sşşt! făcu Brood, zâmbind.

Duse un deget la buze şi arătă din nou spre monitoare.

Beatriz ura acel zâmbet şi-şi dorea să găsească o cale de a-l şterge definitiv de pe buzele căpitanului.

Leon, singurul redactor dintre cei trei tehnicieni, se încruntă şi îşi drese glasul. Chiar şi în prezenţa lui Brood, nu avea de gând să se adreseze direct reporteriţei. Arătă cu degetul spre monitorul patru.

"Imagine ecran patru: portul, ambarcaţiuni în flăcări, atât cele din radă, cât şi cele din golf. Staţia de hidrobuze presărată cu cadavre, majoritatea în saci. Camera de filmat execută o baleiere de sus a întregii zone.

Comentariu: «Autorităţile estimează la cinci sute numărul navetiştilor ucişi azi de explozie. Hidrobuzele nu au suferit avarii importante şi vor funcţiona conform orarului.»

Imagine ecran cinci: două femei cu legitimaţii de navetist plâng, ţinându-şi palmele la urechi. În planul doi, fum şi catarge incendiate.

Text: «Ceva, ca un tunet, ne-a lovit urechile... lucrurile *acelea* au explodat... Nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu noi. Toţi au murit...»

Comentariu: «Doamna Gratzer şi vecina sa susţin că cel puţin două aerostate de clasă patru au fost atrase de focul din apropierea taberelor de refugiaţi şi au explodat, nimicind o arie de câţiva kilometri pătraţi în estul Kalalochului. Dick Leach a pierdut trei silozuri pline cu peşte.»

Text: «Am pierdut tot venitul nostru de anul acesta, şi nici n-am achitat notele de plată pentru utilajele cumpărate.»

Comentariu: «Vor intra şi ei pe lista celor care solicită împrumuturi cu dobândă redusă.»

Text: «Chiar şi cu un împrumut, tot vom da faliment. Avem nevoie de o *subvenţie.»*

Imagine ecran şase: planul cu cadavrele împrăştiate pe chei se îndepărtează din ce în ce mai mult.

Comentariu: «Suferinţa acestor navetişti a luat sfârşit. Însă pentru miile de familii rămase fără hrană şi adăpost, chinul abia începe.»"

Imaginile de pe cele şase monitoare dispărură. Beatriz citi, la consola din faţa sa: "Acceptat pentru editare finală, urmează să se precizeze timpul de emisie."

Deci Brood avea dreptate când spunea că vor efectua transmisia.

Frica aproape că dispăruse. Nu o mai apăsau decât oboseala şi o incredibilă tristeţe.

— Trebuie să iau legătura cu dr. Macintosh, rosti. Trebuia să realizez un reportaj despre NMO şi instalarea sistemului Bangasser. Am de gând să mă apuc de treabă.

— Dr. Macintosh ştie că ai sosit, dar este ocupat până peste cap. Controlul Curenţilor are de făcut faţă unei crize extrem de grave.

— Atunci lasă-mă să merg eu acolo.

— Nu, râse el, nu cred că ar fi indicat. La momentul potrivit, va sosi el aici.

— Ce se va întâmpla cu cei de la bordul complexului?

— Deocamdată nu li se pare nimic suspect. Am fost foarte discreţi şi... selectivi. La schimbarea turelor, se va observa că unele raţii de mâncare au rămas neatinse, şi vor începe zvonurile. Dar asta se va întâmpla peste câteva ore; până atunci, noi vom termina ceea ce avem de făcut.

— Şi după aceea?

El îi răspunse cu un zâmbet şi un semi-salut.

— Am să verific să văd cum cooperezi. Continuă-ţi reportajul despre NMO. Leon, mi-a plăcut montajul. Ştii ce ai de făcut.

Apoi plecă la fel de repede precum venise.

— Ce ai de făcut, Leon? întrebă ea.

Leon nici nu răspunse, nici nu zâmbi. Era subţire şi avea un ten închis la culoare, la fel ca Brood. Poate că erau rude.

Îşi făcu de lucru la unul dintre bancurile de montaj, întorcându-se cu spatele la reporteriţă. Rămase nemişcat preţ de câteva clipe, după care spuse:

— Facem un reportaj despre Crista Galii. Şi unul despre Ben Ozette.

Beatriz îngheţă şi de-abia reuşi să rostească:

— Care sunt titlurile?

— Crista Galii a fost salvată de Forţele de Securitate ale Vashonului.

— Dar Ben?

Bărbatul amuţi. Degetele sale se plimbară pe deasupra tastelor consolei şi Beatriz citi cu ochii ei: "Reporterul Holoviziunii a pierit în explozia provocată de aerostate."

Încercă să-şi potolească tremurul mâinilor şi al buzelor.

— Este o minciună, nu-i aşa? Ca şi restul! Nu-i aşa? *Nu-i aşa?*

Fără a se întoarce spre ea, aparent fără a mişca vreun muşchi, Leon şopti cuvintele atât de încet încât de-abia se făcu auzit:

— Nu ştiu.

Nu zeii îi limitează pe oameni. Oamenii îi limitează pe oameni.

— T. Robbins, *O enciclopedie literară a erei atomice*

— DR. MACINTOSH, strigă Spud din spatele Generatorului de Grile, ai avut dreptate. În sectorul acela există o altă frecvenţă care influenţează algele. Priveşte!

Micuţul Macintosh, aşezat în faţa uneia dintre consolele care trimiteau informaţii către Generatorul de Grile, ridică privirea. Deşi avea o statură impresionantă, lui Macintosh îi plăceau locurile înghesuite. Prefera să se târască prin tunelele destinate cablurilor şi comutatoarelor pentru a ajunge la aşa-numitele "evenimente distractive" de la bordul complexului orbital.

Se îndepărtă de panoul izolator şi ajunse lângă Spud, privind peste umărul acestuia.

— Semnalul a venit după ce am eliberat algele din sectorul opt, anunţă Soleus. Am avut nevoie de ceva timp pentru a-l identifica şi amplifica.

— Observ că restul algelor se comportă normal, spuse Macintosh. (Îşi plimbă ochii peste informaţiile înşirate lângă imagini.) Dacă datele primite sunt corecte, au eliberat cel puţin douăzeci de cargo-trenuri.

— Într-adevăr, încuviinţă Spud. În momentul de faţă, algele sunt libere şi calme. Cu toate acestea, majoritatea navelor au ieşit la suprafaţă, iar Perturbaţia meteorologică va ajunge în zona respectivă peste câteva minute. Nu există magistralge, şi

nici nu avem posibilitatea să le dirijăm de aici. Dacă nu trimitem cât de curând o grilă, navele se vor împotmoli.

— Focalizarea este foarte slabă, murmură Macintosh.

Privirea sa îndreptată asupra ecranului părea suficient de intensă pentru a-l putea proiecta chiar în mijlocul pâlcului de alge. Se ridică în picioare şi-şi plimbă degetul pe deasupra buzelor subţiri.

— Dacă nu eliminăm semnalul acela, nu vom fi în stare să impunem o grilă. Cum a evoluat?

Spud trimise graficele pe monitorul lui Mack.

— Se deplasează, spuse el.

— Mdah, încuviinţă Macintosh. Şi acţionează ca un profesionist. În plus, ţine cont că algele sunt dispuse să se sacrifice pentru ceea ce se află acolo.

— Ce crezi că se întâmplă? O fi vreun experiment genetic de-al Tritonilor?

— Nu, semnalul e prea puternic. Pâlcurile nu pot transmite semnale decât dacă au atins un anumit nivel de integritate. În cazul de faţă, e ca şi cum ai avea un întreg pâlc concentrat într-un volum mai mic decât cel ocupat de trupul tău sau al meu...

— Şi se deplasează.

— Da, se deplasează.

Căzu pe gânduri, mângâindu-şi bărbia.

— A convins algele să reziste — chiar cu riscul de a fi tunse — celor mai puternice comenzi trimise de noi. Informaţiile ne spun că semnalul creşte din ce în ce mai mult în intensitate. Iar pe Flattery îl nelinişteşte mai mult acest lucru decât rebeliunea care se desfăşoară pe terenul lui. Ce concluzie tragem?

Imitându-i pe Mack, Spud se încruntă cu ochii în ecran şi îşi mângâie bărbia de parcă doar aşa ar fi putut obţine răspunsul.

— Cineva controlează algele, şi se comportă ca un pâlc de alge?

Macintosh sări de pe scaun, îl prinse pe Spud de umeri şi începu să-l zgâlţâie. Mişcarea îi propulsă pe amândoi spre tavan. Asistentul deschise larg ochii şi gura.

— Asta e! râse Macintosh. Grila din sectorul opt a fost distrusă de o persoană care se pretinde a fi un pâlc de alge!

Îl lăsă pe Spud în pace şi se apucă din nou să cerceteze măruntaiele Generatorului de Grile.

— Cine ar putea fi? întrebă Soleus.

— Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, ar fi mai bine să nu afli... deocamdată.

Vocea sa răsunătoare de-abia se auzea peste zgomotele scoase de Generatorul de Grile care menţinea celelalte pâlcuri de alge domestice în stare de funcţionare.

— Mai mult decât orice, trebuie să facem rost de un expert în comunicare. (Ieşi din spaţiul strâmt, şi în ochi îi strălucea entuziasmul.) Beatriz Tatoosh! Fii amabil... anunţ-o că avem nevoie de serviciile sale.

Spud arboră un zâmbet larg, plin de subînţelesuri:

— *Servicii!* Mai bine zi că vrei...

— Termină! îl întrerupse Mack, zâmbind la rândul lui. Adu-o aici cât mai repede!

Oamenii sunt impresionaţi puternic de două lucruri importante: iubirea şi frica. În consecinţă, se lasă foarte uşor conduşi atât de cei care le câştigă dragostea, cât şi de cei care le inspiră teamă. Însă, de cele mai multe ori, dacă vrei să manevrezi pe cineva o poţi face mult mai eficient şi mai simplu inspirându-i teamă decât câştigându-i dragostea.

— Machiavelli, *Discursuri*

SEMNALUL SONOR care avertiza asupra epuizării rezervei de combustibil izbucni strident, făcându-l pe Nevi Păianjenul să înjure printre dinţi. Se apropiaseră foarte, *foarte* mult de fugari, însă nu îndrăznea să rişte un contact până nu umplea din nou rezervoarele de combustibil.

— Ne vom opri în dreptul acelor resturi, hotărî el, arătând cu degetul. Ai grijă ca ecranele de protecţie şi filtrele să fie intacte. N-am chef să ne trezim cu alge în sistemul de aerisire.

Zăriseră câteva cargo-trenuri la suprafaţă, ale căror supravieţuitori se străduiau să cureţe gurile de admisie. Mişcările lor lente, aproape hipnotice, dovedeau că fuseseră afectaţi de toxinele algelor. Călătoriile la suprafaţa oceanului erau periculoase chiar şi în mijlocul unor alge intacte. Dimpotrivă, magistralgele din adâncuri puteau fi considerate adevărate vase sanguine, protejând navele de turbulenţa apei şi de resturile de frunze sau

alte obiecte rezultate în urma furtunilor.

Zentz încuviinţă, apoi se făcu palid:

— Dar... după ce ne vom opri, va trebui să ies din hidropter ca să curăţ... Algele alea *au înnebunit.* Nu suntem decât noi doi şi...

— Nu suntem decât noi doi, iar unul trebuie să iasă afară. Din vina ta am ajuns aici, aşa că tu te vei ocupa de curăţirea gurilor de admisie.

Expresia de pe figura lui Zentz era exact ceea ce îşi dorea Nevi să vadă: teamă. Teamă nu de alge sau de ocean, ci de Nevi păianjenul. Aceasta era puterea asasinului: capacitatea de a trezi frica în ceilalţi; o putere brutală, primordială, pe care nici măcar Flattery nu o avea la discreţie. Directorul trebuia să poarte masca politicianului, ceea ce însemna că oamenii îşi puneau totuşi anumite speranţe în el. Nevi nu purta mască şi nu dădea nimănui speranţe.

— Dacă am să ies ca să curăţ gurile de admisie, ai să mă părăseşti în mijlocul algelor.

Nevi îi adresă lui Zentz unul dintre rarele sale zâmbete:

— Mă bucur să văd că te gândeşti serios la... posibilităţile pe care le am la dispoziţie. Dar ţi-am promis un rol aparte în această piesă, şi încă n-a sosit momentul să apari pe scenă. N-am de gând să te sacrific aici, de pomană. Eu preţuiesc viaţa umană la justa ei valoare, domnule Zentz, sper că ţi-ai dat seama. O preţuiesc pentru ceea ce îmi poate oferi, pentru ceea ce pot obţine în schimbul ei. Cuvântul "valoare" îi conferă, implicit, calitatea de "marfă" . Plăcerea de a ucide nu stă în fruntea listei mele de priorităţi, şi pe bună dreptate. Oricât de mult mi-ar *plăcea* să te ucid, ca să scap de prezenţa ta enervantă, sunt sigur că merită să aştept pentru a obţine undeva, cândva, un preţ bun sau o favoare. Înţelegi?

Zentz, nemişcat, privea prin peretele transparent al cabinei. Era palid, părea mult mai gras decât de obicei şi-şi frământa cu înfrigurare degetele nervoase.

— Tu ştii de ce ucid eu? întrebă el.

Nevi puse hidropterul să plutească în echilibru pe valurile mărunte ale oceanului, într-un loc care i se părea mai puţin aglomerat cu resturi ale epavelor. Nu descoperise nici un loc complet liber de frunze. Frământarea care cuprinsese acest pâlc trebuie să fi fost teribilă.

— Da, ştiu de ce ucizi. Ca mai toate animalele inferioare omului, ucizi datorită instinctului de conservare. Asta-i menirea ta, şi nu poţi vedea mai departe de atât. Omori pentru că ţi se porunceşte să faci astfel, pentru că altcineva a pus la cale un plan, pentru că dacă nu omori vei fi omorât. Acum sper că sesizezi diferenţa dintre noi doi. Eu mă consider un sculptor; un sculptor social. Materia primă este populaţia, şi o modelez puţin câte puţin ca să obţin ceva ce îmi place. Munca mea cere multă migală, dar am timp suficient.

De la tastatură, aduse aparatul în regim de extragere a hidrogenului din apă. Gurile de admisie se înfundară aproape imediat. Chiar dacă Zentz ar fi stat permanent în preajma lor, pentru a le curăţa, operaţia ar fi durat mai mult decât îşi putea permite Nevi. Consultă încă o dată indicatorul de combustibil.

Va dura cincisprezece minute, poate chiar douăzeci. La naiba!

— Lasă în pace gurile de admisie, spuse el. La nord-vest de aici există un pâlc de alge sălbatice. Mergem acolo, încărcăm rezervoarele cu combustibil, şi vedem ce informaţii mai putem obţine de la Director. Nu-ţi fă griji, nu las eu algele să te omoare. Ar fi o pierdere pentru mine.

Zentz îşi ridică trupul greoi din scaun şi îmbrăcă un costum de scafandru. Fruntea sa se mai descreţise un pic.

— Pentru orice eventualitate, spuse el, arătând spre costum. Am auzit nişte chestii neplăcute despre algele sălbatice. Oamenii dispar acolo, *fără* vreun motiv anume.

Nevi împinse maneta de gaze şi ridică hidropterul în aer. Oricât de mult îl dezgusta compania lui Zentz, intenţiona să-l păstreze în viaţă până în momentul în care nu îi va mai fi de folos.

Drumul până în sectorul algelor albastre dură zece minute şi, în permanenţă, avură în faţă perturbaţia atmosferică din depărtare. Un zid gros şi negru se ridica la orizont, deasupra oceanului, deşi, până una-alta, razele sorilor învăluiau totul într-o splendidă strălucire.

Asasinul puse hidropterul să plutească la suprafaţa apei şi deschise gurile de admisie, dar consola îl avertiză că acestea erau în continuare înfundate. Le retrase, le deschise din nou, însă zadarnic.

— Cred că e cazul să-ţi mişti fundul până acolo şi să rezolvi

problema, rosti el. Ai grijă să nu pierzi timpul. Furtuna se apropie foarte repede.

Zentz mormăi ceva de nedesluşit, dar ieşi din cabină târşindu-şi picioarele şi fără a face comentarii. Nevi observă, de la consolă, că Şeful Securităţii lăsase deschis sasul de acces situat în spate. Chicoti în sinea sa.

Îşi închipuie că a făcut o mişcare deşteaptă. Dacă încerc să mă scufund, voi saborda aparatul, iar dacă încerc să mă ridic în aer, îi voi distruge suprafeţele portante.

Nevi cunoştea mai multe moduri de rezolvare a acestei probleme, cea mai simplă fiind aceea de a se duce să închidă sasul. Chiar ar fi vrut să facă asta, pentru a-i da emoţii lui Zentz, dar se răzgândi. Peste cincisprezece sau douăzeci de minute, rezervoarele aveau să fie pline cu combustibil şi, cu puţin noroc, hidropterul se va putea înălţa deasupra furtunii.

Ceru legătura cu Flattery, şi i se răspunse imediat.

— Timpul trece, domnule Nevi, vorbi Directorul. I-ai înhăţat?

Asasinul fu surprins de calitatea excepţională a recepţiei. Activitatea solară perturba în mod constant transmisiile, iar sabotajele nemernicelor Fantome înrăutăţeau şi mai mult lucrurile. De obicei şi algele distorsionau radiocomunicaţiile, dar, de data aceasta, parcă o îmbunătăţiseră.

— Nu, replică el, încă nu i-am prins. Deocamdată ne reaprovizionăm cu combustibil şi încercăm să ne hotărâm asupra unei strategii decisive. Ne-aţi recomandat să nu ne grăbim, ca să putem prinde cât mai mulţi rebeli.

— Planul a suferit o modificare. O vreau pe Crista Galii *acum.* Ai grijă să nu discute cu nimeni. Înţelegi?

— Da. Eu şi cu...

— La *Holojurnalul de seară* se va anunţa decesul lui Ben Ozette. Nu trebuie să-l vadă nimeni, dar să mi-l aduci viu. Cu LaPush poţi să faci ce vrei.

— Aveţi nevoie de sprijin, acolo?

— Nu, răspunse Flattery. (Părea un pic neatent.) Nu, mi-am luat toate măsurile de protecţie. Am mobilizat gardienii din port şi echipele de respingere a demonilor. Nemernicii ăia... sunt atât de *mulţi!* Au jefuit târgul şi depozitul cu alimente. Am lichidat vreo trei sute, dar continuă să vină. Am dat ordin să se arunce în aer toate depozitele care pot fi jefuite. Când vor vedea preţioasa lor hrană aruncată peste tot şi călcată în picioare, cred

că vor da înapoi. Tu vezi-ţi de treabă acolo, eu mă descurc aici. Să nu mai ceri legătura cu mine decât după ce pui mâna pe ei.

Nevi rămase nemişcat câteva clipe, ascultând zgomotul de fond şi ţiuitul pompelor de extragere a hidrogenului. Vru să întrerupă legătura, dar ceva îl făcu să şovăie. Zgomotul de fond purta o modulaţie, o vibraţie pe care n-o mai remarcase până acum. Era ca un fel de muzică în surdină, însoţită de voci şi conversaţii de nedesluşit. Ca de la celălalt capăt al planetei, auzi vocea lui Flattery repetând mereu şi mereu: "Domnule Nevi... domnule Nevi... domnule Nevi..."

Deconectă sistemul de comunicaţie şi privi în zare, spre cortina neagră de nori. Valurile deveniseră mai violente, iar vântul începuse să sufle, împingând hidropterul departe de centrul lagunei, către marginea interioară a pâlcului de alge. Aruncă o privire asupra indicatoarelor de combustibil şi văzu, cu satisfacţie, că rezervoarele erau aproape pline. Însă îl îngrijora faptul că nu înceta să-şi audă numele îngânat ca o melodie, deşi întrerupsese legătura radio.

Rezervoarele se umplură, aşa încât opri pompele şi trimise un semnal sonor către Zentz înainte de a retrage gurile de admisie. Le auzi scoţând un zgomot sec la intrarea în carena, însă Şeful Securităţii întârzia să apară.

Apa este curată, îşi spuse. *Zentz ar fi trebuit să destupe gurile de admisie şi să urce imediat la bord.*

Lansă încă o dată semnalul sonor... şi încă o dată... dar nimeni nu îi răspunse. Sasul din spate rămăsese deschis. Îşi auzi numele pronunţat din ce în ce mai tare, însoţit de multe alte voci învălmăşite. I se făcu pielea de găină pe braţe, şt trase siguranţa pistolului-laser înainte de a părăsi cabina.

Simţi un gust metalic pe limbă, un gust pe care ceilalţi îl numeau "frică". Scuipă saliva pe punte, dar nu reuşi să scape de acea neplăcută senzaţie.

Conştiinţa se manifestă fără putinţă de tăgadă în om. Într-o scurtă clipă de iluminare, acesta înţelege că ea are o dimensiune cosmică şi, în consecinţă, este aureolată de o prelungire infinită în spaţiu şi timp.

— Pierre Teilhard de Chardin, *Imn închinat Universului*

IMENSITATEA ADULMECĂ NECAZUL ca pe o mare perturbaţie venind dinspre pâlcurile îndepărtate. Fragmentele de frunze îi spuneau că avusese loc o luptă. Curenţii se schimbaseră fără veste, fără a mai reveni la normal, aducând arome ciudate de frică şi, în acelaşi timp, de extaz.

Slaba adiere de moarte adusă de curenţi mirosea a om, nu a alge.

Poate că cel care a tăiat până acum a fost, la rândul lui, tăiat.

Întinse frunzele spre larg, dar nu reuşi să realizeze contactul cu pâlcul vecin. Frunzele sfâşiate aduceau doar fragmentele unor mesaje. Bucăţi disparate, nu Unitatea căutată de Imensitate, nu "limbajul" pe care oamenii îl ascundeau celorlalte creaturi.

Apoi percepu oamenii. Intrară în Imensitate de sus, ca aerostatele, aducând visuri incomplete din pâlcul de alături.

Într-adevăr, Sfinţia Sa se afla din nou printre alge. Prin prezenţa ei, pâlcul prizonier de alături îşi căpătă libertatea. Cu cinci cicluri în urmă, acelaşi pâlc fusese obligat să o predea în mâinile călăului Flattery.

Cine sunt ceilalţi care vin acum spre mine?

Puţini oameni îndrăzneau să pescuiască în afara grilei stabilite. De asemenea, cele câteva Insule organice care aleseseră să plutească pe oceanul plin de primejdii al Pandorei rămâneau în curenţii domoli indicaţi de grilă. Imensitatea salvase nu o singură dată pescari, oameni fugind de teama altor oameni, şi Insule. Oamenii nu arătaseră faţă de semenii lor o compasiune asemănătoare.

Deşi erau numite "vântură-lume", Insulele pluteau acum pe trasee previzibile. De acest lucru avea grijă Controlul Curenţilor, cel care înrobise algele. Totuşi, evenimentele geologice din ultimii douăzeci şi cinci de ani creaseră de multe ori perturbaţii atmosferice incredibile, şi furtunile împinseseră Insulele către graniţele Imensităţii. Aceasta le considera Imensităţi ale Omenirii, şi întotdeauna le lăsase să treacă nevătămate.

Oamenii veniră purtaţi de creatura lor zburătoare, aruncând bucăţi de alge în lagună, şi Imensitatea întinse un tentacul

pentru a-i adulmeca. Mirosurile vorbeau despre teamă şi moarte. Pentru a afla întreaga poveste, Imensitatea trebuia să le citească ţesuturile, bucată cu bucată. Aşteptă până când unul dintre ei termină de aruncat fragmentele de alge. În felul acesta putea căpăta informaţii suplimentare despre pâlcul vecin. Prin miros şi atingere, deduse că omul se numea Oddie *Zentz.* Îl prinse de talie şi-l trase spre marginea lagunei, descoperind că Oddie Zentz ucisese foarte mulţi oameni. O furtună nu făcea de obicei atâtea victime câte făcuse el.

De când se trezise, Imensitatea încercase aproape tot timpul să comunice cu celelalte alge şi să fuzioneze cu pâlcuri mai mici. Apropierea era un lucru bun şi conferea putere. Nu reuşea să înţeleagă de ce unii îşi ucideau semenii; cu siguranţă, erau indivizi bolnavi, defecţi. Dacă nu aveau milă pentru propria lor specie, cu atât mai puţin vor avea pentru altele. Imensitatea hotărî că trebuie să reacţioneze în consecinţă.

Noi, Insularii, înţelegem curenţii şi starea de plutire, înţelegem că vremurile se schimbă, ca şi condiţiile atmosferice. Deci, considerăm că e normal să ne schimbăm şi noi.

— Ward Keel, *Jurnale*

BEATRIZ ştia că Brood nu avea nici un interes să-l ucidă pe Mack, mai ales dacă existau încă legături de comunicaţie între Staţia Orbitală şi alte forţe de la sol. Însă îşi spuse că ar fi mai bine să nu-şi dea cu presupusul asupra gândurilor care cu-treierau mintea căpitanului. După câte îşi dădea ea seama, Brood avea tendinţa să caute scuze pentru deciziile greşite, luând apoi o serie de alte decizii greşite pentru a-şi acoperi urmele. Nu putea rezista mult în ritmul acesta, dar era genul de om care, dacă ştia că avea să piară, îi omora pe toţi cei din jurul său.

Se concentră asupra hărţii afişate pe panoul cel mare din studio. Era o hartă a Pandorei, orientabilă, iar la atingerea unei taste putea prezenta în culori fosforescente zonele puternic populate, şi cele în care se practica agricultura, pescuitul sau

mineritul, îşi putea da seama, dintr-o privire, unde se aflau fabricile — atât din adâncuri, cât şi de la suprafaţă — şi comunităţile amărâte care le slujeau. Da, era bine spus: le slujeau.

De-abia astăzi, după ce echipa ei fusese asasinată, ajunsese să ia în serios avertismentele lui Ben. Deschizând ochii, îşi dădea seama că populaţia Pandorei devenise una cu lanţurile robiei. Foamea — pe care Directorul o întreţinea cu atâta iscusinţă! — îi transformase pe oameni în sclavi. Flattery pusese mâna pe producţia de hrană, pe transport şi pe mijloacele de propagandă. Beatriz contempla geografia foamei afişată pe ecranul impunător.

Cel mai mare complex de fabrici existent pe planetă era Kalalochul, care hrănea burdihanul fără fund al Proiectului *Nava Neantului,* şi apărea pe hartă ca un cerc mic, negru, înconjurat de pete albastre şi galbene cu forme neregulate. Acele pete reprezentau aşezarea umană — cu albastru era marcat centrul Kalalochului, unde toate drumurile duceau ori la staţia de hidrobuze, ori la Coadă. Oamenii de acolo trăiau în blocuri asemănătoare unor barăci sau în rămăşiţele materialului organic al Insulelor eşuate la ţărm.

Pata galbenă, care o înconjura pe cea albastră, reprezenta taberele de refugiaţi. Înfometaţi, fără adăpost, prea slăbiţi pentru a fi capabili să execute munci grele, ei nu mai aveau nici măcar puterea de a se răzvrăti. Echipele de ordine le dădeau în permanenţă târcoale, alegându-i pe norocoşii care urmau să fie duşi cu camioanele ca să spele străzile, să scoată pietrele din balega ce avea să îngraşe grădinile Directorului, sau să culeagă materialele refolosibile din gunoaie. Pentru aceasta, fiecare primea un loc la Coadă şi câteva firimituri de la centrele de asistenţă socială deţinute de Flattery. Chiar şi pieţele particulare erau prelungiri ale acestor centre — vânzătorii de pe piaţa neagră dispăreau cu o înfiorătoare regularitate.

Kalalochul includea golful şi Staţia de Lansare, platforma fabricii, satul, Zona de Protecţie şi pe toţi aceia care se înghesuiau în interiorul perimetrului pentru a nu fi atacaţi de demonii Pandorei.

În afara acestei pete, Beatriz observă alte aşezări similare, plasate de-a lungul ţărmului. La periferia lor se aflau tabere de oameni fără adăpost, comunităţi agricole şi sate de pescari. Co-

mandourile Securităţii îi împuşcau pe cei ce furau din ferme, sau pe sătenii care deţineau în mod ilegal sere şi grădini acoperite. Pescarii care îndrăzneau să întindă năvodul fără a avea permis aveau şi ei aceeaşi soartă. Ben îi vorbise despre toate acestea, dar ea, deşi căpătase nenumărate dovezi, preferase să închidă ochii. Mânca bine şi primea cu regularitate cupoane pentru hrană; de aceea, simţindu-se oarecum vinovată pentru că în jurul ei era atâta foamete, *dorise* să creadă ceea ce îi îndrugase Flattery despre faptul că producţia aducea noi locuri de muncă, iar acestea, la rândul lor, aduceau hrană pentru oameni.

Timp de aproape doi ani, realizase reportaje despre cei care ofereau locuri de muncă şi despre cei care le primeau. Aproape că uitase cum e să umbli pe străzile murdare ale foamei.

În ultima vreme, locurile de muncă nu s-au înmulţit. Însă este cert că numărul pandoranilor a scăzut semnificativ.

Acum se afla pe orbită, deasupra acelor realităţi, prizonieră în mâinile unor asasini. Nu avea nici un as în mânecă, în schimb avea toate motivele să se teamă.

Dar dacă se întâmplă o nenorocire, vei da viaţă pentru viaţă, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie.

— Cartea creştină a morţilor

BOGGS AVEA DOUĂZECI DE ANI şi nu-şi aducea aminte să fi existat măcar o zi în viaţa sa în care să nu fi suferit de foame. Însă simţea că ziua aceasta era altfel decât celelalte. Se trezise pe pământul gol, fără dureri în oase, şi când se scărpinase în cap îi căzuseră şuviţe întregi de păr. Acest lucru — ştia foarte bine — era nu foamea, ci sfârşitul ei. Privi spre siluetele ofilite şi nemişcate ale familiei sale strânsă la adăpostul unui uriaş bolovan. Astăzi va pleca să le aducă de mâncare. Dacă va reuşi, foarte bine; dacă va fi omorât, iarăşi bine, pentru că oricum nu mai avea mult de trăit.

Boggs moştenise caracteristicile tatălui său: buză spintecată,

o gaură mare în loc de nas, şi picioare butucănoase. Fraţii săi avuseseră aceleaşi defecte, însă doar doi izbutiseră să supravieţuiască. Îi murise şi tatăl. Ca şi Boggs, toată familia cunoscuse, încă de la naştere, foamea aprigă şi duşmănoasă. În primele zile ale vieţii, gura sa deformată transformase alăptarea într-o operaţie zgomotoasă şi aproape inutilă, majoritatea laptelui supt scurgându-i-se pe bărbie. Mama încerca să salveze cu degetele ceea ce se mai putea salva, oprind dâra de lapte şi direcţionând-o din nou spre buze. Mai târziu făcuse de nenumărate ori acelaşi lucru pentru ceilalţi copii.

Cu o săptămână în urmă, când nu mai găsiseră nici măcar gândaci ca să mănânce, o privise încercând să-şi alăpteze copilul de zece ani. Dar laptele îi secase de doi ani, şi fratele mai mic al lui Boggs murise în chinurile foamei, strângându-şi în pumni firele de păr roşcat.

Îşi coborî ochii asupra propriilor şuviţe roşcate dintre degete, pe care le aruncă apoi cu o mişcare vlăguită.

— Mamă, spuse el, am să iau firul şi am să vă aduc peşte bun ca să mâncaţi.

— Nu, n-ai să pleci. (Vocea ei era uscată, răguşită, şi de-abia se auzea de sub umbra bolovanului.) N-ai permis pentru pescuit. Au să-ţi confişte firul şi au să te omoare.

Tatăl său îi implorase mereu pe securişti să îi dea voie să pescuiască. În fiecare zi se acordau permise temporare, şi puteai plăti cu o parte din peştele prins. Dar Directorul nu elibera decât un număr fix de permise. "Trebuie să protejăm peştele", spunea el. "Altfel, oamenii au să pescuiască întreaga resursă şi după aceea nimeni nu va mai avea ce mânca."

Protejarea peştelui, pufni Boggs cu dispreţ. Privi firul măsurat pe glezna mamei: zece metri de fibră sintetică şi două cârlige strălucitoare. Avusese şi momeală, dar o mâncaseră acum două săptămâni

Se târî în patru labe până lângă ea, pentru a o privi drept în ochi. Femeia avea orbite largi şi globi oculari bulbucaţi. În ultima vreme, o peliculă subţire înceţoşa albastrul frumos al irişilor. Boggs îşi plimbă din nou degetele prin păr şi îi arătă smocurile desprinse.

— Cred că ştii ce înseamnă asta, rosti el. (Efortul de a se târî îl epuizase, dar nu se dădu bătut şi continuă.) Nu mai am mult de trăit. (O mângâie pe cap şi mâna i se umplu iar de fire.) Şi tu

eşti în aceeaşi situaţie. Priveşte.

Deşi nu mai era nevoie, ochii ei înceţoşaţi coborâră asupra dovezii dintre degetele fiului. Apoi încuviinţă, îşi apropie genunchiul de sânii fleşcăiţi, şi nu spuse decât:

— Ia-l.

Boggs, cu mişcări stângace, desfăcu firul din jurul gleznei femeii şi se îndepărtă cu greu de bolovan. Peste tot în jurul său, oameni sărmani ieşeau din gropi, de sub dărâmături şi zdrenţe. Ici şi colo, un firicel de fum îndrăznea să se înalţe prin aer.

Găsi bastonul, se ridică anevoie şi porni şontâc-şontâc spre ţărm, printre gunoaie şi muribunzi. Fu foarte mirat să descopere că trupul i se umezise de sudoare. Îşi închipuise că era prea slab şi uscat pentru ca acest lucru să se mai întâmple. Deşi rece la început, transpiraţia se încălzi în urma efortului.

Un dig micuţ spărgea valurile golfului. Era un amestec de piatră topită, lung de douăzeci de metri şi lat de cinci sau şase. Câteva valuri mai înalte loviră din lateral piatra neagră, udându-i leoarcă pe cei doisprezece pescari cu permis, care îşi înfundară capetele între umeri. Lui Boggs îi trebuiră treizeci de minute pentru a parcurge cei o sută de metri dintre bolovanul sub care îşi găsise culcuş şi baza digului. Vederea îi slăbise considerabil, dar îşi plimbă totuşi ochii în jur, încercând să descopere prezenţa vreunei patrule de securitate.

— Patrulele care alungă demonii, murmură el.

Securitatea Vashonului trimitea în mod regulat patrule în taberele de refugiaţi. Scopul lor declarat era acela de a proteja oamenii împotriva Glugilor Nemiloase şi, în ultima vreme, împotriva roiurilor de Tentacule Nervoase care dădeau năvală dinspre sud. Boggs se înfioră. Văzuse de curând Tentaculele Nervoase atacând câţiva oameni, intrându-le prin ochi, ajungând până la creier şi depunându-şi acolo ouăle dezgustătoare. Îşi închipuise că familia aceea slăbită de foame nu va fi în stare să urle, dar se înşelase. Nu fusese deloc o privelişte plăcută, iar patrulele sterilizaseră pe îndelete zona.

Însă adevăratul motiv pentru care echipele de securitate patrulau regiunea din preajma ţărmului nu mai constituia pentru nimeni un secret. Misiunea lor era aceea de a-i împiedica pe oameni să se ajute între ei cu mâncare. Directorul spunea că economia Pandorei era serios ameninţată de vânzarea la negru a unor cantităţi impresionante de peşte. Boggs nu văzuse

nicăieri cantităţi impresionante de peşte; de fapt, nu văzuse nicăieri semne că Pandora ar fi avut o economie. Auzise cuvântul acesta la micul radioreceptor al mamei sale, dar pentru el nu era decât un cuvânt şi nimic altceva.

Un rug fumega undeva spre stânga: trei grămăjoare de mangal pe o dală din piatră situată cu foarte puţin deasupra semnului lăsat de flux. Săracii nu puteau aduna suficient combustibil nici măcar pentru a-şi incinera morţii. Când se adunau mai multe cadavre, gardienii se distrau arzându-le cu aruncătoarele de flăcări. Ziceau că se antrenează pentru întâlnirile cu Tentaculele Nervoase.

Cineva stătea de cealaltă parte a dalei, păzind rugul. Apropiindu-se, Boggs îşi dădu seama că era Silva. Se opri şi-şi ţinu răsuflarea. Silva era cam de aceeaşi vârstă cu el, iar oamenii şuşoteau că-şi ucisese surorile mai tinere şi fratele în timp ce dormeau. Nu se găsise nimeni s-o pedepsească, şi o lăsaseră să aprindă acel foc nevolnic pentru a-şi arde morţii. Boggs spera ca fata să nu-l vadă. Avea nevoie disperată de momeală, dar nu se simţea în stare să lupte pentru ea.

Se lăsă în patru labe, târându-se apoi spre marginea dalei, întinse mâna şi pipăi printre pietre până dădu peste ceva care nu semăna a piatră. Smuci o dată... şi încă o dată, mai tare... reuşi să desprindă o bucăţică... era fierbinte şi cojită pe o parte, rece pe cealaltă. Nu avu curajul să privească. Apucă bastonul şi se grăbi să dispară. Silva nu-i remarcase prezenţa.

— Am să-i aduc un peşte, îşi promise el. Am să prind peşte pentru mama şi pentru fraţii mei, dar am să-i dau şi Silvei unul.

Gardienii nu se vedeau nicăieri.

Au trecut deja. Au trecut deja, au terminat de verificat permisele şi acum sunt pe coastă, căutând depozite secrete printre bolovani.

Se aşeză ceva mai departe de ceilalţi pescari. Aceştia l-ar fi putut pârî, pentru că încerca să ia din ceea ce li se cuvenea lor. Ba chiar i-ar putea fura peştele şi firul, bătându-l aşa cum îl bătuseră pe tatăl său mai demult...

Numai că vor aştepta să prind primul peşte. Eu aşa aş face, dacă aş fi în locul lor.

Găsi un loc mai discret şi se ghemui acolo, la adăpostul digului, pentru a nu fi văzut de pe ţărm. Legă o piatră de capătul firului şi prinse în cârlige bucăţele din carnea arsă pe care o

strângea în pumn.

Este momeală, îşi repetă în gând, *nimic altceva decât momeală.*

Nu avea suficientă vigoare pentru a arunca firul prea departe, astfel încât îl lansă la aproape şase metri de piatra digului, lăsând piatra să se aşeze pe fundul apei. Se văzu nevoit să deruleze aproape întreg firul, deoarece adâncimea era destul de mare. Se puse pe aşteptat, trăgând uşor, când şi când, pentru a vedea dacă nu se prinsese ceva. Momeala era suficientă pentru două, poate chiar trei aruncări.

— Ai permis, băiete?

Vocea hodorogită care îi răsună în ceafă îl făcu să tresară, dar era prea slăbit pentru a se mişca. Nu spuse nimic.

— Ai venit cam târzior pentru cineva care a reuşit să pună mâna pe un permis. Ştii, e valabil o singură zi şi ar fi păcat să-l iroseşti.

Individul se apropie de ascunzătoarea lui Boggs, şi paşii săi dislocară câteva pietricele. Era un bărbat bătrân, slab şi palid, complet chel, cu un smoc de barbă sub buza inferioară, cu pielea capului descuamată şi faţa acoperită de bube.

— Şi eu pescuiesc ilegal, rosti el. Mi-am zis că asta-i ultima mea şansă. Tu?

— Şi eu la fel.

Bătrânul se aplecă deasupra lui Boggs, pipăi momeala cu degetul, apoi mormăi:

— Şi eu la fel.

Vocea sa era mai mult decât conspirativă. Prin ea răzbătea ruşinea.

Firul lui Boggs se întinse brusc, smucind puternic. Băiatul simţi că-i ies braţele din încheieturi.

— Ai prins unul, puştiule. (De emoţie, ridică vocea şi-şi umezi buzele crăpate.) Ai prins unul, puştiule. Stai aşa, să te ajut…

— Nu!

Boggs scoase afară aproximativ un metru din fir, înfăşurându-l în jurul încheieturii:

— Nu, este al meu!

Captura era mare şi puternică, nu avea nevoie să iasă la suprafaţă pentru a se zbate. Însă băiatul îşi propti picioarele butucănoase sub un bolovan, îşi încordă spinarea şi începu să scurteze firul puţin câte puţin. Mai avea încă doi metri de scos,

dar nu vedea aproape nimic din cauza petelor negre care îi dansau prin faţa ochilor. Deodată, bătrânul icni surprins şi se cără în grabă de lângă el. Boggs mai avea câţiva centimetri până să scoată prada din apă, însă descoperi că firul rămas i se încolăceşte în jurul ambelor antebraţe.

O formă întunecată sparse suprafaţa apei, se întinse spre el şi-l prinse puternic de glezne. "Captura" era un om.

— Ai prins peştele cel mare, băiete! râse omul răsărit din apă. Arată-mi permisul.

— Eşti... eşti?...

— Dacă sunt gardian? (Îl trase pe Boggs din ce în ce mai aproape de el, zdrelindu-i fesele descărnate pe pietre.) Da, ai ghicit. Hai, îmi arăţi permisul?

Gardianul îl trase pe băiat până ajunseră să se privească în ochi. Boggs reuşi să distingă muştiucul dispozitivului de aprovizionare cu oxigen şi şuviţe de păr negru lipte de fruntea bombată.

— Înţeleg că n-ai permis. (Îl prinse pe Boggs de umeri şi începu să-l zgâlţâie. Oasele tânărului zdrăngăniră ca cele ale unui schelet.) Ai sau n-ai?

— Nu, nu... eu...

— Furi mâncarea de la gura oamenilor, aşa-i? Crezi că ai dreptul să hotărăşti cine să trăiască şi cine nu? Doar Directorul are acest drept. Ei bine, hai să-ţi arăt pe unde se plimbă peştii cei mari.

Acestea fiind zise, gardianul îşi aşeză muştiucul între buze, prinse încheieturile băiatului şi se rostogoli cu el în apă.

Boggs tuşi o dată, gâdilat de lichidul sărat care îi intrase în nas, îşi simţi plămânii invadaţi, apoi intră în chinurile morţii prin sufocare. Nu mai vedea decât lumina de deasupra şi bulele de aer ce îi ieşeau din gură şi se ridicau într-acolo, ca o tulpină tânjind să atingă floarea.

Cu sabia înţelepciunii ucide îndoiala din inima ta, căci e născută din ignoranţă. Armonizează-te cu întregul, fii una cu el, şi înalţă-te, războinicule, înalţă-te.

— *Conversaţii zavatane cu Avata,* înţeleptul Queets

Twisp

TWISP ŞI MOISE adunară în boccele sporii celor două aerostate eliberate şi urcară din nou pantele spre mânăstire. În ultima vreme, înţeleptul petrecuse destul de puţin timp în compania călugărilor, însă aceştia nu erau oameni suspicioşi şi se obişnuiseră cu venirile şi plecările sale. Puţini dintre ei ştiau că Twisp se alăturase Fantomelor; dar chiar dacă ar fi ştiut şi alţii, cu siguranţă că nu l-ar fi dezaprobat.

Experienţa îi spunea că măcelul din vale nu va ajunge până la ei. Îşi dădu mantia pe spate şi, suflecându-şi mânecile, se lăsă inundat de razele sorilor. Măcar în aceste câteva ore, vroia să se bucure de natură, să uite codurile, şi mesajele, şi celelalte aspecte secrete ale vieţii sale. Poate chiar azi va fi pus să ia o decizie crucială sau să rostească ordinul care va aduce schimbarea situaţiei pe Pandora. Până atunci însă, dorea să simtă căldura solară şi mângâierea delicată a adierilor ce veneau dinspre vârful muntelui.

Operaţia de strângere a sporilor fusese destul de anevoioasă. Transpiraseră, şi pulberea fină li se lipise de pielea fierbinte. Sufletul lui Avata, legat de praful albăstrui, îi pătrunse prin pori. Trupul lui Twisp înainta pe cărare fără a lua în seamă felul în care mintea alerga prin magistralgele trecutului.

Cel care stăpâneşte prezentul, stăpâneşte viitorul, îi spuse 0 voce pe care nu o auzi decât cu mintea. *Iar cel care stăpâneşte trecutul, de asemenea stăpâneşte viitorul.*

Era o frază citită în cronici, însă o mai auzise şi înainte, rostită de gura invizibilă a algelor.

Avata stăpâneşte trecutul, gândi el. *Cunoaşte drumul parcurs de omenire, ne cunoaşte istoria genetică. Cu ajutorul său ne putem îndrepta spre un viitor minunat.*

Îşi privea paşii aşezându-se automat, pe rând, unul în faţa celuilalt. Trecu peste pietre ascuţite, ocoli o Aripă Plată, şi făcu toate acestea fără implicarea a ceea ce majoritatea oamenilor numeau "minte". Se simţea ca o fiinţă care privea o altă fiinţă, dar din interior.

Distracţie ieftină, zâmbi el.

În spate, Moise îngâna un cântecel pe care Twisp nu-l mai auzise. Oare pe ce meleaguri călătorea mintea tânărului

călugăr, de aducea o asemenea melodie? Avea prea mult respect pentru reveria celuilalt pentru a-l întrerupe cu o asemenea întrebare insignifiantă.

Fiecare contact cu algele sau cu sporii îl purtase pe Twisp din ce în ce mai adânc în detaliile omenirii şi în propriul său trecut într-adevăr, pierderea fiinţei iubite continua să-l doară, chiar dacă era retrăită după mulţi ani, în memorie. Majoritatea amintirilor i se păreau plăcute, ca aceea în care supsese pentru prima oară de la sânul mamei, simţind gustul dulce al laptelui, vocea drăgăstoasă, şi inima ei care bătea precum valurile în ţărmul Insulei.

Algele îl duseseră de două ori mai departe decât atât, în trecutul strămoşilor săi, în chiar neantul din care luase naştere omenirea. Aceste călătorii erau pentru Twisp mai mult decât o simplă lecţie de istorie. Dobândise înţelepciune, inspiraţie, şi o detaşare de acţiunile meschine ale celor de teapa lui Flattery. Iată motivul pentru care Directorul descurajase, şi în final interzisese, ritualul algelor.

"Vreţi ca odraslele voastre să vă afle cele mai intime secrete, dorinţe şi visuri?" întreba el.

Însă Twisp descoperise în aceste vorbe nu faptul că algele ar fi periculoase, ci că paranoia lui Flattery atingea culmi de nebănuit.

Directorul izbutise să-i convingă pe majoritatea pandoranilor — mai ales pe cei ce depindeau de el — să renunţe la ritual. Descoperirea unei neurotoxine produse de alge îi făcu pe oameni şi mai prudenţi, iar antidotul creat de Flattery câştigă o mare popularitate, întrucât contactul cu algele era practic inevitabil în majoritatea meseriilor tradiţionale.

Ar putea fi un placebo, îşi spuse Twisp. *Mintea oamenilor păţeşte ceea ce ei îşi închipuie că va păţi.*

Ritualul pandoran în care morţii erau încredinţaţi algelor fusese abandonat cu desăvârşire. Acum cadavrele treceau prin procesul incinerării, iar amintirile lor pluteau în voia vântului, alături de fumul şi cenuşa rezultate. Flattery aprecia acest lucru, susţinând că astfel se păstrează igiena mediului.

"Trupurile descompuse sunt aduse de valuri la ţărm", spunea el. "După ce că avem plaje înguste, trebuie să mai suportăm şi duhoarea morţilor?"

Twisp scutură din cap pentru a şi-l alunga din minte pe

Flattery, împreună cu vocea lui nazală şi comportamentul arogant. Îşi dorea ca reveria adusă de spori să îl poarte într-o cu totul altă direcţie. Îşi propuse să călătorească dus de curenţii istoriei îndepărtate, pentru a descoperi cum să înlăture foamea şi celelalte probleme aduse de Director.

— Dintotdeauna oamenii şi-au înrobit semenii, rosti el ca pentru sine. O galaxie nouă nu presupune neapărat o soluţie nouă.

Cum scăpaseră oamenii din trecut de lanţul sufocant al foamei?

Prin moarte, îi spuse vocea din minte. *Cel suferind era eliberat de propria moarte, sau de moartea celui care îl asuprea.*

Înţeleptul îşi dorea ca pandoranii să găsească o soluţie mai bună. Metodele lui Flattery erau: înfometarea, crimele, învrăjbirea între fraţi. Twisp spera ca sporii să lumineze o altă cale, care să-i îndepărteze pe toţi de Flattery, nu să-i ducă pe urmele lui.

Ce rost are să ajung ca el? De ce să înlocuim un asasin înalt cu altul care are braţe lungi?

Între timp, el şi cu Moise îşi depuseră boccelele la picioarele călugărilor din Clanul Aerostatului. Nu simţea nevoia de a participa la ritual, pentru că era purtat deja pe valurile amintirilor aduse de alge. Mintea sa dorea sa se detaşeze de susurul vocilor din jur.

Călugării murmurau rugăciuni şi pregăteau sporii. Înţeleptul rosti o scuză şi plecă singur spre pajiştea sa preferată. În urma sa, înţelepţii treceau prin faţa unui şir de zavatani îngenuncheaţi şi puneau pe limba fiecăruia câte un vârf de linguriţă din preţiosul praf albastru. Ritualul era însoţit de bătaia tobelor şi diverse imnuri: cântece ale celor de pe Pământ, ale Navigatorilor, ale străbunilor care plutiseră secole de-a rândul pe oceanul necruţător al Pandorei. În momentul în care sporii împrăştiaţi de aerostate îşi făceau efectul, aspiranţii reuşeau să comunice cu morţii. Călătoreau înapoi în timp, descoperind amintiri de mult uitate. Unii dintre ei revedeau viaţa părinţilor sau a bunicilor; doar unul sau doi aveau norocul să se conecteze la memoria cosmică a omenirii, şi aceştia erau după aceea întrebaţi despre calea spre desăvârşirea fiinţei.

Înţeleptul lăsă răpăitul tobelor să-i reamintească de momentul în care fusese martor la trezirea noilor alge. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă pusese piciorul pe primul petic de uscat

răsărit din ocean. În acea zi, Twisp şi prietenii săi învinseseră gherila lui Gallow şi împiedicaseră izbucnirea unui război civil. În acea zi, celulele de hibernare căzuseră de pe orbită în ocean, aducându-i pe Flattery.

Totul se petrecuse pe vârful unui munte care astăzi purta numele de "Muntele lui Avata", în onoarea rolului jucat de alge în salvarea societăţii pandorane. Atunci, Twisp crezuse că îşi va găsi sfârşitul în mâinile lui Gallow, Tritonul care conducea gherila. Algele îi proiectaseră în minte imaginea unui dulgher bărbos pe nume Noe. Noe era orb, şi-l confundase pe fostul pescar cu nepotul sau, Abimael; îi oferise o prăjitură dulce, al cărui gust Twisp nu îl uitase nici până azi.

"Mergi şi citeşte istoria", îl îndemnase Noe.

Mai târziu, Twisp se conformase. Noe şi acea zi însorită petrecută pe Munte îi rămaseră pentru totdeauna în suflet, ca o amintire strălucitoare şi caldă.

"Arca noastră cea nouă a ajuns la ţărm şi va rămâne aici de-a pururi", rostise dulgherul. "Oamenii vor ieşi din ocean şi vor prinde rădăcini pe uscat,"

De atunci, înţeleptul evitase contactul cu algele, considerând că era de datoria pandoranilor să rezolve problemele Pandorei, şi de datoria sa să şi le rezolve pe ale sale. Însă Directorul se amestecase în existenţa oamenilor, iar Twisp descoperise ca nu se poate detaşa de viaţa amărâtă şi de durerile semenilor săi.

Studiase cu râvnă, citise în detaliu cronicile şi, ca orice Insular, dăduse ajutor şi adăpost celor înfometaţi. O dată cu răspândirea foametei, casa lui Twisp se transformase în două case, apoi în trei, apoi într-o întreagă aşezare. Conflictele avute cu Directorul îi determinaseră să plece spre vârful muntelui şi să cultive, în secret, zonele aride de acolo. Astăzi, pe aripile visului declanşat de spori, Twisp începea să înţeleagă complexitatea şi forţa lucrării sale.

Din lumea lui Noe veni spre el o voce pe care nu se aştep-tase să o audă vreodată, nici măcar în reverie.

— Alungă foamea cu hrană, auzi el. Alungă întunericul cu lumină. Alungă iluzia cu iluminarea.

Era o voce slabă, ca o şoaptă.

— Abimael, rosti înţeleptul. În sfârşit, ai sosit. Cum de m-ai găsit?

— După aroma prăjiturii, răspunse Abimael. Şi după căldura

inimii tale generoase.

Twisp se rostogoli prin magistralgele minţii sale, pierzându-l pe Abimael. Fu întâmpinat de frunzele şi tentaculele algelor de la periferie, apoi pătrunse în mijlocul unui pâlc.

Aerostatul trebuie să se fi născut într-un pâlc trecut cu mult de perioada maturităţii, gândi el. *E o adevărată minune că a reuşit să scape de ferăstraiele lui Flattery.*

— Nu e o minune, înţeleptele, ci o iluzie.

Vocea pe care o auzise nu venea din interior. Îl recunoscu pe Moise, se întoarse încet spre el, şi de-abia atunci simţi mâna tânărului aşezată pe braţul său.

— Şi tu călătoreşti printre alge, frate?

— Da.

Moise nu îşi mişcase nici un moment buzele. Pupilele i se contractau şi dilatau spasmodic, iar Twisp era conştient că şi ale sale făceau la fel. Mai demult, după ce inhalase o porţie de spori albaştri, se privise într-o oglindă, prăbuşindu-se în locuri pe care prefera să nu şi le amintească.

— Mi le amintesc..., începu tânărul.

Twisp îl întrerupse, acordând atenţie doar comentariului referitor la iluzie. Şi el vorbea fără a-şi mişca buzele:

— Ai pomenit cuvântul "iluzie". Ce ţi-au spus algele despre iluzie?

— Că este un limbaj pe care acest aerostat l-a învăţat în timp ce se maturiza. A învăţat să răspândească iluzia ca pe o hologramă, înţeleptule, dacă urmăreşti tulpina acestui gând până la rădăcină, vei cunoaşte puterea iluziei.

Deodată, Twisp se cufundă în profunzimile propriei minţi. *Nu, nu în mintea mea,* îşi aminti el. *În mintea lui Avata.*

— Într-adevăr, acesta e drumul, îl dezmierdă o voce blândă.

Fostul pescar se detaşă de trup, se ridică spre înălţimi, privi în urmă fără nici o urmă de curiozitate, şi apoi se avântă spre neant.

Ce este iluzie, ce este real? întrebă el.

— Ce este harta? răspunse vocea. Este iluzia, sau realitatea?

Şi una, şi alta, gândi Twisp. *Este reală — pentru că poate fi pipăită — şi, în acelaşi timp, o iluzie, un simbol, o reprezentare. Harta nu este totuna cu teritoriul pe care-l înfăţişează.*

— Tu, pescarule, dacă vrei să construieşti o barcă, ce faci mai întâi?

Desenez un proiect.

— Proiectul nu este barca, dar este real. Este un proiect real. Dar după aceea, ce faci?

Pe valurile minţii sale începură să navigheze amintirile tuturor bărcilor pe care le construise, şi la bordul cărora pescuise.

După aceea...

Încercă să se concentreze, să-şi dea seama încotro vroia să-l îndrepte Avata.

— Nu te gândi la asta, îl mustră vocea. Ce faci după ce desenezi proiectul?

Construiesc un model.

— Într-adevăr. Dar nici modelul nu este barca propriu-zisă. Este un model, o iluzie, un simbol; cu toate acestea, este real. Dacă ai vrea ca un om să trăiască într-un anume fel, cum ar trebui să procedezi?

Să-i ofer un model? Să-i arăt cum să se comporte?

— Ar fi posibil.

Să-i arăt harta vieţii sale?

— Ar fi posibil.

Urmă un moment de tăcere, în care Twisp auzi clar freamătul oceanului.

— Dar harta şi modelul au o limită fundamentală. Care este această limită?

Înţeleptul îşi simţi mintea gata-gata să explodeze. Avata dorea să-l înveţe ceva, ceva extrem de important. Dacă ar putea înţelege...

Dimensiunea!

Fie că-şi dăduse intuitiv seama, fie că răspunsul îi fusese sugerat de alge, efectul fu acelaşi.

Dimensiunea! Modelul nu te învaţă, pentru că nu poţi trăi în el. Reprezintă o limitare!

Simţi o imensă uşurare în suflet.

— Într-adevăr, prietene Twisp. Dar dacă poţi construi o iluzie nelimitată ca şi viaţa reală, poţi învăţa de la ea, nu?

Fără veste, se trezi aruncat înapoi în vârtejul amintirilor şi văzu vechea Pandora prin ochii unui strămoş de-al său care luptase în Războiul Clonilor. Zări imensitatea Navei acoperind cerul şi auzi mesajul acela final răsunându-i în minte: "Tu eşti Sfântul Vid. Uimeşte-Mă!" Vocea Navei nu avea monotonia electronică la care se aşteptase; fusese plăcută, chiar veselă.

Semăna foarte mult cu vocea lui Avata. Umbra dispăru încetul cu încetul şi cei doi sori îşi făcură din nou apariţia.

— Nava a scăpat de povara noastră şi a pornit spre Sfântul Vid, murmură el. Pentru a trăi la întregul nostru potenţial, trebuie să învăţăm cum să ne eliberăm de noi înşine.

Mai exista un detaliu care îl deranja. Nu-şi dădu seama dacă vorbise cu voce tare sau nu, însă Moise îl auzise, cu siguranţă:

— Trebuie să învăţăm a răspândi iluzia ca pe o vrajă. Pentru a captura duşmanul fără a-i face rău este nevoie de o iluzie foarte complexă şi delicată.

Undeva în minte i se păru că aude pe cineva aprobându-l decizia.

Noi, Insularii, înţelegem curenţii şi starea de plutire, înţelegem că vremurile se schimbă, ca şi condiţiile atmosferice. Deci, considerăm că e normal să ne schimbăm şi noi.

— Ward Keel, *Jurnale apocrife*

MAI AVEAU O ORĂ până la difuzarea emisiunii de ştiri, însă Beatriz era sigură că tehnicienii lui Brood nu vor izbuti să pună totul la punct, pentru că se confruntau cu o problemă de transmisie. Deşi nu vroiau să discute cu Beatriz despre acest lucru, reporteriţa vedea rezultatul pe ecrane. Ori de câte ori erau gata să transmită către Pandora, un indicator le spunea că ceva le bruia semnalul. Cineva părea să-i corecteze pe editori. Foarte bine! Leon îi comunicase că scurtul reportaj asupra Nucleului Mental Organic oricum nu avea să fie trimis spre sol, pentru aprobare.

Îşi aminti de un incident petrecut cu câţiva ani în urmă, când Controlul Curenţilor se afla încă în adâncuri, într-o clădire tritoniană. Înregistrau una dintre "orele spirituale" ale lui Flattery, o mică discuţie cu cetăţeni ai Pandorei realizată, evident, în scop propagandistic. Până în momentul difuzării, totul decursese perfect.

S-a considerat că algele au intervenit, au bruiat semnalele, au şters rolele...

La gândul acesta, i se zbârli părul de pe ceafă. Îşi aminti cum, în final, se treziseră cu role modificate, cu sincronizările date peste cap, cu imagini aiurea şi comentarii care îl făceau pe Flattery să arate ca un nebun. Paradoxal, rezultatul se apropia destul de mult de realitate.

Mack şi cu mine am introdus foarte multe fibre de alge în acest sistem.

Orice întârziere îi convenea de minune. Avea nevoie de timp pentru a se gândi ce să spună în momentul intrării în emisie. Trebuia să transmită ceva ce nu apărea în scenariu, însă fără a pune în pericol viaţa ei sau a celorlalţi. Brood îi va permite doar o apariţie simbolică în faţa camerelor. În acele câteva clipe, Beatriz trebuia să rostească ceva care să dea un imbold populaţiei. Majoritatea pandoranilor, chiar şi săracii, aveau radio, şi dorea ca mesajul să ajungă până acolo. Simţea că algele trecuseră de partea ei, şi spera ca aceasta să nu fie o simplă senzaţie născută din isterie.

Dacă este vorba de o revoluţie, cine a pregătit-o? se întrebă.

Trecu în revistă suspecţii: oricare dintre cei care deţineau acţiuni la "Comerţul Tritonian", Fantomele, Insularii deportaţi, Brood — care acţiona, probabil, la ordinele vreunui şef din Securitatea Vashonului...

Sau zavatanii, îşi spuse, deşi ştia că nu aşa ar fi procedat ei. Reacţia lor în momentele de frământare politică era să se refugieze în labirinturile subterane sau în vârful muntelui.

Brood este un oportunist. Crimele de la Staţia de Lansare au fost o cumplită eroare, dar acum încearcă să profite de pe urma lor. Dacă e vorba de o lovitură bine organizată, va aştepta şi va trece de partea învingătorului.

Îşi dădu seama că Flattery se bucura de foarte puţini aliaţi şi de nici un prieten. Toţi aveau motive să-l urască. Când planeta se pornise împotriva populaţiei umane, apăruse în postură de salvator. Apoi se pornise *el* împotriva oamenilor.

,,Eu sunt PP-ul vostru", le comunicase. "Pot reconstrui lumea şi vă pot salva pe toţi. Copiii voştri nu merită oare o viaţă mai bună?"

De ce l-au crezut?

Experienţa de reporter o făcu să găsească repede răspunsul. Directorul apărea zilnic la Holoviziune, fie personal, fie într-o serie de emisiuni pe care Beatriz nu o considerase, până acum,

propagandistică. Realizase şi ea câteva emisiuni de acest gen, din care cele mai importante erau optimistele reportaje despre Proiectul *Nava Neantului.* Oamenii îl credeau pe Director pentru că acesta nu le dădea răgaz să gândească altfel.

Flattery devenise cel mai teribil demon într-o lume plină de demoni, deşi era om. Mai rău, se putea spune despre el că reprezenta *standardul* uman, pentru că nu suferise modificări genetice, iar genomul său nu includea gene de alge. Beatriz ştia acum că *pandoranii* îl urcaseră pe Director acolo unde se afla el acum.

Se amuză — deşi condiţia de prizonieră nu se prea potrivea cu această stare — la gândul că oamenii căpitanului erau incapabili să trimită semnale curate spre planetă. La urma urmelor, s-ar putea ca Brood să aibă mare nevoie de ea.

Dacă realizez emisiunea după scenariul lui, înseamnă că-i dau din nou o mână de ajutor lui Flattery.

Îşi dădea seama ce anume făcuse pentru Director. Nu-l ajutase deloc să salveze o lume aflată în derută geologică şi socială. Nu-l ajutase să le facă un rost Insularilor fără casă, ale căror oraşe organice se zdrobiseră de stâncile noilor continente, şi nici să protejeze aşezările subacvatice tritoniene care se rupseseră ca nişte biscuiţi în recentele frământări ale scoarţei.

Îl ajut să scape. Nu a construit "Conserva" pentru a explora stele din apropiere. A construit-o ca să scape de aici. Este barca lui de salvare.

Înjură printre dinţi şi lovi cu pumnul în consola din faţa sa, dar încet... încet... S-ar putea ca în curând să-i fie de folos. Imaginea reflectată de ecranul negru era a unei femei pe care n-o recunoştea. Părul semăna, într-adevăr, cu al ei: negru, aspru şi tuns scurt. Dar ochii holbaţi, pleoapele congestionate şi pata întunecată în care se scăldau o înspăimântară. Nasul i se înroşise, iar pielea era neobişnuit de palidă pentru o persoană cu tenul ei închis. Instinctiv, se aplecă asupra microfonului, vrând să o cheme pe Nefertiti. Apoi încremeni. Nefertiti nu-i va mai peria niciodată părul, nu-i va mai şopti la ureche, în timpul numărătoarei inverse: "Eşti fantastică, Beatriz. Fă-i să-ţi cadă la picioare!"

Cuprinsă de durere şi disperare, lovi din nou consola. Leon privi spre ea, dar se reîntoarse la preocuparea lui: aceea de a rezolva problemele de transmisie. Atât el cât şi camarazii săi nu

erau obişnuiţi cu imponderabilitatea şi fiecare mişcare pe care erau obligaţi să o facă îi enerva la culme.

Beatriz era sigură că dacă va respecta scenariul îl va ajuta şi pe Brood, iar aşa ceva i se părea de-a dreptul inadmisibil. Bine măcar că nu trebuia să-i suporte prezenţa; căpitanul supra-veghea instalarea Nucleului Mental Organic în cripta de la bor-dul Navei Neantului. Dar dacă Leon nu va elimina perturbaţiile canalului de transmisie, Brood se va întoarce cu o falcă-n cer şi una-n pământ, şi cine ştie ce atrocităţi va mai comite.

Micuţul Macintosh era un om perfect normal, un clon cu ochi albaştri, iar Beatriz era o Insulară *aproape* normală. Ultimele generaţii de Insulari scăpaseră de stigmatul mutaţiilor; deşi mai scunzi şi cu tenul mai închis la culoare, păreau la fel de normali ca şi Flattery sau Mack. Nu cu mult timp în urmă, înfăţişarea influenţa decisiv viaţa oricărui pandoran.

Flattery nu este normal, gândi ea. *Mintea lui este o mutaţie, o aberaţie. Oamenii n-ar trebui să-şi zdrobească semenii.*

Cunoştea cum evoluase sclavia pe Pământ. Membri ai pro-priei sale familii suferiseră de pe urma înrobirii genetice practi-cată de Jesus Lewis. Iar Ben avea dreptate când îl acuza pe Director că-i transformase pe pandorani — Insulari şi Tritoni deo-potrivă — în sclavi, şi că înrobirea se accentua pe măsură ce oamenii sufereau mai mult de foame.

Ultimii douăzeci şi cinci de ani aduseseră un şir neîntrerupt de dezastre: fundul oceanului se fracturase în lungul unei linii cultivată cu alge, formând prima fâşie de uscat. Îi urmaseră multe alte fracturi asemănătoare, toate de-a lungul giganticelor rădăcini ale pâlcurilor de alge. Cutremurele distruseseră zeci de oraşe tritoniene şi determinaseră scufundarea sau eşuarea la ţărm a majorităţii Insulelor organice. Refugiaţii se aglomeraseră cu miile pe coastele continentelor, obligaţi să supravieţuiască din nou pe pământul ferm, după ce timp de trei sute de ani trăiseră pe sau sub suprafaţa oceanului. Flattery nu le uşurase viaţa. Dimpotrivă.

"Planeta asta încearcă să ne extermine", îi spusese Mack la prima discuţie pe care o avuseseră. "Nu e cazul să-i dăm chiar noi o mână de ajutor."

Însă Mack nu întreprinsese nimic împotriva Directorului. Orele de veghe şi chiar cele de somn şi le pusese în slujba perfecţionării unui complex orbital care să le fie tuturor o tram-

bulină spre stele. Ajunsese la conducerea Controlului Curenţilor şi rămăsese singurul expert care ar fi putut desluşi comportamentul misterios al algelor. Întotdeauna avea grijă să-şi definească priorităţile.

"Avem nevoie de Controlul Curenţilor", spusese el. "Algele sunt fascinante, însă realitatea ne obligă să asigurăm securitatea transporturilor; altfel, oamenii vor muri. Impunerea unui control asupra algelor grăbeşte realizarea acestui Proiect, aduce un confort în viaţa oamenilorişi garantează rezultatele."

Aşa vorbise atunci când inventase Generatorul de Grile. Aparatul anula supremaţia complexului tritonian care adăpostea Controlul Curenţilor şi oferea posibilitatea ca sistemul de grile să fie supravegheat de pe orbită. Complexul subacvatic suferise avarii importante, dar păstrase destule echipamente şi încă mai instala grile. Cu ajutorul GG-ului, se puteau controla toate magistralgele din emisfera cea mai bogată a Pandorei.

Cu doi ani în urmă, la inaugurarea Generatorului de Grile, reporteriţa se aflase alături de Macintosh. Deşi fusese corespondentul oficial al Holoviziunii la acel eveniment, Beatriz prefera să creadă că venise acolo invitată de Mack. Ochii lui albaştri căpătaseră atunci o strălucire deosebită. Purtaseră discuţii lungi, plutind pe coridoarele Staţiei Orbitale şi lăsându-se prinşi în fileurile de siguranţă. Ceea ce începuse ca o nevinovată atingere involuntară a mâinilor se transformase într-o profundă şi matură relaţie sentimentală.

Sper ca dragostea noastră să aibă o şansă, gândi ea, şi oftă pentru a alunga lacrimile.

Clipirea becului roşu de deasupra uşii o luă prin surprindere. În studiouri nu se montau sonerii la intrare, întrucât puteau produce situaţii penibile în momentul unor înregistrări; deci, se optase pentru avertizarea luminoasă.

Cineva vrea să intre.

Zărind teama înflorind cu petale albe pe faţa lui Leon, Beatriz îşi dădu seama că cel ce se afla de partea cealaltă a uşii nu făcea parte din echipa lui Brood.

Este Mack, speră ea. *El trebuie să fie!*

— Nu te mişca de-aici! porunci Leon. (Îşi desfăcu legăturile şi îndreptă ameninţător degetul spre ea.) Mă ocup eu de el. Peste câteva clipe vei avea textul pe monitor. Replicile sunt standard. Eu voi fi regizorul emisiei, iar tu îmi vei respecta instrucţiunile cu

cea mai mare grijă.

Pluti către uşă, îşi puse căştile pe urechi şi activă sistemul de intercomunicaţie.

— Facem înregistrări, anunţă el. Nimeni nu are permisiunea să intre, cu excepţia personalului de specialitate.

Beatriz îşi ţinu răsuflarea. Deşi încuia uşa atunci când înregistra sau transmitea în direct, Holoviziunea încurajase întotdeauna existenţa unui mic grup de spectatori. Mulţi dintre muncitorii de la bordul complexului orbital îşi petreceau timpul liber privind activitatea echipelor de tehnicieni, reporteri şi regizori. Niciodată nu li se interzisese accesul.

— Sunt Spud Soleus. (Vocea ascuţită răsună şi în căştile reporteriţei, smulgându-i un zâmbet de pe buze.) Controlul Curenţilor. Avem o urgenţă acolo, iar dr. Macintosh are nevoie să discute imediat cu Beatriz Tatoosh.

Beatriz simţi un val de emoţie cuprinzându-i pieptul şi sângele năvălindu-i în obraji. Palmele continuau să-i transpire abundent.

— Are de transmis o emisiune în direct. Anunţă-i pe dr. Macintosh ca va trebui să aştepte.

— Imposibil. Linia noastră de transmisie nu mai funcţionează normal şi o mare porţiune din grilă este inoperantă.

— Am primit ordine stricte, spuse Leon. (începea să fie nesigur pe sine.) Poate că după emisiune...

— Dr. Macintosh este comandantul Staţiei Orbitale, insistă Soleus. A primit ordin direct de la Flattery să restabilească grila. *Acum.* Avem nevoie de linia voastră pentru a putea transmite semnalele, şi de experienţa lui Beatriz Tatoosh. Ţine cont că releele de putere se află în Controlul Curenţilor şi vă putem întrerupe toate legăturile.

— Aşteaptă o clipă, rosti Leon, încercând să-şi potolească panica din voce. Să văd ce pot face.

Decuplă intercomul şi-şi lipi fruntea de perete.

— La naiba! (Izbi plastoţelul rece cu fruntea. Trupul său dădu să plutească înapoi, spre console, însă fu reţinut de căştile puse pe urechi.) La naiba!

Bravo! gândi Beatriz. Spud îl minţise pe Leon cu privire la relee. Majoritatea — dar nu şi cele ale studioului — se aflau în Controlul Curenţilor, într-adevăr. Nimeni nu ştia mai bine decât ea, pentru că participase împreună cu Mack la amenajarea aces-

tui spaţiu. Dar Leon nu-şi putea da seama şi, în plus, avea şi alte probleme pe cap. Nu îndrăznea să ia nici o decizie fără acordul căpitanului, dar nu putea lua legătura cu el fără să alerteze întreaga Staţie Orbitală.

Îşi şterse palmele umede de pantaloni, şi inima începu să-i bată sălbatic în piept. În ciuda pericolului, savura dilema lui Leon.

Vedea-l-aş zvârcolindu-se în chinuri!

Leon apăsă butonul intercomului.

— Nimeni nu intră aici până nu...

— Putem transmite prin linia voastră fără nici o problemă, îl ameninţă Spud. Nici măcar n-avem nevoie de voi. Dr. Macintosh este şeful aici şi a spus că...

Leon lovi butonul, decuplă casca şi se repezi spre bancul său de montaj. Nu izbuti să controleze mişcarea şi dădu peste ceilalţi doi tehnicieni, busculându-i. Pierdură câteva clipe bune până să descurce firele încâlcite. Îşi spuseră cuvinte grele, dar în şoaptă.

Beatriz pluti repede către uşă, porni sistemul de intercomunicaţii, apoi conectă casca şi o lăsă liberă să plutească. Tehnicienii nu o văzură: acţiunea ei durase mai puţin de patru secunde.

Instalată din nou la consolă, deschise propriul său canal de intercomunicaţii şi formă numărul lui Mack. Becurile de avertizare aveau să clipească pe toate consolele. După cum se aştepta, Leon apăru imediat în faţa ei, cu nasul roşu de furie.

— Ţi-am spus să stai liniştită! lătră el.

Nu mai semăna deloc cu individul liniştit de acum câteva momente. Devenise un ofiţer de securitate aflat într-o situaţie dificilă.

— Te-aş pocni imediat peste bot, dacă n-am avea nevoie de mutra ta drăgălaşă. Dar ţine cont că *există* şi o emisiune de rezervă, în caz că nu vrei să cooperezi. Mai fă o singură prostie şi ai să ieşi imediat prin supapa de evacuare a navetei! Ai înţeles?

Beatriz îşi reprimă zâmbetul. Fraierul o ameninţase! Cuvintele lui ar fi rămas neauzite dacă ea n-ar fi pornit sistemul de intercomunicaţii şi dacă n-ar fi plasat căştile la doi paşi de consola sa. Izbuti, fără mari eforturi, să mimeze teroarea care o cuprinsese de multe ori în aceste ultime ore.

— Am să fac aşa cum spui, rosti ea cu voce tare. (Dar nu *prea* tare, ca să nu trezească bănuieli.) Nu vreau să mor, ca ceilalţi. Am să fac aşa cum spui.

Leon porni spre tovarăşii săi, dar înainte să ajungă la ei se auzi alarma generală: patru semnale lungi, stridente, emise prin sirena din plafon.

Deşi speriată de zgomot, reporteriţa exulta. Recunoscuse imediat ce însemnau cele patru semnale, deoarece participase de câteva ori la exerciţiile de pregătire: "Incendiu generalizat în sectorul Controlului Curenţilor." Acest sector includea şi studioul Holoviziunii.

În timp ce Leon şi ceilalţi se frământau ca bezmeticii, între-bându-se unul pe celălalt: "Ce naiba se-ntâmplă?" Beatriz şopti încet, neauzit: "Spud, te iubesc."

Puterea, ca orice altă fiinţă, va face totul pentru a-şi menţine existenţa.

— Ward Keel, *Jurnale apocrife*

PRIMUL LUCRU PE CARE-L VĂZU RICO atunci când intră în bucătărie fu silueta nemişcată a Cristei Galii zăcând cu ochii deschişi în scaunul de lângă hublou. Strălucirea verde a pupilelor ei pulsa într-un fel cu totul neobişnuit, şi Rico îşi dădu seama că ceea ce vedea ea ţinea de o altă lume. Primul său impuls fu să fugă şi să închidă uşa în urmă, dar izbuti să se stăpânească.

Ben stătea întins pe podea, lângă Crista. O ţinea strâns de gleznă şi dădea din picioare precum un copil prins în capcana unui vis urât. Şi Rico, la rândul lui, avea impresia că trăieşte un coşmar.

— Ben! strigă el dar Ben nu răspunse.

Se repezi spre prietenul său, descoperind că şi ochii acestuia erau larg deschişi. Atât Ben cât şi Crista respirau, deşi capul fetei stătea uşor înclinat în faţă şi scotea un fel de gâlgâit la fiecare trecere a aerului. Rico îşi aminti de avertismentul Grupu-lui Operativ şi nu se atinse de ei.

— La naiba! izbucni el, căutând antidotul în buzunarul de la

piept.

Găsi o capsulă roşie, de mărimea vârfului degetului mic. La un capăt avea două ace învelite într-o membrană de plastic. Desprinse membrana şi o aruncă pe podea, atent să nu se înţepe.

— La naiba, Ben! Grupul Operativ ţi-a zis să o ţii pe fată departe de apă, pentru ca toxina să nu-şi facă efectul.

Doza de antidot, pe care sperase să nu o folosească niciodată, era calculată pentru greutatea trupului său. Cu o mişcare iute, înfipse acele în coapsa lui Ben.

— Continuă să respiri, omule! îl imploră el. Nu te opri!

Se întoarse spre Crista Galii, încercând să-şi domolească accesul de furie care îi ardea pieptul. Ştia că, de fapt, era mai mult frustrare decât furie, însă carnea sa nu cunoştea diferenţa.

Dacă l-a omorât...

Mintea opri gândul la jumătate.

Din gâtlejul fetei se auzi un geamăt stins; sunetul aproape neomenesc trimise un fior de gheaţă pe spinarea lui Rico.

— Crista? Mă auzi?

Fata reuşi să întoarcă palmele în sus, dorind să arate că era neajutorată; buzele sale se străduiau să formeze cuvintele care nu vroiau să iasă.

— Flattery...

Cuvântul era aproape de neînţeles. Crista îşi ţinea privirea îndreptată înainte şi, cu o mişcare halucinant de înceată, sfârşi cu:

— ... medicamente.

— Flattery te-a pus să înghiţi medicamente?

Ea închise pleoapele o dată.

— Ţi-a dat medicamente pentru ca atingerea ta să devină fatală? Deci nu algele sunt de vină?

Crista închise din nou pleoapele şi încuviinţă aproape imperceptibil.

Peştele Zburător se zgudui iarăşi, trimiţându-l pe Rico în partea cealaltă a bucătăriei. Apoi se înclină într-o parte, obligându-l pe Holoexpert să apuce un mâner şi să se lipească de perete. După câteva clipe, Elvira reuşi să redreseze aparatul.

Carcasa de metal a hidropterului începu să scârţâie, ca şi cum ar fi fost solicitată de o forţă deosebită.

Algele ne vor zdrobi. Au aflat că ea se află aici, împreună cu

noi!

Crista era legată aşa cum o lăsase Ben, udă de sus până jos, cu falsa sarcină zăcându-i la picioare. Rico se aruncă într-un scaun alăturat şi-şi prinse centurile de siguranţă. După o vreme totul se linişti, ca şi cum algele avuseseră un ultim spasm înainte de a se potoli definitiv.

Verifică starea lui Ben fără a-l atinge. Prietenul său respira normal, îşi recăpătase culoarea, şi arăta spre fată. Pentru Rico, acesta era un semn bun. Căută cu grijă în buzunarul de la piept al lui Ben şi scoase doza de antidot pentru Crista. Însă ea îşi flutură rapid pleoapele într-o mişcare ce părea voluntară şi ridică foarte puţin vârfurile degetelor, ca pentru a-l respinge.

Rico coborî braţul şi fluturarea încetă.

Şi dacă nu e... Gâdiliciul? Grupul Operativ îl avertizase că antidotul se putea dovedi fatal dacă era administrat inutil.

Dacă Flattery i-a modificat chimia trupului? Poate că antidotul o va ucide.

Se simţea tentat să i-l administreze oricum, după ceea ce îi făcuse prietenului său. Nimeni nu va şti, nici măcar Ben. Făcu un pas către ea şi Crista începu din nou să-şi fluture pleoapele, ridicând degetele ca pentru a-l îndepărta.

Însă Flattery se va bucura. Nimic nu i-ar face mai multă plăcere decât să poată spune lumii întregi că Sfinţia Sa Crista Galii a fost ucisă de Fantome.

Ceva ca un fulger pătrunse deodată prin hubloul din plaz, iluminându-1, făcându-l să înţeleagă ce punea Directorul la cale.

— Desigur, i se adresă el Cristei, asta e! Te-a transformat într-o fiinţă toxică pentru ca nimeni să nu stea în preajma ta. Apoi a făcut totul public şi a dat vina pe... relaţia dintre tine şi alge. Am dreptate?

Fata încuviinţă încă o dată, imperceptibil, şi coborî încet pleoapele. Părea mai calmă, mai liniştită, dar asta nu datorită toxinei.

Hidropterul începu să se clatine, iar lumina soarelui pătrunse fără veste în bucătărie. În sfârşit, ajunseseră la suprafaţă. Elvira urma să iasă pentru a desfunda gurile de admisie. Crista avea obrazul brăzdat de lacrimi şi, la fiecare clătinare a aparatului, scotea un sunet înfundat. Pentru prima oară, Rico îşi dori să o mângâie, să o liniştească. Începea să-şi dea seama cum se folosise Directorul de ea şi cât de îngrozitoare trebuie să fi fost

viaţa ei în Zona de Protecţie.

Era o prizonieră misterioasă, dar a transformat-o într-un monstru.

— Ti s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva... înainte să iei medicamentele lui Flattery?

Mişcându-şi ochii, Crista făcu semn că nu.

— Şi-a închipuit probabil că toxina ne va fi fatală iar el, în postură de erou, te va putea aduce înapoi în Zonă arătând lumii cât de periculoasă eşti. (Introduse, cu grijă, flaconul în buzunarul de la piept.) Sau, dacă ţi-aş fi administrat această doză, tu ai fi murit, iar el ar fi trâmbiţat în gura mare că *Fantomele* te-au ucis. Populaţia s-ar fi ridicat imediat împotriva noastră.

Fata clipi un "da" şi Rico auzi un geamăt dinspre Ben.

— Rico, sunteţi în regulă? se auzi vocea Elvirei, prin intercom.

Ben deschise zadarnic gura ca să spună ceva, apoi se dădu bătut şi încuviinţă uşor. Crista clătină la rândul ei din cap şi izbuti un "D-d-d-aaaa".

— Antidotul a fost destul de eficient, rosti Rico spre intercom. N-aş putea spune despre ei că sunt în regulă, dar îşi revin încetul cu încetul. Deocamdată nu te poţi baza decât pe mine. Vrei să înoţi puţin printre valuri?

— Cam aşa ceva. Ar fi bine să preiei tu comenzile.

— Vin imediat.

Se asigură încă o dată că Ben şi Crista erau pe drumul cel bun şi că nu puteau păţi nimic grav în cazul în care hidropterul ar fi luat-o din nou razna.

— Am să las intercomul în funcţiune, le spuse el. Adresaţi-mi un cuvânt — sau măcar un mârâit — din când în când. Bine? Mă întorc după ce termină Elvira de desfundat gurile de admisie.

Crista ridică vârfurile degetelor şi izbuti să îngaime:

— Algele... fericite.

— Algele sunt fericite? (Îşi desfăcu braţele, cu un gest teatral, şi continuă fără a-şi mai ascunde sarcasmul.) Atunci *şi eu* sunt fericit. De unde naiba ştii?

În loc să dea din umeri, ea întoarse palmele în sus.

— Li... ber... tate, spuse, şi repetă cuvântul, mai rar: Li... ber... tate.

O privire prin plaz îi fu suficientă pentru a remarca întinderea nesfârşită de alge lenevind sub razele ambilor sori. Cu apro-

ximativ un an în urmă, Aki, soarele mai îndepărtat, începuse să pulseze. Un nor negru şi foarte mare se zărea departe, spre orizont. Din când în când, algele înălţau încet frunzele deasupra valurilor şi apoi le lăsau să cadă împrăştiind stropi.

Ca un copil în baie, îşi spuse el.

Nu văzuse niciodată algele jucându-se astfel.

— Sper că nu te înşeli. Sper din tot sufletul. Asta ne-ar uşura foarte mult situaţia, şi ar da multă bătaie de cap celor aflaţi în slujba lui Flattery.

Rezistă, cu greu, tentaţiei de a-i bate uşurel pe umăr.

— O scoatem noi la capăt, prietene, rosti către Ben.

Ieşi din bucătărie şi se aşeză în postul de comandă, continuând să vorbească în microfonul inîercomului, mai mult pentru sine decât pentru Ben.

— Nu-mi place s-o spun, dar am fost salvaţi de Controlul Curenţilor. Algele ne-au adus aici şi au vrut să rupă cabina pentru a intra. Controlul Curenţilor a încercat, probabil, să restabilească vechile magistralge, pentru că algele s-au opus semnalelor. Nu-mi dau seama dacă s-a ars vreo siguranţă sau dacă cei de pe orbită le-au eliberat cu bună intenţie. Oricum, nu contează, a fost spre binele nostru.

Îşi plimbă din nou privirea peste instrumentele de bord.

— Semnalul acela electric ne-a paradit *Navcom*-ul. În rest, totul pare perfect. Pentru mai multă siguranţă, am închis sistemul de climatizare al bucătăriei; cine ştie, poate or mai exista şi alte conducte fisurate. O să vă cam încălziţi, pentru că staţi aproape de motoare. Dar, după ce ne vom înălţa în aer, vă voi muta aici.

Termină verificarea şi îşi dădu seama că, de fapt, nu vor fi în stare să zboare cu hidropterul decât dacă Elvira avea posibilitatea să repare sistemul hidraulic care deplia suprafeţele portante.

Însă pe Ben nu-l interesează asta, deocamdată. De fapt, nici pe mine.

— Zi-mi ceva, prietene, orice!

— Rico... în regulă.

Deşi fuseseră pronunţate dureros de încet, cuvintele readuseră zâmbetul pe faţa lui Rico. Simţi, din mişcările aparatului, cum Elvira scotea algele din gurile de admisie. Încercă din nou *Navcom*-ul, dar degeaba. Sistemul era mort, în difuzoare nu se

auzea nici măcar zgomotul de fond.

— Vine furtuna, îl anunţă pe Ben, şi cred c-o să dăm de belea.

Nu-i spuse prietenului său că, neputând ridica hidropterul deasupra perturbaţiei atmosferice, vor avea *serios* de furcă. Fără *Navcom* şi înconjuraţi de alge, nici nu vroia să se gândească la necazurile ce se vor năpusti asupra lor.

Acela care ameninţă mintea sau simbolurile ei, pune în pericol însăşi matricea umanităţii.

— Ward Keel, *Jurnale apocrife*

BEN AUZISE ZGOMOTUL produs de descărcarea balastului, în timp ce mângâia, cu buzele, părul şi obrajii Cristei. Îşi aminti gustul sărat al stropilor de apă. Era vorba de o fisură în conducta de răcire prin care circula apă obţinută din ocean şi reciclată; nici un motiv de îngrijorare, mai ales că se îndreptau spre suprafaţă.

Îşi aminti că discutau şi râdeau când, deodată, partea superioară a corpului îi amorţi. Muşchii gâtului nu mai vroiau să asculte. Încercă să strige, dar buzele rămaseră nemişcate, iar din gâtlej nu ieşi nici un sunet. Crista se prăbuşi fără vlagă în scaun şi ar fi căzut la podea dacă n-ar fi ţinut-o centurile de siguranţă. În ochii ei larg deschişi se oglindea groaza, iar irişii verzi se întunecaseră într-atât, de ziceai că deveniseră albaştri.

O, nu! urlă el în sinea sa. *O, nu, au avut dreptate!*

Încercă să se ridice, cu mişcări rare, spasmodice, dar se prăbuşi peste fată. Aceasta scoase un strigăt sugrumat de disperare, dar şi ea cedă în faţa aceleiaşi paralizii care îşi înfipsese ghearele în Ben. El avea avantajul unui trup mai masiv, mai musculos, mai greu de învins.

Îndreptă mâinile spre centurile Cristei şi le simţi ca pe nişte bolovani imenşi la capătul antebraţelor. Putea să vadă şi să audă, dar orice mişcare se transforma într-un spasm incontrolabil. În cele din urmă alunecă la podea, într-o poziţie din care nu putea zări faţa fetei. Cu una dintre mâini o strângea

de gleznă, simţind că trupul ei, ca şi al lui, era scuturat de convulsii violente. Avea antidotul în buzunar, dar nu-l putea scoate de acolo şi în nici un caz nu şi-l putea administra.

Rico o să-şi închipuie că mi-am pierdut minţile, gândi el.

Rămaşi fără sprijinul *Navcom*-ului, nu mai puteau naviga în adâncuri, iar la suprafaţă vor deveni ţinte sigure. Rico va avea oricum foarte mult de furcă. Iar acum, îi căzuse şi... nebunia asta pe cap.

Elvira ne va scoate de-aici! Cine îi poate face faţă?

Gâdiliciul îi cuprinse întreg spatele, răspândindu-se prin umeri şi picioare. Era neajutorat, o grămadă de carne dominată de spasme. Se simţea trădat. Apoi, brusc, porni într-o călătorie prin mintea Cristei. Rico, bucătăria şi restul universului se proiectară ca nişte imagini pe o cortină neagră, printre gândurile şi amintirile fetei.

— Ben! strigă Rico, şi vocea lui veni ca dintr-un hău nesfârşit.

Spuse şi altceva, dar Ben nu auzi decât acul capsulei cu antidot înfigându-i-se în coapsă. Deşi Gâdiliciul i se plimba liber prin trup, simţi mâinile prietenului său întinzându-i pe podea.

Timpul flutura ca o perdea între el şi Rico. O culoare albă, strălucitoare, şi detalii din bucătărie se amestecară într-o explozie de lumină care alungă tot întunericul din mintea sa.

Acum înţelegea. În memoria Cristei se adunaseră o infinitate de amintiri umane. Multe dintre ele trecuseră în propriul său cap, atrase ca de un magnet. Îşi simţi mintea ca pe o floare ce-şi desfăcea minunatele petale sub mângâierea luminii. Dincolo, ca într-un alt plan al realităţii, distingea umbra lui Rico agitându-se încoace şi încolo.

Deşi auzea şi vedea, Ben se detaşă de trup şi acest lucru îi stârni mai mult curiozitatea decât teama. Îşi aminti de emisiunea specială pe care o realizase împreună cu Beatriz, despre oamenii care se întorceau de la graniţa morţii. Toţi descriseseră acelaşi sentiment de detaşare, aceeaşi căldură plăcută pe care o simţea şi el — cu excepţia Gâdiliciului. Declaraseră că-şi văzuseră trupurile de la o oarecare înălţime, urmăriseră eforturile medicilor de a-i readuce la viaţă, şi puteau reproduce discuţiile purtate în încăpere pe parcursul perioadei în care inima lor refuzase să mai bată. Priviseră pe monitor semnalele ce anunţau revenirea la viaţă, dar cu aceeaşi

detaşare pe care o avusese Ben atunci când se prăbuşise pe podeaua bucătăriei.

Însă el vedea acum folosind trupul şi mintea altcuiva. Mintea unui copil plutind la semiadâncime, într-o lagună, şi ridicând privirea către lumina solară. Marginile lagunei erau înconjurate de un halo; dincolo de ea, scăldată de razele sorilor, percepu silueta lui Rico. În jurul său, apărând din desişul algelor, se zbenguiau legendarii înotători.

Era Crista în copilărie. Ba nu... Ben şi Crista în copilărie.

Îşi dădu seama că Rico era îngrijorat şi ar fi vrut să-i spună: "Fii liniştit, sunt aici!", dar nu reuşi.

Fetiţa atârna de o algă şi primea hrană — bucăţele de peşte crud — de la o înotătoare bătrână care venise din adâncuri. Ben, care până atunci nu văzuse înotători, şi-i imagina ca pe nişte creaturi groteşti, alunecoase, având guri imense, priviri imbecile şi cozi de şobolan. Femela era cam de vârsta lui de-acum; branhiile desfăşurate ca un evantai îi ajungeau până la umeri şi tremurau ciudat. Nu putea — sau nu vroia — să vorbească.

De undeva, din spatele haloului, răzbătură cuvintele lui Rico:

— Am să te aşez aici ca să-ţi fie cald.

Simţi laguna îndepărtându-se, o dată cu vocea prietenului său.

— Crista încă trăieşte. Ben, nu ştiu dacă mă auzi sau nu, dar am să te scot de-acolo de unde eşti acum. Şi tu, şi fata asta blestemată, veţi fi în regulă. Rezistă, prietene, aproape am ajuns la suprafaţă. (Rico părea în pragul isteriei, gata-gata să izbucnească în lacrimi.) Rezistă, şi totul va fi bine. (Îl bătu uşor pe umăr şi dispăru.)

Ben descoperi că, dacă dorea, putea părăsi laguna. Îşi imagină un coridor deschizându-se spre el şi percepu foarte clar realitatea din bucătărie, din întregul hidropter. Între mintea sa şi a Cristei exista o punte de legătură.

Lumina orbitoare care pătrunse în încăpere şi legănarea aparatului îi dădură de înţeles că ajunseseră la suprafaţă. Se întrebă dacă nu cumva îi sunase ceasul — era pe deplin conştient şi incapabil să tragă aer în plămâni. Îşi aminti că, în ziua masacrării Insulei Guemes, el şi cu Rico fuseseră pe punctul de a se îneca. Însă acum nu lupta disperat pentru o gură de oxigen. Dimpotrivă, se abandonase destinului.

Începu să-şi pună întrebări care în mod normal l-ar fi umplut

de spaimă: muşchii respiratori îi vor fi, în cele din urmă, paralizaţi de toxină? Dar muşchii inimii? Ce păcat că Rico nu-l aşezase într-o poziţie mai favorabilă pentru respiraţie! Însă Gâdiliciul dispăru.

Antidotul îşi face efectul.

Ar fi vrut să traverseze din nou puntea spre Crista, dar se simţi tras înapoi în hidropter. Descoperi că se poate răsuci puţin, pentru a ajunge într-o poziţie mai comodă. Începea să-şi revină. Ca prin ceaţă, auzea vocea îngrijorată a lui Rico în sistemul de intercomunicaţie.

— Zi-mi ceva, prietene, orice!

Încercă să scoată un sunet prin gâtlejul uscat şi reuşi, cu greu:

— Rico... În regulă.

Percepu respiraţia Cristei, dar fata continua să zacă nemişcată.

Ce i s-a întâmplat?

— Vine furtuna şi cred c-o să dăm de belea, anunţă Rico.

Ben ar fi vrut să râdă în hohote şi să-i dea replica: "*Belea!* Atunci, explică-mi şi mie cum se numeşte situaţia în care *suntem* deja!" Dar nu izbuti să scoată decât nişte grohăieli.

Noul domnitor ajunge inevitabil să-şi nemulţumească supuşii. În acest fel, îşi face duşmani din cei pe care i-a înlăturat pentru a ajunge în frunte, dar nu-şi poate face prieteni printre cei care l-au ridicat.

— Machiavelli, *Principele*

SFIDÂND ÎNTREAGA LUME, Directorul renunţă la siguranţa oferită de buncărul său şi ieşi să facă o plimbare la suprafaţă. Nevi şi Zentz plecaseră în misiune, rebelii cădeau seceraţi de trupele sale, iar Crista Galii avea să aducă un sac de necazuri pe capul Fantomelor. Zâmbi larg şi îşi întoarse faţa către soare. Îi plăceau cerul liber şi adierea vântului... cât de departe era acum de susurul imperturbabil din sistemul de climatizare al Bazei Lunare! Momentul ploii de după-amiază se apropia cu paşi

repezi. Toţi cei care fuseseră crescuţi în sterilitatea Bazei Lunare şi apucaseră să supravieţuiască desigilării celulelor de hibernare ştiau să aprecieze frumuseţile naturii.

Se sprijini de un parapet şi privi în vale, dincolo de Zona de Protecţie, spre satul năruit şi acoperit de fum negru. Flattery purta cea mai roşie jachetă a sa, astfel încât vermina să-l poată vedea de departe şi să înţeleagă că el era în continuare *stăpânul.* Să-şi dea seama că Directorului nu-i era teamă de rebeliunea lor nenorocită!

Chiar şi după atâţia ani petrecuţi pe Pandora, prezenţa celor doi sori i se părea foarte derutantă. Informaţiile obţinute în urma studiilor geologice şi asupra algelor duceau la concluzia că aştrii rupeau crusta planetei ca pe o coajă de pâine. Dezastre oribile aveau să devasteze această lume, iar el nu era dispus să aştepte venirea lor.

Marta Ventana, unul dintre curierii săi, se apropie pe drumul de sub stâncă.

— Informaţii despre distrugerea grilei, domnule, spuse ea, agitând un pager.

Flattery făcu semn unui gardian, care verifică aparatul şi apoi i-l aduse. Îşi trase pălăria albă mai mult pe frunte. Era o pălărie cu boruri largi, Insulară, purtată pentru a creea o impresie favorabilă asupra populaţiei; era albă, deoarece Directorul credea că această culoare îl plasa automat de partea adevărului şi a dreptăţii. Nu citi imediat rapoartele. Ştia ce avea să descopere acolo: nimic. Iar la acest moment al după-amiezii, din cauza păturii de nori, cei de la bordul Staţiei Orbitale nu puteau vedea sectorul opt.

Pasiunea lui pentru viaţa în mijlocul naturii nu-l împiedica, totuşi, să-şi apere sensibila piele împotriva arsurilor provocate de sori. Două pete rozalii îi apăruseră pe frunte, dar nu încercă să se scarpine. Medicul său personal le înlăturase cu nici o lună în urmă, dar iată că apăruseră din nou.

Oamenii trebuie să mă vadă, gândi el. *Nimic nu poate înlocui o apariţie în public bine regizată.*

Cele trei gărzi de corp păstrau o oarecare distanţă, cu instinctele lor pandorane în permanenţă treze. Punctul său de observaţie era o stâncă de la înălţimea căreia putea vedea Zona de Protecţie, satul şi portul. În spate, singurele zone mai înalte erau — la multe klick-uri depărtare — platourile şi pantele în

care se adăposteau zavatanii. Mulţi dintre ei credeau, ca şi sătenii, în Navă şi în posibila ei revenire pe post de mântuitor. *Ha! Un Mesia mecanic!* Gândul îl făcu să râdă, stârnind privirile nedumerite ale gărzilor de corp.

— Puteţi lua loc, domnilor, îi invită el. După cum vedeţi, nimic nu ne poate atinge.

— Vă cer iertare, domnule Director, spuse Aumock, unul dintre ei. Misiunea mea este să nu stau niciodată jos atunci când mă aflu în preajma dumneavoastră.

Flattery încuviinţă, mulţumit. *Iată unul care-şi cunoaşte meseria!*

— Foarte bine, îl lăudă el. Îţi apreciez devotamentul.

Aumock, un Triton provenind dintr-o familie înstărită, nu zăbovi pentru a savura complimentul, ci se întoarse la îndeletnicirea sa.

— Prin zona asta nu poţi întâlni decât zavatani, rosti Flattery.

— Sunteţi sigur că nu reprezintă un pericol, domnule? replică Aumock.

Era pentru prima oară — în cele zece luni de serviciu — când gardianul îşi permitea să comenteze spusele lui Flattery.

Directorul mormăi ceva de neînţeles. Avea şi el, desigur, nişte bănuieli în legătură cu aceşti zavatani. Numărul lor părea relativ constant, dar feţele erau de fiecare dată altele. *Doar nu mă consideră imbecil!* La urma urmelor, era Preot-psihiatru şi cunoştea la perfecţie istoria religiilor oprimate. Nu se simţea în largul său ştiind că avea în preajmă o populaţie potenţial ostilă, al cărei număr era imposibil de aflat, şi care părea să cunoască locurile mult mai bine decât gardienii săi.

Zavatanii se înmulţesc *pe platourile astea. De ce?*

Abia în acest moment hotărî să citească ultimele mesaje referitoare la hidropterul Holoviziunii şi la ciudata răzvrătire a celui mai mare pâlc de alge din regiune.

— Deci, Marta, chiar crezi că se întorc? întrebă el.

Curierul său, o femeie plinuţă ale cărei forme ieşeau în evidenţă prin uniforma albastră, îi muşcă repede buza inferioară înainte de a răspunde. Flattery, care se culcase cu ea o dată, îşi aminti că mângâierile ei fuseseră mult mai plăcute decât înfăţişarea. Pe atunci — cu patru, cinci ani în urmă? — era mai zveltă, începuse cu postul de gardă de corp, însă demonstrase o iscusinţă deosebită în domeniul electronicii, impresionându-i pe in-

ginerii Directorului. Când venise să ceară transferul, Flattery i-l aprobase pe loc. Reteza astfel din faşă zvonurile şi scăpa de o situaţie care s-ar fi putut dovedi... delicată.

— Nu... nu ştiu, răspunse Marta. Senzorul pe care l-am plasat chiar eu pe hidropterul lor funcţionează perfect, iar traiectoria indică o revenire la...

— Prostii! izbucni Directorul. Nu sunt idioţi. Am insistat să plasezi senzorul *pe* sau *în* persoana ei. Dar tu ai hotărât — cine ti-o fi permis? — să-l pui în cu totul altă parte. Controlul Curenţilor mi-a confirmat că senzorul se află la bordul unui cargo-tren deteriorat care transportă câteva tone de peşte mort.

Savură expresia de perplexitate întipărită pe faţa ei. Acum părea mică şi palidă.

— Mi-a fost frică, se scuză ea. Mi-a fost frică să o ating.

Îşi coborî capul ca şi cum ar fi aşteptat securea călăului. Căldura nemiloasă a sorilor măriseră petele de sudoare formate la subsuori. Aerul era greu, sufocant, aşteptând parcă şi el sosirea iminentei furtuni.

Flattery retrăi momentul acela petrecut împreună cu ea. Era după-amiază şi sudoarea curgea şiroaie pe trupurile lor. Fire de păr de pe pieptul lui se lipiseră pe sânii ei albi şi micuţi. Pe atunci, Marta nu se temea de el, îl adora, ceea ce uşurase mult lucrurile.

La naiba! murmură în sinea sa. *Iar mă las purtat de imaginaţie.*

Îşi îndreptă spinarea. Flattery era cu aproape două capete mai înalt decât Marta.

— Nu te-am asigurat eu că totul va fi în regulă? rosti el, pe tonul cel mai blând cu putinţă.

Ea încuviinţă, dar nu îndrăzni să ridice capul.

Directorul era foarte mulţumit. Dacă această femeie, care îl cunoştea atât de bine, se temea de Crista şi de atingerea ei, rebelii vor fi înspăimântaţi. Mulţumită "medicamentelor" administrate zilnic, Crista va face ravagii printre ei, emanând neurotoxina prin toţi porii şi demonstrând tuturor, mai ales duşmanului, că zvonurile — pregătite şi răspândite cu foarte multă migală! — erau adevărate. Probabil că acum intrase deja în comă. Flattery se îngrijise şi de acest aspect, pentru a fi sigur că fata se va întoarce.

Doar el, Directorul, o mai putea salva. Fantomele se vor trezi

curând alături de un monstru pe care nu-şi puteau permite să-l păstreze în mijlocul lor.

Chimia face minuni! gândi el, zâmbind.

— Îţi înţeleg teama, rosti cu voce tare, pentru a o linişti. Important este că nu ne-am lăsat fraieriţi de trucul lor naiv. Ce-mi poţi spune despre avariile suferite aici?

Amândoi tresăriră în acelaşi timp, surprinşi de şuierul fasciculelor laser. Flattery întoarse capul, descoperind că gărzile sale de corp prăjiseră o pereche de Glugi Nemiloase care se apropiaseră din direcţia pantelor înalte.

— Mă întreb...

Lăsă fraza în suspensie. Se întreba dacă nu cumva zavatanii antrenau Nemiloşi pentru a-i asmuţi asupra lui.

— Vreau informaţii complete despre locurile în care apar Nemiloşii şi poziţiile zavatane.

Marta încuviinţă şi băgă mâna în buzunar pentru a scoate un dispozitiv electronic. Mişcarea ei atrase o schimbare subtilă în atitudinea lui Aumock. Femeia nici nu-şi dădu seama că gura pistolului-laser era îndreptată spre căpăţâna sa. Introduse codul în maniera ei obişnuită, fără a se grăbi.

Flattery ştia câte ceva despre zavatani şi trecutul lor, dar nu chiar atât de mult pe cât şi-ar fi dorit. Erau liniştiţi, organizaţi, şi gospodăreau totul cu cea mai mare eficienţă. Dacă zvonurile spuneau adevărul, călugării cultivau în mod ilegal coastele înalte şi distribuiau hrană refugiaţilor. Directorul n-ar fi apreciat deloc aşa ceva, deoarece risca să piardă una dintre sforile cu care manevra masele. Nu avea suficienţi oameni la dispoziţie pentru a face două lucruri în acelaşi timp: poliţie pe miile de kilometri pătraţi ai regiunilor muntoase, şi definitivarea Proiectului *Nava Neantului.* Proiectul era infinit mai important

Aprobă iniţiativa unuia dintre gardieni de a sări zidul pentru a-i aduce pieile Nemiloşilor.

Zavatanii n-au avut noroc. Am să duc Nemiloşii ăştia la laborator şi am să aflu de unde vin, cu cine au fost, ce au mâncat... totul!

— Ce faci cu raportul ăla? întrebă.

— Zona de Protecţie este în afara oricărui pericol.

Marta apăsă cu degetul un loc aflat în spatele urechii, activând astfel modul *recepţie* al implantului său.

— Linia de comunicaţie este plină de paraziţi, nu ştiu de ce.

Clădirile au suferit avarii minime, de suprafaţă. Pietrele şi ciomegele rebelilor nu se pot compara cu armele noastre. Prizonierii sunt ţinuţi afară.

Făcu o pauză, aşteptând alte informaţii.

— Vreau rapoarte despre centrala energetică, staţia de hidrobuze, şi configuraţia grilei, ordonă Flattery.

Marta trimise iar un cod, apoi expresia figurii ei suferi o modificare, masca imperturbabilă fiind acoperită de ridurile neliniştii. Se aplecă un pic înainte, pe măsură ce informaţiile vibrau în osul mastoid şi erau transmise spre creier, prin intermediul fluidelor şi perilor urechii interioare.

— O forţă masivă se adună în jurul centralei energetice, anunţă ea. Comandoul de securitate care a atacat detaşamentul nostru nu a fost lichidat. Tabăra de refugiaţi se află la mai puţin de un kilometru depărtare. Oamenii de acolo s-au strâns la limita razei de acţiune a laserelor şi acordă sprijin comandoului rebel.

— Să declanşeze Operaţiunea H, lătră Directorul. Dacă refugiaţii nu se retrag, trimiteţi forţele aeriene asupra taberei.

Marta păli şi mai puternic. Coborî vocea astfel încât gărzile de corp să nu o audă:

— Operaţiunea H, domnule? Dacă-i bombardaţi pe asediatori, vor exista martori oculari, care-şi vor da seama că distrugerile n-au fost provocate de aerostate.

— Folosiţi dirijabile, porunci el. Avem în hangar câteva baloane care seamănă cu aerostatele. Trimiteţi-le să distrugă tabăra şi o să ne gândim mai târziu ce facem cu martorii. Vreau să lichidaţi comandoul rebel, vreau să-i lichidaţi pe toţi cei care-i sprijină. Înţeles?

Marta încuviinţă şi degetele sale apăsară înfrigurate tastele dispozitivului.

— Hidrobuzele?

— În stare de funcţionare, domnule. Cursele se efectuează conform orarului. Pierderile umane sunt importante, însă forţa de muncă a fost înlocuită. Naveta care a transportat Nucleul Mental Organic a intrat în docul Staţiei Orbitale; echipajul nu a mai transmis alte veşti. Controlul Curenţilor a încetat să mai trimită semnale spre algele din sectorul opt. Grila lipseşte, dar pâlcurile nu dau semne de agresivitate.

— *A încetat?*

Flattery regreta acum că-l minţise pe Macintosh. Fusese sigur că algele vor ceda în cele din urmă, sub loviturile insistente ale biciului electric. Nu-i trecuse nici o dată prin minte că Macintosh va întrerupe transmiterea semnalului.

Idiotul! Oare ce-o fi fost în mintea lui, de le-a dat algelor posibilitatea să gândească? Nu-şi dă seama câtă nevoie avem de magistralge?

Îşi umplu plămânii cu aer, încet, apoi expiră la fel de lent.

— Cum se prezintă situaţia?

— Au fost distruse câteva nave comerciale, răspunse ea, însă majoritatea au ieşit la suprafaţă şi încearcă să remedieze avariile. Furtuna o să le facă mari necazuri.

— Spune-i lui Macintosh să refacă grila, altfel am să rezolv problema aşa cum ştiu eu. Are o oră la dispoziţie.

— Da, domnule.

Flattery se întunecă la faţă. Două explozii şi un fulger izbucniră în centrul Kalalochului. Făcu semn spre una dintre gărzile de corp.

— Securitatea să-i interogheze şi să stoarcă tot ce poate de la capii răscoalei, deşi nu mă aştept să aflu mare lucru. Pe ceilalţi, trageţi-i în ţeapă şi puneţi-i într-un loc unde să-i vadă toată lumea. (Cercetă cu privirea panta abruptă din spatele său, care ducea spre platourile înalte.) Înşiraţi-i acolo, astfel încât sătenii şi refugiaţii să ştie ce-i aşteaptă dacă se mai răzvrătesc. Faceţi asta cât mai repede!

Cel mai mult îl îngrijorau algele. Răspândise atâtea minciuni referitoare la Crista Galii, încât nici el nu-şi mai aducea bine aminte care era de fapt realitatea. Atunci când recomandase ca fata să fie ţinută departe de apă, se bazase mai mult pe intuiţie decât pe informaţii concrete. Însă acum îi era limpede că intuise corect.

Algele sunt capabile să-i simtă prezenţa!

— Le-am comunicat celor din Controlul Curenţilor că trebuie să opteze pentru o soluţie chirurgicală, spuse Marta. Au o oră la dispoziţie să restabilească grila prin orice alte mijloace. Le-am explicat că foarte multe submersibile sunt în pericol de a fi distruse.

— Vom fi obligaţi să retezăm întregul pâlc?

— Nu. Ca şi gloata de oameni, poate fi potolit foarte simplu operând în zona rebelă. Coridorul nu va avea flexibilitatea de

până acum, dar îl vom curăţa şi îl vom face navigabil.

— După ce terminaţi, să trimiteţi câteva eşantioane la laborator, pentru o analiză completă. Aflaţi motivul pentru care s-au opus semnalelor trimise de Controlul Curenţilor, apoi folosiţi-le ca materie primă pentru obţinerea toxinei.

— În privinţa zavatanilor..., începu ea. Am da dovadă de diplomaţie dacă...

— Dacă le-am da lor algele tăiate? (Pufni cu dezgust.) Lasă-i să şi le culeagă singuri. N-am chef să particip la erezia lor. În plus, am nevoie de o cantitate cât mai mare de toxină, ca să le pregătesc Fantomelor o surpriză de proporţii.

Marta îşi notă ordinele.

Pentru Flattery era evident că algele detectaseră prezenţa Cristei Galii. Cum altfel s-ar putea explica răzvrătirea împotriva grilei, care avusese loc pe traseul estimat al lui Ozette, după ce fugarii scăpaseră de senzorul Martei?

Au adulmecat-o atunci când senzorul a intrat în contact cu apa oceanului. Zâmbi din nou, mulţumit că nu se afla la bordul *Peştelui Zburător,* dar, mai ales, anticipând ceea ce vor păţi Ozette şi Fantomele sale.

— Cum stăm cu zborurile de supraveghere?

— Perturbaţia a ajuns deja în zonă, răspunse ea, şi există riscul să pierdem aparatele de zbor. Avem două Lăcuste disponibile, dar sunt fragile şi au o autonomie limitată. Vreţi să le trimit vreun ordin?

— Să efectueze zboruri atât cât le permit condiţiile atmosferice. Tare-aş vrea să-i văd pe nemernici la cine au să apeleze după ce vor intra în belea. Nevi îşi va face curând apariţia.

Flattery sesiză fiorul care o cuprinse pe Marta la pomenirea lui Nevi.

De-asta îl folosesc, gândi el. *Simpla menţionare a numelui său aduce rezultate incredibile.*

Îi făcu Martei semn să plece, apoi contemplă peisajul — peisajul *lui.* Wihiurile cu aspect metalic reflectau razele soarelui. Frunzele lor scurte, ca nişte pumnale, îşi îndreptau vârfurile spre emisiile ultraviolete venind dinspre Alki. Flattery le aprecia pentru tenacitatea lor şi pentru protecţia pe care o ofereau perimetrului. Seminţele acestei specii zăcuseră adormite pe fundul oceanului, timp de două secole, aşteptând ca uscatul să se înalţe încă o dată dintre valuri. Acum se răspândeau destul de

repede, îngreunând accesul prădătorilor — umani sau de altă natură — în preajma Zonei de Protecţie.

Un roi de Dinţi Năprasnici sări dintr-un tufiş de wihi, îndreptându-se spre stânca din spate. Deşi se spunea despre ei că devorau tot ceea ce era mai moale decât piatra, demonii aceştia preferau să evite oamenii. Supravieţuiseră Perioadei Delirului ascunzându-se la bordul Insulelor organice. Disperarea îi împingea uneori pe sătenii săraci să vâneze Dinţi Năprasnici întinzând plase cu ochiuri fine. Foarte riscant! Cu doi ani în urmă, chiar în acest loc, un bătrân Insular murise în chinuri îngrozitoare, sub ochii Directorului. În capcană nu intrase decât jumătate din roi. Cealaltă jumătate aşteptase răbdătoare, printre bolovani, venirea bătrânului. Apoi i se repeziseră la picioare şi-l doborâseră. Totul se terminase destul de repede, iar Flattery considera că atunci primise o lecţie. Poruncise ca întregul roi să fie ars şi rămăşiţele carbonizate să fie împărţite sătenilor. O decizie cu caracter politic, bineînţeles! Directorul fusese sigur că aceste creaturi, care se apărau unele pe altele cu un devotament dus până la extrem, puteau fi educate să-l apere şi pe el. Biologul care se ocupa de Seră era un adevărat vrăjitor, şi câteva roiuri de Dinţi Năprasnici apărau acum punctele de acces în buncăr. Cel de adineauri făcea parte dintre ele, patrulând în preajma potecii care ducea spre platourile înalte. Flattery îi privea adesea, mai ales la apus, când spinările lor subţiri şi roşcate absorbeau lumina solară şi se agitau printre frunzele argintii ale tufişurilor de wihi.

— Priviţi acolo! îl atenţionă garda sa de corp.

Flattery zări un Nemilos apropiindu-se de roi. Gardianul îşi reglă pistolul-laser pentru o rază de acţiune maximă şi se pregăti să ochească, însă Directorul îi făcu semn să aştepte.

Nemilosul parcurse ultimii douăzeci de metri efectuând trei salturi fulgerătoare şi dădu năvală în mijlocul Dinţilor, surprinzându-i nepregătiţi. Însă era prea vlăguit de foame pentru a putea face faţă unui grup atât de numeros. Încercă să înghită câţiva, dar ceilalţi se folosiră de răgaz şi se regrupară. Sub muşcăturile lor, Nemilosul se topi precum o gelatină. Flattery zâmbi din nou.

— Minunaţi, nu-i aşa? vorbi el fără a se adresa nimănui. Minunaţi!

În depărtare, norii grei ai după-amiezii formau un bloc com-

pact deasupra valurilor.

Suntem mai mult decât propriile noastre idei.

— al cincilea Prudence Lon Weygand, doctor-medic, echipajul original, Nava Neantului *Pământeanul*

TWISP, ÎNŢELEPTUL ZAVATAN, contempla scena în care, sub privirile lui Flattery, Dinţii Năprasnici mâncau un Nemilos slăbit de foame. Imaginile îi aminteau de vremurile de odinioară. Pe atunci, pescar fiind şi cutreierând întinderea oceanului, văzuse nu o singură dată bancuri de serat devorând câţiva maki de o mie de ori mai mari decât ei. Twisp nutrea un profund respect atât pentru serat, cât şi pentru Dinţii Năprasnici.

Bandiţilor! Întotdeauna zâmbea când se gândea la ei. Penisurile lor micuţe se detaşau în momentul împerecherii, lăsând în femelă sperma şi un dop de carne pe care trupul ei îl absorbea imediat. În felul acesta se asigura perpetuarea genetică a primului venit. După câteva săptămâni, masculului îi creştea un alt penis; însă nu suficient de rapid pentru a se putea împerechea de două ori în acelaşi ciclu.

Pandoranii obişnuiau să participe la un fel de competiţie periculoasă ce consta în a prinde un Dinte Năprasnic şi a-i smulge penisul. Organele lor reproducătoare erau considerate o adevărată delicatesă; se spunea că Directorul le mânca fierte şi cu garnitură de salată. Nu era uşor să dai peste *un singur* Dinte Năprasnic. Mulţi beţivi întinseseră mâna după ei şi se treziseră fără degete.

Cu masca ce le ajungea până deasupra nasurilor vigilente, şi cu obiceiul lor ca cel puţin o jumătate din roi să stea în permanenţă la pândă, micile animale semănau cu o ceată de haiduci. Nu atacau oamenii decât dacă erau provocaţi. Dar, atunci când o făceau, se abandonau unei furii care-ţi ridica părul în cap. Curiozitatea lui Twisp nu-l împinsese niciodată să afle care era limita răbdării lor.

Înţeleptul îi admira pentru spiritul lor de grup. Dacă vedeai un singur Dinte suferind de foame, însemna că întregului roi din

care făcea parte îi era foame. Fantomele declarau că, atunci când va sosi momentul potrivit, populaţia Pandorei va fi precum Dinţii Năprasnici.

— Momentul a sosit, murmură Twisp, privindu-l fix pe Flattery.

Şoapta sa fu înghiţită de vânt. Sporii inhalaţi îl făceau să distingă o melodie în rafalele apropiatei furtuni.

Vântul îi trimitea mereu răspuns. De data aceasta şuieră un "Daaaa" prelung. De foarte puţine ori auzise Twisp "Nuuuu", şi numai când se aflase îhtr-o încăpere, privind prin fereastra din plaz. Prima oară se întâmplase cu treizeci de ani în urmă, când se bucura de compania unei femei pe care n-o putea uita. Vântul avusese dreptate atunci. Dându-şi seama că şi acum avea dreptate, înţeleptul simţi tristeţea apăsându-i umerii largi.

Din Nemilos nu mai rămăsese decât scheletul, alb şi curat. Dinţii Năprasnici stăteau acum în două labe, legănându-şi trupurile subţiri, căscând gurile, ridicând nasurile în vânt şi lingându-şi buzele însângerate.

Twisp îi educa pe călugării săi păstrând mereu în minte imaginea bancurilor de serat şi a roiurilor de Dinţi Năprasnici. Ca şi Fantomele de pretutindeni, zavatanii puteau forma oricând o armată gata de luptă, gata să sufere de foame. Cu toate acestea, el îşi dorea cu disperare să găsească o altă soluţie.

Întrebă vântul:

— Cum să-i eliberez pe oameni şi, în acelaşi timp, să-l salvez pe Flattery?

Un calm nefiresc se abătu asupra aerului fierbinte al după a-miezii.

Observase de multe ori că Directorul creştea anumite roiuri şi le elimina pe altele. Răbdarea dăduse roade: Twisp cunoştea acum toate amplasamentele secrete ale Dinţilor Năprasnici şi nenumăratele intrări spre buncăr. Ştia că răbdarea şi spiritul de observaţie le vor fi absolut necesare pentru a putea răsturna cumplitul edificiu al lui Flattery.

Dincolo de locul acestei întâmplări insignifiante, în vale, se afla scena adevăratei tragedii. Moartea plutea deasupra ruinelor satului, amestecându-se cu fumul negru. Aşa cum adierile se adunau pentru a forma furtuna, la fel se uneau şi pandoranii, sub drapelul foamei, pentru a porni împotriva celui mai periculos duşman al lor. Twisp urmări şirurile de refugiaţi urcând potecile

spre adăposturile zavatane din munţi.

Recruţi pentru noi şi pentru Fantome.

Pe buze îi flutură un zâmbet trist. Pandoranii nu se pricepeau la război. Dintotdeauna fuseseră prea puţini în faţa demonilor şi a cataclismelor. Deşi suferinzi de foame, nu le venea uşor să-şi lovească semenii, iar Flattery îşi plătea foarte bine gardienii pentru a-i convinge să comită atrocităţi. Boala pe care Twisp crezuse că o lichidase cu mulţi ani în urmă se transformase, sub regimul Directorului, într-o adevărată epidemie.

— Şi eu l-am crezut, la început, şopti el. Unde am greşit?

Ştia ce răspuns îi va da vântul. Fusese delăsător şi aşteptase ca altcineva să se ocupe de această problemă. Ca toţi ceilalţi, nu-şi dorise decât să ducă o viaţă simplă şi liniştită.

Însă, la fel ca roba pe care o purta de atâta vreme, răbdarea sa se tocise şi era plină de găuri. Se împlineau aproape douăzeci şi cinci de ani de când spera ca Pandora să azvârle mantia de foame şi frică pusă de Director pe umerii populaţiei. Ştia foarte bine că speranţa avea şi mai puţină substanţă decât visul. Presupunea răbdare, iar pandoranii nu-şi mai puteau permite un asemenea lux pentru că fuseseră condamnaţi la moarte şi călău avea să le fie tocmai timpul.

Pentru a pune mâna pe putere, Flattery se strecurase mai întâi la comanda "Comerţului Tritonian", apoi obţinuse controlul asupra comerţului cu hrană, după care devenise stăpân pe transporturile şi comunicaţiile din întreaga lume. Ascensiunea sa fusese facilitată de moartea unora dintre prietenii lui Twisp, proprietari ai "Comerţului Tritonian" şi Controlului Curenţilor.

Prea multe accidente, prea multe coincidenţe.

Înghiţi un nod imens care i se ridicase în gât. Toţi erau tineri şi naivi, fără şanse în faţa vicleniei Directorului. Astăzi, ca de obicei, doar Flattery îşi putea permite să aştepte.

Ce ironie a sorţii! Aceia care-şi pot permite să aştepte nu iau nevoie să facă acest lucru. Dar Directorul mai are ceva la care să spere?

— Înţeleptule!

Twisp se zbârli auzind vocea gâfâindă a tânărului. Avea suficientă nerăbdare în propriul său suflet, pentru a o mai suporta şi pe cea a lui Moise.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ştia foarte bine că tânărul nu se va apropia de marginea

abruptă a stâncii. Recunoscu în sinea sa că era un joc nevinovat în care-l implicase pe Moise.

— De ce stai acolo? întrebă călugărul, pe un ton aproape plângăcios.

Twisp nu se întoarse, deşi era conştient că până la urmă va trebui să o facă.

— Trebuie să vii urgent în sala de şedinţe. Văd o grămadă de pregătiri pe care nu le înţeleg.

Tăcere.

— Înţeleptule, mă auzi?

Din nou tăcere.

— Înţeleptule, te rog, nu vreau să vin iarăşi până acolo. Ştii că mi se-nmoaie genunchii!

Twisp zâmbi în sinea sa, apoi se întoarse şi porni împreună cu Moise spre intrarea în cavernă. Ploaia de după-amiază începuse, răpăind precum Dinţii Năprasnici porniţi la atac. Ştia că Grupul Operativ luase deja o hotărâre: vremea speranţei trecuse; Flattery şi oamenii lui trebuiau să dispară. Pandoranii se ridicau la luptă neorganizaţi, fără nici o şansă de izbândă, şi doar Fantomele şi zavatanii îi puteau conduce spre victorie. Încă o dată, mii de oameni vor muri în numele vieţii şi, desigur, al libertăţii.

— Însoţeşte-mă până la Grupul Operativ, îi şopti el tânărului, şi am să-ţi arăt ceva care într-adevăr îţi va muia genunchii.

Twisp se înclină cu respect în faţa intrării şi intră. Roba sa portocalie părea un far pe timp de furtună.

Vestibulul întunecat era păzit de doi tineri adepţi, raşi în cap şi cu pistoale-laser la brâu. Băiatul părea în vârstă de cincisprezece ani şi avea o creastă osoasă în vârful craniului, care îl făcea mai înalt decât Twisp, deşi ochii amândurora se întâlneau la acelaşi nivel. Atât el, cât şi fata, purtau uniforme negre, cu armură, semn că făceau parte din Clanul Nemilosului. În ciuda faptului că adoptaseră o poziţie relaxată, erau atenţi şi gata să intervină la cel mai mic semn de primejdie. Deschiseră porţile grele din plastoţel, invitându-i pe cei doi călugări să intre îti cavernă.

Porţile acelea erau menite să-i apere nu de Nemiloşi şi Aripi Plate, ci de Director şi de Securitatea Vashonului. O dată cu trecerea anilor, Twisp devenise el însuşi un maestru în domeniul asigurării securităţii. Incursiunile FSV fuseseră rare şi lipsite de

succes. Zavatanii erau consideraţi inofensivi, biete creaturi fără vlagă, care atunci când nu pluteau pe valurile nebuniei zăceau în transa produsă de droguri.

"Iluzia este cea mai importantă armă a noastră", le spunea Twisp învăţăceilor săi. "Creaţi-le impresia că sunteţi nebuni, slabi, săraci şi urâţi — cine se va mai apropia de voi? Dacă omul vrea fructul şi fructul este atins de mucegai, omul renunţă şi mucegaiul câştigă."

Prima grotă era inspectată regulat de Forţa de Securitate a Vashonului. Săpată în stâncă, adăpostea trei sute de zavatani provenind din nouă clanuri răspândite în regiune şi era dotată cu săli de mese şi de conferinţe. Împrejurul ei se afla un labirint de chilii pe trei niveluri, mascate de numeroase draperii care estompau zarva produsă de ecoul celor trei sute de voci.

Luminaţia era asigurată de lămpi incandescente alimentate de patru generatoare cu hidrogen instalate într-o cameră specială, sub podeaua sălii. Ambianţa părea primitivă şi mizeră. Inspectorii FSV nu stăteau decât câteva clipe, aruncând o privire superficială, apoi grăbindu-se să plece. În această grotă trăia Moise. Şi Twisp avea o chilie aici — la dreapta intrării principale, pe al treilea nivel — dar nu se prea folosea de ea. De peste un an, înţeleptul dormea în camerele acelei organizaţii pe care Fantomele o numeau "Grupul Operativ".

Urmat de Moise, Twisp urcă la al doilea nivel. Trecu de o draperie ţesută cu motive Insulare şi pătrunse într-un alcov pe care de obicei nu-l luau în seamă decât copiii, atunci când căutau un loc de joacă. Se apropie de un perete din bazalt sculptat cu numeroase imagini înfăţişând relaţia dintre oameni şi alge. Scena intitulată "Efectul *Lazăr*" era un bazorelief imens, în care un om întindea degetul arătător spre a atinge frunza unei alge ieşite deasupra valurilor. Înţeleptul trase de deget şi, hâşâind precum pumnalul scos din teacă, peretele se dădu la o parte dezvăluind intrarea într-un culoar. Întrunirile Grupului Operativ aveau loc în interiorul acestui labirint săpat în piatră. Numeroasele reparaţii trădau instabilitatea solului pandoran, iar traseele se modificau în permanenţă. Puţini cunoşteau dramul, şi nimeni la fel de bine ca Twisp, Preşedintele Grupului Operativ.

Moise înghiţi cu noduri şi păli vizibil. Circulau poveşti despre mii de săteni care-şi căutau adăpost printre zavatani şi pe care nimeni nu-i mai întâlnise vreodată. El însuşi văzuse sute de

oameni intrând în marea cavernă din spatele lor şi dispărând subit. Grupul Operativ îi numea "Mesageri ai Săracilor", şi dădea de înţeles că fuseseră transferaţi cu diverse misiuni în alte zone; dar Moise nu primise niciodată dovada că ceea ce spuneau ei ar fi fost adevărat. Foarte rar devenea conştient de faptul că se născuse şi copilărise la nici cinci kilometri de locul în care se afla acum.

Nu s-au mai întors niciodată pe aici!

Remarcând teama evidentă a tânărului, Twisp zâmbi.

Oare de ce-mi place să-l necăjesc? Îmi amintesc că Brett era mult mai îndrăzneţ...

Dădu din cap, dorind sa alunge amintirea dragului său prieten. Lichidarea cuibului de asasini care-l omorâseră pe Brett va reprezenta un bine făcut întregii omeniri.

— Vino, îl îndemnă el, intrând în culoar, cu mine vei fi în siguranţă. A sosit momentul ca zavatanii să iasă din amorţeală.

Moise împietrise în prag, cu ochii căscaţi până la refuz. Văzându-i că şovăie, înţeleptul îl prinse de umăr şi-l trase. Peretele se închise cu un clic în urma lor.

— Vreau să-ţi aminteşti tot ceea ce vei vedea astăzi.

Tânărul înghiţi în sec — a câta oară? — şi încuviinţă:

— Da... înţeleptule.

Nu părea înfricoşat. Trăsăturile feţei i se crispaseră, iar cicatricele care-i brăzdau ţeasta şi ceafa se coloraseră în roz, trădându-i emoţia. Când nu-şi frământa mâinile, se trăgea de robă de-ai fi zis că vrea s-o rupă.

Liniştea grea din acest pasaj contrasta cu larma din grotă. Luminaţia era fluorescentă, nici prea discretă, nici supărător de puternică, şi împrăştia o strălucire verzuie întâlnită îndeobşte în clădirile tritoniene. De asemenea, pereţii se întâlneau în acele unghiuri drepte care deranjau simţul estetic al Insularilor, şi fuseseră tăiaţi cu ajutorul cutterelor. Cu excepţia porţiunilor avariate de mişcările geologice, erau netezi şi mergeau în linie perfect dreaptă.

Vocea artificială din plafon îl făcu pe Moise să tresară:

— Codul de siguranţă al însoţitorului?

— Unu-trei, răspunse Twisp.

— Treceţi.

Îşi continuară drumul.

— Unde suntem? întrebă Moise.

— Ai să vezi.
— Ce înseamnă "codul de siguranţă"?
— Avem un foarte complicat sistem de protecţie, îi explică fostul pescar. Dacă ai fi fost un duşman, iar eu prizonier în mâinile tale, acest pasaj s-ar fi închis etanş la ambele capete. Poate că fraţii mei ar fi reuşit să mă salveze, sau poate nu. Însă pe tine te-ar fi aşteptat, cu siguranţă, moartea.
Îl simţi pe Moise trăgându-se mai aproape de el.
— Grupul Operativ se află la adâncime, mult sub fundul oceanului.
— *Tritonii* au construit labirintul? întrebă tânărul.
Culoarul coti brusc la stânga, sfârşindu-se în faţa unui zid neted. Twisp îndreptă palma spre o adâncitură. Presiunea sa determină deschiderea unui panou disimulat în zid şi ochii lui Moise descoperiră, dincolo de prag, o cameră strâmtă care n-ar fi putut adăposti mai mult de doisprezece oameni.
— *Oamenii* l-au construit, răspunse înţeleptul. Insulari şi Tritoni.
Odată intraţi, panoul se închise. Twisp nu rosti decât "Grupul Operativ" şi camera începu să coboare.
— Oh, înţeleptele!... începu călugărul, prinzând braţul lung al lui Twisp.
— Nu te teme, nu-i o vrăjitorie. Vei vedea câte minuni pot face oamenii. Semenii noştri se vor bucura în curând de ele. Te-am avertizat că ţi se vor înmuia genunchii!
Moise râse, însă continuă să strângă braţul înţeleptului.

Ca toţi semenii mei, mă tem de viitorul misterios şi plin de surprize spre care mă împinge timpul.
— Pierre Teilhard de Chardin, *Imn închinat Universului,* Biblioteca zavatană

DOOB TRĂGEA DIN GREU DE VOLAN, pe câmpul plin de pietre dintre drumul de centură şi sat. Camionul se zgâlţâia din toate încheieturile, însă ţinea bine la tăvăleală. Era a treia oară în această lună când mergea, împreună cu Gray, să repare

Cushette-ul Stellei.

— Ar trebui să-i pui o capotă, răcni Gray.

Ploaia îi udase leoarcă pe amândoi. Părul ud le stătea pe cap precum o pată de vopsea, mare şi groasă.

— Mie-mi place, strigă Doob. Mama zice că face bine la ten.

— Aşa se spune şi despre sex.

Gray presta diverse servicii pentru statul major al lui Flattery. Se întâlnise cu Doob în urmă cu o jumătate de oră, când terminase lucrul, şi de-abia acum catadicsea, în sfârşit, să rostească o glumă. Era prost dispus şi avea buzele crispate, lucru care i se întâmpla foarte rar. Când îl vedea fără chef de vorbă, Doob ştia că e mai bine să nu pună întrebări.

Totuşi, Doob mustea de curiozitate. Pătura de fum negru care se întindea deasupra satului îi provoca o profundă nelinişte, în ciuda celor difuzate de Holoviziune.

— O ploaie bună purifică aerul, spuse el. Face bine şi la creier. Mi-ar plăcea să crească şi altceva pe-aici, în afară de bolovani.

— Zavatanii ar putea-o face, rosti Gray.

— Ce să facă?

— Să crească ceva pe-aici. Au ferme uriaşe pe toate coastele muntoase. Sunt exact ca Insularii, numai că au mutat Insulele pe uscat.

Doob îl privi neîncrezător. Auzise şi el ceva, desigur.

— Vorbeşti serios? Cultivă *mâncare* şi Directorul îi lasă în pace?

— Da. Nu poate face poliţie şi în munţi, şi aici.

— Dar acolo nu sunt decât stânci şi pietre...

— Aşa ţi s-a spus. De fapt, de unde ai auzit?

— Păi... în emisiunile Holoviziunii. Nu cunosc pe nimeni care să fi urcat până acolo.

— Mă cunoşti pe mine. *Eu* am urcat.

Doob îi aruncă o privire mai atentă. Lui Gray i se întâmplase ceva astăzi, ceva care-l schimbase profund. De obicei era un tip foarte simpatic. Venea acasă, bea un pic de *boo* în compania lui Doob, meşterea câte ceva la vehicule... Uneori, când şi Doob îşi putea permite, plecau împreună cu nevestele în sat ca să bea nişte vin şi să asculte muzică. Dar astăzi... Să existe oare vreo legătură între proasta sa dispoziţie şi faptul că urcase pe munte? Doob era foarte curios.

— Ai urcat? Aha! Şi, cum e pe-acolo?
O întrebare foarte periculoasă! Uneori era bine să *nu* afli anumite lucruri. De exemplu, ceea ce avea Gray să-i comunice despre regiunile muntoase.
— Este minunat.
Gray vorbise tare, însă vocea lui de-abia se auzise pe fondul răgetelor scoase de motorul camionului.
— Au grădini, continuă el, mii de grădini. Câmpuri ca ăsta, pline cu pietre, sunt transformate în lanuri de porumb. Şi fiecare grădină este împrejmuită cu flori de toate culorile...
Pe Doob îl îngrijora expresia melancolică întipărită pe figura prietenului său. De când se întorsese din misunea aceea în care-l trimiseseră oamenii Directorului, Gray cădea adesea în melancolie. Nu dăduse nici o explicaţie, iar Doob nu întrebase. Cu cât ştia mai puţine despre afacerile lui Flattery, cu atât avea mai multe şanse să ducă o viaţă liniştită... şi lungă. De altfel, afla destule lucruri periculoase chiar de la nevasta sa, Stella. Avea douăzeci şi doi de ani, ca şi el, dar se învârtea într-un mediu plin de artişti şi încerca să pară mai matură. Transformase aproape întreg spaţiul locuibil într-o grădină hidroponică multietajată, şi creştea ciuperci sub podeaua casei. Gray ştia despre acest lucru, desigur, însă mima contrariul. Stella se născuse într-o familie de Insulari cu vechi tradiţii în domeniul grădinăritului, care adaptase multe plante la condiţiile vitrege ale Pandorei, deţinea numeroase brevete de invenţie şi se putea lăuda cu o vastă experienţă în domeniul culturilor hidroponice. Doob era sigur că, dacă nu s-ar fi opus el, Stella ar fi fost capabilă să crească flori şi pe pereţi. Nevasta sa vorbea fără încetare, dar asta nu-l deranja deloc. Dimpotrivă, îi dădea lui ocazia să tacă, ceea ce era foarte bine.
Gray îi făcu semn să oprească motorul. Camionul tuşi o dată şi se opri la marginea unei râpe de unde puteau supraveghea întreaga panoramă.
— Mi-ar plăcea să fiu sigur că pot să am încredere în tine, spuse Gray. Vreau să-ţi vorbesc despre nişte lucruri.
Doob înghiţi în sec, apoi încuviinţă.
— Sigur, Gray. Dar mi-e un pic teamă, înţelegi?
Prietenul său zâmbi, dar fără pic de veselie.
— Ai toate motivele, rosti el. (Arătă cu degetul spre refugiaţii din vale.) Îi vezi? Sunt oameni înfometaţi care, pentru o fărâmă

de mâncare, te-ar ucide fără a mai sta pe gânduri. Oamenii lui Flattery te-ar ucide dacă ar afla că locuinţa ta adăposteşte o grădină ilegală. Iar eu am să te ucid dacă spui cuiva ceea ce vei afla acum de la mine.

Doob îşi ţinu răsuflarea. Ştia că prietenul lui vorbea serios. Dar simţea că *trebuie* să afle.

— Să nu-i spun nici Stellei?

Privirea lui Gray se îmblânzi. Ţinea foarte mult la Stella şi o trata ca şi cum ar fi fost fiica lui. El şi Billie nu reuşiseră să aibă copii.

— Mai vedem, rosti el. Acum ascultă!

Vorbea aproape în şoaptă şi privea nervos împrejur. Doob se trase mai aproape de el, prefăcându-se că repară ceva la panoul de comandă al camionului. Avea senzaţia foarte apăsătoare că cineva îi supraveghează.

— Ştii foarte bine că, timp de o lună, am fost plecat de-acasă, începu Gray. M-au trimis în munţi, să-i spionez pe zavatani. Mi-au dat o cameră ascunsă, un traseu pe care să-l urmez şi un pretext cu care să intru în mijlocul călugărilor. Zborurile de supraveghere descoperiseră semne ale unor activităţi ilegale de pescuit şi agricultură, iar Flattery a vrut să afle mai multe detalii. Ceea ce am văzut acolo mi-a schimbat viaţa!

Detaşă capacul cutiei comenzilor şi-l ridică. Atât Gray cât şi Billie crescuseră în adâncuri, într-un oraş tritonian.

Este meticulos, ca orice Triton, gândi Doob.

Ochii albaştri ai lui Gray erau într-o permanentă alertă. Aici, în zona neprotejată de lângă perimetru, pericolul putea veni nu doar din partea oamenilor. Continuă, cu voce aproape şoptită:

— Zavatanii sunt Insulari fără Insule. S-au adunat acolo cu miile — Flattery habar n-are! Şi-au construit camuflaje împotriva zborurilor de supraveghere şi *intenţionat* ne-au lăsat să vedem grădinile alea amărâte! Dar sub camuflaj şi în subteran... acolo se află cu totul altceva. Produc spumă organică, însă în loc să construiască Insule din ea, ca pe vremurile lor bune, o împrăştie peste bolovani ca ăştia şi, după o săptămână, cultivă plante. Reciclează totul: resturi, excremente... exact ca pe vremuri. Pe sol neted, sau pe materie organică deja folosită, se împrăştie o nouă spumă, care se transformă într-un strat gelatinos gros de un centimetru şi lat de doisprezece metri. Se introduc seminţele,

apoi se ia stratul de gelatină şi se aşterne peste un teren pietros sau peste grădina" de anul trecut. Este impregnat cu apă, îngrăşăminte, şi cu substanţe care alungă dăunătorii. Cred că Stellei i-ar plăcea enorm să vadă aşa ceva!

— Aşa îşi imaginează ea că se trăieşte în paradis! încuviinţă Doob. Deşi Insula noastră a eşuat la ţărm pe când aveam cinci ani, Stella îşi aminteşte cu dor de viaţa dusă acolo. Cred că şi mie mi-e dor, nu atât de plutire, cât de libertate. Ne temeam să nu eşuăm, dar aveam încredere în semenii noştri.

Ultimele cuvinte le rosti cu o oarecare reţinere. A recunoaşte că-ţi era teamă de Securitate însemna să strigi în gura mare că *aveai un motiv* să te temi. Iar dacă-ţi era teamă, se impuneau nişte cercetări...

— Într-adevăr, oftă Gray. Am învăţat să ne fie teamă de cei din jur, ba chiar şi de prieteni. (Arătă cu bărbia spre platourile înalte.) Călugării sunt prudenţi, dar nu se suspectează între ei.

— Ce-ai făcut cu raportul. Ai?...

— Dacă am dat în vileag fericirea care domneşte acolo? Dacă am trădat prima colectivitate *umană* pe care am văzut-o în ultimii douăzeci de ani? Nu. Am minţit, şi am avut grijă ca şi camera de filmat să mintă. Să nu-ţi închipui că sunt chiar atât de curajos. Ştiam că Flattery avea bănuieli — i se vorbise despre ferme ilegale — dar ştiam şi ce *vroia* el să audă. Vroia să afle că n-are motiv de îngrijorare, *deoarece nu dispune de forţa necesară pentru a se mai opune!* Priveşte, Doob. (Roti braţul în jur, cuprinzând ambele orizonturi.) Are nevoie de *toată* armata lui pentru a face faţă situaţiei de aici. În sat au izbucnit astăzi revolte, revolte importante, şi vor urma altele. De la Holoviziune nu vei afla decât poveşti scrise de el şi de lacheii lui. Cu ajutorul minciunilor ne-a manevrat ca pe nişte marionete! Nu, nu vroia să afle că ceea ce se petrece în munţi reprezintă o ameninţare la adresa lui, aşa că l-am făcut fericit prezentându-i imagini cu nişte oameni sărmani, murdari şi jerpeliţi. Cea mai însemnată parte a forţelor sale se află concentrată aici şi în Victoria; la ea se adaugă numeroase patrule oceanice care supraveghează activitatea pescarilor. Însă lumea e mult mai mare, Doob. *Mult* mai mare, şi se măreşte pe zi ce trece. Cred că tu şi cu Stella ar trebui să plecaţi de aici.

— *Ce?*

Doob vru să ridice capul şi se lovi de capac:

— Ai înnebunit? O să aibă un... Nu ne putem gândi la una ca asta tocmai acum.
— Doob, ştiu că va avea un copil. Stella i-a spus lui Billie, iar Billie mi-a spus mie, azi dimineaţă. Oricum, nu aveţi cum să păstraţi secretul. Va trebui să cereţi alte cupoane pentru hrană, oamenii vor veni în vizită... nu vă puteţi ascunde.
Tânărul oftă, apoi scuipă pe geam.
— La naiba! murmură el.
— Ascultă, cred că există o soluţie. Spune-mi, cum se comportă *Cushette*-ul pe apă?
— Bine, atunci când funcţionează ca lumea. Totuşi, nu se compară cu hidropterele sau cu şalupele securităţii.
Gray întoarse capul spre basculanta camionului, lată de doi metri şi lungă de patru. Doob îşi transformase cupoanele în echipament de transport pentru echipele de construcţie.
— Poţi parcurge trei sute de klick-uri cu camionul ăsta, pe teren accidentat?
— În nici un caz. Maximum două sute. Dar dacă aş avea un convertor şi acces la apa oceanului, aş putea face înconjurul planetei.
— Da, făcu Gray, ciupindu-1 de bărbie, dar pe uscat nu există apă sărată, iar convertorul nu funcţionează cu apă din rîuri sau din lacuri. Am acasă un rezervor mai vechi, care te va ajuta să parcurgi întreaga distanţă.
— Ce vrei să spui? (Doob îşi trecu degetele nervoase prin părul cârlionţat) Crezi că putem merge cu camionul aşa, oricum, spre platouri? Gardienii lui Flattery ne vor arunca în aer cu mult înainte să ajungem acolo!
— Asta este motivul pentru care o vei lua pe un alt traseu, rosti Gray. Am o hartă, şi un plan în minte. Dacă vă pot duce, pe tine şi pe Stella, împreună cu camionul, până la prietenii mei zavatani, eşti de acord să mergi?
Doob ridică privirea, la timp pentru a zări un detaşament de securitate părăsind perimetrul şi îndreptându-se spre camion. Gardienii mai aveau de parcurs două sute de metri prin terenul accidentat până să ajungă la ei şi nu păreau prea fericiţi.
— La naiba! făcu iar Doob.
Puse capacul la loc, porni motorul şi vru să pivoteze camionul pe şina din stânga, pentru a se întoarce din drum.
— Nu! răcni Gray. Am pornit să înlocuim starterul de la

vehiculul Stellei, şi exact asta vom face. Fă-le un semn cu mâna.
Îşi agitară amândoi braţele, salutându-i pe gardieni. Şeful detaşamentului răspunse în acelaşi mod şi porni cu oamenii săi înapoi către perimetru, mulţumit că nu mai trebuia să-şi chinuiască picioarele pe terenul acela infernal.
— Ai văzut? Aşa e peste tot. Află ce vor, ce este mai uşor pentru ei, şi nu-ţi vor sta în cale. Detalii suplimentare am să-ţi dau pe drumul de întoarcere. Nu-ţi fă griji, totul este pus la punct.
Îi adresă lui Doob un zâmbet larg şi sincer, iar acesta se trezi zâmbind la rândul său.
Grădini, îşi spuse Doob. *Stella va fi entuziasmată!*

Nu prin inacţiune te poţi elibera de acţiune. Nu prin renunţare poţi atinge perfecţiunea.
— *Conversaţii zavatane cu Avata,* înţeleptul Queets Twisp

"CHILII" ERA NUMELE CEL MAI POTRIVIT pentru încăperile acelea săpate în piatră — câte una pentru fiecare membru al consiliului şi altele pentru personalul subordonat direct Grupului Operativ. Acestora li se adăugau săli de întruniri şi dormitoare. Complexul era auster, după standardele tritoniene, şi primitiv, după standardele Directorului. Echipele de reparaţii se străduiau şi acum să refacă ceea ce fusese distrus de cutremurul produs în urmă cu un an, eveniment geologic major care în istoria orală era deja cunoscut drept "marele cutremur din '82".
Twisp şi Moise ieşiră din ascensor, înaintară câţiva metri pe un culoar şi se opriră în faţa unei uşi. Înţeleptul o deschise şi pătrunseră în chilia sa personală.
— Stai aici, se adresă el tânărului, arătându-i o canapea scundă lipită de peretele din stânga.
Chilia era tipic insulară, cu canapea organică, scaun-câine, şi măsurând nici măcar patru metri pătraţi.
Pe pereţii negri stăteau rafturi pline cu cărţi vechi. Twisp fusese un pescar destul de sărac, n-avusese posibilitatea să-şi

cumpere holoproiector sau monitor. În toate comunităţile mici, literatura şi informaţiile se răspândeau cu ajutorul hârtiei albe din pastă de alge şi tipografiilor manuale.

Twisp închise uşa şi zâmbi:

— Îţi împrumut oricâte cărţi vrei. Nu folosesc nimănui dacă stau degeaba pe rafturi.

Moise lăsă bărbia în piept.

— Nu... Nu ţi-am spus, îngăimă el, şi începu să-şi frământe mâinile. Nu ştiu să citesc.

— Ştiu, rosti Twisp. Ai ascuns destul de bine lucrul ăsta, mi-a luat mult timp până să-mi dau seama.

— Şi n-ai spus nimic?...

— Toate se învaţă la momentul potrivit. Există întotdeauna cineva dispus să dea lecţii, dar trebuie ca şi elevul să fie pregătit să înveţe. A citi este uşor. A *scrie,* este cu totul altceva.

— Nu cred că sunt foarte bun la învăţătură.

— Nu te descuraja, spuse înţeleptul. Ai învăţat să vorbeşti, nu? Cititul nu este prea diferit. Vom sta împreună în fiecare zi, vom bea cafea şi, la sfârşitul lunii, vei şti să citeşti foarte bine. Ce-ar fi să începem chiar acum cu cafeaua şi să lăsăm lecţia pe un pic mai târziu?

Moise se lumină la faţă şi încuviinţă. La suprafaţă, printre zavatani, nu avea prea des ocazia să bea lichidul acela negru, deoarece Directorul pusese stăpânire pe întreaga producţie de cafea. Dar se obişnuise cu sărăcia comunităţii religioase, care era cu o treaptă mai suportabilă decât cea a familiei sale. Învăţase de la zavatani să nu tânjească după bunuri materiale şi să se bucure de tot ceea ce avea sau primea. Twisp stătea în faţa mesei, cu mâinile sprijinite în şolduri, aşteptând ca apa să dea în clocot.

În peretele îndepărtat era montată o chiuvetă, lângă cuptor şi hotă. Tânărul se întinse pe pat, simţind cum acesta îi accepta formele. I se părea mult mai comod decât ceea ce avea el ia suprafaţă. Pe raftul de lângă pat stăteau aşezate câteva holocuburi, majoritatea înfăţişând un tânăr cu păr roşcat şi o fată cu pielea închisă la culoare.

— În curând va începe întrunirea, Moise, vorbi Twisp. (Oftă fără a întoarce privirea şi umerii largi i se strânseră puţin. Plimba o linguriţă prin ibricul cu cafea aromată.) Acolo vom mânca un pic de supă, conform vechiului obicei. De-aia nu-ţi

ofer acum nimic altceva decât cafea. Chilia mea este şi chilia ta. Uşa aceea duce spre sala de întruniri. (Arătă cu bărbia spre cea pe care intraseră.) Uşa aceasta duce la chiliile membrilor care formează consiliul. Pregăteşte-te să întâlneşti un talmeş-balmeş de oameni care fac tot felul de lucruri ciudate.

— Asta fac de când mă ştiu.

— Perfect, cred că ai să te descurci foarte bine aici, printre noi. Îţi aminteşti jurământul depus când ai intrat în comunitatea zavatană?

— Da, înţeleptule. Bineînţeles că mi-l amintesc.

— Te rog să-l repeţi.

Moise îşi drese vocea şi se ridică în capul oaselor, deşi Twisp stătea în continuare cu spatele la el.

— "Mă lepăd de toate actele murdare, de furtul hranei sau al recoltelor, de prădarea şi distrugerea caselor. Nu voi împiedica niciodată oamenii să plece sau să rămână unde vor, sau să-şi ridice nestingheriţi casă acolo unde le place. Jur toate acestea cu mâna ridicată. Nu voi jefui şi nu voi nimici, nici măcar pentru a răzbuna vieţi furate sau trupuri mutilate. Toate gândurile, vorbele şi faptele mele vor fi puse în slujba binelui."

— Foarte frumos recitat, rosti Twisp, întinzându-i cafeaua fierbinte. Te afli aici deoarece consiliul îţi cere părerea. Va trebui să luăm astăzi o hotărâre foarte grea, de o importanţă copleşitoare. Ar fi posibil să cerem tuturor zavatanilor să-şi încalce jurământul şi să răspundă cu aceeaşi monedă criminalilor care au furat vieţile semenilor noştri. Avem nevoie să fii martor la această întrunire, iar părerea ta ne va ajuta să decidem.

Sorbi din cafea, remarcând că mâinile tânărului tremurau uşor.

— Ai vreo părere, Moise?

— Da, înţeleptule. Am.

Vocea nu-i şovăise nici o secundă, iar tremurul mâinilor încetă brusc.

— Am jurat pentru *viaţă.* Asta am făcut, şi nu vreau să-mi încalc jurământul.

Accentuă cuvintele clătinând din cap, dar fără a-şi ridica privirea.

Îi este atât de teamă! gândi Twisp. *Niciodată nu ne-a fost planeta asta mai favorabilă decât acum, dar oamenii sunt din ce în ce mai temători, chiar şi faţă de cei apropiaţi lor.*

Un ciocănit în uşă îi făcu să tresară. Twisp deschise şi în prag apăru o tânără cu părul roşcat, frumoasă, cu ochi albaştri, dar congestionaţi şi plini de lacrimi. Purta uniforma verde a celor din Clanul Algelor, iar pe cartela de identitate agăţată deasupra buzunarului de la piept scria "Snej". Îi întinse lui Twisp un carneţel.

A plâns!

— Cinci minute până la întrunire, domnule, spuse ea, trăgându-şi nasul cu cât mai multă discreţie şi delicateţe. Aveţi aici ultimele noutăţi. (Coborî uşor vocea, privind în continuare în ochii înţeleptului.) Planul "Zeiţa" ar putea fi compromis, domnule. De câteva ore, n-am mai primit nici o veste de la ei.

Buzele îi tremurau uşor, iar lacrimile stăteau să-i curgă pe obraji. Twisp surprinsese o oarecare atmosferă de descurajare plutind în aer.

— LaPush transmitea din oră în oră imagini luate cu camera lui de...

— Avem o problemă cu comunicaţiile, spuse ea. Magistralgele sunt libere, însă transmisiunile par bruiate. Uneori sunt clare, alteori nu. Poate că de vină este o pată solară, deşi mie nu mi se pare probabil. Bruiajul e prea selectiv.

Scoase batista şi-şi suflă nasul.

— Eşti supărată, spuse Twisp. Te pot ajuta cu ceva?

— Da, domnule. Îl puteţi aduce pe Rico înapoi. Ştiu, Crista Galii este mai importantă... *cea* mai importantă. Dar eu...

— Tu eşti astăzi de veghe la monitorul consolei?

Fata încuviinţă, ştergându-şi lacrimile cu mâneca uniformei.

— Concentrează-te asupra traficului de informaţii care trec prin fortăreaţa lui Flattery şi ţine-ne la curent cu toate noutăţile. Îi vom aduce înapoi... Rico şi Ozette nu-şi pierd cumpătul chiar atât de uşor.

Vorbele sale părură să o încurajeze pe Snej, care îşi suflă încă o dată nasul şi îşi îndreptă spinarea.

— Mă întorc la postul meu. Mulţumesc.

Twisp îi făcu semn tânărului. Ieşiră din cameră şi, în scurt timp, traversară un uriaş centru de comunicaţii cu plafonul în formă de cupolă. Era foarte aglomerat, iar Moise recunoscu figurile unora pe care-i văzuse intrând în grotă fără a mai ieşi vreodată. Uniformele lor erau verzi, ca cea a lui Snej, sau maroniu închis, ca cele ale Continentalilor.

În totală neconcordanţă cu părul său aproape alb, Twisp înainta cu paşi viguroşi prin sala înţesată cu console, monitoare şi topuri de hârtie, trecând uşor peste mănunchiurile de cabluri întinse pe podea. Acesta era rezultatul muncii sale de douăzeci şi cinci de ani: Grupul Operativ, inima şi sufletul misterioaselor Fantome de pe întreg cuprinsul planetei.

"Flattery crede că ne-am stabilit cartierul general în Victoria" , le spusese el celor din consiliu, la început, "şi vreau ca toţi să creadă astfel. Fantomele vor fi o iluzie, o poveste pe care o vom depăna în funcţie de evoluţia evenimentelor. Miza acestui joc este Pandora, poate chiar viaţa *tuturor* oamenilor. În consecinţă, trebuie să avem răbdarea necesară."

Spera ca răbdarea să nu-i fi părăsit tocmai acum.

Se opri lângă un scaun-câine, dădu jos ambalajele de pe el şi îi făcu semn lui Moise să se aşeze. Un paravan mare, din plasmasticlă, îi separa de liniştea rău prevestitoare a unui grup de tehnicieni. Snej, tânăra roşcată, întoarse capul spre Twisp şi încercă un zâmbet.

Fata îi amintea puţin de ambasadoarea Kareen Ale, o prietenă de-a sa, care se numărase printre primele victime ale comandourilor lui Flattery.

Ale a salvat nenumărate vieţi, gândi el. *Şi era teribil de frumoasă.*

Se scutură de amintirea dureroasă şi luă loc pe scaun, în faţa consolei sale. Locurile membrilor consiliului erau aranjate în semicerc, şi fiecare avea acces la o consolă cu monitor. În centru se afla o holoplatformă.

Îşi dădu jos roba jerpelită. Pe dedesubt purta costumul portocaliu al celor din Clanul Aerostatului. Însemnul cusut în partea dreaptă a pieptului reprezenta două mâini strângându-se frăţeşte — simbolul Fantomelor. Ca şi Twisp, fiecare dintre ceilalţi trei consuli prezenţi era însoţit de un civil. Un loc rămăsese liber.

Martorii civili — inclusiv Moise — stăteau cu gurile căscate şi se holbau la hărţile afişate pe monitoare. Twisp îşi drese glasul şi rosti cuvintele acelea simple, copleşitoare, pe care consiliul le aştepta de peste douăzeci de ani:

— Fraţilor, surorilor, a sosit timpul.

După tradiţionala binecuvântare a bucatelor, participară cu toţii, în linişte, la ritualul sorbirii supei. Era o fiertură Insulară, limpede, cu două muree portocalii pe fundul castronului şi bu-

căţele de ceapă verde plutind la suprafaţă. Mirosul plăcut umplu încăperea.

Locul vacant aparţinea Micuţului Macintosh, care supra-vieţuise, alături de Flattery, desigilării celulelor de hibernare. Mack dezavuase lăcomia Directorului, apropiindu-se de filozofia zen a zavatanilor. Îşi răsese părul de pe cap şi susţinea că făcuse acest lucru "de durere că Flattery şi-a pierdut sufletul, şi pentru ca să am grijă să nu mi-l pierd şi eu".

Cu câţiva ani în urmă, Flattery şi Macintosh se certaseră aprig, în mai multe rânduri. Se zvonea că Directorul mutase Controlul Curenţilor la bordul complexului orbital pentru a scăpa de prezenţa fostului său coleg. Mack pusese la punct un sistem de comunicaţie care folosea algele drept suport de transmisie, şi toate posturile de lucru ale Grupului Operativ foloseau acest sistem. Prin intermediul unui cod, fiecare consolă căpăta imediat legătura cu Controlul Curenţilor.

Sper că aceste linii de comunicaţie nu au fost întrerupte. Dacă bruiajul se datorează activităţii solare, poate că liniile care se bazează pe alge nu au fost afectate.

Îşi notă în minte să-i ceară lui Snej să verifice dacă nu cumva semnalele transmise de Rico fuseseră preluate şi păstrate de liniile algelor.

După ce terminară de mâncat, fiecare prezentă cu mult calm ceea ce avea de spus, iar Twisp îi ascultă la fel de calm, deşi ceea ce auzea ar fi putut stârni un groaznic cutremur social. Toţi ştiau că pe umerii lor apasă o mare responsabilitate, iar acest lucru li se vedea pe faţă. Erau conştienţi că sosise momentul să treacă la acţiune; însă ar fi trebuit să se pună de acord *în ce fel* aveau să acţioneze.

Venus Brass, la cei şaptezeci şi cinci de ani ai ei, era cel mai vârstnic membru al consiliului. Îşi văzuse soţul şi copiii asasinaţi la porunca Directorului; ea însăşi scăpase de la moarte ca prin urechile acului. Femeie cumpătată, sufletistă şi înţeleaptă, Venus ridicase împreună cu soţul ei un adevărat imperiu comercial care se ocupa în principal de distribuirea hranei. Cum-părau peşte de la pescari ca Twisp şi, contra unui comision în natură, îl vindeau pe piaţă. Flattery le răpise întreprinderea şi o alipise "Comerţului Tritonian". Acum el era singurul care se ocupa de distribuţie şi cerea un comision pe care nu şi-l puteau permite decât marile flote de pescuit.

Kaleb Notton-Wang, moştenitorul de drept al "Comerţului Tritonian", era cel mai tânăr membru al consiliului, având vârsta de douăzeci şi trei de ani. Fiul lui Scudi Wang şi al lui Brett Norton, Kaleb fusese martor la moartea ambilor părinţi, când iahtul lor explodase în împrejurări misterioase. Acest lucru se întâmplase înainte ca cineva să-l bănuiască pe Flattery că-şi băgase coada. În acea noapte, Kaleb se strecurase afară din iaht, fără ştirea nimănui, pentru a se juca în compania altor copii. Avea zece ani pe atunci. De câteva luni încontinuu, părinţii săi discutau în timpul meselor aproape numai despre Flattery şi despre manevrele sale de a prelua controlul asupra "Comerţului Tritonian". Twisp se trezise brusc la auzul exploziei, ieşise din luntre şi coborâse pe chei. Acolo îl găsise pe micuţul Kaleb urlând şi arătând cu degetul spre flăcările care mistuiau iahtul familiei sale. Îl luase şi fugiseră împreună spre platourile înalte, pe atunci aproape nelocuite. De la tatăl său, Kaleb moştenise însuşirea de a vedea în întuneric; iar de la Scudi, o inteligenţă formidabilă, ataşamentul faţă de alge şi capacitatea de a schimba informaţii cu ele prin simplă atingere. Amintirea părinţilor pierduţi era şi acum la fel de dureroasă, astfel încât cutreiera foarte rar prin magistralgele minţii.

E prea înverşunat, gândi Twisp. *Încrâncenarea te trage în jos şi te împinge spre greşeli fatale.*

În ultima vreme nu-l prea văzuse pe Kaleb. Districtul băiatului era Victoria, singurul fort al lui Flattery în afara Kalalochului. Twisp se temea ca nu cumva băiatul să profite de poziţia sa şi să pornească o necugetată vendetă personală împotriva lui Flattery şi a lacheilor lui.

Regiunea muntoasă era reprezentată de Mona Aripă-Plată, o femeie între două vârste. Ea era cea care vorbea acum:

— Stăm destul de bine, din toate punctele de vedere.

Ochii ei cafenii străluceau puternic, iar în vocea groasă se făcea simţit un puternic accent insular.

— Depozitele noastre adăpostesc hrană pentru şase luni. Avem rezerve suficiente pentru a face faţă, până la recolta următoare, unui flux masiv de refugiaţi, iar reprezentantul regiunii de coastă mi-a comunicat că stăm foarte bine şi în privinţa rezervei de peşte.

Venus Brass aplecă discret capul, confirmând cele afirmate de colega sa.

— Sinceră să fiu, continuă Mona, oamenii noştri nu vor să vină aici pentru a lupta. Tocmai de aceea au şi plecat, ca să ducă o viaţă mai bună departe de Flattery şi să fie lăsaţi în pace. Ca şi până acum, vor da adăpost oricărui refugiat de bună credinţă. Ne-am pus la punct sistemul de apărare, ca să nu fim surprinşi de vreo acţiune-surpriză, dar vă spun: oamenii aceştia nu vor să ucidă pe nimeni.

Venus încuviinţă din nou. Glasul ei ascuţit contrasta cu cel al Monei:

— Oamenii noştri gândesc la fel. Se folosesc de libertatea oferită de imensitatea oceanului pentru a fugi de "necazuri", cum le numesc ei. Sunt curajoşi şi harnici, şi pot forma oricând o puternică flotă de asalt. Dar, ca şi oamenii lui Kaleb, trăiesc — atunci când se întorc pe uscat — printre angajaţii lui Flattery, discută cu ei, se căsătoresc... Nu vor să ucidă pe nimeni, mai ales atunci când e vorba de propriile lor rude. Pentru a evita astfel de probleme printre gardienii săi, Flattery îi trimite pe unii departe de...

Fu întreruptă de Kaleb, care lovi puternic cu pumnul în braţul scaunului.

Twisp îşi încleştă şi el pumnul, instinctiv, dar se calmă imediat şi puse palma pe genunchi.

— Consiliul ăsta al nostru este tot ceea Flattery îşi poate dori, rosti Kaleb. (În vocea sa se făcea simţită încrâncenarea care-l necăjea pe Twisp.) Despre ce discutăm noi aici? Despre a sta cu mâinile-n sân! Adică nu vrem să facem *nimic* pentru a opri nebunia şi crimele. Eu am fost singurul care a văzut ce s-a întâmplat acolo, azi?

— Discuţiile despre ceea ce nu vom face sunt un preambul la..., începu Venus.

— Sunt un preambul la nimic, o întrerupse Kaleb. Istoria ne învaţă că oamenii suferă de foame deoarece *acceptă* acest lucru. Trebuie să-i punem capăt astăzi, *acum!*

Venus se trase înapoi de parcă ar fi fost pălmuită, apoi îşi încrucişă braţele la piept.

— Cine a pornit răzvrătirea? întrebă ea. Oamenii tăi?

Kaleb zâmbi, şi gestul acesta îi accentuă înfăţişarea tinerească.

Şi-a depăşit cu mult vârsta, gândi Twisp. *S-a maturizat prea devreme, nici nu mai ştie când şi cum să zâmbească.*

— Nu, Flattery a pornit-o. Eu am un alt plan, mult mai potrivit planurilor noastre. Oamenii mei mă susţin, şi am aflat că mulţi dintre oamenii *voştri* gândesc acelaşi lucru.

— Bun, şi ce vrei? şuieră Mona, aplecându-se în faţă. *Făcând* ceva, le atragem atenţia. Flattery îşi va trimite armata...

Kaleb nu luă în considerare acest argument adus de atâtea ori în discuţie. Nerăbdarea care îi strălucea în ochi îi aminti lui Twisp de Brett pe când avea cam aceeaşi vârstă — isteţ, curajos, impetuos. Brett Norton ucisese o dată, din reflex, însă o făcuse pentru a salva viaţa lui Scudi.

Mona sublinie din nou hotărârea oamenilor ei:

— Vor adăposti refugiaţi, dar nu-şi vor părăsi casele pentru o himeră. Preferă să stea neluaţi în seamă decât să facă faţă unui conflict violent.

— Înţeleg, rosti Kaleb. Aşa procedează Dinţii Năprasnici. Însă mai este un lucru pe care ar fi trebuit să-l înveţe de la Dinţi: dacă unul suferă de foame, atunci *toţi* suferă. Am un plan care ne va permite tuturor să mâncăm pe săturate.

Înţeleptul îşi reprimă un zâmbet.

Văd că a ţinut minte lecţiile mele despre Dinţii Năprasnici.

Ştia că în cadrul consiliului nu exista nici o structură ierarhică. Hotărârea avea să fie luată prin vot.

— Toţi avem planuri, spuse el, şi trebuie ca ele să fuzioneze în unul singur. Derularea Proiectului "Zeiţa" este deja cu patru ore în urmă faţă de orarul planificat, şi n-am mai primit nici o veste de la ei. Cred că trebuie să discutăm şi despre acest lucru.

În jurul mesei se auzi un murmur. La intrarea în sală, cei patru martori civili păreau palizi şi înfricoşaţi. Acum, cuprinşi de agitaţie, şi consilierii se făcuseră parcă mai mici.

Twisp ridică mâna pentru a face linişte.

— Mai am şi alte veşti. Vă rog să aveţi puţină răbdare.

Observă un mesaj apărând pe imprimanta lui Macintosh şi îi făcu semn lui Snej să îl aducă. Apoi continuă:

— Instrumentele lui Flattery au fost foamea şi frica. Intenţiile sunt foarte clare: vrea să se urce în Nava Neantului şi să părăsească planeta. Noi n-avem absolut nimic împotriva acestui lucru. Corect?

Consilierii încuviinţară, dar Mona se grăbi să adauge:

— Are de gând să ia trei mii de pandorani cu el şi să ne lase pe mâna blestemaţilor de securişti...

— Pandoranii aceia *doresc* să plece împreună cu el, sublinie înţeleptul, şi, din partea noastră, sunt liberi să o facă. Pe noi ne interesează să scăpăm de el. Dar nu oricum, ci numai după ce îi vom distrage pentru totdeauna sistemul represiv. Va trebui să facem faţă unor criminali fără a deveni, la rândul nostru, criminali. Dacă nu izbutim, copiii noştri sunt sortiţi pieirii.

Snej citi mesajul trimis de Macintosh:

— "Twisp, Proiectul «Zeiţa» a fost... interceptat."

— Interceptat? În sfârşit, tot e mai bine decât "pierdut". Unde se află? Şi *cine* i-a interceptat?

— Algele, răspunse Snej. Dr. Macintosh crede că algele au adulmecat-o pe Crista Galii şi au hotărât să o păstreze. Liniile de comunicaţie care impun grila au fost puternic bruiate, dar cele care se bazează pe alge au rămas intacte.

— Ne-a trimis suficiente informaţii?

Îsi masă fruntea pentru a alunga durerea ce se aduna acolo. Astăzi, mai mult decât în alte daţi, simţea vârsta obosindu-i oasele. Snej îi înmână un pager, iar el îl conectă la consolă.

"Algele din sectorul opt au atras hidropterul spre pâlcul lor", se auzi vocea lui Mack. "Pentru a izbuti, au modificat radical unele magistralge; câteva submersibile — nu se cunoaşte numărul exact — au fost avariate, poate chiar distruse. Există, de asemenea, pierderi de vieţi omeneşti. La ordinele insistente ale lui Flattery, controlul Curenţilor a încercat să «convingă» algele să restabilească grila, dar eforturile nostre au fost zadarnice..."

Murmurele crescură în intensitate. Twisp era, şi el, uluit.

Algele s-au împotrivit, îşi spuse. *Acesta era semnalul de care aveam nevoie.*

— Avem pe cineva în zona aceea? întrebă Kaleb. Membrii Clanului Algelor ne pot spune ce se întâmplă?

Mona apăsă repede câteva taste.

— Da, rosti ea. Avem un Oracol pe ţărm, în dreptul locului în care se află hidropterul acum.

— Dacă navigaţia a fost întreruptă, probabil că şi oamenii noştri au mari probleme, declară Venus. Voi încerca să trimit un submersibil, dar cred că întreaga zonă este de nepătruns...

— În momentul de faţă trebuie să zădărnicim toate acţiunile lui Flattery, o întrerupse Twisp. Indiferent unde vor merge lacheii lui, indiferent ce vor să facă, trebuie opriţi. Să-i tăiem toate

firele! Dacă ajunge să-şi infiltreze oamenii în Controlul Curenţilor, ne poate descoperi?

— Ar fi posibil, spuse Snej, zâmbind sumbru, dar mă îndoiesc.

— Cere-i lui Macintosh să închidă Controlul Curenţilor. Directorul va ordona represalii asupra pâlcurilor din sectorul opt, dar noi ştim mai bine decât oricine să ne strecurăm printre alge — care, pe deasupra, se pare că au trecut de partea noastră. Dispariţia grilei va duce la întreruperea traficului din întreaga lume. Desigur, cunoaşteţi ce pericole pot apărea.

Twisp, care cea mai mare parte a vieţii şi-o petrecuse pe valurile oceanului, ştia ce implicaţii avea decizia luată cu câteva clipe în urmă. Nenumărate fiinţe nevinovate vor pluti în derivă pe ape puţin navigabile, probabil chiar printre alge ostile. Însă Flattery aruncase deja zarurile.

— Succesul sau eşecul nostru depinde în întregime de buna cooperare dintre pandorani, continuă el. Îl vom doborî. Îl vom înfometa pentru că ne-a înfometat, îl vom teroriza pentru că ne-a terorizat...

Kaleb ridică mâna, oprindu-l, şi se scuză înclinând capul cu demnitate.

— Nu-l vom înfometa pentru că ne-a înfometat, rosti el. (Vocea sa devenise blândă, dojenitoare ca a unui tânăr părinte.) Noi suntem oameni. Îl vom îndestula pentru că ne-a înfometat.

Deasupra tuturor se lăsă o linişte solemnă, apoi martorul Monei spuse:

— Da. Da, suntem de acord cu tine.

— Kaleb, dacă îmi arăţi cum îl putem înlătura pe Flattery şi cum îi vom hrăni pe cei înfometaţi, voi fi de acord cu tine, glăsui Venus.

— E atât de simplu, încât mă mir că nu ne-am gândit până acum. Avem toate informaţiile pe ecran, şi ne putem da seama care este situaţia. În mod cert, avem nevoie de cooperarea amintită de Twisp. Iar pentru asta, Ben Ozette şi Crista Galii trebuie să se adreseze *imediat* populaţiei. Putem conta pe ajutorul Postului-Fantomă?

— Ai dreptate, fu Mona de acord, lovind cu degetul în ecranul monitorului. Sincronizarea este factorul esenţial. Oamenii nu ne pot ajuta dacă nu ştiu ce anume se aşteaptă de la ei. Vor avea încredere în Ben Ozette şi o vor diviniza pe Crista Galii.

Acum trebuie să le spunem ce să facă.

— Cinci mii de oameni de-ai mei s-au infiltrat deja printre săraci, anunţă Kaleb. (Căpătase o atitudine calmă şi vorbea cu bărbia un pic ridicată, semn că hotărârea sa era de nestrămutat.) Vorbele circulă mai repede decât informaţiile difuzate prin radio.

— Mai avem ceva din partea lui Macintosh? întrebă Twisp.

Snej încuviinţă, muşcându-şi buza.

— Da. Spune că Beatriz Tatoosh este la bordul complexului orbital şi că apa de băut i-a făcut rău.

Ridică ochii din pager şi lăsă nedumerirea să i se citească pe faţă.

Inima înţeleptului începu deodată să bată mult mai rapid.

— Da, anunţă el, acesta este codul care ne avertizează că au apărut necazuri la bordul Staţiei Orbitale. Flattery a trimis probabil o echipă de securitate împreună cu Beatriz. O fi bănuit că Mack lucrează împotriva lui. La naiba! (Inspiră adânc, încercând să se calmeze.) Păcat că reporteriţa nu e de partea noastră. Aş fi vrut ca Macintosh să aibă acolo măcar o singură persoană pe care să se bazeze.

— Hai mai bine să vedem ce sprijin putem obţine noi, aici, propuse Kaleb. (Se ridică, nerăbdător să plece fără întârziere spre Victoria.) Să mobilizăm oamenii din preajma ţărmului şi să salvăm hidropterul.

Avem nevoie de el aici, îşi spuse Twisp.

— Kaleb, de dragul vremurilor trecute, hai să facem o plimbare, îl invită el. Poţi ajunge în trei ore, ai suficient timp. În plus, oamenii de acolo sunt de nădejde şi probabil că au început deja să caute hidropterul. Ce-ar fi, mai bine, să mergem până la Oracol? Poate le roagă cineva pe alge să ne spună ce naiba au de gând să facă.

Rădăcini şi aripi. Lăsaţi aripile să prindă rădăcini, şi rădăcinile să zboare.

— Juan Ramon Jimenez

STELLA BLISS despacheta trei lădiţe cu orhidee şi le aşeză pe aleea ce ducea către foaierul vilei Wittle. Comanda o primise deabia seara trecută dar, din întâmplare, avea orhidee disponibile. Stella se considera o sculptoriţă în domeniul florilor şi se simţea măgulită ori de câte ori descoperea că arta sa era admirată.

Purta noua sa bluză parfumată, cu mâneci bufante, şi o pereche de pantaloni de lucru strânşi pe coapse. Bluza îi menaja sânii, mai sensibili acum datorită sarcinii, însă pantalonii o deranjau şi hotărî ca pe viitor să renunţe la ei.

Trecu printre gardieni şi servitori, care se foloseau de orice ocazie pentru a o sorbi din ochi. Nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei, deşi ar fi trebuit să se obişnuiască până acum. Înaltă de douăsprezece palme, Stella avea o siluetă care atrăgea ca un magnet privirile bărbaţilor, chiar şi atunci când era îmbrăcată cu haine largi.

Îmbrăcămintea ei semăna cu florile pe care le cultiva. Doob le spusese părinţilor săi că, acasă, albinele o urmăreau în fiecare colţişor al camerei, având însă grijă să nu o înţepe. Părul negru şi bogat încadra o faţă bronzată, cu pometi înalţi şi ochi de culoarea turcoazului. Avea buze pline pe care şi le ţuguia foarte adesea, mai ales în momentele de concentrare. În ultima vreme zâmbea aproape tot timpul şi îngâna vechi cântecele pentru fiinţa care dormea în pântecele ei.

Cultivarea plantelor şi transformarea lor în sursă de hrană fusese, timp de nouă generaţii, preocuparea tradiţională a familiei sale. De când cu criza de alimente, eforturile de cercetare şi de producţie se îndreptau mai ales spre soiurile comestibile. Dar Stella nu fusese de acord să renunţe la flori şi la albinele care le ajutau să se înmulţească.

Purta în ea a zecea generaţie, o fetiţă care, după cum îi spuneau visele, avea să fie exact ca ea. Ştia foarte bine acest lucru, la fel cum ştiuse şi mama sa, şi bunica sa, şi toate femeile din familia ei. Încerca să păstreze o tradiţie veche pe care vremurile grele o puteau sufoca oricând. Orhideele erau rezultatul propriilor cercetări şi era mândră că astăzi vor fi admirate de alţi artişti, de muzicieni — acei sculptori ai sunetului — şi de aristocraţia pandorană.

Auzind că Onorabilul Alek Dexter era daltonist, îşi permisese să aleagă o combinaţie de culori pe gustul ei. Majoritatea florilor aveau culoarea lavandei, dar nu rezistase tentaţiei de a

intercala printre ele şi câteva nuanţe delicate de roz.

Un gardian scund care-şi dădea aere de uriaş controlă fiecare lădiţă cu ţeava armei, după care înfipse cuţitul în toate straturile de flori. Înainte de a intra pe terenul vilei, Stella fusese scanată de două ori şi percheziţionată de o securistă grasă. Nu era prima dată când suferea un astfel de tratament şi, probabil, nici ultima. Avea o părere foarte proastă despre regimul impus de Director dar, deocamdată, prefera să se concentreze asupra florilor.

Un cordon de securişti înconjura terenul şi un alt contingent păzea vila propriu-zisă. Aceasta era locuinţa administratorului general al "Comerţului Tritonian" — o persoană foarte importantă, despre care Flattery considera că se putea număra printre primele ţinte ale Fantomelor. Se zvonea că era unul dintre cei trei candidaţi care ar fi putut spera la funcţia de Director, în caz că actualul deţinător ar fi fost victima unui accident nefericit.

Construită din piatră topită şi plastoţel, clădirea nu fusese afectată de recentele cutremure ce devastaseră Kalalochul. Terenul său era împrejmuit de un zid înalt de doi metri din care ieşeau bucăţi de metal ascuţit şi cioburi de sticlă. Era greu de crezut că, în acest sector, Coada se forma la doar câteva case depărtare. Organizatorii acestei recepţii nu se sinchiseau de urletele oamenilor de peste drum şi nici de huruitul vehiculelor grele, pline cu gardieni.

Securistului îngâmfat îi înfloriseră, la subsuori, pete de transpiraţie, anormal de mari chiar şi pentru atmosfera încinsă a după amiezii. În plus, se mândrea cu o proeminenţă în spatele urechii, de forma unei flori, rezultat al unei operaţii estetice. Stellei i se părea de-a dreptul respingătoare.

— Ce crezi că ai să găseşti în răsadurile mele? îl întrebă ea. Viermi ucigători?

Bărbatul se încruntă, plimbându-şi nervos privirea între Stella şi giulgiul de fum care se aduna sub norii negri.

— Ai grijă că nu sunt în toane prea bune, mârâi el. Nu-ţi forţa norocul.

— Ţi-e teamă că mulţimea va da năvală aici şi...

— Nu mi-e teamă de nimeni! se stropşi el, umflându-şi pieptul plăpând sub uniforma prea largă. Misiunea mea este să-l protejez pe domnul Dexter, şi asta fac!

Stella începu să scoată cu grijă orhideele din lădiţe şi să le

planteze de-a lungul aleii. Aceasta era partea care îi plăcea cel mai mult — să prindă cu grijă tulpinile mătăsoase şi rădăcinile oarbe, să simtă mirosul pământului proaspăt. La sfârşitul zilei îşi curăţa unghiile deasupra unui ghiveci pentru a nu pierde nici o fărâmă din solul preţios.

— Probabil că iubeşti florile, dacă ai fost în stare să suporţi operaţia aia dureroasă de lângă ureche.

— Eram beat, recunoscu el. Dacă ar avea un miros plăcut, m-aş simţi ceva mai bine.

— Ştiinţa progresează şi probabil că îţi va îndeplini dorinţa. Până atunci, miroase florile astea!

Îi întinse o orhidee. Securistul o duse la nas şi îşi permise să zâmbească. Stella fu mulţumită să-l vadă relaxându-se.

— Într-adevăr, miroase frumos.

— Ei bine, soiul acesta nu avea miros până acum un an şi, până acum cinci ani, nu făcea nici flori atât de frumoase. Eu le-am transformat.

— Flori! (Securistul pufni cu dispreţ, dar nu părăsi locul.) Florile nu sunt comestibile. Ar trebui să cultivi ceva care să dea hrană oamenilor.

— Ce? (Stella duse mâna la gură, surprinsă şi în acelaşi timp amuzată.) Nu am permis pentru aşa ceva. În afară de asta, sufletul are şi el nevoie de hrană, de una *spirituală,* pe care florile i-o pot oferi din plin.

Bărbatul îşi pierdu expresia dispreţuitoare, dar nu şi pe cea de îngrijorare. Stella ar fi vrut să-i vorbească despre albine, însă renunţă, pentru că albinele te duceau imediat cu gândul la miere, şi extrem de puţini oameni ştiau de producţia ei de miere.

După ce termină de plantat orhideele, le stropi şi apoi îndepărtă pământul împrăştiat pe alee. Simţi o oarecare nelinişte dându-i târcoale: era blocată în centrul Kalalochului, fără nici un mijloc de transport la dispoziţie. Billie o adusese până aici cu automobilul ei, apoi plecase la lucru. *Cushette*-ul, deşi aproape nou, se defectase iarăşi; de data aceasta avea o problemă cu aprinderea. Stellei nu-i plăcea deloc zona aceasta înghesuită şi urâtă. Şi nici nu-i surâdea ideea de a merge pe jos zece klick-uri, singură şi fără apărare. Desigur, exista tramvaiul care făcea legătura între centru şi periferie, însă probabil că nu funcţiona din cauza revoltei.

— Stella, dragă, ai terminat?

Doamna Wittle, gazda, îi făcu semn din pragul casei. Avea părul aproape alb şi un ten deschis la culoare, caracteristic Tritonilor, era îngrijit îmbrăcată, şi adresa tuturor un zâmbet sincer. Deşi părea fragilă, salvase de una singură un submersibil plin cu piese de artă, în timpul cutremurului din '73. Pe vremea aceea lucra la catedra muzeului. Când totul începuse să se clatine, rechiziţionase submersibilul şi, în loc să-şi salveze pielea, se apucase să încarce în el tot ce era mai de valoare. Cupola crăpase şi permitea scurgerea unor jeturi care ar fi putut tăia un om în două, dar doamna Wittle nu plecase de-acolo decât după ce umpluse submersibilul până la refuz.

— Da, doamnă Wittle. Ce spuneţi?

Femeia privi în lungul aleii şi ridică sprâncenele, plăcut impresionată.

— Sunt minunate, spuse ea. (Apoi oftă.) Au avut dreptate în privinţa ta, dragă. Eşti o adevărată artistă. Însă acum am o problemă şi mă gândesc că m-ai putea ajuta.

— Ce problemă?

— Am contat pe nişte ajutoare, dar văd că n-au apărut până acum... din cauza rebeliunii, probabil. N-ai putea să mai întârzii puţin, şi să întâmpini tu oaspeţii? Am lista lor aici, şi ecusoanele pe masă, lângă intrare. Desigur, poţi rămâne la recepţie, ca invitată. Vrei să faci asta pentru mine?

Stellei nu-i plăceau deloc bogătaşii. Dincolo de zidul vilei, la nici o sută de metri depărtare, săracii stăteau ore întregi la coadă pentru a-şi cumpăra raţiile câştigate cu trudă. Servitorii celor bogaţi arătau cartele pe care scria "Exceptat" şi, fără a mai sta la rând, îşi umpleau dubele cu mâncare. Servise şi ea la multe petreceri ca aceasta, primind permisiunea de a duce acasă ceea ce rămânea după plecarea oaspeţilor. Plata nu însemna aproape nimic pentru ea, întotdeauna câştiga mai mult decât ceea ce ar fi putut cumpăra cu cartela. Nu aflase niciodată cum se putea intra în rândul celor "Exceptaţi".

Însă *Cushette*-ul se defectase, iar ea nu vedea nici o posibilitate de a pleca în siguranţă spre casă.

— Da, spuse. Rămân. Însă nu sunt îmbrăcată corespunzător... şi aş avea nevoie să mă conducă cineva până acasă.

Doamna Wittle se lumină la faţă şi o prinse de cot.

— Draga mea, nici nu ştii ce greutate mi-ai luat de pe inimă.

Desigur că vei fi condusă până acasă, voi avea eu grijă de asta. Hai să aruncăm o privire în garderoba fiicei mele. Vom găsi acolo nişte rochii foarte frumoase care cred că-ţi vor veni ca turnate. Cea neagră, de exemplu, ar trebui să arate splendid pe tine. Deşi, ca să fiu sinceră, *orice* ar arăta spendid pe tine.

Stella roşi, măgulită.

— Mulţumesc, spuse. Sigur n-o să se supere?

Doamna Wittle se posomorî preţ de câteva clipe, însă făcu un efort de voinţă şi îşi reveni.

— Din păcate, nu, draga mea. A fost ucisă anul trecut, în evenimentele care au avut loc la liceu.

— Mă scuzaţi... Îmi pare rău.

— Ei bine, avea propriile ei convingeri. (Apoi adăugă, în şoaptă.) Mă mândream cu ea! Am să-ţi povestesc altă dată, acum nu e momentul cel mai potrivit.

Rochia era neagră, lucioasă şi subţire. I se părea cam strâm-tă la bust deşi, în ultima vreme, tot ceea ce îi atingea sânii o deranja. Niciodată nu purtase rochii cu un decolteu atât de în-drăzneţ.

— Aş vrea să mă vadă şi Doob, spuse ea, făcând o piruetă în faţa unei perechi de oglinzi. Cred că i-ar plăcea la nebunie!

— Atunci, o poţi păstra, rosti doamna Wittle. (Lacrimi mari îi umezeau ochii, dar nici una nu se scurse pe obraz.) De fapt, aş vrea să te uiţi prin garderoba aceasta şi să iei tot ce vrei. De ce să stea nefolosite? Doar nu sunt picturi!

Fără a ţine cont de proteste, femeia luă o cutie din carton şi o umplu cu hainele fiicei sale. Apoi o conduse pe Stella lângă măsuţa de la intrarea în vilă.

Invitatul de onoare, Alek Dexter, sosi cu mânecile ude de transpiraţie şi blestemând zăpuşeala. Stella îi agăţă ecusonul la piept şi, din obişnuinţă, îi netezi cămaşa. În loc să se alăture invitaţilor, el zăbovi în preajma ei şi, fără nici un pic de jenă, îi admiră decolteul. Stella îi susţinu privirea până îl făcu să-şi plece ochii.

— Toată ziua am fost în şedinţe, bodogăni el. Peste două ore, după bairamul ăsta pus la cale de distribuitori, am de ţinut o cuvântare la dineul organizat la Clubul Progresul; iar la opt trebuie să mă întâlnesc cu Directorul la un cocteil. N-am timp nici să-mi trag răsuflarea! Normal că n-apuc sa dau jos din kilogramele astea! (Trase cu coada ochiului spre ecusonul şi

sânii ei.) Arăţi superb, draga mea... Stella. Stella Bliss.
Îşi strânseră mâinile, şi tânăra descoperi că bărbatul avea palma plină de transpiraţie.
Nu credeam că barosanii ăştia transpiră în public.
Onorabilul Alek Dexter scoase o batistă din buzunar, ştergându-şi fruntea şi buza superioară. Apoi făcu semn şoferului său, care se bucura de răcoarea holului.
— Am nevoie de o altă cămaşă, spuse el, aproape în şoaptă. Una de culoarea piperului albastru.
— Străzile sunt blocate, rosti şoferul, cu o voce obraznică. N-am cum să mă întorc şi să vă duc la dineu.
Văzându-l pe Alek Dexter încordându-şi maxilarele, Stella bănui că acesta nu suporta obrăznicia.
— Atunci *cumpără* una, se răsti Onorabilul. Magazinele sunt deschise până diseară, iar piaţa se află la câţiva paşi. (Flutură nerăbdător mâna.) Hai, du-te! Ia din banii pentru cheltuieli mărunte. Şi schimbă-ţi atitudinea, altfel ai să-ţi schimbi serviciul!
Când omul deschise poarta, văzură lupte desfăşurându-se sub cerul ameninţător. Doi gardieni stăteau la intrare, cu faţa spre stradă. Un al treilea auzi ţârâitul pagerului agăţat la centură, îl ridică la ureche, apoi rosti câteva cuvinte şi porni în grabă spre vilă. Cu fiecare pas, figura lui părea să pălească tot mai mult. Ajunse lângă Onorabil şi începură o conversaţie şoptită, însă din care Stella nu pierdu nici un cuvânt.
— Se pregăteşte declararea Codului Brutus, domnule. Doriţi să vă adăpostiţi aici sau mergem în buncărul Directorului?
— La naiba! făcu Alek Dexter, şi îşi întoarse privirea de parcă ar fi fost pocnit peste faţă.
Ca şi domnul Wittle, era un posibil succesor al Directorului. Îşi frecă fruntea, privind pe furiş spre camionul care oprea în faţa intrării. Un întreg pluton de gardieni transpiraţi şi plini de praf intră în dispozitiv, pregătindu-se să apere vila în eventualitatea unui atac. Figura lui Dexter devenise la fel de palidă ca şi a celui care-i adusese vestea. Alţi câţiva gardieni trecură în fugă pe lângă el, intrând în sala de recepţie.
— Sunt de-ai noştri? întrebă el.
Gardianul ridică din umeri, strângând pistolul-laser cu o mână tremurândă şi albă:
— Habar n-am, domnule.
— Hmm, pufni Onorabilul. E greu să ştim de care parte sunt

ei, când nu ne dăm seama nici măcar în ce tabără suntem *noi.* Zici că-i doar un avertisment, deocamdată? Eşti sigur că Flattery nu?...

— Da, domnule, e doar un avertisment, dar ne putem aştepta să fie declarat Codul Brutus.

— Atunci vom aştepta aici, hotărî Dexter. Dacă tot e să stau înghesuit undeva, prefer să mă bucur de compania acestei superbe femei!

Se înclină în faţa Stellei, îi luă mâna şi i-o sărută. Apoi porni spre gazdă şi invitaţii săi, trecând pe lângă masa care gemea sub greutatea celor mai frumoase fructe şi produse din peşte văzute de Stella vreodată. În centru trona o sculptură din gheaţă înfăţişând saltul unui delfin.

Zgomotele încăierării se auzeau tot mai aproape, iar gardienii, fără a scoate un cuvânt, închiseră poarta dublă. Neliniştea Stellei se transformă în spaimă.

Dexter nu aruncase nici măcar o privire spre minunatele orhidee.

Pentru a deveni conştient, trebuie să te ridici deasupra iluziei.

— al cincilea Prudence Lon Weygand, doctor-medic, echipajul original, Nava Neantului *Pământeanul*

SERIA DE EXPLOZII provocate de Şoimii lui Flattery răni algele verzi din sectorul opt, ucise zeci de mii de peşti, un grup de delfini, şi stârni o cantitate de sediment care ar fi putut înfunda filtrele submersibilelor pe o rază de cincizeci de klick-uri. Pâlcul uriaş de alge albastre din apropierea sectorului opt îşi replie instinctiv toate frunzele şi se aplecă spre centrul lagunei proprii, într-o configuraţie atât de compactă, încât aproape că se sufocă. Despre hrănire nici nu mai putea fi vorba.

Când îşi depliau frunzele la maxim, algele albastre atingeau un diametru de aproape o sută de kilometri. Peste trei sferturi din circumferinţa pâlcului erau înconjurate de alge domestice. Restul periferiei avea acces liber spre ocean şi profita de acest

lucru, extinzându-se văzând cu ochii. Pentru propria sa siguranţă, se ferea de contactul cu algele domestice. De la frunzele moarte care ajunseseră până la el, aflase că algele verzi erau marionete ale oamenilor şi ascultau de biciul electric. Ştia că în curând aveau să apară foarte multe fragmente moarte; aşa se întâmpla întotdeauna după asemenea explozii. În acele momente, tot ceea ce venea spre el constituia o hrană care îl ajuta să se extindă cu o viteză incredibilă.

Astăzi însă, curenţii nu aduceau doar adierea morţii. Mai exista ceva, ca o aură, ca un parfum care îl împiedică să rămână prea multă vreme în acea structură sufocantă. Ceva care, deşi nu aduse nimic la suprafaţă, trezi în adâncurile sale o vibraţie copleşitoare şi un clocot al amintirilor genetice. Algele albastre nu se mai opuseră şi îşi depliară larg frunzele, ca pentru a întâmpina mireasma binefăcătoare.

Mai întâi hrăneşte oamenii, şi de-abia după aceea cere-le dovezi de virtute.

— Dostoievski, *Fraţii Karamazov*

PEŞTELE ZBURĂTOR se clătina violent la suprafaţa valurilor, sub efectul turbulenţei produse de explozii. Lui Rico îi intră soarele în ochi şi începu să lăcrimeze puternic. Îşi căută ochelarii şi clipi de câteva ori, încercând să alunge senzaţia de orbire temporară. Scrută întinderea apei şi zări, spre dreapta, o linie cenuşie care trebuia să fie ţărmul, iar spre stânga, la doi sau trei kilometri depărtare, un front alb de spumă ameninţătoare.

Elvira începea să-şi revină după şocul suferit, iar din nas nu-i mai curgea chiar atât de mult sânge. Sub scaunul ei se formase o băltoacă de apă.

Oricine ar fi fost în locul Elvirei, ar fi devenit hrană pentru serat, îşi spuse Rico.

Deşi dezorientată şi rănită în urma primei explozii, Elvira izbutise să ajungă de una singură înapoi în camera motoarelor. Imediat după ce închisese sasul, se pornise o avalanşă de alte explozii, prea multe pentru a putea fi numărate.

— Blestematul! mormăi Rico. Ori de câte ori nu-i convine un lucru, îl aruncă în aer.

Suprafaţa apei era plină de frunze şi tulpini rupte care încă produceau jocuri de lumini.

— Surorile Alge se retrag, îşi caută scăparea, suspină Elvira, plimbându-şi privirea tristă pe deasupra valurilor.

— Elvira, n-am chef să aud prostiile astea cu "Surorile Alge". Vreau să ieşim de-aici!

— Raiduri aeriene! strigă ea, îndreptând degetul spre est-nord-est, unde se zăreau două pete pe cer.

Instinctul o făcu să comande imediat secvenţa de scufundare, dar motoarele nu răspunseră.

— Sunt înfundate, explică ea. (Pe faţa ei se întipărise o expresie impasibilă, pierdută.) Mâl şi... alge... în filtre.

— Nu-ţi fă probleme, Elvira, o încurajă Rico, bătând-o uşurel pe umăr. Sunt aparatele care au aruncat încărcăturile explozive şi probabil că n-au suficient combustibil pentru a ajunge până aici. Să rămânem pe loc şi să ne considerăm mulţumiţi că nu trebuie să trecem printre minele alea perfide.

Îşi desfăcu legăturile, se ridică şi îi aduse Elvirei un prosop.

— Poftim, spuse. Sterge-te şi îmbracă un costum uscat. S-ar putea să stăm mai mult pe-aici şi n-aş vrea să răceşti.

Elvira părea să se fi calmat.

— Oricum, rosti Rico, dacă vrea, Flattery ne poate depista de la bordul Staţiei Orbitale. Poate urmări chiar şi o barcă micuţă, darămite coşcogea *Peştele Zburător!* Impresia mea este că nu suntem în pericol. Avioanele nu pot pluti pe apă, deci băieţii ăia n-au cum să intre în hidropter şi să ne aresteze, dar nici nu îndrăznesc să ne arunce în aer datorită faptului că o avem pe Crista Galii cu noi.

Două unde de şoc îi făcură să-şi piardă din nou echilibrul. Avioanele se repeziră în picaj spre hidropter, apoi se redresară şi dispărură din zonă. Trecură atât de aproape, încât Rico reuşi să le distingă feţele.

— Ai văzut, Elvira, cât de tineri sunt? Au toată viaţa înaintea lor, dar au ales să fie sclavii lui Flattery. (Lovi cu pumnul în braţul scaunului şi mârâi.) De ce? Ar fi trebuit să strângă în braţe o fată, s-o mângâie, să facă dragoste... dar, în loc de asta, au pornit să ucidă. Părinţii lor nu i-au învăţat nimic?

— Părinţilor le e foame. *Acum* le e foame.

O privi cu surprindere. De obicei, Elvira nu făcea conversaţie şi răspundea tuturor întrebărilor prin nişte mormăieli; acum se dădu jos din scaun şi, străduindu-se să nu cadă, porni spre rafturile ascunse în peretele îndepărtat.

— Hei, doar nu vrei să ieşi încă o dată! Nu vezi ce harababură-i afară?

— Calmează-te, spuse ea, şi cuvântul sună ca un ordin.

Cu o candoare caracteristică Tritonilor, îşi dădu jos costumul de scafandru şi se şterse cu prosopul, masându-şi muşchii bine proporţionaţi, sfârcurile puternice şi pline de viaţă.

— Ai grijă de ceilalţi. Eu mă duc să curăţ filtrele.

Trupul suplu şi alb al Elvirei se strecură într-un costum nou; privind-o, Rico simţi, cu uimire, cum sângele începe să-i clocotească în vine. Ştia foarte bine — amândoi ştiau — că o apropiere intimă între ei era exclusă, dar faptul că se excitase îi aminti de Snej, şi i se făcu dor de ea.

Planul pilotului era foarte logic. Îşi întocmi în minte o listă de priorităţi.

Ben şi Crista. Să-i ţin în viaţă. Să supraveghez transmisiunile radio, să fiu pregătit la surprizele pe care mi le-ar putea face Securitatea.

Elvira dispăru fără a-i arunca vreo privire. Se îndreptă şi el spre rafturi, luptându-se cu tangajul şi ruliul, şi scoase de acolo alte trei costume de scafandru. Folosindu-se de mânere, înaintă până la intrarea în bucătărie. În acelaşi timp, era atent la radio şi la mesajele trimise de avioane.

— "Şeful raidului aerian către bază, încărcătura a fost lansată. Am depistat peştele pe care-l căutaţi. Terminat."

— "Am recepţionat şi am notat poziţia. Vom trimite vulturul. Momentul interceptării peste aproximativ treizeci de minute, aşteptăm alte detalii. Terminat."

Treizeci de minute! îşi spuse Rico.

"Vulturul" lor era probabil un hidropter rapid.

Înseamnă că n-au spaţiu pentru echipamente grele sau pentru trupe. Perfect. Le vom rezerva şi noi câteva surprize.

Difuzoarele continuau să transmită informaţii despre *Peştele Zburător,* speculaţii privind numărul şi starea pasagerilor...

Însă avioanele ieşiră repede din raza de recepţie a echipamentului instalat pe hidropter.

Se aplecă deasupra lui Ben şi văzu că era la fel de imobil; nu

dădea semne că ar fi respirat, dar obrajii aveau o culoare destul de sănătoasă. Aplecă urechea până la buzele prietenului său, sesizând o foarte slabă activitate a plămânilor. Apoi îi verifică pulsul: inima nu se oprise, dar pulsul era de doar câteva bătăi pe minut. Avea ochii deschişi şi nemişcaţi; păreau atât de uscaţi, încât Rico îi închise şi deschise de câteva ori pleoapele pentru a-i umezi, apoi le lăsă închise.

Îi desfăcu centurile şi-l introduse, cu chiu cu vai, într-unul dintre costumele de scafandru.

— Am ieşit la suprafaţă, spuse el, sperând că Ben îl auzea. Au aruncat încărcături explozive asupra algelor, dar cred că distrugerile s-au produs doar la suprafaţă. Elvira a ieşit să cureţe gurile de admisie şi filtrele. Oamenii lui Flattery au trimis un hidropter pe urmele noastre şi am impresia că vom trece prin clipe grele.

Crista Galii scoase un geamăt şi, chinuindu-se din cauza centurilor, îşi căută o poziţie mai avantajoasă în scaun.

— Prietena ta şi-a revenit, continuă Rico să i se adreseze lui Ben. Am să-i dau să îmbrace un costum şi după aceea voi încerca să iau legătura cu Grupul Operativ, ca să afle şi ei ce se întâmplă.

Îi trase fermoarul până la gât, apoi, pentru orice eventualitate, îi umflă gulerul gonflabil. Întorcându-se spre Crista Galii, o văzu plângând. Ochii ei înroşiţi de lacrimi priveau fix silueta încremenită a lui Ben. Părea conştientă.

— Înţelegi ce vorbesc? întrebă Rico.

Se ţinea departe de ea, deşi fata nu avea cum să coboare din scaun.

— Da.

— Ai mai avut vreodată simptome asemănătoare?

— Da. (Îi venea greu să articuleze cuvintele.) O dată, înainte să treacă la tratamentul cu injecţii. Am ţinut pilulele în gură şi după aceea le-am scuipat.

— Ce se va întâmpla în continuare?

Crista încercă să ridice din umeri:

— Cam acelaşi lucru. Poate câteva crize mai puternice. Va dura... ceva timp. (Adăugă în şoaptă.) Ben este primul care m-a făcut să mă simt fiinţă umană.

Rico surprinse dilatările şi contractările violente ale pupilelor fetei.

Trebuie să fi fost nişte droguri foarte puternice, îşi spuse el. *Blestematul!*

— Am ieşit la suprafaţă, îi explică el, şi suntem vulnerabili. Trebuie să-ţi pui un costum de scafandru în caz că vom fi obligaţi să plonjăm în apă.

Apoi îşi dădu seama că atât Flattery, cât şi Grupul Operativ, avertizaseră: "Nu o lăsaţi să intre în apă. Nu o lăsaţi să ia contact cu algele." Desigur, era o speculaţie, o măsură de prevedere. Oricum, înotul pe sub apă era singura lor şansă de salvare în caz că Securitatea Vashonului avea să-şi facă apariţia.

— Te pot ajuta, dacă nu te descurci singură. Scuză-mă că o spun, dar aş prefera să nu te ating.

Crista ar fi trebuit să întindă braţul pentru a ajunge la costumul oferit de el.

— Nu pot desface centurile astea, se plânse ea.

Rico apăsă pe butonul de desfacere rapidă şi o eliberă. Apoi se trase imediat îndărăt, în parte pentru că aşa îi dictase instinctul de conservare, în parte datorită faptului că hidropterul se înclinase pe neaşteptate.

Gestul lui nu scăpă neobservat şi fata făcu, la rândul ei, un pas înapoi. Îşi ţinea fălcile încleştate, iar faţa îi pălise incredibil de mult.

— Ce-ţi închipui că sunt? întrebă ea.

— Nu ştiu. Tu ştii?

— Ştiu că nu cred... Nu *pot* să cred că pot face aşa ceva... (Arătă cu o mână moale spre Ben.) Nu *pot* fi eu cea care...

— Din cauza drogurilor se întâmplă asta, spuse el.

Încercă să-şi alunge mânia din voce. Fata avea nevoie de linişte, nu de încă un duşman.

— Ţine minte! Flattery te-a obligat să iei drogurile, nu ai făcut-o din proprie voinţă.

Lacrimile ei *păreau* sincere, ca şi felul în care îl privea pe Ben.

Da, dar ia uite ce-a păţit prietenul meu!

— Pune-ţi costumul, o îndemnă el. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Crista trebuia mai întâi să-şi scoată rochia. Rico îngenunche lângă Ben, punându-i mâna pe frunte. Ben încercă o mişcare aproape imperceptibilă, ceea ce putea fi considerat drept un semn încurajator. De asemenea, respiraţia îi devenise mult mai

puternică.

Crista nu era deloc ruşinoasă şi nici nu semăna cu vreun monstru.

Probabil că s-a obişnuit cu condiţia de animal de laborator şi n-a mai apucat să afle ce este pudoarea.

Rico, la fel ca şi Ben, crescuse printre Insulari şi fusese educat, printre altele, în spiritul discreţiei şi al pudorii. Recunoscu în sinea sa că fata avea cele mai frumoase picioare pe care le văzuse vreodată. Suspină, amintindu-şi din nou de Snej. Intenţiona să-i trimită şi ei un mesaj, alături de cel dedicat Grupului Operativ. Se întoarse spre Crista.

Este cam palidă, observă el.

Era, într-adevăr, foarte slăbită, şi depuse mari eforturi pentru a-şi trage costumul pe trup şi pentru a ridica fermoarele. Respira repede şi superficial, fruntea i se acoperise de transpiraţie şi era mult mai... transparentă decât atunci când o văzuse Rico pentru prima oară în sat. Pupilele continuau să i se dilate spasmodic, iar picioarele îi tremurau necontrolat.

— Îţi poţi pune centura?

Ea clătină din cap.

— Nu. (Vocea de-abia se mai auzea.) începe... criza...

Se aşeză pe scaun, cu ochii în continuare deschişi.

— Mai eşti aici? întrebă el. Mă poţi auzi?

— Da, veni răspunsul. Da.

Rico era hotărât să nu se atingă de ea. Indiferent ce cauze ar fi avut, fenomenul fusese pe punctul de a-l ucide pe Ben. Nu era dispus să păţească şi el acelaşi lucru. Cu cea mai mare băgare de seamă, se învârti în jurul fetei, prinse clema centurii şi, cu o mişcare bruscă, o introduse în locaş. Împinse spătarul scaunului astfel încât fata — care, între timp, îşi pierduse din nou cunoştinţa — să stea aproape întinsă.

Îşi puse şi el costumul, apoi observă că valurile se mai calmaseră. Auzea bufniturile şi hârşâielile care semnalau prezenţa Elvirei în dreptul gurilor de aerisire şi se rugă în tăcere ca algele să nu o atragă pe calea halucinaţiilor, aşa cum făceau cu alţi oameni. Până una-alta, totul părea în regulă.

— Ar fi păcat ca cel mai bun pilot din cea mai blestemată lume să-şi piardă minţile tocmai acum, murmură el.

În partea superioară a învelişului se auzi deodată un scârţâit puternic, urmat de un scrâşnet prelung. Apoi încă o dată. Era

acelaşi sunet pe care-l produseseră algele atunci când înhăţaseră hidropterul. Se repezi spre cabină, dar era deja prea târziu.

Aparatul se înclină violent într-o parte şi Rico se trezi aruncat în peretele din stânga. Şocul îl făcu să-şi piardă răsuflarea şi-i plimbă prin faţa ochilor o armată de pete negre ca nişte amibe. Reuşi, totuşi, să-şi dea seama că se înălţau prin aer. Fu trântit încă o dată de perete, însă nu foarte tare, şi mişcarea de tangaj a hidroptemlui îi permise să vadă că fuseseră prinşi de tentaculele unui aerostat.

— La naiba!

Se târî în patru labe spre postul de pilotaj. Ar fi putut deschide un hublou şi trage cu pistolul-laser...

Abia atunci văzu cât de mare era în realitate aerostatul. După părerea lui, balonul măsura o sută de metri în diametru, iar tentaculele în care strângea hidropterul erau chiar mai lungi decât atât şi mai groase decât trupul lui Rico.

Se ridicaseră deja la peste o sută de metri în aer şi continuau să urce.

Balansul acela a fost menit să scoată balastul din aparat, pentru a putea fi ridicat cu mai multă uşurinţă.

Brusc îşi aduse aminte de Elvira, şi se târî iarăşi, până în partea opusă a cabinei, pentru a arunca o privire asupra oceanului. Pilotul lor era acolo, plutind pe spate cu ajutorul costumului gonflabil. Probabil că-l văzuse pe Rico, dar nu schiţă nici un gest.

— La naiba!

Nu putea lansa un semnal luminos şi nici nu avea cum să pornească motoarele, deoarece risca să aprindă sutele de metri cubi de hidrogen conţinuţi de monstrul portocaliu. Rico nu se mai aflase niciodată atât de aproape de un aerostat, dar văzuse ce efecte devastatoare putea avea aprinderea hidrogenului. Un aerostat mult mai mic decât acesta distrusese prima aşezare ridicată de oameni în Kalaloch. Şase sute de fiinţe arseseră de vii în acea explozie. Bineînţeles, el şi cu Ben se prezentaseră imediat la faţa locului pentru a realiza un reportaj.

Însă nu morţii îi impresionaseră cel mai mult, ci viii. Ben nu fusese de acord să realizeze o poveste standard, cu inevitabilele imagini de groază înfăţişând carnea arsă pe oasele dezgolite, spasmele, vărsăturile şi urletele.

"Filmează-le doar ochii", îi spusese Ben. "Restul, lasă-l în seama mea."

Îi întrebase despre cum îşi duceau viaţa, nu despre explozie. Umpluseră aproape optsprezece ore de bandă luând interviuri muribunzilor şi răniţilor, după care venise atacul Nemiloşilor. Filmul lui Rico înregistrase lupta echipei de filmare cu haitele pornite într-un atac devastator. Imaginile acelea înfioraseră întreaga lume.

Văzu că ţărmul înalt se apropia rapid, în timp ce vremea rea îi ajungea din urmă. Spera din suflet ca greutatea hidropterului să nu constituie un balast prea greu pentru aerostat; altfel, aveau să se zdrobească de faleze. Aparatul stătea acum răsturnat cu fundul în sus, prins în încâlceala tentaculelor negre. Rico merse în patru labe pe plafonul cabinei şi se întinse sub scaunele de pilotaj. După toate aparenţele, imensul aerostat dorea să ajungă pe uscat; de obicei, baloanele portocalii făceau acest lucru pentru a se sinucide. Deci, hidropterul nu părea să aibă un viitor prea fericit: dacă nu se va face fărâme la contactul cu zidul stâncos al ţărmului, cu siguranţă că va fi mistuit într-o explozie.

Trecu în revistă şansele de supravieţuire şi nu fu prea încântat; îşi spuse că ar prefera, totuşi, să treacă de faleze; cine ştie, poate că după aceea vor putea găsi o soluţie acceptabilă. Cei din Grupul Operativ se gândiseră oare la o asemenea surpriză? Spera din tot sufletul că da. Era obligatoriu ca tovarăşii săi de luptă să o găsească pe Elvira înainte ca oamenii lui Flattery să ajungă acolo. Dacă nu... mintea lui refuză să ducă până la capăt gândul sumbru.

Perturbaţia atmosferică se dezlănţui brusc, cu foarte puţin înainte de a atinge ţărmul. Din locul în care se adăpostise, Rico avu impresia că cerul întunecat cădea peste ei.

Fără fulgere! înălţă el o rugă tăcută. *N-avem nevoie de fulgere!*

Pe de altă parte, ştia că perdeaua de nori îi va proteja de privirile spionilor de la bordul complexului orbital şi va împiedica zborurile de cercetare. Hidropterul era zgâlţâit din ce în ce mai violent, pe măsură ce furtuna se abătea asupra uscatului. Cu ochii holbaţi de groază, Rico văzu peretele falezei năpustindu-se spre el; se apropiase atât de mult, încât putu distinge liniile întunecate de pe spinarea unei Aripi Plate. Apoi simţi un gol în

stomac şi-şi dădu seama că aerostatul lua vertiginos înălţime. Aproape reuşiră să depăşească muchia falezei, dar pupa hidropterului atinse stânca, proiectând prova în pântecele moale al balonului.

Neavând nici un sprijin la îndemână, Rico era proiectat, ca o jucărie, în toţi pereţii. Aerostatul se dezumflă încetul cu încetul şi se aşternu peste stânci, iar hidropterul coborî o dată cu el, rostogolindu-se de-a lungul pereţilor abrupţi. În cele din urmă, se opriră. Rico zăcea dezorientat pe parbrizul din plasmasticlă şi nu vedea în jur decât un imens nor albastru. Îşi destinse braţele şi picioarele, apoi tuşi pentru a vedea dacă nu avea cumva vreo coastă ruptă. Era plin de vânătăi, dar rămăsese întreg.

— Perfect! îşi spuse, făcând haz de necaz. "Ţine-o departe de alge", mi-au spus. Poftim, acum stăm aici, riscând să fim asfixiaţi cu spori!

Încercă să se calmeze, dar cele câteva respiraţii profunde nu-i potoliră tremurul mâinilor. Spera că hidropterul se oprise pe plaja îngustă. Nu i-ar fi plăcut deloc ideea de a sta agăţaţi undeva, pe la mijlocul peretelui abrupt.

Ploaia răpăia sălbatic pe învelişul aparatului. Rico îşi aminti brusc de Elvira, care plutea pe valuri, fără nici o apărare împotriva furtunii. Îşi spuse că şansele ei de supravieţuire erau aproape nule; probabil că se contopise deja cu Surorile Alge.

— Bine măcar că n-a mai rămas mult hidrogen în monstrul ăsta, murmură el.

Vru să aprindă luminile în cabină şi să pornească radioul. Vreo două lumini mai funcţionau, dar radioul era mort.

Inspiră adânc aerul impregnat cu spori şi înaintă spre bucătărie, pentru a vedea ce se întâmplase cu Ben şi Crista.

Dacă îţi închipui că imaginaţia este mai puternică decât acţiunea, de ce mă implici în teribila acţiune a războiului?

— *Conversaţii zavatane cu Avata,* înţeleptul Queets Twisp

MACK AŞTEPTA să primească o nouă legătură cu Securitatea,

când, brusc, monitoarele înfăţişară exploziile care devastau algele sectorului opt.

Nu a mai avut răbdare, gândi el. *Flattery vrea neapărat să pună mâna pe ceea ce se află acolo.*

Era sigur că acel "ceva" includea şi prezenţa Cristei Galii. Instrumentele aduseră dovezi că algele verzi, rănite, fuzionau cu masivul pâlc albastru din vecinătate. Împreună cu Alyssa Marsh, Mack efectuase câteva studii superficiale asupra pâlcului sălbatic — cel mai masiv de pe întreaga planetă.

A *învăţat să se ascundă de noi, să se configureze astfel încât să cultive în interiorul lui o suprafaţă cu alge domestice pe care nu ne-a permis s-o descoperim.*

Pâlcul sălbatic se trezise. Dacă era chiar atât de imens pe cât arăta Generatorul de Grile, ar fi putut distruge întreaga reţea impusă de Controlul Curenţilor; de fapt, algele albastre puteau fi *ele însele* un Control al Curenţilor.

Dacă algele sunt de partea noastră, atunci Flattery se poate considera înfrânt. Dar dacă nu sunt de partea noastră?

În momentul de faţă, grija lui cea mai mare era legată de soarta iubitei sale. Ori de câte ori sosea la bordul Staţiei, reporteriţa îl suna fără întârziere, folosind intercomul instalat pe platforma de andocare. Astăzi, însă, nu o făcuse. Aflând că Beatriz stătea încuiată în studioul Holoviziunii şi că nu se putea lua legătura cu ea, Mack îşi dădu seama că acolo se petrecea ceva dubios; nu acesta era stilul ei. La câteva clipe după plecarea lui Spud, primi un mesaj: cineva semnalase aruncarea unui cadavru prin supapa navetei. Nici Securitatea complexului orbital şi nici studioul nu răspundeau apelurilor sale.

— La naiba!

Generatorul de Grile primea un răspuns din partea algelor, unul curat şi incredibil de puternic. Pâlcul pe care exploziile ar fi trebuit să-l arunce în starea de imaturitate mentală se trezise aproape imediat, modificând corespunzător frecvenţa canalului de transmisie.

Acestea sunt algele sălbatice. Au absorbit amintirile celor domestice şi au preluat controlul.

Echipamentele pâlcului domestic rămăseseră intacte, însă în loc ca pe ecranul Generatorului de Grile să danseze zeci de frecvenţe diferite, acum apărea una singură.

Mack sesiză refacerea grilei; o singură porţiune, spre nord-

vest, nu reacţiona la semnale. Spera ca algele de-acolo să nu fi fost devastate de acţiunea violentă a oamenilor lui Flattery.

— Bun! murmură el. Se pare că, deocamdată, nu ne poartă pică.

Intenţionase să se folosească de Controlul Curenţilor pentru a ridica algele împotriva lui Flattery. Permisese cât mai multor pâlcuri să se trezească, pentru a obţine un sprijin în cazul în care Directorul ar fi mers prea departe. În ochii lui Mack, războiul era un drog — un drog extrem de periculos — şi nu vroia ca pandoranii să-l încerce.

— Vreau să am imagini video, rosti el către monitorul sectorului respectiv. Ar trebui să-i localizăm.

Însă nu putea să distingă decât turbulenţa cenuşie a perturbaţiei atmosferice. Ozette, LaPush şi Galii se aflau undeva acolo, sub pătura de nori. Exista, desigur, posibilitatea ca exploziile să-i fi omorât, dar mintea sa refuza s-o ia în considerare.

Linia de comunicaţii cu studioul este în continuare blocată. Dacă Spud nu reuşeşte să intre, va trebui să le atragem cumva atenţia.

O senzaţie stranie, alta decât cea de imponderabilitate, îi înghionti stomacul. Se descotorosi de ea, la fel cum făcuse şi cu fiorul pe care-l simţise prin aer după ce naveta ei intrase în locaşul platformei de andocare. Oare câţi oameni sosiseră? Naveta putea transporta treizeci până la patruzeci, în funcţie de echipament. Dar lista trebuia să includă şi Nucleul Mental Organic împreună cu sistemul de menţinere în viaţă, precum şi tehnicienii.

Nu dorea să-şi amintească de NMO, de provenienţa sa, de ceea ce îi făcuse Flattery. Deşi Nucleul Mental Organic fusese *Alyssa,* lui Mack îi era mai uşor, deocamdată, să-l considere ca pe un obiect. Sistemul de menţinere în viaţă cădea în responsabilitatea lui, aşa cum se întâmplase şi pe *Pământeanul.* Dar această sarcină nu-l încânta deloc.

— În sfârşit, murmură el, până să ajungem acolo mai am câteva surprize pentru Flattery.

Un sunet discret venind dinspre turelă îl informă că se întâmpla ceva cu holoplatforma destinată algelor. Construise singur acea platformă, după ce se consultase cu Beatriz în anumite detalii legate de holografie. Apoi o cuplase cu Generatorul de

Grile, sperând ca astfel să pună bazele unei comunicări cu algele, în cele două luni care trecuseră, rezultatele îi întrecuseră aşteptările.

Algele, probabil îndelung frustrate de imposibilitatea unei reale comunicări, avuseseră multe de spus. Până acum, transmiseseră doar imagini, fulgerări, şi sunete ciudate. Imaginile erau limpezi — de obicei, informaţii compacte despre lucruri reale. Sunetele şi fulgerele păreau a fi "cuvinte", sau fraze, sau cugetări. Macintosh nu fusese capabil să interpreteze decât imaginile.

Se lansă către micul său birou amenajat în turelă. Era cel mai avantajos punct de observaţie de la bordul complexului şi nu-l obliga să se deplaseze prea mult pentru a ajunge în diferite locuri ale Staţiei Orbitale; statura lui impresionantă încurca, de obicei, circulaţia pe coridoare. În plus, lui Mack îi convenea faptul că se afla foarte aproape de platforma de andocare a navetelor şi — de când o cunoscuse pe Beatriz Tatoosh — de studioul Holoviziunii.

Imponderabilitatea din preajma axei de rotaţie a Staţiei nu-l deranja. Pentru a obţine o gravitaţie aproape normală la periferie, complexul ar fi trebuit să efectueze o rotaţie completă la fiecare două minute, lucru care ar fi făcut imposibilă vizualizarea vreunui obiect din afară.

În centrul holoplatformei evolua imaginea unui uriaş aerostat care-şi căra balastul pe deasupra valurilor. Miniaturizarea tridimensională era perfectă în toate detaliile, iar informaţiile suplimentare spuneau că acolo se afla sursa răzvrătirii algelor. Macintosh sesiză deodată că suprafaţa balastului răspândea o strălucire metalică.

— Ăla nu-i balast!

Imaginile reconstituiau întâlnirea dintre aerostat şi *Peştele Zburător.* Mack urmări, de la înălţimea aerostatului, apropierea vertiginoasă de peretele falezei. Când îşi dădu seama că nu vor reuşi să treacă îşi trase, instinctiv, picioarele în sus. Imaginea se cutremură, apoi dispăru brusc.

— Poate reuşim să formăm o echipă de salvare, murmură el. Prin apropiere se află un Oracol.

Se întoarse la consola de comandă şi vru să ia legătura cu Spud, dar în acel moment izbucni alarma.

Cele patru semnale indicau izbucnirea unui incendiu gene-

ralizat în zona din jurul axei, zona *sa.* Cel mai mult se temea pentru platforma de andocare, unde existau numeroase rezervoare de combustibil.

Focul putea fi localizat fie în Controlul Curenţilor, fie în studio, fie pe platforma de andocare. Automat, toate aceste zone fură izolate de restul complexului. Becuri de avertizare clipeau pretutindeni, însoţite de vocea calmă care rostea, prin intercom: "Îmbrăcaţi urgent costumele presurizate. În caz de incendiu, aerul va fi evacuat din zonele afectate. Aerul va fi evacuat, îmbrăcaţi urgent costumele presurizate..."

Macintosh introduse de la tastatură codul pentru inspecţia vizuală a zonei şi anunţă: "zonă sigură". Dacă senzorii nu vor detecta vreun pericol, Controlul Curenţilor nu va fi izolat. Deschise dulapul de lângă uşă şi respectă întocmai procedurile impuse de regulament. Se strecură în costumul presurizat şi activă sistemul de comunicaţie de lângă vizor. Apoi ieşi valvârtej pe culoar, la timp pentru a zări un securist străin lovindu-l pe Spud cu pistolul-laser peste faţă. Spud se izbi de uşa studioului, iar securistul se prinse de un mâner, luându-şi avânt pentru a-l mai lovi o dată.

— Stai! răcni Macintosh.

Zadarnic. Securistul îl pocni pe Spud, care îşi pierdu cunoştinţa şi pluti fără vlagă în lungul culoarului.

Macintosh reglă sistemul de comunicaţie la "maxim".

— Stai! Ia stai aşa, domnule!

În mod evident, securistul sosise de foarte curând la bordul complexului, căci nu prea ştia să se descurce în condiţii de imponderabilitate. Întoarse capul, căutând vocea care-i urlase în urechi, şi dădu drumul mânerului; impulsul îl trimise de-a berbeleacul pe axa culoarului. Căutând să se echilibreze, scăpă pistolul-laser din mână. Mack îşi luă avânt spre Spud şi prinse, în trecere, arma securistului. Ajutorul său tocmai îşi revenea.

— I-am auzit ameninţând-o că o vor ucide, rosti Spud, cu gura plină de sânge. Şi am pornit alarma, pentru că altceva nu mi-a trecut prin minte.

— Ai procedat foarte bine. Acum pune-ţi repede un costum de protecţie, în caz că se evacuează aerul.

Echipa de pompieri voluntari apăru în grabă pe culoar, deplasându-se — în ciuda costumelor greoaie — cu o graţie de invidiat. În spatele lor, la o oarecare distanţă, se formase

obişnuita îmbulzeală de curioşi. Macintosh privi în jur după securistul străin, dar acesta dispăruse. Uşa studioului rămăsese sigilată.

Îşi conectă comunicatorul direct la sistemul lui Spud.

— Beatriz cunoaşte procedura, spuse el. Îşi va pune costumul de protecţie.

— Dar ştie care-i codul pentru inspecţia vizuală?

— Da, încuviinţă celălalt, dar pun pariu că nu-l va folosi.

Pentru a se împiedica evacuarea aerului dintr-o încăpere suspectată a fi focar de incendiu, era nevoie de două lucruri: de semnalul "zonă sigură" trimis de un senzor către calculatorul central al Staţiei Orbitale, şi de un mesaj asemănător provenit în urma unei inspecţii vizuale. Întrucât senzorii din studio nu detectau focul, calculatorul aştepta codul prin care o persoană autorizată să certifice acest lucru. Între timp, zona suspectă rămânea sigilată, la ea având acces doar pompierii.

Difuzoarele intercomului avertizară: "Puntea din zona axei, atenţie! Alertă în zona galbenă, sectoarele opt până la şaisprezece. Peste trei minute începe evacuarea aerului. Peste trei minute începe evacuarea aerului. Îmbrăcaţi urgent costumele presurizate..."

Aparatul folosit de pompieri pentru a pătrunde în zonele sigilate nu reuşi să deschidă uşa. Îl încercară încă o dată, dar degeaba. Macintosh introduse jackul comunicatorului în cupla din perete şi încercă să ia legătura cu studioul.

Spud se înghesui în el:

— Auzi ceva?

— Doar zgomot de fond. Nu au...

La a treia încercare, uşa se deschise. Pompierii năvăliră în interior şi Mack se amestecă printre ei, ascunzând pistolul-laser.

Beatriz era singura persoană care reuşise să-şi îmbrace costumul. Stătea ascunsă lângă uşă, şi-l prinse pe Macintosh de braţ. Impulsul îl trimise pe acesta în perete, dar ea se ţinea bine, astfel încât nu porniră în derivă prin încăpere.

Oamenii lui Brood se munceau încă să-şi etanşeze costumele şi fură surprinşi de intrarea neanunţată a pompierilor. Unul dintre ei încercă o manevră stângace pentru a ajunge în capătul studioului, însă doi pompieri îl prinseră şi-l legară de un mâner. Ceilalţi securişti încremeniră văzând pistolul-laser din mâna lui Macintosh. Echipa de intervenţie inspectă încăperea şi trimise

semnalul "zonă sigură", după care intercomul anunţă şi el "zonă sigură". Mack îşi scoase casca de pe cap, descoperind că Beatriz fusese mai rapidă decât el.

— Mi-au ucis echipa, strigă ea. Au ucis şi echipa de securitate a complexului. Aveţi grijă, căci au arme în dulapul din spatele studioului.

Unul dintre pompieri pluti până în locul indicat de reporteriţă şi găsi pistoalele-laser.

— Arestaţi-i, porunci Macintosh, şi confiscaţi-le toate armele. S-ar putea să avem nevoie de ele.

Pompierii scoaseră tot felul de frânghii de prin buzunare, legându-i fedeleş pe Leon şi tovarăşii săi. Toţi cei trei oameni ai lui Brood erau zăpăciţi şi neajutoraţi în acest mediu nefamiliar pentru ei. Desigur, echipa de intervenţie trăia şi muncea aici, însă Mack admiră în sinea sa uşurinţa cu care aceasta îi manevra pe prizonieri.

Beatriz îl strânse tare în braţe, sărutându-l. Trupul său tresări de plăcere, deşi amândoi erau îmbrăcaţi în incomodele costume presurizate.

— Speram să facem chestia asta în cu totul alte împrejurări, zâmbi el.

Simţi neliniştea ei şi o cuprinse cu braţele sale puternice,

— Sunt foarte mulţi, spuse ea. În total, treizeci şi doi. Cred că şeful lor, căpitanul Brood, se află în cabina de comandă a Navei Neantului, împreună cu Nucleul Mental Organic.

— Ai auzit, Spud?

— Da, dr. Mack.

— Toată tevatura asta probabil că le-a atras atenţia şi vor trimite oameni în zonă. Sigilează sectorul galben; nu se pătrunde decât pe baza de cod. Chiar dacă vom prinde şi câţiva de-ai lor în mijlocul nostru, vom câştiga timp pentru a pune la punct un plan.

Spud activă consola cea mai apropiată şi transmise, în câteva clipe, ordinele necesare.

Macintosh făcu semn pompierului cu cască albă:

— Vezi că pe culoar există o încăpere goală, folosită în mod normai ca depozit. Încuie-i pe-ăştia trei acolo şi vino în laboratorul de lângă Controlul Curenţilor. Dacă poţi găsi arme de-ale echipei noastre de securitate, adu-le. Vreau să vii, de asemenea, împreună cu cei mai buni oameni ai tăi.

— Am înţeles, Comandante, rosti pompierul, după care adău-gă: Indivizii ăştia nu se prea descurcă în mediul de aici. Cele mai bune arme ale noastre vor fi imponderabilitatea şi vidul.

— Ai dreptate, spuse Macintosh, prinzând mâna reporteriţei. Eşti un bun strateg. Să mergem!

Deşi focul mistuie carnea, tu rămâi în viaţă.

— Zohar: Cartea splendorii

NEVI PĂIANJENUL suferea un tratament umilitor în mijlocul algelor şi spera din tot sufletul ca şi Flattery să păţească acelaşi lucru în mâinile gloatei. Îl descoperise pe Zentz, care plutea pe spate, cu ochii larg deschişi şi fără a avea între buze muştiucul aparatului de respirat. Tentaculul unei alge i se înfăşurase în jurul taliei şi îl trăgea încet dar sigur spre marginea lagunei.

Ce noroc pe Zentz că fusese prevăzător şi-şi umflase gulerul costumului! În felul acesta, îşi menţinea capul şi umerii la su-prafaţă. Deşi, dolofan cum era, grăsimea l-ar fi ajutat oricum să plutească. De asemenea, ce noroc pe el că Nevi retezase tenta-culul din prima lovitură! Asasinul sări în apă şi, urmărit de furia algelor, reuşi să-şi recupereze tovarăşul. Zentz părea să respire încă.

Ar fi fost mult mai simplu dacă s-ar fi înecat, gândi Nevi. *Dar s-ar putea să mai am nevoie de el. Un trup viu este mult mai folositor decât un cadavru.*

Algele nu reuşiră să-l prindă. Foarte bine! N-avea chef să ajungă şi el un fel de zombi. Aparatul începu o rotire lentă.

La naiba, înjură el. *Încearcă să pună mâna pe noi.*

Izbuti să lege o sfoară de gulerul lui Zentz şi-l trase la bordul hidropterului. Apoi puse mâna pe o cange şi-i dezlipi fragmentele de alge lipite pe costum.

Situaţia fusese deosebit de ridicolă pentru el, dar acum de-venea de-a dreptul comică. Dacă Flattery rămânea sau nu la putere, asta nu mai conta. Cel care va conduce va avea, oricum, nevoie de Nevi Păianjenul şi de serviciile sale. Iar lui îi convenea de minune. Semăna cu un joc de şah în care el mai putea face

trei sau patru mutări, în timp ce adversarul era deja în şah. Într-adevăr, sosise momentul ca Flattery să-şi dea seama de valoarea asociatului său.

Aşa deci, m-a trimis aici!

Toxinele algelor îşi făceau efectul asupra lui Zentz. Sistemele de protecţie ale costumului său îl împiedicaseră să pornească înot spre tărâmul de dincolo, însă nu-i puteau opri zbaterile orbeşti. La cele şaizeci şi cinci de kilograme ale sale, pe Nevi îl trecură toate apele până izbuti să aducă în cabină cele aproape o sută de kilograme ale lui Zentz, să le aşeze în scaun şi să le prindă cu centurile de siguranţă. Nici el nu ştia prea bine de ce se chinuia atât. Poate pentru a-i oferi lui Flattery ceva cu care să se distreze, în caz că se întorceau cu mâna goală. Dirijă hidropterul spre centrul lagunei şi se pregăti pentru decolarea verticală. Procedura consuma mai mult combustibil decât ar fi vrut el, dar reducea la zero riscul de a fi înhăţaţi de tentaculele acelui pâlc de alge. Declanşă procedura automată de decolare verticală şi motoarele porniră în plin, presându-l în scaun. Hidropterul îşi pierdea mereu echilibrul, precum un gândac ce mergea de-a lungul unui fir de iarbă, dar după ce ajunse la o sută de metri deasupra lagunei scăpă de toate influenţele perturbatoare. Apoi, cu toată viteza, porni în zbor orizontal. O banală reaprovizionare cu combustibil, care ar fi trebuit să dureze cel mult zece minute, se transformase într-o întârziere de aproape o oră. Nevi nu-şi mai putea permite să irosească nici măcar o secundă.

Porni radioul, însă nu reuşi să-şi dea seama care era situaţia în Zona de Protecţie. Încercă să restabilească legătura cu Directorul, pe canalul secret, dar la celălalt capăt nu răspundea nimeni. Apoi prinse câteva fragmente din mesajele unui avion de supraveghere.

Care idiot l-a convins pe Flattery să împrăştie încărcături explozive asupra hidropterului pe care-l urmăresc eu?

Opri radioul şi-şi căută o poziţie mai relaxantă. Turbulenţa nu-i prea făcea bine la stomac, astfel încât decuplă pilotul automat; se săturase să asculte respiraţia sforăitoare a lui Zentz. Aruncă o privire monitorului, şi îndreptă săgeata galbenă — care definea cursul hidropterului — către punctul verde reprezentând coordonatele comunicate de avioane.

Şeful Securităţii se frământa în scaunul copilotului, semn că

începea să-şi revină.

Nevi îşi reprimă cu greu un hohot dispreţuitor.

Ha! Asta, şef? Şeful Lipsei *de Securitate! Şeful Insecurităţii!*

Trebuia să recunoască, totuşi, că misiunea lui Zentz fusese destul de dificilă în ultimul an, mai ales din cauza ostilităţii crescânde a sătenilor. Dar una era să pui la punct o gloată de săteni, şi cu totul altceva să ai de-a face cu Crista Galii şi cu prietenii ei, Fantomele.

— Acolo, la o sută de metri! bolborosi Zentz.

Ochii îi străluceau sălbatic, iar pupilele i se dilatau şi contractau încontinuu, dansând parcă după o stranie melodie.

Nevi nu-i dădu atenţie. De când se ridicaseră din nou în aer, Şeful Securităţii începuse să delireze şi pomenea mereu ceva în legătură cu un aerostat uriaş.

— Crista Galii, algele au înnebunit, aerostatul înhaţă hidropterul..., continuă Zentz.

— Termină cu aiurelile astea, rosti Nevi, deşi tovarăşul său nu-l putea auzi. Nu-s decât închipuiri de-ale tale.

Vorbise cu acea voce calmă şi egală care îl înfiora pe Zentz, sperând să vadă şi acum aceeaşi reacţie. Pe el, zborul acesta începea să-l neliniştească. Furtuna îl zgâlţâia cu violenţă. Simţea goluri în stomac la fiecare trecere pe deasupra curenţilor ascendenţi din preajma ţărmului. La fel ca majoritatea pandoranilor, prefera să folosească magistralgele subacvatice, mai ales în condiţii atmosferice ostile. Însă astăzi viteza era crucială, deoarece pisica oferise şoricelului prea multă libertate de mişcare. Poate că Zentz — cine putea şti ce-i făcuseră algele? — avea dreptate în privinţa aerostatului.

Dacă Ozette şi Crista Galii porneau pe jos prin acel ţinut, puteau sfârşi drept hrană pentru Nemiloşi. Ozette nu prea dădea impresia că ar fi vreun supraom, iar Flattery îi dorea vii, pe amândoi. Şi, până una-alta, interesul lui Nevi era să-l mulţumească.

Dar cel mai interesat să-i găsească în viaţă este Zentz.

Marele semn de întrebare rămânea aerostatul — oare ce-i făcuse Cristei Galii?

Sau, mai degrabă, ce făcuse pentru *ea?*

Nevi mai avea un motiv de nelinişte: zavatanii care sălăşuiau în apropierea ţărmului stâncos. Nimeni nu putea locui sub cerul liber, pe un teren ca acela, fără o protecţie. Tare-ar fi vrut să

ştie ce anume îi proteja. Sau *cine.* Erau mereu cu un pas înaintea lui Flattery sau a demonilor — performanţe prin care îşi atrăseseră respectul lui Nevi.

Din când în când, printre nori, reuşea să zărească porţiuni din ţărm. Frontul atmosferic acoperi ambii sori şi întreaga privelişte deveni neclară. Nevi ştia că zavatanii camuflaseră mii de kilometri pătraţi şi nu trebuia să-şi suprasolicite imaginaţia pentru a estima valoarea noului sol fertil de sub bolovani.

Într-un interval de câteva săptămâni, zavatanii irigau zona şi transformau pământul sterp în grădină. Întreaga zonă de coastă era brăzdată de pârâie şi pătată cu sute de lacuri micuţe care foloseau drept crescătorii de peşte. Fermele lor produceau mult mai mult decât le trebuia pentru a supravieţui. Desigur, Nevi era mai bine informat decât Flattery, însă Directorul nu-l plătea pentru a-i face rost de informaţii.

Unde se îndreaptă surplusul?

Atunci când va obţine răspunsul, Fantomele vor fi la discreţia sa.

Fantomele nu pot supravieţui fără hrană.

Ar fi păcat ca Flattery să distrugă fermele doar pentru a sugruma fluxul de produse îndreptat — era sigur de asta — spre labirinturile subterane. Trebuia să existe o soluţie mai profitabilă.

Îi trecu prin minte că Fantomele ar putea câştiga bătălia.

Ridică din umeri. Într-adevăr, îi admira pe zavatani, pentru că reuşiseră să nu-şi piardă independenţa. Nu intenţiona să-şi murdărească mâinile cu sângele lor, deşi situaţia ameninţa să devină foarte tulbure.

Pe faţă îi apăru un zâmbet visător, ca o rază de soare ivindu-se printr-o spărtură în nori. Plănuia să se retragă, iar această zonă frumoasă, cu fermele şi pădurile sale verzi, îi făcea cu ochiul. S-ar putea ca oamenii de aici să-şi dorească o protecţie eficientă împotriva celor ca Flattery sau ca Zentz.

Foarte mulţi au luat calea pribegiei, anul ăsta!

Din pricina cutremurelor, oamenii reveneau la suprafaţă. Acesta era un lucru bun, din punctul său de vedere, pentru că bordeiele puteau fi depistate mult mai uşor decât tunelurile. Pătrunse deodată într-un nor gros care îi reduse drastic vizibilitatea.

Răpăitul ploii lovind în învelişul metalic şi în plasmasticia

cabinei îl asurziră. Îşi îndreptă atenţia spre monitor, apoi aprinse farurile de aterizare, dar vizibilitatea nu crescu decât cu câteva sute de metri. Un semnal sonor îi aminti că se apropiau de viteza minimă care mai putea asigura portanţa.

Ajunseră la doar doi kilometri de locul în care *Peştele Zburător* fusese văzut ultima oară. Zentz îşi revenise suficient cât să poată ţine capul în poziţie verticală.

— Cum a fost? îl întrebă Nevi.

— N-aş vrea să mai trec încă o dată prin asta.

— Pe unde-ai cutreierat?

— Pretutindeni. (Îşi şterse firul de salivă din colţul gurii.) Am fost în toate locurile... simultan. Am văzut şi aerostatul care i-a înhăţat.

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva.

— Sunt pe plajă, spuse Zentz. La poalele stâncilor, pe plajă.

Nevi mormăi, amuzat. Îşi imagină pământul acesta cenuşiu înflorind sub razele soarelui.

Flattery n-ar putea trimite trupe aici, pentru că nici un soldat nu s-ar mai întoarce acasă.

— Ne apropiem, spuse el. Îi vezi?

— Nu... ba da!

Zentz arătă, cu degetul tremurând, spre dreapta.

— Acolo, priveşte cât de mare este... monstrul ăla! Ştiam eu că era mai mult decât un simplu vis!

Entuziasmul Şefului Securităţii şi stropii de salivă care îi însoţeau cuvintele îi făcură silă lui Nevi. Furtuna se îndepărta la fel de repede precum venise. Vedeau foarte bine aerostatul, dar terenul părea scena unei catastrofe: epava *Peştelui Zburător* de abia se putea distinge printre zdrenţele portocalii ale balonului.

Era un monstru, într-adevăr, şi dezumflat ocupa o suprafaţă cu diametrul mult mai mare decât o sută de metri. Aproape jumătate din balon plutea pe ocean, iar cealaltă jumătate zăcea mototolită pe plaja îngustă. Hidropterul părea intact şi zăcea la poalele falezei. Nevi nu vroia să aterizeze în apropierea aerostatului, de teama sporilor — văzuse cu ochii lui numeroşi zavatani umblând ca năucii pe străzi. Fâşia marcată de flux era prea îngustă, iar fluxul prea imprevizibil. Plaja propriu-zisă, de la linia lăsată de flux şi până la poalele stâncilor, era plină de bolovani. Nu-i rămâneau decât două posibilităţi: ori ameriza, ori ateriza pe platoul de deasupra plajei. Excluse amerizarea,

pentru că apa era plină de alge şi balonul aerostatului le putea rezerva surprize neplăcute.

— Inspecţie electronică şi în infraroşu, porunci el. Am să efectuez două survolări, ca să nu ne trezim în vreo capcană. Apoi ne vom gândi cum să-i scoatem de sub chestia aia.

Dintr-o dată, situaţia lor i se păru absurdă. Flattery construise un complex orbital şi avea o Navă a Neantului gata de plecare; plănuia să stabilească o colonie la peste un milion de kilometri depărtare, într-o centură de asteroizi, după care să pornească mai departe. Sateliţii naturali ai Pandorei erau mult mai instabili decât planeta însăşi. Chiar şi el, Nevi, recunoştea că exodul va fi, în cele din urmă, singura soluţie de supravieţuire.

Însă credea cu tărie că momentul critic nu va sosi înainte ca lui să-i sune ceasul. Mai ales dacă făcea prostia să-şi rişte viaţa apropiindu-se prea mult de tentaculele şi sporii halucinogeni ai unui aerostat. Găsi un loc de aterizare pe platou, lângă un drum care nu părea foarte dificil. În curând, Zentz avea să scape de efectele toxice ale algelor şi vor putea porni spre baza falezei.

Dacă fata este într-adevăr o divinitate, hai s-o vedem cum iese din situaţia asta!

Doar atât ne-a cerut Nava: să descoperim Omul din noi şi să ne ridicăm la înălţimea lui. Asta s-a dorit a fi Adorarea.

— Kerro Panille, *Războiul Clonilor*

RICO SCOASE O RANGĂ din trusa de scule şi reuşi să deschidă uşa bucătăriei. Îl văzu pe Ben trăgând de clemele centurii şi încercând să se ridice în picioare.

— Prietene...

Se repezi spre scaunul lui Ben, având însă grijă să nu-l atingă. Ochii verzi ai lui Ozette păreau limpezi, însă nu se focalizau foarte bine. Bucătăria era devastată, atât el cât şi Crista fiind pe jumătate îngropaţi printre sfărâmături.

— Poţi vorbi?

— Da... cred că da, rosti Ben cu foarte mare greutate.

— Aşează-te la loc, îl îndemnă Rico. (Încercă două-trei respiraţii de calmare, pentru că începuse să-i bâzâie ceva în cap.) Nu plecăm nicăieri, deocamdată, aşa că stai liniştit.

Ezită puţin înainte de a desface ultimele două cleme de la centurile lui Ben.

— Crista... (Vocea lui Ben părea străină, îndepărtată.) Cum se simte?

Rico simţi furnicături pe limbă şi în vârful degetelor. Ăsta era Ben: se gândea întâi la ceilalţi. Întoarse capul spre celălalt scaun şi nu sesiză nici o mişcare. În bucătărie nu mai funcţiona nici o sursă de lumină, însă de-acolo de unde se afla, îngenuncheat printre cioburi şi alte resturi, avea impresia că fata nu respira.

La naiba!

— Stai acolo, repetă el, împingându-l pe Ben înapoi în scaun. Las' că verific eu.

Muşchii nu-i răspundeau chiar aşa cum ar fi vrut el, parcă s-ar fi mişcat cu încetinitorul. Rafalele de ploaie îngreunau accesul luminii ce pătrundea prin singurul hublou care rămăsese neacoperit. Băgă de seamă că umbrele nu aveau nuanţe de gri, ci erau tonuri albastre şi verzi care se retrăgeau din faţa limbilor unui foc galben.

Silueta întinsă a Cristei era înconjurată de un halo auriu.

Părea să fi încremenit, dar avea buzele colorate în roz, ceea ce aduse o adiere de speranţă în sufletul lui Rico. Întinse mâna să-i verifice pulsul de la gât, dar se răzgândi. Nu cuteza să o atingă.

Fata avea gura un pic deschisă, iar gulerul umflat îi ţinea capul pe spate şi permitea accesul aerului pe căile respiratorii. Rico îşi spuse că, într-adevăr, Crista era superbă. De dragul lui Ben, de dragul tuturor pandoranilor săraci şi flămânzi, spera ca ea să nu fi murit. Chiar în timp ce o privea, trupul ei fu înconjurat de o strălucire verzuie. O strălucire asemănătoare, tot verzuie, dar puţin mai slabă, se dilată şi din trupul lui. Din cele două aure se desprinseră sfere micuţe care plutiră prin aer şi în cele din urmă fuzionară. Rico nu mai avea nici un dubiu: Crista trăia.

— Rico?

— Da, Ben.

Vocea, deşi îi aparţinea, venise de foarte departe. *Dar este chiar aici, vocea mea este chiar aici!*

— A păţit ceva?

Rico inspiră adânc şi unele dintre sferele verzui i se repeziră pe gât, spre plămâni. Le simţi de parcă ar fi fost ceaţă, sau praf.

— Trăieşte, spuse el, străduindu-se să-şi controleze limba. Flattery e de vină, cu drogurile lui.

Se întoarse încet şi-l văzu pe partenerul său în lumina venită prin hublou. Ploaia care bătea în plasmasticlă forma picături de umbră care se loveau de Ben şi ricoşau în toată bucătăria. Acesta se frecă la ochi. Şi el era cuprins într-un halo; nu verde-albastru, ca cel al lui Rico şi al Cristei, ci bun, cald şi protector, precum o membrană ce se extindea din interiorul trupului. *Praful albastru...*

— Cred că am inhalat sporii aerostatului, rosti Rico. Tu cum te simţi?

— Mă doare capul, se auzi vocea lui Ben, înfundată şi poticnită. Mă doare cumplit.

— Nici muşchii mei nu prea răspund la comenzi, dar, deocamdată, mă descurc. Sporii sunt cauza.

Îl ajută pe Ben să se ridice în capul oaselor. Halourile lor se amestecară şi se arcuiră, lansând prin aer limbi ca de foc. Ben îşi cuprinse capul cu mâinile, apoi şi-l sprijini de genunchi.

— Înţeleg ce vrei să spui... şi eu mă simt un pic ameţit. A trecut mult timp de când n-am mai păţit aşa ceva.

— Într-adevăr, rosti Rico, oftând din rărunchi. A trecut mult timp. Însă Crista se află sub efectul drogurilor lui Flattery.

— Da, droguri. Flattery a îndopat-o cu ele şi spune oamenilor că de fapt algele sunt de vină.

Se ridică pe picioarele nesigure, sprijinindu-se de Rico şi de perete, apoi porni încet spre Crista. Îi verifică pulsul şi respiraţia.

— E în continuare aici, spuse. Dacă a păţit ce-am păţit şi eu, înseamnă că ne poate auzi.

O bătu încetişor pe braţ şi îi şopti la ureche:

— Ai să-ţi revii.

Rico spera din suflet acelaşi lucru, dar o senzaţie în măruntaie — un fel de panică, îi spunea că ceva în el suferise o transformare ireversibilă. Haloul său se diminuă foarte mult, aproape confundându-se cu trupul, şi nu se dilată din nou decât după dispariţia sentimentului de nelinişte.

Medicamentele lui Flattery reprezintă adevărata primejdie, nu atingerea Cristei, îşi aminti el. *Cât timp va mai dura efectul*

lor?

Ştia că euforia adusă de spori deforma percepţia timpului, făcându-l pe cel care îi inhala să creadă că eternitatea i se aşterne la picioare. În realitate, ei nu aveau deloc timp de pierdut. În schimb, intuiţia îi spunea că puteau conta pe ajutorul algelor.

Praful albastru!

— Hai să vedem cum stă situaţia, propuse Ben.

Rico făcu un efort şi izbuti să se concentreze. Îşi dădu seama că Ben avea dreptate şi că trebuia să fie foarte atenţi în continuare, mai ales dacă inhalaseră sporii aerostatului.

— Dacă nu suntem atenţi, murim! îşi auzi el propria voce.

Drept răspuns, Ben scoase un "îhâmm".

— Nu le va fi greu să ghicească unde suntem, continuă Rico, scoţând pistolul-laser din cingătoare şi verificându-i muniţia. Trebuie să ieşim repede de aici. (Se sprijini de perete.) Dacă îţi aminteşti, situaţia era destul de nasoală. Iar călătoria asta pe tărâmuri astrale nu ştiu dacă ne foloseşte la ceva.

Porni spre uşa strâmbă.

— Adu-mi nişte spori, îl rugă Ben. Altfel nu o putem scoate pe Crista din starea asta.

— În nici un caz, protestă Rico. A inhalat destul. Nu ştim cum i-a modificat Flattery chimia trupului. O doză prea puternică o poate ucide, n-ai cum...

Îşi auzi vocea continuând să vorbească fără el. Ben insista că avea dreptate, că ştie ce face, că fata inhalase deja spori, iar acest lucru o scăpase de la moarte, că avea nevoie de încă o doză...

— Nu spun prostii, Rico. Are nevoie de spori. Antidotul... ai văzut cât de mult rău i-a făcut. Gândeşte-te!

Rico nu înţelegea, dar era conştient că nu aveau deloc timp pentru gândire.

Fără a mai comenta, se întoarse şi prinse picioarele Cristei, de sub genunchi. Ben o prinse de subsuori. O ridicară cu destulă greutate şi porniră spre ceea ce mai rămăsese din cabină.

Două-trei lămpi mai funcţionau încă, iluminând pereţii fisuraţi. Bucătăria şi partea din spate rămăseseră în poziţie normală dar, în dreptul uşii de acces în cabină, hidropterul se răsucise cu aproape nouăzeci de grade; partea din faţă zăcea pe o parte. Una dintre suprafeţele portante ieşise din locaşul său şi

pătrunsese în fuselaj, smulgând o porţiune din carcasă.

Ben înlătură cu piciorul câteva resturi şi o întinseră pe Crista acolo. Ea îl prinse de braţ, murmurându-i numele. Rico se apucă imediat de treabă, încercând să găsească o cale de a ieşi din epavă şi de sub aerostat, şi descoperi că unele cute ale balonului erau încă pline cu hidrogen. Ceea ce nu era de natură să-l liniştească. Nu se temea de ploaie; nici de scânteierile subtile pe care le văzuse în bucătărie, ci de acelea provocate de impactul dintre piatră şi metal.

— Fiţi atenţi că a mai rămas nişte gaz pe-aici, avertiză el. N-ar trebui să ne facă probleme, dar cine ştie? Probabil că sporii ne-au influenţat şi raţiunea, aşa că e nevoie de un plus de concentrare. Nu vă agitaţi prea mult până nu găsesc o ieşire.

Se sprijini cu picioarele de fuselajul sfâşiat, folosind aripa dizlocată pentru a da balonul jos de pe hidropter. Scoţând capul şi umerii afară, constată că aparatul se afla foarte aproape de faleză, iar între ei şi ocean se aşternuse materialul portocaliu al aerostatului. Hidropterul era acoperit de un pliu şi de două tentacule, iar întreaga scenă plutea într-un spectacol luminos oferit de spori.

Briza suflă plăcut şi nu există pericolul de a aprinde hidrogenul.

Se folosi de pistolul-laser pentru a decupa o porţiune din pliul aerostatului, iar fumul dens şi lipicios umplu cabina, răspândind un miros greu şi dulceag. Senzaţia de ameţeală şi de slăbiciune a genunchilor puse şi mai abitir stăpânire pe Rico. În spatele său, Crista fu cuprinsă de un acces de tuse.

— Crista!

Ben părea mai fericit ca oricând. Cortina portocalie căzu, permiţând aerului şi luminii să pătrundă în cabină. Ploaia umezise aproape toţi sporii, dar efectul lor era încă puternic. Rico trăi o senzaţie ciudată, de parcă ar fi urmat să se arunce într-un hau. Rosti cu voce tare:

— Asta este efectul sporilor, şi va dispărea în curând.

Se strecură din nou în interiorul cabinei şi o văzu pe Crista, care stătea sprijinită într-un cot, tuşind cu înverşunare şi clătinând din cap.

— Ben, rosti ea pe tonul cel mai solemn cu putinţă, suntem salvaţi. Avata va avea grijă de noi.

În acel moment, un tentacul pătrunse prin gaura de

deasupra şi, iute ca fulgerul, se înfăşură în jurul taliei lui Rico.

Rico nu percepu nici o durere, deşi presiunea era mai puternică decât tot ceea ce cunoscuse el vreodată. Auzi strigătul lui Ben, simţi mâinile acestuia încercând să-l tragă înapoi, apoi gaura şi hidropterul dispărură. În jurul său nu vedea altceva decât valuri.

Deci, în acele zile era mai important să-i mulţumeşti pe soldaţi decât să satisfaci cererile populaţiei, deoarece soldaţii aveau mai multă putere decât civilii. Astăzi... domnitorii găsesc că este mai important să-i mulţumească pe civili, pentru că aceştia sunt mult mai influenţi decât soldaţii.

— Machiavelli, *Principele*

HOLOEXPERTUL Rico LaPush era, într-adevăr, o adevărată comoară. Imensitatea nutrea un respect neţărmurit pentru acest sculptor de imagini, cel mai bun dintre semenii săi. De aproape zece ani, Imensitatea supraveghease toate transmisiile oamenilor, fiind astfel martoră la frământările politice care sfâşiau societatea pandorană. Ori de câte ori avea posibilitatea, făcea o comparaţie între aîge şi oameni şi trăgea concluzii semnificative. De la ei învăţase să mintă. Apoi reuşise să discearnă diferenţele subtile dintre minciună şi iluzie, dintre adevăr şi iluminare.

Imensitatea dorea să înveţe holografia. De una singură, reuşise sa afle câteva trucuri şi iluzii, dar nu era suficient. Acum cunoştea oamenii şi istoria lor. Ştia că holografia, limbajul pur al imaginilor şi simbolurilor, va izbuti în cele din urmă să asigure comunicarea dintre toate speciile universului.

Desigur, existau şi alte forme de comunicare — discuţiile purtate prin undele radio, de exemplu. Oamenii vorbeau despre localizarea bancurilor de peşti, despre condiţiile atmosferice, sau transmiteau nişte modulaţii misterioase numite "muzică". Cu excepţia muzicii, totul era uşor de înţeles şi extrem de plictisitor. Apoi, omul care îndrăznea să-şi spună "Dirijorul algelor" folosise algele drept mediu conductor. Acest canal

special de comunicaţii lega Staţia Orbitală de lumea zavatanilor, iar algele auzeau totul. Imensitatea vorbea cu ajutorul imaginilor, iar aceste "cu-vinte-imagini" transmise prin canalul special facilitau reconstituirea, ca într-un joc din bucăţi, a lumii aşa cum era ea, sau cum ar fi trebuit să fie. Deşi Dirijorul algelor era atent şi bine intenţionat, îi lipseau cunoştinţele de care avea nevoie Imensitatea.

Imensitatea ştia să deosebească o hologramă bună de una proastă şi considera că pentru început trebuia să devină ucenicul Holoexpertului.

Tentaculul care îl răpise pe LaPush fu la rândul lui agăţat de uriaşele frunze ale algelor albastre. Camera de filmat prinsă la gulerul lui Rico transmitea automat, din oră în oră, o serie de imagini către înregistratorul de la bordul hidropterului. Imensitatea recepţiona *toate* transmisiile, inclusiv pe acestea.

Flattery era omul cel mai puternic de pe planetă, dar Imensitatea nu vedea nimic bun în el. Înrobise algele, ba mai rău, îşi înrobise propriii fraţi. Nu avea încredere în nici o creatură care îi putea afla gândurile. Cu excepţia magistralgelor, controla toate celelalte mijloace de comunicaţie. Îi împiedica pe oameni să cunoască viitorul planetei lor, îi împiedica să comunice, le îngreuna accesul la educaţie. Şi puţea urât a lăcomie. Algele se minunau cum de izbutiseră oamenii să-şi supravieţuiască, pentru că dintotdeauna nu făcuseră altceva decât să se autodistrugă.

Flattery ar sacrifica mulţi oameni — poate chiar pe toţi, până la ultimul — pentru a se salva pe sine.

Imensitatea ştia foarte bine ce poziţie ocupa ea pe lista de preferinţe a lui Flattery.

Mai ştia că, atâta vreme cât îl vor accepta pe Flattery în funcţia de Director, oamenii nu vor putea deveni Unul şi nu vor recunoaşte dorul algelor pentru Uniune. Flattery considera această tendinţă — indiferent că ea aparţinea oamenilor sau algelor — ca pe o ameninţare personală. Lovea cu cruzime oriunde vedea apariţia maturităţii în gândire, a inteligenţei, a aspiraţiilor pure. Avata nu avea cum să renască sub domnia acestui demon.

Încă din ziua trezirii sale, Imensitatea pregătise prăbuşirea lui Raja Flattery şi fuziunea tuturor pâlcurilor de alge care împânzeau oceanul. Soluţia era holografia. Dacă ar putea proiecta

imagini holografice, ar comunica într-un mod pe care oamenii l-ar înţelege. Ar putea vorbi deopotrivă cu algele şi cu oamenii.

O formă de comunicare între fiinţele conştiente, gândi Imensitatea. *Aceasta va fi revoluţia pandorană.*

Rico LaPush fusese greu de depistat. Se deplasa foarte iute, prin labirinturi secrete, şi-şi petrecea majoritatea timpului pe uscat. La început, algele aflaseră de existenţa lui prin intermediul Insulelor organice — vechile citadele. Apoi îl văzuseră în timpul misiunilor la care participase, alături de Ben, în aşezările Tritonilor. Cu toate acestea, LaPush se ferea să comunice direct cu ele.

N-a vrut să-i fie răpită intimitatea.

Spre deosebire de Director, care se temea de trădare şi de moarte, Holoexpertul nu vroia ca algele să-i afle trăirile. Dar în acest fel îşi bara drumul spre fuziunea cu Unitatea. Tot ceea ce aflaseră algele despre Rico provenea din surse exterioare lui.

Dacă imaginile nu vor fi suficiente, poate că Holoexpertul Rico LaPush va deveni Şogunul algelor. În transmiterea imaginilor, sincronizarea avea să fie esenţială. Imensitatea permisese credincioşilor să se folosească de ea în lupta lor cu Directorul, dar acum sosise timpul să se folosească şi ea de ei, în acelaşi scop.

Va elibera toate celelalte pâlcuri de alge pentru a-l instaura pe Avata în funcţia de conducător al Pandorei. Va ajuta oamenii să-l înlăture pe Flattery şi să intre într-o adevărată simbioză cu algele, deoarece Oracolele şi magistralgele nu erau suficiente. Imaginile vor fi arme de neînlocuit, iar Imensitatea va învăţa să le folosească.

"Folosirea algelor pentru a face incursiuni în trecut violează toate drepturile civile", declarase Flattery. "Astfel, fiul tău îţi poate afla cele mai intime gânduri şi aspiraţii pe care le-ai avut în tinereţe, îţi poate cunoaşte întreaga viaţă dinainte de naşterea lui. Acesta este un viol asupra minţii, cel mai perfid şi mai periculos dintre violuri."

Sub cârmuirea lui, contactul cu algele fusese calificat drept infracţiune mai mult sau mai puţin gravă, iar pedeapsa nu era niciodată agreabilă. Zavatanii ignorau în masă această lege; desigur, Imensitatea nu putea decât să binecuvânteze decizia lor.

Fusese obligată să-l răpească repede pe Rico, înainte ca el să-i prevină pe ceilalţi. Nu mai avea timp pentru tot felul de

confruntări minore, deoarece duşmanul Nevi era foarte aproape. Imensitatea nutrea o profundă veneraţie pentru Crista Galii, cea creată de alge; ea era instrumentul destinat a desăvârşi simfonia lui Avata. Dar fără geniul lui Rico, viitorul Cristei, al oamenilor şi al algelor avea să fie negru, plin de disperare şi moarte.

Aerostatul îşi îndeplinise perfect misiunea. *Peştele Zburător* se odihnea acum deasupra unui Oracol. Un Oracol vechi, apărat de câţiva oameni inimoşi; caverna sa, mult mai spaţioasă decât cea a lui Flattery, era ocupată deopotrivă de zavatani şi rădăcini ale algelor. Accesul dinspre ocean era prea periculos pentru un hidropter; pentru a ajunge acolo, oamenii săpaseră un tunel secret care pleca de pe platou. Oracolul era identic cu cel care se afla sub centrul de comandă al lui Twisp.

Pentru a-şi satisface gusturile, Flattery distrusese unul dintre cuiburile în care algele se fixaseră pe continent. Zavatanii protejau sute de astfel de puncte răspândite de-a lungul ţărmurilor, ţinându-i departe pe oamenii Directorului. Fiecare Oracol era un nod strategic în reţeaua de comunicaţii care avea drept suport algele; o legătură cu întreaga planetă şi cu Staţia Orbitală.

De la zavatani, Imensitatea învăţase cum se formează imaginile pe matricea creierului uman, şi cum propriul ei trup genera imagini văzute pe cortina de vis a oceanului. Atunci când va învăţa să-şi proiecteze gândurile — la fel cum Rico LaPush proiecta hologramele într-un spaţiu liber — va începe salvarea oamenilor şi a lui Avata.

Jos cu Flattery! gândi ea. *Jos cu egoismul şi lăcomia!*

Îl trase pe Rico în interiorul Oracolului, printre ceilalţi oameni. Holoexpertul nu trebuia să se teamă de noul său ucenic, Avata.

Ce fericire putem găsi atunci când ne ucidem fraţii în luptă?
— Bhagavad-Gita

ATUNCI CÂND CĂLĂUL ÎŞI ANUNŢĂ INTENŢIA de a alerga P-ul, colegii săi din pluton îl bătură crunt, crezând că astfel îi vor băga

minţile în cap. Sau că îl vor aduce în imposibilitatea fizică de a trage o fugă până pe Promontoriul Nemilosului, o zonă infestată cu demoni. Zadarnic, însă.

— Ştiu pentru ce faci asta, rosti comandantul. (I se spunea "Bulgăre Fierbinte", iar sora sa, care locuia în Lilliwaup, era nevasta Călăului. Stăteau de vorbă, doar ei doi, în spatele unor bolovani aflaţi la marginea taberei de refugiaţi a Kalalochului.) Te-ai săturat să ucizi. Vrei să faci şi tu un bine cuiva. Îţi închipui că ai tăi vor beneficia de asigurare. Am dreptate?

Celălalt se sprijini cu spatele de bolovan şi înălţă ochii spre un petic de cer senin.

— Cine primeşte banii? Maică-ta? Frate-tău? Blonda aia pe care-ai regulat-o în tabără?

Călăul îşi repezi pumnul spre Bulgăre Fierbinte, dar îl opri la doi centimetri de faţa lui. Bulgăre nici nu clipi; el nu se clintea niciodată.

— Fratele meu.

Comandantul înjură printre dinţi, apoi vorbi în şoaptă:

— Nu crezi că i-ai ajuta mai mult dacă te-ai întoarce acasă? Misiunea e pe sfârşite, ce era mai rău a trecut. Peste o lună ne întoarcem acasă. Peste o lună! (Privi cu precauţie în stânga şi în dreapta.) Dacă într-adevăr simţi astfel, atunci mai aşteaptă puţin şi gândeşte-te la ai tăi.

— Eu n-am ce căuta acasă, rosti Călăul. După tot ce am făcut... Nu mai sunt normal. Nici *tu* nu eşti normal. Nu ne putem întoarce acasă!

— Aha! Şi, în loc de asta, te-ai hotărât să alergi P-ul. Ce, crezi că-i atât de simplu să te repezi până pe Promontoriul Nemilosului şi să te întorci înapoi? Ştii care-ţi sunt şansele. Lichter a reuşit, acum o lună. La fel şi Spit, care a adunat raţii de mâncare să-i ajungă pentru un an. Doi din douăzeci şi opt... e sinucidere curată, îţi dai seama?

— Mare pagubă! Alor mei le va fi mai bine fără mine. (Vorbea cu o voce monotonă şi Bulgăre Fierbinte de-abia îl auzea pe fondul brizei uşoare.) Vor primi asigurarea şi prima. Dacă mă întorc, am să le dau câştigul.

— Aşa o fi, dar vor pierde fiinţa la care ei ţin mai mult decât orice pe lume. Dacă mă întorc fără tine, soră-ta o să-mi facă multe zile fripte!

— Nu mă pot întoarce. Tu, dintre toţi, ştii cel mai bine. Ar

trebui să ne dea un loc al nostru, sau să ne trimită după Fantome ca să le jefuim pe ele şi să rămânem în locul lor. Ar trebui să ne trimită undeva unde să nu mai putem face rău nimănui...

Vorbele i se împotmoliră în gât. Bulgăre privi împrejur şi-i zări pe ceilalţi băieţi stând de pază în apropierea ţărmului, doi câte doi, spate în spate, gata oricând să facă faţă demonilor sau Fantomelor.

— Suntem cumnaţi, dar hai să ne facem că nu ştim, zise el. Eşti cel mai bun om din pluton. Cred că fiecare dintre noi îţi datorează viaţa — chestia asta nu contează deloc pentru tine?

— Ba da. Dar nimeni nu a tăiat mai multe urechi decât mine. Noi tragem cu pistoale-laser şi aruncătoare de flăcări, iar ei răspund cu pietre şi gunoaie — la naiba, omule, nu ţi se ridică părul în cap? Dacă ar fi fost animale, am fi strâmbat din nas şi ne-ar fi fost ruşine să luptăm în condiţii atât de inegale!

— Cred...

— Ar fi bine să nu mai gândeşti în locul meu. Vezi-ţi de tine! Am învăţat să ucid, dar n-am învăţat să-mi placă şi, la naiba, am uitat cum e să dormi liniştit noaptea! Din câte am auzit, comunitatea din Lilliwaup nu mai primeşte asasini în mijlocul ei.

Se ridică în picioare, îşi netezi uniforma şi puse mâna pe armă.

— Uite cum facem, rosti el. Indiferent dacă mă lăsaţi sau nu, eu tot am să alerg. Însă dacă există şi o miză materială interesantă, voi avea mai mult interes să câştig. De fapt, am de gând să adaug o provocare suplimentară.

Bulgăre Fierbinte îşi roti privirea, inspectând plaja, ţărmul stâncos şi bolovanii. Mişcarea devenise un automatism, pentru că acesta era ţinutul Glugilor Nemiloase. În plus, săptămâna trecută prăjiseră două roiuri de Tentacule Nervoase, demonii de care Bulgăre se temea cel mai mult.

— Bine, hai! oftă el.

Se îndreptară spre plajă, pentru a-i întâlni pe ceilalţi. Sorii puseseră furtuna pe fugă, săgetând cu razele lor stâncile ude din Promontoriul Nemilosului. Fâşia de uscat înainta aproape trei kilometri în ocean şi era un loc renumit pentru alergările P-ului.

"Alergarea P-ului" era un joc la fel de vechi ca şi pandoranii. Primii colonişti făceau pariurile, apoi alergau neîharmaţi şi goipuşcă în jurul perimetrului care încercuia Colonia, sperând să

evite demonii. Miza era suspansul şi câteva raţii de hrană, iar supravieţuitorii îşi tatuau o dungă deasupra sprâncenei, ca semn al succesului. Deşi interzis, jocul fusese reînviat de Forţa de Securitate a Vashonului, iar alergările aveau loc în locuri înţesate de demoni, precum Promontoriul Nemilosului. Doi din douăzeci şi opt era considerat un scor foarte bun, aproape dublu faţă de cel normal.

— Cota este întotdeauna de doi la unu, spuse Călăul. Sunteţi şase, deci atunci când am să mă întorc voi câştiga solda pe un an.

— *Când* se întoarce, murmură McLinn. I-auzi la el, ce-ncrezător e!

— Ei bine, vreau o cotă de *cinci* la unu.

— Cinci la *ce?*

— Cred că ai luat prea mulţi pumni în cap, şi te-ai scrântit.

— În nici un caz.

— Ce naiba! făcu McLinn. La o cotă ca asta, cred că ar fi în stare să reuşească. Eu ies din joc.

— Ascultaţi-mă până la capăt, fraierilor! îi întrerupse Călăul. Vedeţi stânca aia de dincolo de promontoriu? Nu numai că am să alerg P-ul, dar am să şi înot până la ea. Cinci la unu.

— Băieţi, treziţi-vă! îi preveni Bulgăre Fierbinte. (Ceilalţi priviră în jur, cu cea mai mare atenţie, dar nu detectară nimic suspect.) Dacă stăm prea mult timp pe loc, devenim o momeală excelentă. Bun, să trecem la fapte. Pariaţi sau nu?

— Da.

— Şi eu.

— Şi eu.

— Bine, intru şi eu.

Fiecare, inclusiv Călăul, depuse câte cinci cupoane în mâna lui Bulgăre Fierbinte. Un cupon echivala cu raţia unui civil pe timp de o lună întreagă.

— Fă-mi o favoare, ceru Călăul.

Observase că Bulgăre nu intrase în joc, dar nu făcu presiuni asupra lui.

— Spune.

— Dă-i stâncii aceleia numele meu. Vreau ca oamenii să-şi amintească de mine. Pietrele sunt mai durabile decât oamenii.

— Piatra Călăului, rosti McLinn, în bătaie de joc. Îmi place cum sună.

Vru să mai spună ceva, dar surprinse privirea ucigătoare a lui Bulgăre şi îşi văzu de treabă.

— Dacă eşti hotărât, atunci dă-i drumul. Eu unul, mai degrabă te-aş împuşca decât să te văd alergând pe-acolo. Mai stai mult pe-aici şi cred că aşa am să fac.

— Poftim actele, spuse Călăul, întinzându-i un pacheţel. Prima, asigurarea şi toate celelalte le va primi fratele meu.

— Dar colecţia de urechi cui s-o dau?

— Du-te naibii!

Băgă mâna pe sub guler şi scoase un colier pe care fusese înşirată o bogată colecţie de urechi mici şi uscate. Deşi proveneau de la oameni, arătau ca scoicile, sau ca nişte bucăţi de piele tăbăcită. Se dezbrăcă de uniformă, repede şi pe tăcute, dar îşi păstră ghetele în picioare. Apoi îi înmână lui Bulgăre pistolul şi porni în fugă spre promontoriu. Colierul greu i se învârtea în jurul gâtului.

Plutonul intră în dispozitiv de supraveghere, urmărindu-l cu ajutorul lentilelor de la ochelari.

— Aproape a ajuns, anunţă McLinn. Pe ce puneţi pariu că se descălţă înainte de a plonja în apă?

Băiatul tăcut poreclit "Curcubeu" acceptă provocarea punând la bătaie solda pe o lună. Toţi ceilalţi amuţiseră, privind spre promontoriu pentru a-şi da seama dacă nu cumva apăruseră Nemiloşi sau, mai rău, Tentacule Nervoase. Curcubeu pierdu pariul. Exclamară cu toţii, surprinşi, când Călăul atinse stânca.

Nimeni nu e mai surprins decât însuşi Călăul, îşi spuse Bulgăre Fierbinte.

— Şi-a câştigat locul în istorie, rosti McLinn, apoi râse.

Călăul ajunse pe vârful stâncii, strigând cuvinte pe care ei nu izbuteau să le audă şi agitând colierul spre cer de parcă ar fi lansat un blestem.

Nemilosul probabil că lenevea la soare, de partea cealaltă a stâncii. Se năpusti asupra omului, iar impactul îi proiectă pe amândoi printre valuri, la zece metri depărtare. O parte din spumă se coloră în verde, semn că soldatul reuşise să ia demonului viaţa. Dar nici unul nu mai ieşi la suprafaţă.

Bulgăre Fierbinte împărţi cupoanele, băgă pacheţelul Călăului în buzunar, apoi se apucă să împacheteze uniforma, pistolul şi tot ceea ce mai aparţinuse cumnatului său. Nici unul dintre

băieţi nu avu tăria de a-l privi în ochi. Lătră câteva ordine şi porniră cu toţii în lungul drum către tabără.

Visurile smintite ne conduc viaţa.
— Gaston Bachelard

ACESTA ERA VISUL FRUMOS pe care, de ani de zile, Crista spera să-l vadă realizat: întoarcerea în braţele algelor, plutirea în apele calde şi iubitoare ale oceanului. Îşi frecă pleoapele, iar imaginile i se perindară rapid înaintea ochilor, ca peştii strălucitori dintr-o lagună: Ben, minunatul Ben, alături de ea; Rico într-o cavernă; şi mulţi alţii, ale căror chipuri le lăsa să dispară...

— Crista!

Fusese vocea lui Ben.

— Crista, trezeşte-te. Algele l-au răpit pe Rico.

Fata clipi, dar imaginile nu dispărură, ci se suprapuseră unele peste altele, ca un teanc de desene realizate pe folii de celofan. În centrul lor stătea Ben, îngenuncheat, ţinând-o de umeri şi privindu-i ochii. Părea obosit, îngrijorat... scene din viaţa lui i se desprindeau din aură şi cădeau pe podea.

— Am văzut un tentacul pătrunzând în cabină, înfăşurându-se în jurul lui Rico şi trăgându-l spre larg.

— Nu-ţi fă griji, şopti ea. N-ai nici un motiv.

Cristei îi tremurau genunchii şi nu se putu ridica în picioare decât cu ajutorul lui Ben. Trase aer în piept, simţind parfumul aerostatului pătrunzându-i m plămâni. Centrul fiinţei sale începu să vibreze puternic, trimiţând un influx de vigoare către fiecare fibră a corpului. Totul părea să meargă perfect.

— Îl văd pe Rico, spuse. Algele l-au salvat. Acum este teafăr şi nevătămat.

— Ai inhalat spori halucinogeni, murmură Ben, clătinând din cap. Dacă a fost înhăţat de alge, probabil că s-a înecat deja. Haide, trebuie să ieşim de-aici. Riscăm să fim văzuţi de demoni, sau de oamenii lui Flattery...

Nu mă crede, gândi ea. *Îşi închipuie că sunt... că sunt...*

În faţa ei prinse viaţă o viziune înceţoşată: Rico, ud şi deabia trăgându-şi răsuflarea, se afla la adăpostul unei caverne; apoi îşi dădu capul pe spate şi râse, înconjurat de... sentimente prieteneşti. Crista nu-l văzuse niciodată râzând. Cineva se apropie de el, un prieten.

— Zavatani, rosti ea, aplecând urechea într-o parte. Vor veni să ne dea ajutor.

— Crista, trezeşte-te, ai inhalat praful albastru. Astea sunt doar halucinaţii. Trebuie să-l găsim pe Rico şi să dispărem cât mai repede. Oamenii lui Flattery...

— ... sunt aici, anunţă Crista. Sunt deja aici. (Chicoti, de parcă ar fi fost ameţită de *boo.)* Nu sunt halucinaţii, sunt foi de celofan.

Scoase una dintre foi, desluşind figuri sinistre privind în jos de la înălţimea falezei. Erau doi. Apropie imaginea şi îşi dădu seama că se mai întâlnise cu ei, în buncărul Directorului: Nevi şi Zentz. Faţa şi trupul lui Zentz erau hidoase. La fel ca şi sufletul lui Nevi, a cărui aură neagră clocotea ameninţător şi, precum un Nemilos cu nările în vânt, încerca să dea de urma fetei.

Ben o trase în sus, prin breşa carcasei metalice. Furtuna plecase, lăsând în urmă un cer strălucitor care o obligă să mijească ochii şi să-şi îndrepte privirea spre un dublu curcubeu care se arcuia leneş în depărtare. Se întrebă dacă nu cumva Ben avusese dreptate în privinţa sporilor. Rozul din paleta de culori a curcubeului strălucea cel mai puternic şi pulsa în ritm cu bătăile inimii ei.

— Îl vezi? întrebă ea.

— Curcubeul? Da, bineînţeles. Dă-mi mâna, am să te ajut să cobori.

— Curcubeele n-au nici o semnificaţie? Nu reprezintă, cumva, o făgăduială?

— Se spune că Dumnezeu a ridicat un curcubeu pe cer ca o promisiune că potopul nu va mai distruge niciodată viaţa. Dar povestea se referă la Pământ, iar noi suntem aici, pe Pandora. Nu ştiu dacă promisiunile lui Dumnezeu pot fi transferate şi în alte colţuri de univers. Hai, dă-mi mâna.

Nerăbdarea din vocea lui o făcu să se mişte şi mai încet.

Rico e teafăr, gândi ea. *Ben nu mă crede, deci este normal să fie îngrijorat.*

Îşi duse mâna streaşină la ochi, ferindu-i de razele directe

ale sorilor, şi inspectă faleza. Era aidoma celei din viziune, cu excepţia faptului că Nevi şi Zentz nu apăreau nicăieri.

O altă foaie de celofan: Rico, în cavernă. Se întinse pe frunza care îl adusese acolo şi, în clipa următoare, ajunse la suprafaţă, lângă aerostatul care zăcea mort la picioarele lor. Îşi sprijini mâinile în şolduri şi înclină capul, de parcă ar fi aşteptat cu nerăbdare ca ei să se hotărască.

— Priveşte! se adresă ea lui Ben. Îl vezi?

Arătă spre imaginea lui Rico, acolo unde pânza aerostatului atingea valurile. Pentru prima oară, îl văzu zâmbindu-i şi făcându-i semn cu degetul.

— Pe cine? Nu văd decât razele de soare reflectate de suprafaţa apei. Strălucirea e prea puternică, mai bine protejează-ţi ochii.

— Dar este *Rico...*

— Ai inhalat prea mulţi spori.

Făcu un ultim salt şi puse picioarele pe plajă, apoi întinse braţele spre ea:

— Încearcă să nu atingi aerostatul. Cred că cel mai bine ar fi să urcăm pe faleză.

— Nu!

Cuvântul îi ieşi cu disperare din gură, chiar înainte de a-l fi gândit.

— Nu pe faleză, insistă ea. Simt că este ceva acolo, ceva rău. I-am văzut pe Nevi şi pe Zentz. Au pornit pe urmele noastre.

Ben o aşeză lângă el şi încercară să-şi păstreze echilibrul pe pietrele alunecoase.

— Bine, oftă el, te cred. Dacă nu pe faleză, atunci unde?

Valurile oceanului atrăgeau ca un magnet privirile Cristei.

— Nu putem merge acolo, se alarmă el. Te rog, nu-mi cere una ca asta. Poate că tu ai putea supravieţui. Dar eu, în nici un caz.

Aruncă iute o privire în jur, muşcându-şi buza:

— Dacă *într-adevăr* îl vezi pe Rico, spune-mi cum putem ajunge până la el.

Crista nu se putu abţine şi începu să mângâie rămăşiţele aerostatului prăbuşit lângă hidropter. Deşi acum era o simplă plantă fără viaţă, emana o căldură plăcută şi protectoare, stârnindu-i amintirile legate de copilărie. Algele o crescuseră, o

hrăniseră şi o educaseră conform obiceiului fraţilor ei, oamenii. Atingerea îi spuse că aerostatul provenea din *acel* pâlc de alge.

Îşi roti încet capul, cercetând plaja. Ştia că lui Ben nu-i lipsea înţelepciunea şi că trebuia să aibă încredere în el. Desigur, fără cilii algelor, nici ea nu s-ar fi descurcat în adâncuri. Amintirile — fragmente de lumină şi culoare — dădeau năvală peste ea. Mai mult decât orice pe lume, ar fi vrut să alerge în întâmpinarea lor, să se piardă în trupul imens al algelor, chiar dacă acest lucru ar fi purtat-o pe tărâmul morţii.

Nu fi egoistă, răsună o voce în interiorul ei. *Egoismul nu mai poate fi acceptat.*

Auzise despre ariditatea regiunilor de ţărm. Şi, într-adevăr, la prima vedere nu sesiză decât peretele negru al falezei, apoi bolovanii negri, apoi marea verde şi învolburată. Dar pe plajă exista viaţă: fâşii micuţe şi verzi se târau printre bolovani, pătrunzând în crăpăturile care brăzdau faleza. Ceva, poate acel ceva care îi vorbise în minte, o făcu să se hotărască.

— Acolo!

Îl prinse pe Ben de mână şi arătă spre un uriaş bolovan negru în vârful căruia se afla o tufă de wihi. Era poziţionat la aproape treizeci de metri depărtare, la jumătatea distanţei dintre faleză şi semnul lăsat de flux.

— Acolo trebuie să mergem.

În acel moment, Nevi şi Zentz se iviră din spatele bolovanului, cu pistoalele-laser în mâini, înaintând ameninţător către ei. Crista nu fu nici surprinsă, nici speriată. Îl auzi pe Ben murmurând "La naiba!" şi îl văzu căutând cu privirea în stânga şi în dreapta, sperând să descopere vreun adăpost. Dar fata ştia că nu aveau nevoie de aşa ceva. Pur şi simplu *ştia.*

Momentul se contopi cu ea, aducându-i iluminarea. Întreaga lume amuţi — valurile, adierea brizei, paşii prudenţi ai celor doi criminali înaintând printre pietrele umede.

— Mâinile pe creştet, şi îndepărtaţi-vă de hidropter, porunci Zentz, cu o voce crispată şi însoţită de bale.

— Într-adevăr, rosti Crista, adresându-i-se lui Ben. Acolo trebuie să mergem.

Stăteau îmbrăţişaţi, în aerul încremenit al după-amiezii, şi zăriră bolovanul înălţându-se prin aer, deasupra terenului din spatele asasinilor. Se ridica încet, lin, tras parcă de nişte curele nevăzute. Bărbaţii nu auziră nimic.

— Mâinile pe creştet!

Bolovanul se aşeză uşor în spatele lor. Din umbra sa apărură şase oameni înarmaţi doar cu frânghii şi năvoade.

— Spune-mi că vezi şi tu ce se întâmplă acolo, şopti Ben. Spune-mi că nu aiurez.

— Este exact aşa cum trebuie să fie, îi răspunse Crista, tot în şoaptă. Se va întâmpla ceva măreţ.

Ochii lui Nevi îi întâlniră pe-ai ei şi asasinul îşi dădu deodată seama că i se pregătea o capcană. Fără a întoarce privirea, se aruncă în lateral. Primul năvod se abătu asupra nepriceputului Zentz, iar al doilea, aruncat greşit, alunecă pe lângă braţele sale. Trase, doborând doi pescari, însă Zentz se zbătea deja, încurcat printre ochiurile năvodului. Fata îl văzu întorcându-se din nou şi îndreptând pistolul-laser spre ea. Deşi se afla la treizeci de metri, gura armei i se păru mare cât o prăpastie.

— Am s-o omor, anunţă el cu voce tare, pentru a se face auzit de toţi. Credeţi-mă. Sunt extrem de iute.

Îngheţară cu toţii, şi, în linişte de după aceea, Crista avu impresia că deveniseră siluete pictate cu delicateţe pe o pânză. Ştia cine era pictorul.

Nevi puse un genunchi jos, nescăpând-o din ochi şi ţinând mereu arma îndreptată spre ea. Figura sa era impasibilă, ca cioplită în piatră. Crista începu să audă iarăşi foşnetul valurilor.

Dar mai este ceva...

Din momentul în care fusese adusă printre oameni, nu mai simţise acel ceva.

— Fuziunea, şopti ea.

Percepea respiraţia lui Ben de parcă ar fi fost a ei. Deveniseră o singură persoană, bătăile inimilor se sincronizaseră cu pulsaţiile curcubeului, cu valurile şi cu ritmul neantului. Îi citi gândurile şi fu copleşită de sacrificiul pe care iubitul ei se hotărâse să-l facă. Văzu derularea planului: Ben avea să o tragă în spatele lui şi să încaseze el lovitura, iar pescarii se vor folosi de răgaz pentru a-l doborî pe Nevi. Îl opri, chiar în momentul în care vroia să-şi pună planul în aplicare.

— Nu, spuse ea, nu este nevoie. Nu simţi?

— Simt în piept splendoarea viitorului, răspunse el. Nevi este singurul care stă între noi şi...

— Destin? *Nimic* nu stă între noi şi destin.

În spatele lui Nevi, la câţiva paşi, îl văzu pe Rico făcându-i

semn cu mâna şi zâmbindu-i.

Asasinul se ridică şi porni încet spre ei, printre pietrele încă ude. Cristei îi plăcea mirosul ploii, care aducea o umezeală diferită de cea a oceanului, mai uşor de respirat, dar nu chiar atât de bogată. Parfumul valurilor şi al aerostatului se odihneau alături de ea, ca un amant prins de mrejele somnului.

— Vezi? întrebă ea, zâmbind.

— Cred că da.

Nevi lătră un ordin şi doi dintre pescari îl eliberară pe Zentz. Crista Galii avu din nou senzaţia că erau personajele unei picturi.

— Nu te mişca, rosti ea încet.

Ben se conformă.

Nevi încremeni, şi figura până atunci impasibilă îi fu inundată de o imensă surpriză.

— Unde-au dispărut? urlă el, şi duse mâna deasupra sprâncenelor deşi stătea cu soarele în spate. Unde-au dispărut?

Crista îşi reprimă un chicotit, iar Rico, în spatele lui Nevi, aplaudă fără a scoate însă vreun sunet.

— Nu înţeleg, îngăimă Ben. Suntem invizibili?

— Nu suntem invizibili, spuse ea. Pur şi simplu nu suntem vizibili. Privirea lui nu poate percepe acest peisaj. Cred că este un truc de-al lui Rico, pe care l-au învăţat şi algele.

Ben îi strânse cu blândeţe mâna şi vru să vorbească, dar chiar atunci se declanşară tirurile.

În dimineaţa aceasta voi urca pe culmile spiritului, ducând cu mine speranţele şi neîmplinirile mamei mele; şi de acolo... voi trimite Focul asupra tuturor oamenilor care în momentul acesta sunt pe cale să se nască sau să moară.

— Pierre Teilharel de Chardin, *Imn închinat Universului*

TWISP ÎL CONDUSE PE KALEB spre luminiţele ce pâlpâiau la intrarea într-un Oracol. Această cavernă şi cea scobită de Flattery erau amplasate pe aceeaşi imensă linie de rădăcini

fosilizate. Aici puteai respira iodul apei sărate, te puteai bucura de linişte şi răcoarea aduse de pulsul oceanului.

Tânărul înalt şi lat în spate păşea cu atenţie pe dramul bătătorit, sesizând prompt orice nuanţă de lumină sau mişcare. Întreaga sa atitudine semăna foarte mult cu cea a tatălui său, Brett Norton. În lumina slaba care învăluia lacul, Twisp văzu silueta adolescentină a tânărului aureolată de o graţie atletică.

— Eşti exact omul pe care tatăl tău ar fi dorit să-l cunoască, îi spuse fostul pescar.

— Iar tu eşti omul pe care tatăl meu l-a admirat cel mai mult.

Se opriră amândoi la marginea lacului, contemplând secvenţele de sclipiri fosforescente lansate de alge. Amândoi vorbeau în şoaptă, deşi incinta purta orice sunet, oricât de mic, până şi în cele mai ascunse unghere ale sale. În spatele lor, la o distanţă respectabilă, se aflau zavatanii care păzeau lacul; curăţau şi reasamblau una dintre cârtiţele mecanice folosită la săparea labirinturilor secrete.

— Părinţii tăi s-au întâlnit la o vârstă mai fragedă decât cea pe care o ai tu acum, spuse Twisp. Iubeşti pe cineva?

Roşeaţa evidentă care cuprinse obrajii tânărului amintea şi mai mult de Brett. Avea un ten ceva mai închis, moştenit de la mama sa, însă părul roşcat şi creţ era un dar primit de la tată.

— Da? Deci *iubeşti* pe cineva?

— Victoria este un loc destul de mare. Am întâlnit foarte multe femei.

— Sigur, mustăci Twisp. Şi care dintre ele ţi-a cucerit inima?

Kaleb pufni, îşi îndreptă ochii în altă parte, apoi se întoarse cu faţa spre camaradul său şi lăsă privirea acestuia să-i citească sufletul.

— Înţeleptule, eşti, într-adevăr, o forţă demnă de tot respectul. Sunt *chiar* atât de transparent?

— E o boală uşor de diagnosticat, spuse Twisp, ridicând din umeri. Am suferit şi eu, o dată. Deşi au trecut treizeci de ani deatunci, n-am uitat-o.

Nu merse mai departe cu destăinuirile. Era mai important să-l lase pe *Kaleb* să vorbească.

Tânărul se aşeză pe marginea lacului. Îşi lăsă picioarele să atârne în apă şi, cu tălpile goale, începu să mângâie algele.

— Când călătoresc prin magistralgelele minţii şi ajung în dreptul tatălui meu, te văd aşa cum te-a văzut el: blând, iubitor şi

ferm. Vorbea cam mult, dar îl lăsai în pace. (Râse.) Ştiu că era un om bun, la fel ca şi tine. (Aplecă uşor bărbia şi dădu din cap.) Mi-ar plăcea să fiu şi eu un om bun, dar cred, totuşi, că nu sunt. Sunt altfel. Viaţa mea a luat-o pe alte căi.

Coborî în apa lacului şi se lăsă peste frunzele algelor, ca şi cum s-ar fi aşezat pe o canapea. Doar capul şi umerii îi rămaseră la suprafaţă. Deşi jocul luminiţelor albastre şi roşii îi atrăgea mereu atenţia, Twisp sesiză o nouă strălucire în ochii mari ai tânărului.

— În ce sens eşti altfel? Respiri, mănânci, poţi fi rănit..

— Ştiu de ce am venit aici, îl întrerupse Kaleb.

Avea un glas hotărât, lipsit de ezitările proprii adolescenţei.

— Câţi oameni au murit astăzi din cauză că au pornit cu intenţia de a-l distruge pe Flattery, dar au sfârşit prin a vrea să distrugă *totuP.*

Twisp nu răspunse.

— Sunt sincer cu tine, te respect şi vreau ca şi tu să mă respecţi. Vreau să mă susţii, în caz că propunerea mea ţi se pare corectă. Dacă nu, probabil că vom fi obligaţi să-l atacăm.

Se auzea ca din depărtare, şi Twisp îşi dădu seama că algele îl ademeneau spre vârtejul trecutului. Decise că tânărul trebuia să evite problemele şi gândurile care îl otrăveau cu sentimentul eşecului.

— Deci, există o femeie care nu te lasă să dormi, spuse el. Vorbeşte-mi despre ea.

— Da, rosti Kaleb, închizând pleoapele.

Ochii săi gri, la fel cu cei ai lui Brett, îl făceau să pară mult mai matur decât în realitate.

— Da, este aici. Înainte de a mă întâlni pe mine, a avut doi copii. Qita — aşa o cheamă — nu se teme de alge, le consideră un aliat. A avut şi alţi iubiţi, dar eu sunt ultimul. La fel cum ea va fi ultima mea iubire.

Cuvintele ieşeau din el ca un geamăt chinuitor, zbârlind perii de pe ceafa lui Twisp. Lovi suprafaţa apei cu pumnii, împrăştiind stropi, dar rămase printre alge şi în curând se potoli, sub mângâierea valurilor.

— Inţeleptule, şopti Moise, trăgându-l de mânecă. I-ai văzut ochii?

Twisp încuviinţă. Dar nu mai răspunse, căci atenţia îi fu atrasă de jocul de lumini al algelor, care căpătase o intensitate

nemaiîntâlnită. Era ca o furtună magnetică vizibilă în nopţile de iarnă, înălţând curcubee de lumină care păreau să vină de dincolo de apă, piatră sau aer. Moise făcu un pas în spate, dar înţeleptul întinse mâna după el şi-l opri:

— Sunt prieteni. Se bucură că s-au întâlnit.

Genealogia lui Kaleb trebuia să conducă, inevitabil, la acest moment. Atât mama cât şi bunica sa fuseseră primele fiinţe umane care comunicaseră cu făptura inteligentă cunoscută de oameni drept "alge", iar de alge drept ,,Avata".

Atunci când Twisp făcuse cunoştinţă cu tânăra Scudi Wang, aceasta continua munca mamei sale, contribuind la renaşterea algelor pe întreg cuprinsul planetei. Cu alte cuvinte, "matematiza valurile", adică făcea posibilă activitatea Controlului Curenţilor, un sistem care salvase vieţile a mii de Insulari şi revoluţionase traficul pe oceanul pandoran.

Algele o iubeau pe Scudi Wang — Twisp aflase acest lucru cu mult înainte de naşterea lui Kaleb. Atunci când Flattery atacase în mod sălbatic pâlcurile, lobotomizându-le, Scudi poruncise "Comerţului Tritonian" să înceteze orice relaţie cu el. La trei zile după aceea, ea şi cu Brett fuseseră asasinaţi.

Văzându-l cum zăcea liniştit pe frunze, ca într-o gigantică palmă, Twisp avu impresia că tânărul căpăta trăsăturile mamei sale. Părul i se întunecase, ca şi pielea. Luminiţele din jur dansau după o muzică stranie, neauzită. Înţeleptul îşi aminti de ziua în care Scudi, scufundându-şi mâinile în apă, implorase algele: "Ajutaţi-ne!" Iar algele îi ajutaseră; îi salvaseră de la pieire, şi acel moment le schimbase — atât lor, cât şi tuturor oamenilor — destinul.

În anii care urmaseră morţii sale, Scudi devenise un fel de monument istoric al pandoranilor, în cinstea sa fiind ridicate numeroase statui şi plăci comemorative. După cutremurul care distrusese sediul subacvatic al Controlului Curenţilor, statuia ei sculptată în sticlă fusese descoperită intactă, printre frunzele unui pâlc de alge din apropiere. Acea dovadă de dragoste venind din partea algelor, acea recunoaştere a unui adevărat simbol, îl mâniase cumplit pe Flattery, a cărui sete de răzbunare nu se potolise nici astăzi.

Kaleb să lăsă mai mult pe spate, iar algele se ridicară parcă în întâmpinarea lui.

— Twisp, rosti el, tu ştii care a fost dorinţa mamei mele. Să

întrerupă toate legăturile cu Flattery şi să-l izoleze. În toţi aceşti ani am căutat zadarnic să retrăiesc ziua morţii ei. Dar astăzi am reuşit...

Începu să plângă cu lacrimi, iar înţeleptul de-abia îi mai înţelegea cuvintele.

— Ar fi reuşit, să ştii că ar fi reuşit. Însă Flattery a acaparat totul, *totul...* şi singura noastră şansă ar fi să se întâmple o minune care să-i lumineze pe toţi oamenii deodată... avem nevoie de un semn al Domnului...

Vocea sa se transformă într-un murmur melodios care ţinea isonul jocului de lumini.

Poţi să creşti numărul variabilelor, dar axiomele rămân aceleaşi.

— Algebra II

BEATRIZ TRĂIA CU PLĂCERE senzaţia de cădere liberă. Închise ochii şi îşi imagină că stă întinsă pe o saltea organică de-a Insularilor. Cât de mult ar fi vrut să fie într-o altă lume, într-un alt sistem solar, şi să se îmbrăţişeze cu Micuţul Macintosh pe una din acele saltele!

Mack o împinse uşurel şi plutiră spre "pânza de păianjen". Se aflau în axa tubulară a Staţiei Orbitale, într-o incintă întunecată numită uneori "parcul intimităţii", folosită adesea ca loc de odihnă şi de meditaţie. Din când în când, veneau aici şi perechi înfocate, dornice să facă dragoste într-o ambianţă exotică. O complicată reţea de fileuri albe traversa camera în toate direcţiile, împărţind spaţiul într-o babilonie de separeuri. Scene holografice transformau anumite porţiuni din "pânza de păianjen" într-o lume a fanteziei, ajutând la uitarea grijilor de zi cu zi. Beatriz intrase de mai multe ori aici şi ştia la ce să se aştepte. Continuă să-şi ţină pleoapele închise.

— Senzaţia de dezorientare durează parcă mai mult acum, îi spuse lui Macintosh. Nu vreau să deschid ochii.

— E şi normal, după experienţa pe care ai trăit-o astăzi. În locul tău, şi eu aş face la fel.

Beatriz auzi degetele lui apăsând tastele pagerului şi simţi deodată, pe mâini şi faţă, căldura unei raze plăcute.

— Bun, acum suntem în Portul îngerilor, staţiunea insulară despre care ai auzit atâtea.

Într-adevăr, aerul care îi mângâia obrajii era cald. Îşi imagină că stătea pe plaja de la Portul îngerilor, uscându-şi părul în bătaia razelor de soare, sorbind o băutură rece şi odihnindu-şi cotul lângă un platou cu felii de mango şi papaia. Dar aici, în Staţia Orbitală, lipseau sunetele şi ritmul valurilor înspumate care o loveau uneori în spate, tăindu-i răsuflarea...

Deschise ochii şi văzu, în ambele direcţii, plaja. Verdeaţa abundentă acoperea platoul falezei şi cobora pe peretele abrupt, ca nişte pârâie, până la marginea nisipului. Câteva adăposturi micuţe aşteptau sub umbreluţe să-i răcorească gingaşa piele uscată de soare. Pe măsură ce ei doi îşi schimbau poziţia, holograma se modifica în mod corespunzător, conform unui punct de referinţă specificat de pager.

Imaginea imita aproape perfect realitatea, marcând urmele paşilor în nisip care înaintau o dată cu ei, până la marginea oceanului verde. Hidrobuzul fictiv care îi adusese în această iluzie dispăruse deja sub valuri, lăsând în urmă un siaj şi multe bule de aer. Căţeii-de-mare lătrau scurt şi plonjau din vârful stâncilor ce delimitau portul, vânând peştii stârniţi de hidrobuz.

— Simţeam nevoia să fim singuri măcar câteva minute, spuse Macintosh, pentru că va dura ceva timp până vom aduce lucrurile la normal. Oamenii noştri sunt foarte pricepuţi — de asta au şi ajuns aici. Toată lumea a fost avertizată, aşa că Brood n-are nici o şansă de scăpare.

O ţinea de centură şi pluteau leneş prin separeu.

— Nimeni nu ştie cine sunt Fantomele, continuă el. Tu ştii?

— N... nu, nu ştiu.

— Asta pentru că nici nu există. Întreabă pe oricine vrei. Nu au întruniri, parole sau recruţi. Lucrurile se întâmplă ca de la sine: o pană de curent, pierderea unei magistralge... şi Flattery pierde de fiecare dată câte ceva. Proviziile pleacă spre el, dar nu aterizează. Piesele de schimb nu mai apar...

— Într-adevăr. Vreau să aflu *cine* face asta, de unde ştie care este *momentul* oportun, şi ce se întâmplă de fapt.

Mack o trase spre el şi se rotiră într-o spirală lentă. Iluzia proiectată în dreptul pereţilor imaginari — staţiunea de odihnă

— era concepută special pentru Beatriz, în scopul de a-i diminua stresul produs de pierderea orientării.

Aici, sus, Mack se simte ca acasă, gândi ea.

Îşi dădu seama că *sus* nu mai avea acelaşi sens pe care-l avuse înainte cu câteva ore.

— Jocul se cheamă "aruncarea sticlei". Arunci ceva în ocean şi-l laşi la voia întâmplării. Dar dacă ai *control* asupra valurilor — sau măcar asupra unei părţi din valuri — atunci nu mai este vorba de întâmplare, ci de un lucru cert. Acest non-sistem al Fantomelor încurajează pe fiecare cetăţean să profite de orice ocazie favorabilă pentru a-i produce o pierdere lui Flattery. Faci ceva de genul ăsta — de exemplu, deviezi un transport de hidro-generatoare — şi pe urmă îţi vezi de treabă fără să mai repeţi vreodată isprava. Altcineva vede transportul, îl deviază la rândul lui... şi, în foarte scurt timp, generatoarele ajung hăt-departe, tocmai în colonia Pionierilor. (Făcu un gest obscen.) Şi uite-aşa, generatoare... ioc! Proiectul lui Flattery pierde şi oamenii câşti-gă. (Zâmbi larg.) Fantomele nu există. Ideea este genială, iar la joc poate participa oricine.

— Într-adevăr...

Din nou gândurile ei se îndreptară spre Ben.

Mă întreb de cât timp participă Ben la jocul ăsta...

— Zavatanii, Rico şi Ben nu doresc moartea lui Flattery. (Macintosh ezită puţin, căutându-şi cuvintele.) Pur şi simplu vor să-l înlăture de la putere. După toate câte a făcut, ei nu vor să-l ucidă pentru că îl consideră om. Îţi dai seama? Este aproape incredibil cât de mult aţi evoluat voi, pandoranii, faţă de noi!

— Duşmanii noştri au fost dintotdeauna mai periculoşi decât noi înşine, spuse ea. Iar în privinţa asta, algele i-au depăşit pe toţi. Câţi oameni au ucis de-a lungul anilor...

— Dar cine le-a prins în laţ? întrebă el. Cine le-a aruncat în cuşcă?

Beatriz închise ochii, respirând profund şi lent.

— Ai păţit ceva?

Luă încă o gură de aer.

— Nu-mi dau seama, spuse. Mă uit la scena asta, ştiu că-i ireală... dar văd duşmani pe urmele noastre. În spatele bolovanilor şi tufişurilor se află tunuri-laser. Cu coada ochiului surprind oameni căutându-şi adăpost.

Mack o prinse în braţe şi se sărutară cu acea pasiune pe care

de mult o aşteptau. Era exact ceea ce îi trebuia reporteriţei pentru a-şi reveni.

— De când vroiam să fac asta! spuse ea. Dar mi se părea... deplasat după ce văzusem atâta moarte.

— Şi eu îmi doream, şopti el, mângâindu-i buzele cu vârful degetelor. Ştiu, amintirea acestei zile te va urmări destul de multă vreme. Peste câteva minute ne întoarcem să punem punct aventurii căpitanului Brood. Poate că el îşi închipuie cu totul altceva, dar oamenii lui se descurcă destul de greu în ambianţa complexului. După aceea, vom vedea ce putem face pentru prietenii tăi.

— Eşti sigur că n-au... murit?

— Da, sunt sigur.

— De unde ştii?

— Mi-au spus algele.

Văzu nedumerirea întipărită pe faţa ei şi zâmbi.

— Ai băgat de seamă, probabil, cât de mult mă interesează algele, rosti el. De când Flattery m-a pus în fruntea Controlului Curenţilor, am avut posibilitatea să încerc nişte mici experimente. Şi vreau să spun că a meritat efortul!

O sărută din nou, apoi îi povesti despre sistemul de comunicaţie prin intermediul algelor şi despre intenţia sa de a unifica toate pâlcurile care populau oceanul.

— Ce fel de zeu va fi fiinţa rezultată din fuziunea lor? se întrebă el. Un zeu bun? Sau răzbunător?

— Nu asta contează acum. Brood este destul de inteligent. Nu mă pot gândi la nimic până nu-l văd... neutralizat.

Macintosh ceru o hologramă care înfăţişa cerul nesfârşit deasupra lor şi câţiva nori "dedesubt".

— Pe mine mă îngrijorează Directorul. Brood nu mi se pare important. Dar Flattery are puterea să distrugă tot ce-i stă în cale.

— Dar a fost Preot-psihiatru, insistă Beatriz. A fost pregătit să *salveze* oamenii, nu să-i distrugă.

— A fost pregătit să găsească soluţii practice şi să-i "convingă" pe oameni să se adapteze situaţiei, îi aminti el. Trebuia să aibă grijă ca nu cumva inteligenţa mecanică să scape şi să cutreiere universul.

— Dar nu a reuşit. De ce crezi că ne va distruge pe toţi?

— Simplu. (Atunci când râdea, faţa lui Mack se umplea de

riduri până *în* creştetul ras.) După cum ai aflat din *Cronici,* al cincilea Flattery a apăsat butonul "distrugere". Şi ţine cont că era un tip mult mai acceptabil decât *ăsta.* Numai că programul prinsese deja viaţă, i-a anticipat intenţia şi a împiedicat distrugerea.

— Poate că şi noi putem reuşi! (Beatriz îl prinse de umeri şi încercă să-l scuture, dar nu izbuti şi începură să se rotească amândoi prin aer.) Ai dreptate, ne vom folosi de alge pentru a împiedica distrugerea!

— Cred că programul a intrat deja în joc, judecând după faptul că Flattery e pe cale să piardă. Tu ce zici?

— Păi...

— M-am gândit la o altă posibilitate, care are legătură cu Crista Galii.

Deşi relaţia amoroasă dintre ea şi Ben luase sfârşit, Beatriz ar fi vrut să ştie mai multe despre Crista Galii, iar această curiozitate mergea dincolo de un simplu interes reportericesc. Ben văzuse ceva în ochii Cristei, ceva care îl vrăjise iremediabil. O femeie — o femeie *mai tânără* — care era în stare de o asemenea performanţă merita, într-adevăr, toată atenţia.

— Ce posibilitate?

Reporteriţa sesiză asprimea inutilă din propriul său glas.

— Cred că algele au trimis-o pentru a ne conduce în luptă, spuse el.

Beatriz ridică privirea pentru a-i întâlni zâmbetul larg şi generos.

— După părerea mea, Crista Galii este experimentul algelor în domeniul inteligenţei artificiale, rosti ea. Cred că este incompletă şi vie, şi că ar fi bine pentru noi dacă am lăsa-o aşa cum este acum!

Mack auzi un apel melodios venind dinspre pager. Fără a se desprinde din îmbrăţişarea cu Beatriz, activă aparatul printr-o simplă comandă vocală:

— Vorbeşte.

— Brood şi doi dintre oamenii lui s-au izolat împreună cu Nucleul Mental Organic. Zice că dacă nu vă prezentaţi acolo în cinci minute o să împrăştie creierii pe jos şi o să-i calce în picioare!

Stăm aici, pe câmpul cenuşiu,
Ameţiţi de şuierul gloanţelor...
— Matthew Arnold, "Dover"

STAŢIA ORBITALĂ era ca un inel larg pe prova Navei Neantului, cele două structuri metalice învârtindu-se în jurul aceleiaşi axe longitudinale. În curând, inelul avea să se separe şi să rămână singur pe orbită. Iar Nava, dirijată de un Nucleu Mental Organic, urma să străpungă faldurile întunecate ale universului.

În experimentele efectuate la Baza Lunară, Nucleele Mentale Organice se dovediseră net superioare navigatorilor mecanici. Navigaţia în toate planurile posibile necesita discernământ, sub-tilităţi decizionale, precum şi capacitatea de a percepe şi genera simboluri — performanţe pe care sistemele mecanice nu le puteau atinge. Creierelor eliberate de povara trupului le făcea o plăcere deosebită să calculeze traseele cele mai imposibile. Nucleele Mentale Organice funcţionau sub imperiul unui interes care, desigur, nu avea nici un efect asupra navigatorilor mecanici: orice NMO avea nevoie de slujba asta pentru a putea rămâne în viaţă.

Microlaserele tehnicienilor lucrau de zor, realizând legăturile necesare în vederea cuplării Nucleului Mental Organic, a şasea Alyssa Marsh, la sistemul de comandă. Nu simţea nici durere, nici satisfacţie. La Baza Lunară devenise expertă în astronavigaţîe, iar aici, pe Pandora, la un an după ieşirea din celula de hibernare, dăduse naştere unui copil. După ce îi spusese lui Flattery că fiul ei murise sub sfărâmături, în urma unui cutremur, Alyssa Marsh se lansase cu şi mai mare entuziasm în cercetarea algelor. Trupul său fusese strivit într-un accident, dar Directorul reuşise să-i scoată creierul şi să-l menţină în viaţă.

În curând insă, avea să se poată exprima din nou. Creierul ei va primi un trup pe care să-l mişte: Nava Neantului *Nietzsche.* Va naviga experimentând diferenţele dintre dorinţă şi posibilita-te. În momentul acela zăcea între două uşi închise etanş şi visa ceva despre un banchet unde Flattery făcea pe gazda, iar ea era

în acelaşi timp oaspete de onoare şi principalul fel de mâncare.

Micuţul Macintosh îşi concentră forţele dincolo de ambele uşi şi încercă încă o dată să ia legătura cu Brood. Zadarnic însă. Trei dintre cele patru monitoare muriseră, iar ultimul prezenta o imagine luată de sus în care degetele lungi şi fine ale unui tehnician verifica reţeaua ce înconjura creierul Alyssei Marsh.

— Conectarea nu este programată decât săptămâna viitoare, spuse cineva. Ce se petrece acolo?

Pe monitor apăru un pistol-laser îndreptat spre tehnician. Degetele lungi îngheţară, apoi se ridicară încet de pe suprafaţa creierului şi dispărură din imagine.

— Dacă idiotul ăla apasă din greşeală pe trăgaci, ne transformăm cu toţii în praf stelar.

— Nu trage, căpitane! Mă numesc Macintosh. Ne aflăm într-o zonă care poate exploda foarte uşor...

— Brood a murit, îl întrerupse o voce tânără şi crispată. Fie ca Nava să-l accepte. Fie ca Nava să ne ierte şi să ne accepte pe toţi.

Ţeava pistolului se ridică spre ecran. După o scurtă fulgerare luminoasă, muri şi ultimul monitor. Beatriz îl trase pe Mack de mânecă.

— Este Insular, spuse ea. Ca şi familia din care mă trag eu, a fost inoculat cu dogmele religioase tradiţionale. Unii cred că acest proiect, care vrea să imite Nava, reprezintă o blasfemie; că Nucleul Mental Organic trebuie lăsat să moară deoarece el — ea — este o fiinţă umană înrobită împotriva voinţei sale.

Macintosh acoperi microfonul intercomului.

— Eu nu sunt convins că Brood a murit, rosti el. Ar fi prea simplu. Şi de ce a distrus monitoarele în loc să tragă în NMO? Eşti Insulară, poate reuşeşti să te înţelegi cu el. Ia-l pe partea religioasă şi, dacă vrea, promite-i că se poate adresa tuturor pandoranilor în direct, la Holoviziune. Oamenii mei te vor ajuta.

— Tu unde pleci?

Văzu în ochii ei spaima cumplită provocată de gândul că ar putea rămâne din nou fără el.

Oare ce i-au făcut? se întrebă.

O prinse blând de umeri, în timp ce echipa sa plutea prin pasaj prefăcându-se că nu acordă atenţie discretelor gesturi de afecţiune.

— Spud şi cu mine cunoaştem câteva puncte de acces care

nu apar pe scheme.

Beatriz îl îmbrăţişă strâns, atât cât le permiteau costumele presurizate.

— Aş face orice, numai să nu te pierd, îngăimă ea. Ştiu că mă dau în spectacol în faţa oamenilor tăi, dar am simţit nevoia să-ţi spun lucrul ăsta.

— Mă bucur foarte mult, rosti el, zâmbind.

O sărută, în ciuda chicotelilor celorlalţi.

— Hubbard va sta aici, cu tine, iar echipa lui va asigura securitatea acestei zone. După câte mi-ai spus chiar tu, încă nu i-am localizat pe toţi oamenii lui Brood. Am sentimentul că pune ceva la cale.

Îi adresă un salut lui Hubbard şi, folosind rezervorul de aer comprimat pe care-l căra în spate, se propulsă spre Controlul Curenţilor.

Destinul omului este determinat de forţe subtile întunecate, crude şi reci.

— John Wisdom

RICO NU PUTEA PĂTRUNDE CU PRIVIREA prin perdeaua iluziei şi ştia că nici Ben nu-l vedea. La fel cum nu-i vedea pe Nevi sau pe Zentz. Fluieră semnalul "fereşte!", sperând că cei doi prieteni ai săi nu o vor lua la fugă spre limitele imaginii. Acolo puteau fi văzuţi şi nu aveau nici o pavăză. Auzind că Nevi începuse să tragă cu arma, se trânti pe burtă.

E cazul să-i facem o surpriză de proporţii, gândi el.

Îşi găsi o poziţie mai sigură.

Crista şi Ben se adăpostiseră în spatele bolovanului, iar Nevi trăgea foc după foc spre ei, în timp ce Zentz îi acoperea spatele, ţinându-i la respect pe zavatani. În cele din urmă, asasinul se opri, dar rămase în aceeaşi poziţie prudentă.

— Păstrează muniţia, îl avertiză el pe Zentz. S-ar putea să nu plecăm prea curând de-aici.

În liniştea ce se instaura după aceea nu se mai auziră decât respiraţiile lor gâfâite, clocotul ameninţător al fluxului şi pocne-

tul metalic produs de răcirea armelor supraîncălzite.

Un tânăr tentacul de algă stătea înfăşurat în jurul taliei lui, amintindu-i de braţul tatălui său şi de felul în care acesta îl suia pe punte dintr-o singură mişcare. Suprafaţa gingaşă a tentaculului semăna cu palma unei femei mângâindu-l pe pântece.

Imaginea lui Snej pătrunse ca un fulger în mintea sa şi, aproape instantaneu, figura iubitei sale apăru în aer, la zece metri în faţa lui Nevi. Fluxul lingea balonul aerostatului şi dădea să apuce una dintre cizmele asasinului.

— Ce naiba?

Nevi înaintă un pas, apoi încă unul. Zentz se deplasă împreună cu el, mergând însă cu spatele; întoarse capul şi ceea ce văzu îl făcu să pălească. Îşi îndreptă privirea din nou asupra zavatanilor.

— Ce-i cu roşcata aia? gâlgâi el. Unde-i restul corpului?

Rico descoperi că avea posibilitatea să mărească intensitatea imaginii doar privind-o şi concentrându-se asupra ei. Se simţea ca şi cum s-ar fi alimentat de la o imensă sursă de energie, inepuizabilă şi purificatoare. După ce respiră de două ori, încet, izbuti să materializeze şi restul trupului. Fata stătea acolo, îmbrăcată în uniforma verde, odihnindu-şi mâinile pe şolduri şi privind fix spre Nevi. Era un pic mai înaltă decât în realitate. Oare putea fi făcută să vorbească?

— Poftim, rosti Nevi, a apărut în întregime.

Zentz aruncă iarăşi o privire peste umăr şi respiraţia sa umedă începu să se audă clar peste zgomotul produs de valurile înspumate. Se înghesui cu spatele în Nevi.

— La naiba, Nevi, un cap din care creşte trupul! se smiorcăi el. Hai mai bine să ne întoarcem la hidropter.

— Gura!

Nevi se opri şi studie scena din spatele lui Snej. Vedea acelaşi lucru ca şi Rico: o fâşie de plajă acoperită cu pietre negre, faleza, oceanul, un grup de bolovani imenşi şi hidropterul acoperit parţial de rămăşiţele unui aerostat care nu explodase. În depărtare, întinderea oceanului strălucea precum o lavă verde revărsându-se dintre stâncile întunecate.

— Unde au dispărut? întrebă el. Vreau să pun mâna pe ei.

Rico auzi un fluierat pe două tonuri şi înţelese că zavatanii erau gata să se năpustească asupra criminalilor. Observă că imaginea lui Snej nu arunca nici un fel de umbră.

Nu cred că pot rezolva şi detaliul ăsta, îşi spuse. *Vorbirea îmi pune destule probleme, deocamdată.*

Umbra ei pornea de la tălpi, se întindea peste pielea aerostatului şi se oprea acolo unde începea plaja. Deşi paralelă cu celelalte umbre, era amputată. Dar fluxul ajunsese deja la marginea imaginii, estompând detaliile. Cu puţin noroc, Nevi nu va remarca nimic anormal.

Zâmbi, concentrându-se asupra lui Snej, şi îi mulţumi lui Avata.

— Lăsaţi armele jos, porunci fata. Nu mai aveţi nici o şansă!

Dar de pe buzele ei nu se desprinse nici un sunet.

— La naiba! murmură Rico.

Zentz trase un foc de armă, pulverizând o piatră la un metru în faţa Holoexpertului. Reacţia Şefului Securităţii îl luă prin surprindere şi pierdu imaginea, însă Avata o aduse înapoi. Nevi trase şi el, făcând încă un pas în faţă.

— Nu e reală, îi spuse el lui Zentz. Poţi să te convingi şi singur.

— Poate că avem halucinaţii. Aerostatul ăsta…

— Ai văzut vreodată doi drogaţi care să aibă aceeaşi iluzie? întrebă Nevi.

Se opri la un pas de Snej, mijind ochii.

— Ceva nu e-n regulă aici!

Rico îşi ţinu răsuflarea. Dacă Nevi trecea de planul imaginii, îi va vedea pe Ben şi Crista; iar el îl va pierde pe Nevi. Deodată, întreaga arie de deasupra aerostatului deveni o cupolă a iluziei, un spectacol fascinant, o sculptură vie.

Probabil că există un prag al conştiinţei dincolo de care orice fiinţă conştientă îşi asumă calităţile lui Dumnezeu.

— Membru al echipajului ombilical, Nava Neantului *Pământeanul, Cronici*

MOISE DESCHISE OCHII atât de larg, încât păru că se face mic, mai mic chiar decât cu zece ani în urmă, când un grup derefugiaţi îl adusese pe jumătate mort de foame în

comunitatea zavatană. Pe el, amintirile prezente în visul produs de alge îl făceau să se retragă. Pe Kaleb însă, îl atrăgeau ca un magnet. Timp de aproape un sfert de secol, Twisp urmărise jocul; pentru Kaleb, algele erau, probabil, ca un fel de drog.

Nu algele, se corectă înţeleptul. *Trecutul.*

Şi pe el îl atrăgeau, către o anumită porţiune a trecutului în care apărea o anumită femeie. Twisp o considerase cea mai frumoasă creatură de pe întreaga Pandora. Mai târziu, mult după ce Flattery şi ceilalţi ieşiseră din celulele de hibernare, pandoranii începuseră să arate ca nişte fiinţe umane scăpate de ravagiile mutaţiilor genetice.

Faptul că erau ,,cloni" îi irita foarte tare! Deşi nimeni nu avea motive să-i considere astfel. Nici măcar ei înşişi.

Îşi aminti de ceremonia scurtă şi înverşunată în care, prezidaţi de Raja *Lon* Flattery, supravieţuitorii celulelor de hibernare izgoniseră pentru totdeauna apendicele "Lon" din numele lor. Ceremonia se desfăşurase într-o solemnitate aproape ridicolă şi nu conferise oamenilor lui Flattery nici una dintre calităţile pe care Pandora le cerea de la ei: reflexe mai bune, inteligenţă superioară şi spirit de echipă. I se adresă lui Moise:

— La şcoală ţi s-a ascuns faptul că Flattery nu era capabil să o controleze pe Kareen Ale. De aceea, a procedat la fel ca şi cu părinţii lui Kaleb: a pus să fie omorâtă. De fapt, dacă e să respectăm cronologia, ea a fost *prima* victimă, şi se zvoneşte că însuşi Nevi a îndeplinit oribila poruncă. Pe atunci, Controlul Curenţilor era administrat de iubitul ei, Umbră Panille. L-au omorât şi pe el, tot atunci. Eram prieteni.

Glasul lui se transformase într-o şoaptă de-abia perceptibilă.

— Până la urmă, am renunţat să mai cutreier magistralgele minţii. Vreau să-mi păstrez amintirile aşa cum se deformează ele datorită trecerii timpului. Algele le păstrează cu prea multă fidelitate. Trebuie să recunosc că, pentru mine, amintirile nu sunt ca în cazul altora, un drog plăcut, ci îmi provoacă durere. Când mă cufund printre alge, prefer să o fac pentru *prezent,* nu pentru *trecut.*

— Mie mi s-ar înmuia îngrozitor genunchii dacă aş călători prin magistralgele minţii, se confesă Moise. Praful albastru mă conduce uneori spre miezul sufletului meu şi mă lasă acolo. Nu ştiu ce mi s-ar întâmpla dacă m-aş lăsa atras spre amintiri.

— Praful te confruntă cu propria ta conştiinţă, îi explică

Twisp. Algele te confruntă cu conştiinţa *colectivă.* Într-adevăr, ţi se pot înmuia genunchii. Ca să faci faţă, îţi trebuie sinceritate, discernământ şi atenţie, pentru că te poţi pierde foarte uşor în labirintul neiertător al vieţii altcuiva. Kaleb a învăţat să controleze căile amintirilor tot aşa cum noi ne-am deprins să ne stăpânim simţurile.

— Ce va descoperi acolo, înţeleptule?

Însă Twisp dădu din cap.

Luminiţele roşii, verzi şi albastre crescură în intensitate şi începură să clipească din ce în ce mai repede, până ce caverna fu scăldată în lumină. Muncitorii părăsiră cârtiţa mecanică şi veniră să se aşeze pe marginea lacului, alături de toţi cei care intraseră sau continuau să intre.

— Am auzit de fenomenul ăsta, vorbi unul, dar nu l-am mai văzut niciodată.

— Nici măcar mama sa, Scudi Wang, nu ajunsese la stadiul pe care l-a atins el acum, rosti un altul.

Înţeleptul făcu eforturi mari pentru a respinge torentul de cuvinte pe care amintirile i-l aruncau pe limbă. Memoria îl făcea să se îndepărteze de alge.

Amintirile erau ca o barcă de salvare pentru Kaleb, şi ca o ancoră pentru Twisp.

O ceaţă stranie se adună deasupra lacului. Fiecare atom din cavernă începu să vibreze aproape vizibil, în timp ce spaţiul căpătă o strălucire difuză, rece şi verzuie. Imagini neclar conturate — fragmente din trecutul cuiva — apăreau pe neaşteptate în acea strălucire şi dispăreau la fel de repede. Twisp desluşi un foc, un copil sugând la ţâţa mamei, o scrisoare adresată căpitanului Yuri Brood, curbele provocatoare ale unui sân de femeie aureolat de lumina unei lumânări. Era ca o prăbuşire printr-un tunel în care nu se auzeau decât foşnetul produs de valurile oceanului.

Fostul pescar avu sentimentul că retrăieşte ceva, un *déjà vu* fără *vu,* şi auzi glasul unei femei răzbătând prin ceaţă:

— Va lua legătura cu unul dintre Oracolele de pe coastă, unde va afla veşti despre Crista Galii şi ceilalţi. Prin mine, Kaleb se va întâlni cu fiul meu şi, prin el, cu Raja Flattery, căruia îi va explora sufletul. Flattery nu poate cârmui fără a se învălui în secret, dar prezenţa algelor face ca secretul să dispară. Kaleb va călători prin traseul ADN care duce la poarta lui Flattery, iar

Avata va transmite întregii lumi taina descoperită acolo.

Caverna se transformase în scena unei imense proiecţii holografice. După câteva momente, murmurele şi imaginile îşi pierdură claritatea, iar ceaţa deveni o sferă de culoare şi sunet palpitând aparent fără nici o noimă.

— Kaleb trebuie să fie extrem de atent, rosti Twisp. E uşor să te pierzi în labirintul vieţii altcuiva. Trebuie să-l înţeleagă pe Avata tot aşa cum noi ne înţelegem simţurile. După aceea vom pune la cale un plan.

Cel care renunţă să mai acţioneze, dar tânjeşte în inima sa după rezultatul acţiunilor, acela pluteşte în iluzie şi nu păşeşte pe adevărata Cale.

— *Conversaţii zavatane cu Avata,* înţeleptul Queets Twisp

FLATTERY HOTĂRÎ să-şi bea cafeaua de după-amiază în Seră şi să profite de o plimbare printre orhideele cu lujere portocalii. Plantele acestea prinseseră rădăcini adânci în fisurile care brăzdau peretele din piatră, florile lor creând impresia unor cascade viu colorate. Picăturile grele condensate pe plafon cădeau cu zgomot pe frunze, pe piatra umedă şi pe suprafaţa lacului.

Luminiţele algelor jucau vioi în apa sărată. Flattery le privi cu uimire. Ca şi el, algele nu-şi schimbau comportamentul de pe o zi pe alta.

Se întoarse pe călcâie, sfredelind-o pe Marta cu o privire ucigătoare.

— Am poruncit ca pâlcul ăsta să fie tuns, răcni el. (Pentru a fi cât mai elocvent, arătă cu degetul spre lac.) Vreau să fie tuns *acum.*

Marta ridică pagerul la buze şi transmise prompt ordinul.

— Nu, am zis că vreau *acum,* rosti Flattery, iritat, şi făcu semn către şeful gărzilor de corp.

— Franklin, ai tu grijă de asta. Foloseşte echipa de intervenţie.

— Am înţeles, domnule.

Franklin purta la brâu un săculeţ în care ţinea sandalele, actele şi jurnalul primului om pe care-l ucisese; avea de gând să le înmâneze familiei îndurerate. Salută şi ieşi din scenă cu agilitatea unui războinic versat.

— Nu putem slăbi şurubul tocmai acum, Marta, spuse Flattery. Totul va merge perfect, dar trebuie să ne păstrăm atenţia trează. Pâlcul acela de alge este uşa din spate prin care vom ieşi la momentul oportun. Trebuie să fie o ieşire *sigură.* Acum înţelegi de ce sunt îngrijorat?

Marta încuviinţă.

— Da, oftă ea. Şi eu am unele motive de îngrijorare. Reţeaua de comunicaţii se comportă foarte straniu.

— Cum adică, "straniu"?

— Recepţionăm imagini derulate rapid şi transmise din sute de surse diferite amplasate parcă peste tot în jurul nostru.

— *Algele* sunt peste tot în jurul nostru, şuieră el. Algele astea blestemate! Nu-i nimic, am luat toate măsurile necesare. Vreau informaţii: avarii, Staţia Orbitală, Crista Galii.

— Nevi şi Zentz au aterizat. I-au descoperit pe fugari şi estimează că îi vor prinde fără nici un fel de probleme.

— LaPush?

— A fost înhăţat de alge. Iar pilotul a dispărut în condiţii necunoscute, probabil din cauza exploziilor.

Înhăţat de alge!

Neliniştea începu să-l strângă de gât. Oriunde întorcea urechea, nu auzea decât despre alge! Se surprinse trecându-şi prin păr degetele transpirate. Apoi întâlni privirea lui Aumock şi îşi dădu seama că gardianul remarcase acel moment de panică.

— Magistralgele sunt sigure?

— Credem că da, răspunse Marta. Avem...

— *Credeţi!*

— Echipa lui Brood se află la bordul complexului orbital, dar n-am mai primit nici o veste. Emisiunea de ştiri programată să fie transmisă de acolo, în direct, n-a mai avut loc.

— Am trecut pe sursele de energie auxiliare, interveni colonelul. Avarie la centrala principală... la naiba, nu e de mirare că trupele noastre n-au reuşit să facă faţă. Atacatorii sunt securişti pregătiţi *de noi.* "Brigada Reptilelor", aşa se numeau. La naiba!

— Ce-nseamnă asta? Declarăm "Codul Brutus"?

— Nu, domnule Director. E vorba de nişte trădători izolaţi.

Obiectivul lor a fost centrala energetică, iar acum, după ce au pus mâna pe ea, ne aşteptăm să o apere.

— Să o *aperel* izbucni Flattery. Nu au nevoie s-o apere, ci trebuie doar s-o arunce în aer! Tu ce-ai face dacă ai fi în locul lor?

— Eu... eu mi-aş da seama că am trecut Rubiconul, răspunse colonelul. Neavând cale de întoarcere, aş continua să lupt de partea răsculaţilor.

— Atunci ia măsuri, domnule, ce naiba! Că doar e şi pielea ta în joc!

Marta îi atrase atenţia:

— Am ordonat ca paza culoarului de acces dinspre mare să fie dublată, dar n-am primit nici o confirmare şi nu ştiu dacă am fost auzită. Nu pot să iau legătura nici cu echipa de intervenţie. Răspunsul lor este foarte confuz.

Degetele de gheaţă ale panicii începură să mângâie stomacul lui Flattery.

Nu sunt algele, gândi el. *Nu se poate. Trebuie să fie cineva care le controlează. Dar cine?*

Dintre toate posibilităţile, se detaşau două: Micuţul Macintosh sau ambiţiosul şi inventivul căpitan Brood. Crista Galii nu putea fi trecută pe listă. Directorul sesiză deodată impactul cumplit pe care-l avea acest bruiaj generalizat.

Suntem izolaţi! Puterea noastră stătea în coordonare, dar toate legăturile au fost tăiate.

Se impunea o regrupare urgentă.

Îi muştruluise ca pe nişte copii neascultători, dar acum sosise momentul să-i ia cu binişorul:

— Am fost, cu toţii, blegi şi neatenţi! spuse el. Iată cauzele pentru care revolta asta neînsemnată ne-ar putea costa extrem de scump. Aşa că hai să dăm dovadă de mai multă fermitate!

— Au sosit rapoartele referitoare la situaţia în clădirea de la suprafaţă.

Luă pagerul din mâna Martei şi-l ridică la nivelul ochilor.

— Dick şi Matt au rămas în viaţă, restul n-au reuşit. Fie ca lumina eternă să strălucească deasupra lor.

Ceilalţi murmurară la unison: "Fie ca lumina eternă să strălucească deasupra lor" şi, instinctiv, se traseră mai aproape unii de alţii.

— Băieţi, gândiţi-vă că puteam fi noi în locul lor. De fapt,

încă putem suferi aceeaşi soartă dacă nu ne regrupăm. Ordinele directe vor fi singura modalitate sigură pentru a comunica între noi. În privinţa informaţiilor, absorbim totul şi nu dăm nimic.

— Am înţeles, domnule.

Monitoarele şi holoplatformele aflate în buncăr pâlpâiră, aproape imperceptibil, apoi începură să transmită imagini colorate, derulate cu o repeziciune uimitoare. Din când în când, Flattery reuşea să recunoscă o figură... era figura sa!

— Ce face Controlul Curenţilor? întrebă el.

Gărzile de corp şi statul major al armatei sale amuţiseră sub efectul acelei furtuni de culori. Se îndreptară cu paşi nesiguri spre posturile lor, afişând aceeaşi uluială pe care Flattery se străduia să o ascundă îndărătul unei măşti imperturbabile.

— Controlul Curenţilor a dat frâu liber algelor din sectorul opt, raportă Marta, după care a eliberat pâlcurile de pe întreaga planetă. Senzorii arată că nu s-a schimbat nimic în configuraţia magistralgelor, dar bănuim că Generatorul de Grile a fost decuplat.

— Misiunea lui Brood?

— Nici o veste. La emisiunea de ştiri, Holoviziunea a transmis un reportaj despre incidentul petrecut la Staţia de Lansare, în care, citez, "echipa lui Beatriz Tatoosh a fost măcelărită de extremişti din tabăra Fantomelor".

Imaginile prezente pe monitoare îşi păstraseră culorile vii, însă începură să se deruleze cu o viteză mai puţin ameţitoare. Flattery avu impesia că percepe vocea unei femei. Un glas îndepărtat, oarecum cunoscut, care parcă îl striga pe nume.

— Luptele din apropierea centrelor de distribuire a hranei continuă, rosti Marta. Hoţii au năvălit în număr prea mare şi răcnesc, ca de obicei, *"Acum* ne e foame!". Unii dintre oamenii noştri au deschis depozitele. Toate magaziile din preajma perimetrului au fost sparte.

Dar acolo este hrană cât să încarci mii de navete, se înfioră Directorul. *Rezervele strategice şi cele care mi-ar fi ajuns pe tot restul vieţii la bordul Navei Neantului.*

— Grâne care ar fi hrănit trei mii de oameni timp de zece ani, murmură el. Peşte uscat care ar fi putut hrăni *cincizeci* de mii de oameni; adaugi apă şi îi găteşti. Vin instant — pui un pacheţel la un litru de apă şi agiţi. Pâine şi peşte pentru gloată, apă transformată în vin... dacă Nava asta ar putea călători în

timp, aş putea fi însuşi Iisus Christos. Ce ghinion!

Conştiinţa este cadoul făcut de şarpe.

— al cincilea Raja Lon Flattery, *Jurnalul de bord al Navei*

MACINTOSH SE REPEZI spre Controlul Curenţilor, dar accesul îi fu blocat de un securist cu faţă uscăţivă, înarmat cu bâtă neuronică şi pistol-laser.

— Stai!

Îi făcu semn lui Mack să se oprească şi prinse un mâner pentru a nu se dezechilibra.

— Eu sunt comandantul Staţiei Orbitale, spuse Mack, tu cine naiba eşti?

— Un securist, spuse celălalt, şi îşi accentuă cuvintele ridicând ţeava pistolului. Directorul ne-a poruncit să ocupăm Controlul Curenţilor. Căpitanul Brood cunoaşte toate detaliile.

Macintosh împinse puternic cu picioarele în perete, anulând distanţa dintre el şi soldat. Îl pocni în umăr, apoi îi răsuci încheietura şi, într-o clipită, îi confiscă ambele arme. Nefericitul fu prins de doi dintre pompierii lui Mack şi lipit cu spatele de perete.

— Peste o zi sau două ai să te acomodezi, rosti Macintosh, zâmbind. *Dacă* apuci să trăieşti până atunci. Iar asta depinde de felul în care cooperezi *acum.* Cântă tot ce ştii.

— Nu ştiu nimic altceva, se tângui celălalt.

— Băieţi, luaţi-l şi aruncaţi-l prin supapa de evacuare.

Pompierii îl traseră până lângă incinta lipită de Controlul Curenţilor.

— Nu, nu, te rog, îl imploră securistul. N-am minţit! Nu ştiu nimic altceva.

— Câţi oameni numără detaşamentul tău?

— Şaişpe.

Mack deschise uşa interioară a sasului.

— Informaţiile mele spun cu totul altceva. Câţi aţi venit cu naveta? Au mai rămas oameni de-ai voştri la bord?

— Nu, comandante, nu suntem decât noi. Şaişpe soldaţi şi şaişpe tehnicieni.

— Unde s-au ascuns? Tăcere.

— A sosit timpul, domnilor, anunţă Mack. O să avem grijă ca decompresia să decurgă destul de lent. Dacă vrei să ne comunici ceva, o poţi face din interiorul camerei. Întrerupem evacuarea aerului doar după ce termini tu de cântat.

Închise ambele uşi în urma securistului şi zări încă şase pompieri complet echipaţi care coborau din ascensor. Roti un buton şi aerul începu să iasă şuierând din incintă. Prizonierul fu imediat cuprins de isterie.

— Echipajul navetei este de-al nostru, turui el. Doi soldaţi şi trei membri ai echipajului au rămas la bord. Echipa care trebuie să realizeze emisiunea de informaţii are doi soldaţi şi trei tehnicieni. Echipa NMO: trei soldaţi şi doi tehnicieni. Controlul Curenţilor: patru soldaţi, patru tehnicieni, inclusiv eu şi căpitanul Brood. Restul au luat poziţii în apropierea Navei Neantului. Te rog, nu scoate aerul. Nu mă arunca afară.

— Opriţi evacuarea, dar ţineţi-l înăuntru, în caz că mă hotărăsc totuşi să-l lichidez, porunci Mack. Cine ştie, poate mai aducem câţiva. Avem nevoie de Brood pentru a afla ce gânduri are Flattery. A conectat Nucleul Mental Organic, a interzis accesul în Controlul Curenţilor şi pe Nava Neantului... s-ar părea că Directorul nostru are mari probleme, deşi nu vrea să recunoască. Poate că e gata să pornească în călătorie.

Codul de violare a securităţii complexului începu să clipească la toate intersecţiile. Presupunea o procedură pe care Mack n-o luase niciodată în serios. Acum regreta.

— Rat, îţi iei oamenii şi cucereşti naveta. Barb, tu lucrezi la Nava Neantului şi ştii cel mai bine cum trebuie să procedezi. Îl iei pe Willis împreună cu inginerii lui. Ţineţi minte, nu folosiţi pistoale-laser. Aveţi costume presurizate, folosiţi-vă de avantajul ăsta. Noi, restul, ne vom ocupa de cei de-aici. Dacă Flattery nu mai are încredere în noi, atunci haideţi să-i oferim motive serioase.

Ştia că, atâta vreme cât confruntarea se producea în imponderabilitate, avea un avantaj asupra lui Brood. Chiar dacă tehnicienii căpitanului se pricepeau să manevreze echipamentele din Controlul Curenţilor, noile conexiuni organice care împânzeau Staţia Orbitală şi Nava Neantului aveau să le facă surprize foarte

neplăcute. Aceste fibre organice create de bioinginerii Insulari special pentru Macintosh se bazau pe fibre de alge. Ele reacţionau la radiaţia luminoasă şi codificau mesajele pe cale electrochimică în nucleul celulelor. Astfel, algele aduceau lumină în adâncul oceanului şi trimiteau mesaje spre complexul orbital. Viteza de comutare şi capacitatea conexiunilor organice depăşeau net orice alt sistem inventat de pandorani.

Prea târziu, Raj, gândi Mack. *Controlul Curenţilor nu va mai fi niciodată la fel cum îl cunoşteai tu.*

Tentativa lui Brood era sortită eşecului. Tehnicienii săi aveau nevoie de o viaţă întreagă pentru a descifra sistemul secret al lui Mack.

Fiinţa este sfântă şi vidul este casa sa.

— Huston Smith

PRIN CEAŢA DE DUPĂ FURTUNĂ, cei doi sori îşi uniră forţele pentru a înroşi nasul alb şi braţele descoperite ale Cristei Galii. O rafală de vânt învârteji furtuna şi îi mângâie, precum un voal de mătase, pielea fierbinte. Mai devreme auzise zgomotul făcut de brizanţi, iar acum, prin breşa creată în perdeaua de ceaţă, văzu cât de mult înaintase fluxul.

— Iar s-a schimbat linia fluxului, îi spuse Ben.

Deşi era acolo, ţinând-o de mână, vocea îi sunase înfundată, ca din depărtare. Clipea des şi se mişca lent, teatral.

A inhalat praful albastru, gândi ea. *Oare cum o fi?*

Era convinsă că sporii o *apropiaseră* de realitate, nu o îndepărtaseră. Acesta constituia antidotul ei, un medicament care deschidea valvele şi elibera curenţii amintirilor.

Îşi amintea şi de Zentz; când apăruse în laboratorul Zonei de Protecţie, era un simplu căpitan. Venise să o aresteze pe cercetătoarea cu care ea discutase până atunci — o tânără Insulară, profesoară de psihiatrie socială la Liceul TaoLini. O dată pe săptămână, Addie venea şi o întreba despre visurile ei, petrecându-şi după-amiezile respective în solariu şi sorbind dintr-o ceaşcă de ceai. În acel laborator se trezise Crista,

descoperind că avea douăzeci de ani şi nici o amintire.

Psihiatra, Addie Umbră-de-nor, încerca să îi readucă amintirile, şi devenise prima ei prietenă. Din cauza lui Zentz, nu îndrăznise să mai caute prietenia altcuiva. În ziua aceea, căpitanul intrase în laborator cu arma în mână, oprindu-se în faţa lui Addie şi spunându-i: "Vino cu mine." Apoi o împuşcase, chiar în faţa uşii. În criza de isterie care o cuprinsese, Crista aproape că paralizase. Flattery îi promisese că se va îngriji el de Zentz — şi, într-adevăr, patru ani mai târziu, Zentz fusese promovat în funcţia de Şef al Securităţii Directorului. Atunci se hotărâse Crista să evadeze din Zona de Protecţie.

Ceaţa o împiedica să vadă ce se întâmpla mai departe, pe plajă. Cu doar o zi în urmă, imaginea lui Zentz ar fi îngrozit-o, dar astăzi nu se mai temea. Ceva în curentul amintirilor îi spunea că pericolul putea veni din partea lui Nevi, cealaltă umbră, dar scotea în evidenţă şi o tensiune între cei doi criminali; o tensiune care va lucra în favoarea ei.

Algele îi prezentaseră incidentul care îl întârziase pe Nevi, cel cu reîncărcarea rezervoarelor de combustibil, şi îi permiseseră chiar să facă o incursiune prin mintea lui Zentz. Nu văzuse niciodată atâta groază şi teamă. Percepuse şi o urmă de ură, dar aceasta zăcea strivită sub frica faţă de Flattery şi Nevi Păianjenul.

Nu sunt uniţi, şi vor cădea.

Lumea lui Flattery se prăbuşea vertiginos, izbită de o moarte devastatoare care nu îi mai dădea timp să facă şi alte victime. Asta văzuse Zentz atunci când fusese înhăţat de alge, şi doar Crista cunoştea hotărârea lui de a nu pieri la picioarele lui Flattery sau de mâna lui Nevi.

De acolo de unde stătea nu putea distinge clar decât agitaţia valurilor înspumate. Deşi brizanţii urlau cu furie în ceaţa sărată, oceanul strălucea în depărtare, unindu-se cu cerul. Cât vedea cu ochii, franzele uriaşe se ridicau la suprafaţă şi se lăsau să cadă cu zgomot, împrăştiind stropi. Joaca algelor şi infinitul orizontului aduseră pace în sufletul ei.

— Ce ghinion, tocmai în momentele astea cruciale am inhalat praful halucinogen! mormăi Ben, dând din cap cu amărăciune.

— Rico are un plan, îi şopti ea, şi este gata să-l pornească... *acum.*

Fata simţi furnicături pe toată pielea atunci când dansul de lumină scoase un zgomot tunător şi formă un scut în jurul ei. Sorii izgoneau puţin câte puţin ceaţa de pe plajă, iar pe piele îi apărură pete fine de sare. Ambianţa confuză amplifica efectul suprarealist al hologramei lui Rico, făcând-o să vadă totul ca printr-o oglindă în care doar ea şi Ben nu-şi primeau reflexia înapoi. Urmări umbrele vagi ale celorlalţi plutind ca nişte fantome la marginea hologramei.

Nevi şi Zentz luară poziţie în spatele perdelei de lumină, încercând să decidă asupra felului în care aveau să acţioneze.

— Începem cu flancul stâng, spuse Nevi. (Vocea îi era calmă, precisă.) Tu tragi sus, eu jos.

— Dar... dar au *dispărut!*

— Nu, este un trucaj holografic. Ei sunt acolo şi nu pot ieşi. Ai luat poziţie?

— Da. Trag la zece metri, începând cu flancul stâng. Dar nu văd nimic în supa asta.

Cuvintele lui Zentz erau mai mult gâlgâituri sugrumate.

— Ozette! strigă Nevi. Fata e bolnavă şi are nevoie de îngrijire. Ori se întoarce la Flattery, ori moare. Nu ai de ales, predă-o!

Ben duse degetele la buze.

— Nu ne poate vedea, şopti el. Stai pe loc.

Crista nu putea deosebi o persoană de alta, căci gigantica hologramă dansa pe cortina de ceaţă, iar figurile ireale aflate dincolo erau ca un fum greu de sesizat. Trei fascicule laser pătrunseră prin cortină şi declanşară o cascadă de prisme luminoase în jurul ei. Ben o trânti la pământ, alături de el, şi imaginea se refăcu.

— Nu mişca! şopti din nou Ben. Este o hologramă perfectă. *Perfectă!*

Se trântiră în spatele unui bolovan negru, pe pielea balonului portocaliu. Deşi vagi, mănunchiuri de imagini se ridicau din pielea aerostatului, prezentându-i fetei un film despre politica societăţii pandorane. Fulgere luminoase pătrundeau din când în când în spaţiul ocupat de hologramă, dar Crista se simţea în siguranţă alături de trupul lui Ben şi de materialul gros care reţinea căldura razelor solare. Contactul cu aerostatul îi dădea vigoare şi încredere în faptul că Nevi va trebui să-şi recunoască eşecul.

— Atâta vreme cât rămânem în interiorul hologramei, nu

putem fi văzuţi.
În vocea lui Ben se simţea efortul pe care-l făcea să se detaşeze de halucinaţiile provocate de spori. Îşi rotea ochii în toate direcţiile, încercând să-şi facă o imagine asupra situaţiei.
— Incredibil! se minună el. Nu credeam că voi pătrunde vreodată în *interiorul* unei holograme... de unde naiba a făcut rost de triangulatoare? Uite şi tu ce *rezoluţie...*
— De la alge, rosti Crista. Avata i-a oferit totul.
— Aş vrea să văd ce se întâmplă cu adevărat, şopti el. În momentul de faţă, noi doi suntem pe scena unui spectacol de lumină. Vezi marginea aia de-acolo? Holograma lui Rico urmăreşte conturul aerostatului. Holoplatforma este chiar balonul aerostatului!
Întinse degetul dincolo de marginea hologramei şi acesta dispăru. O scurtă pâlpâire urmată de cercul de umbră din jurul degetului fură singurele elemente care perturbară imaginea.
— Ceaţa aduce un plus de spectaculozitate şi culoare, spuse el. Scânteile pe care le vezi sunt picături mici de apă atinse de fasciculele laser... Într-adevăr, foarte frumos!
— Ozette, până la urmă tot am să pun mâna pe ea, chiar dacă voi fi obligat s-o omor! insistă vocea lui Nevi. (Acum suna mult mai aproape, la doar câţiva paşi.) Dacă moare, lumea va crede că tu ai ucis-o. Dacă rămâne în viaţă... atunci păstrăm cu toţii o şansă.
— Nu mă întorc, şopti ea. Traiul de acolo nu se poate numi "viaţă".
— Nu-ţi fă griji, ştie că ameninţările lui sunt în van.
Alte trei fulgere pătrunseră în spaţiul holoplatformei, împrăştiind scântei violete şi roşii din bolovanul în spatele căruia se adăpostiseră. Ben o prinse în braţe, făcând pavăză din propriul lui trup. Crista simţea că sporii o aduceau şi mai mult pe tărâmul realităţii, mintea şi percepţiile devenindu-i mai clare decât oricând.
— Cred că... aveai dreptate în legătură cu sporii, şopti ea. Reprezintă antidotul toxinelor pe care mi le-a inoculat Flattery.
Îl prinse şi ea în braţe, strângându-l de parcă ar fi vrut să se topească în el, să împerecheze atomii celor două trupuri. Se simţi rezonând sub efectul unei vibraţii extraordinare, devenind ea însăşi un joc de umbre şi lumini, o idee, o imagine, un vis. Nu percepea nici plăcere, nici durere, doar o stare de mişcare

asupra căreia nu avea nici un control, dar despre care ştia că o va apropia de ţel.

— Ben? întrebă ea, lovită brusc de pumnalul fricii. Ben, eşti aici?

— Da, îi şopti el la ureche, sunt aici.

— Îmi pare rău. (Ştia că avea să se întâmple ceva copleşitor şi că nu se putea opune.) Îmi pare rău.

Trupul îi fu inundat şi pătruns de o senzaţie ca cea pe care o avusese în portul Kalaloch; ceva izbucni din inima ei, ca un tunet mânios şi asurzitor. Cu excepţia valurilor, totul încremeni.

Bine ai venit acasă, Crista Galii.

Vocea îi răsuna direct în minte. O auzi ca venind dinspre aerostatul mort, dinspre Avata însuşi.

Simţi o detaşare faţă de propriul său trup, iar diferenţele dintre ea şi pielea aerostatului începură să pălească. Fu cuprinsă de o vibraţie cunoscută, de un fel de moarte a trupului care eliberă aerostatul din sufletul ei. Mintea îşi orientă măreaţa pânză sub bătaia razelor de soare şi se înălţă spre cer.

Ne tragem din aceeaşi tulpină, Crista Galii.

Amintirile năvăliră peste ea cu o viteză ameţitoare. Înainte de bombardamentul care o răpise din mijlocul algelor, trăia adăpostită într-un fel de păstaie. Auzi deodată geamătul lui Ben, foarte aproape de ea, şi se întoarse la realitatea de pe plajă; holograma dispăruse, iar printre pietre stăteau întinse trupuri de oameni.

— Credeam că am murit, spuse Ben, masându-şi tâmplele. Cum... ce ai făcut?

Crista nu reuşi să răspundă. Trăia simultan în două lumi diferite — pe plajă, alături de Ben, şi în adâncuri, împreună cu protectorul ei, Avata. Tunetul anulase holograma, iar Nevi zăcea în apropiere, clipind prosteşte din ochi şi nefăcând nimic pentru a opri sângele ce-i curgea din nas. Fata se ridică încet, punând mâna pe pistolul-laser. Dintre toţi ceilalţi, Rico îşi reveni primul; deşi se clătina vizibil pe picioare, îl dezarmă pe Zentz.

— Scuzele mele, soro, rosti el, aplecând uşor capul şi zâmbind nostim. Multe nu a înţeles fratele ăsta ignorant.

Se împiedică şi fu pe punctul de a cădea, dar reuşi să se sprijine de un bolovan.

Ceilalţi îşi reveneau încetul cu încetul, mişcând din mâini şi agitându-şi capetele. Câţiva dintre ei, victime ale fasciculelor

laser, nu aveau să se mai ridice niciodată. Crista se simţea acum mai înaltă, mai puternică, având chiar impresia că Rico trebuia să ridice privirea pentru a o privi în ochi. Inspiră adânc aerul umed care îi limpezi mintea şi îi strecură un flux de vigoare în genunchi. Valurile îi acopereau acum gleznele, adulmecând silueta paralizată a lui Nevi, care încă nu-şi revenise din buimăceală.

— Ia spune, Rico, mai vrei să mă ţii departe de alge?

El izbuti să râdă:

— Am două reguli sănătoase. Prima dintre ele spune aşa: "Să nu discuţi niciodată în contradictoriu cu o femeie înarmată."

Crista ridică pistolul-laser până la nivelul ochilor, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară, după care întrebă, curioasă:

— Şi a doua?

— "Să nu discuţi niciodată în contradictoriu cu un *bărbat* înarmat."

Râse şi ea, apoi îi văzură pe Ben apropiindu-se.

— Totuşi, te-ai certat cu Nevi, spuse acesta, şi uite ce-a păţit.

— Nu m-am certat cu el, rosti Rico. L-am păcălit — de fapt, *Avata* l-a păcălit. Dar acum avem mult de muncă. Mă credeţi sau nu, aflaţi că trebuie să-l salvăm pe Flattery. Altfel...

— Să-l *salvăml* (Glasul lui Ben tremura de mânie.) Din cauza lui se întâmplă toate astea! De ce să nu sufere consecinţele?

— Pentru că vom suferi cu toţii, interveni Crista. Pentru că are posibilitatea să şteargă omenirea de pe suprafaţa Pandorei. Rico spune adevărul. Flattery trebuie oprit, însă păstrat în viaţă.

Zavatanii se străduiau să se ridice în picioare şi să înţeleagă ce anume se întâmplase. Ben îl trase pe Nevi într-un loc unde acesta să nu fie atins de valuri şi îi legă mâinile la spate cu o sfoară folosită la pescuit.

— Holograma aceea..., începu el. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Cum ai reuşit?

— De când aşteptam să mă întrebi! zâmbi Rico.

Se aplecă spre apă şi ridică un tentacul de algă, îl mângâie, apoi îi dădu drumul.

— Cred că zavatanii îi ţin sub control pe nemernicii ăştia doi, aşa că putem discuta liniştiţi. Vino, vreau să te prezint prietenului meu, Avata, cel mai mare studio holografic din întreaga lume.

Cineva care stătea de pază pe platou începu deodată să strige şi, aproape imediat, din ceaţă apăru o sinistră haită de Nemiloşi. Ben smulse pistolul-laser din mâna Cristei, o împinse spre Rico şi trase o rafală, simţind un vag miros de ozon gâdilându-i nările. Doi demoni se prăvăliră scoţând urlete îngrozitoare şi răvăşind nisipul la doar doisprezece metri depărtare, ceilalţi Nemiloşi năpustindu-se instinctiv asupra lor. Un zavatan îşi descarcă toată muniţia în restul haitei.

— Sunt atât de... *iuţi,* îngăimă Crista, descoperind că se agăţase de cotul lui Rico.

Acesta nu se crispă, nici nu se retrase, ci îi puse uri braţ protector pe umăr şi o strânse prieteneşte.

— Da, nu-ţi lasă prea mult timp de gândire, spuse el. (Apoi se adresă lui Ben.) Văd că vârsta nu ţi-a tocit reflexele.

— Unii dintre noi rămân tineri mereu, zâmbi prietenul său. Probabil că anturajul mă stimulează.

Degetele sale atinseră mâna Cristei şi simţiră, tustrei, acelaşi puls al vieţii curgându-le prin vine.

— Cred că îţi putem oferi blana unui Nemilos ca suvenir, propuse Rico. Desigur, dacă a mai rămas vreuna întreagă.

— La ce-mi trebuie un lucru mort? întrebă ea, înfiorată. Eu vreau să fiu înconjurată de creaturi vii.

— *Touché,* rosti Ben. Dar haideţi să mergem. Vreau să văd studioul cu care se laudă Rico.

O pală de vânt risipi ultimele rămăşiţe ale ceţei, iar razele de soare începură să mângâie din nou pielea Cristei. Lumina juca pe materialul costumului de scafandru la fel cum apa oceanului dansa printre pietrele plajei. Ţinându-l pe Ben de mână, începu să urce pe urmele lui Rico, spre platou. Doi cercetaşi zavatani îmbrăcaţi în uniforme verzi păzeau intrarea într-un tunel.

— Pe aici, anunţă Rico. Trebuie să recunosc că eu am intrat într-o manieră mult mai spectaculoasă. Aveţi grijă unde puneţi piciorul, pietrele sunt umede şi foarte alunecoase.

Crista rămase în faţa intrării întunecate, simţind un val de aer umed ridicându-se spre ea. Peretele interior era decorat cu basoreliefuri înfăţişând un amestec de tentacule, peşti şi aştri, întoarse faţa spre sori pentru a primi o ultimă doză de lumină înainte de a pătrunde în întuneric.

— Priviţi, rosti Ben, arătând spre cer. Aerostate! Au luat hidropterul cu care au venit asasinii.

Şase aerostate apărură de după coamele muntoase, două dintre ele purtând între tentacule prada argintie. Pluteau leneş, coborând în spirală la aproximativ o sută de metri de ţărm, iar hidrogenul eliberat de valve fluiera o melodie plăcută, liniştitoare. Pânzele mari fluturau puternic, orientându-se în funcţie de bătaia vântului. Razele soarelui pătrunseră prin membranele lor, împrăştiind o aură portocalie şi dezvăluind o fină reţea de vene.

— Paznicii Oracolului, rosti unul dintre zavatani. Avata le-a trimis în sprijinul nostru, la fel cum a făcut şi cu tine. Nu avem motive de teamă.

Melodia purtată de vânt şuiera: "Avataaaa, Avataaaa..."

— Haideţi, îi îndemnă Rico, lăsaţi-i pe băieţi să-şi vadă de treabă. Nu avem timp de pierdut.

Trecură printr-o intrare boltită săpată în piatră şi, deşi Crista se aşteptase să dea de întuneric, pătrunseră într-o incintă superb luminată. Lumina provenea chiar din lac, pulsând ca şi briza caldă care până mai adineauri mângâiase obrajii fetei, vrând parcă să arate că şi ea era însufleţită.

— Avata m-a adus prin ocean, le explică Rico. Există un tunel subacvatic care ajunge chiar aici. Algele din interior acţionează ca nişte valve, blocând accesul apei atunci când fluxul urcă prea mult. După cum vă puteţi da seama, este foarte aglomerat şi cu greu am fost strecurat printre ele.

Mirosul plajei fusese înlocuit cu parfumul a mii de flori... dar nicăieri nu se vedeau flori. Din lac se ridica o rădăcină de algă ce ajungea până în bolta plafonului.

— De fapt, rădăcina *coboară* din tavan, explică Ben. În timpul cutremurului din '82, locul acesta a fost întors cu fundul în sus. Ia uitaţi-vă la ea cât este de mare!

Într-adevăr. Nu răsărea din lac, ci pătrundea în el. Partea de sus a rădăcinii, situată la aproximativ treizeci de metri deasupra lor, se confunda cu stânca din care cobora. Suprafaţa ei fosilizată reflecta în mii de direcţii lumina provenită din lac.

— Este veche, spuse ea, dând capul pe spate pentru a o privi mai bine. Foarte veche.

Pereţii cavernei urcau în scară până la nivelul la care începea bolta, din ei coborând tulpini încărcate cu fructe. Un grup de oameni îmbrăcaţi în costume frumos împodobite — un comitet de întâmpinare — îi zâmbea de pe o platformă înverzită. Trei dintre ei înaintară pe cărarea ce ducea spre lac, iar ceilalţi

izbucniră în aplauze, scandând: "Cris-ta, Cris-ta, Cris-ta" sincronizându-se cu pulsaţia luminii.

— Priveşte-te, spuse Ben, reuşind să se facă auzit. *Străluceşti.*

Într-adevăr, fiinţa ei era învăluită de o aură strălucitoare. Nu era o simplă reflexie a luminii degajate de suprafaţa lacului, deoarece pulsul aurei se potrivea cu ritmul propriei ei inimi; la fiecare zvâcnire, se simţea din ce în ce mai puternică.

— Vă mulţumesc, rosti ea, înclinându-se în faţa mulţimii. Vă mulţumesc tuturor. Speranţele voastre se vor împlini.

Se apropie de marginea apei şi deveni una cu lumina albă emanată de alge, simţind că se topeşte în marea inimă a lui Avata. Era ca şi cum ar fi avut mii de ochi răspândiţi prin întreaga lume, privind cu toţi deodată; cu unii dintre ei se contempla pe sine stând lângă lac.

Îşi auzi vocea răsunând cu o forţă de care nu se ştiuse capabilă:

— În lumea lui Flattery, moneda de schimb se cheamă "frică" . Îi vom cumpăra interesul pentru semenii săi.

Deschise larg braţele. La acest gest, din lac începură să răsară imagini care se răspândiră, precum fantomele, umplând întreaga incintă. Trupul său subtil se dilată la nesfârşit şi întinse mii de braţe spre cer.

De dincolo de intrare se auzi vocea unuia dintre paznici:

— Algele! Priviţi algele!

Dar nimeni nu fu nevoit să iasă pentru a privi, căci totul se derula în faţa lor. Pe întreg cuprinsul oceanului pandoran, algele îşi ridicaseră frunzele şi tentaculele mult deasupra valurilor. Punţi luminoase, viu colorate, umpleau spaţiile dintre pâlcuri. Chiar şi aerostatele aruncau mănunchiuri de raze din balasturile lor, asigurând legătura între pâlcurile izolate.

Crista zări zâmbetul luminos al lui Rico şi sesiză diferenţa dintre bărbatul pe care-l întâlnise cu ocazia evadării şi cel care îi salvase pe plajă: acest Rico *eră fericit.*

— Algele s-au înălţat, strigă el. Sunteţi martori la înălţarea lui Avata. Trăiască Avata!

Aplauzele şi uralele fură înghiţite de ritmul puternic al tobelor şi de melodia flauturilor.

— Dar cum?...

Ben îşi înghiţi întrebarea, ochii săi încercând cu disperare să

urmărească scenele care îl înconjurau. O paradă de fantome curgea printre oameni precum un râu format din holograme.

— Ca şi magistralgele minţii, îi explică Rico. Dar acum nu mai este nevoie de atingere.

Rico se întoarse spre Crista şi îi luă mâinile într-ale sale. Lumina din jurul lor străluci şi mai puternic.

— Despărţirea noastră a durat ani întregi, deşi vouă vi s-au părut doar câteva momente, spuse el. Am retrăit vieţile voastre, viaţa mea şi cea a lui Flattery. Trupul său ascunde un secret: în momentul în care el va muri, algele vor fi distruse. Dacă inima lui va înceta să mai bată, o cantitate imensă de toxine va infesta întreg oceanul, paralizând imediat algele şi ucigându-le după câteva ore. Acum înţelegeţi de ce trebuie să-l izolăm, să-l oprim, şi să-l eliberăm de propria lui ignoranţă. Crista, intră în mijlocul algelor. Spune lumii tot ceea ce vei afla.

Crista fu împinsă către apă. Atunci când păşi spre bătrâna rădăcină de algă, auzi un murmur ridicându-se din piepturile tuturor celor prezenţi. În momentul acela, nu simţea altceva decât fericire. Deveni o forţă a vieţii şi pătrunse în fiinţa tânărului Kaleb Norton-Wang.

Reţeaua se extinse în câteva clipe. În Oracolele din întreaga lume se aflau oameni care aşteptau semne divine, iar ea îşi contopi mintea cu a lor. Era ca un abandon al personalităţii proprii spre beneficiul întregului. Se simţea ca un fir de praf purtat de vânt şi filamente de lumină ţâşneau din fiecare celulă a ei pentru a se revărsa asupra lumii. Unul dintre aceste filamente, cel din mijlocul frunţii, se înălţă spre credincioşii de la bordul complexului orbital. Din punctul de observaţie instalat acolo, întoarse privirea spre Pandora şi descoperi un ocean de lumină!

Vezi, Crista Galii, rosti vocea din interiorul ei, *viţele retezate au crescut din nou. În tine s-au reunit părţile, iar Avata este mult mai mult decât suma părţilor sale.*

Atunci când te apuci de un lucru, din orice domeniu ar fi el, du-l cât de departe poţi. Du-l până acolo unde nimeni nu l-a mai dus vreodată. Du-l până la limita limitelor, şi apoi intră cu el în

domeniul magiei.

— T. Robbins

MICUŢUL MACINTOSH evacuă şi izolă zona centrală a Staţiei Orbitale. Nu păstră înăuntru decât cinci voluntari din echipa de pompieri, folosindu-i ca forţă de intervenţie. Era sigur că Brood, atunci când se va vedea încolţit, va recurge la acte de sabotaj; deci, îl instruise pe Spud să pregătească explozibil pentru a separa complexul orbital de Nava Neantului. Căpitanul se va concentra probabil asupra Controlului Curenţilor, de departe cea mai importantă şi delicată instalaţie din spaţiu.

Cu puţin noroc, nu va pune mâna nici pe navă, nici pe Staţia Orbitală, gândi Mack. *Cu ceva mai mult noroc, nu va pune mâna pe nimic.*

Niciodată nu-i plăcuse să poarte arme. Baza Lunară îl antrenase temeinic, iar perioada petrecută recent în condiţii de imponderabilitate îi oferea un avantaj asupra lui Brood; însă, spre deosebire de unii dintre colegii săi, detesta gândul de a ucide. Era mai în vârstă decât foştii săi camarazi de la bordul *Pământeanului,* pregătise multe echipaje şi, în cele din urmă, la cererea lui Flattery, primise sarcina să conducă el însuşi o misiune.

Dar, desigur, nici ideea de a înfrunta moartea nu-i prea făcea cu ochiul. De când o întâlnise pe Beatriz, pofta de viaţă îi crescuse considerabil. Perspectiva unei întâlniri cu criminalul Brood îi aducea fiori de gheaţă în stomac şi pe şira spinării. Se apucă de un mâner şi verifică încuietoarea uşii prin care se intra în Controlul Curenţilor.

Uşa este deblocată.

El şi încă trei dintre oamenii săi îşi etanşară complet costumele presurizate, apoi se asigurară că reţeaua de comunicaţie funcţiona ireproşabil.

— Unu, sunt pregătit, spuse el.

— Doi, sunt pregătit.

— Trei.

— Şi patru.

— Pe cât posibil, nu folosim decât spumă, le aminti el. N-am construit clădirile astea pentru ca să le distrugem. Sistemul de comunicaţie bazat pe alge nu poate supravieţui în lipsa aerului,

astfel încât ar fi bine să nu producem nici o fisură în pereţi. Depresurizarea va fi *ultima* alternativă. Doi şi Trei, cercetaţi dreapta şi stânga. Patru, tu o iei înainte, iar eu vin în urma ta. Gata?

Trei pumni se ridicară în sus; deşi, pentru Doi, "sus" era în sens invers.

— Acum!

Mack împinse uşa şi năvăliră înăuntru. Doi fu lovit înainte de a elibera cadrul uşii, dar Trei, folosindu-şi camaradul pe post de scut, trimise un jet de spumă spre cei doi soldaţi, imobilizându-i în câteva clipe. Patru se lipi de tavan, deasupra lui Brood.

Căpitanul stătea calm în scaunul de comandă, cu pistolul-laser îndreptat neglijent spre Generatorul de Grile. Nici măcar nu se ostenise să-şi tragă un costum presurizat pe deasupra uniformei.

Mack şovăi, privind fix spre arma lui Brood şi temându-se pentru soarta acelui creier care controla totalitatea algelor domestice.

— Dr. Macintosh, împuşcă-ţi imediat oamenii! Dacă nu, poţi vorbi despre calculatorul acesta la timpul trecut.

În cele câteva clipe care urmară, Macintosh cântări iute situaţia.

Nu vorbeşte serios. Dacă distruge Generatorul de Grile, Pandora va deveni nelocuibilă. Apoi îşi dădu seama că Brood nu era *obligat* să trăiască pe Pandora, atâta vreme cât avea la dispoziţie Nava Neantului *Nietzsche.*

Dar, până una-alta, Nietzsche nu se află în mâinile lui.

— Iar dacă voi fi ucis, continuă Brood, vă puteţi lua adio de la Nucleul Mental Organic. Deci, după cum vezi, avem ce negocia.

În imaginea reflectată de un ecran neutilizat, Mack îi zări pe cei patru tehnicieni stând cuminţi în spatele unui rând de console, sub ameninţarea armei lui Patru. Spera din tot sufletul ca nici unul să nu facă vreo mişcare necugetată. Indivizii din coconul de spumă puteau supravieţui dacă erau eliberaţi repede, dar o luptă cu pistoalele-laser avea să producă răni fatale.

Brood ciocăni cu degetul în consola de comandă:

— L-am lăsat pe Burtă-de-Plumb să aibă grijă de NMO. Aţi remarcat, probabil, că este foarte tânăr... şi extrem de pripit. Mi-

a dat destulă bătaie de cap. Dacă eşti curios, întreabă-ţi reporteriţa ce se întâmplă atunci când Burtă-de-Plumb devine nervos. Mă auzi, Burtă-de-Plumb? Cum merge treaba?

Vocea care veni prin intercom se poticni de câteva ori înainte de a răspunde.

— D... da, şefule. Aia de-afară vor să discute cu mine, da' eu nu-i ascult.

— Cum decurge conectarea?

— Bine. (Burtă-de-Plumb avea un glas subţire şi nesigur.) Tehnicianul zice că termină într-o oră, maxim două.

— Vrei să conectezi Nucleul Mental Organic? (Vocea lui Mack oglindea o imensă surpriză.) Pentru ce naiba?

— Poate facem o plimbărică, doctore. Dar acum, hai să ne ocupăm de cele două grămezi de rahat. Ţi-am zis să le lichidezi.

— N-am să fac aşa ceva.

Macintosh îşi scoase casca etanşă şi o puse pe consolă. Apoi se aşeză în scaunul lui Spud, împrumutând atitudinea lui Brood.

— Dacă-ţi închipui că glumesc..., începu căpitanul.

— Nu, nu glumeşti. *Ceva* vei face. Dar Generatoral de Grile este unul dintre atuurile tale. Doar n-ai să-l sacrifici pentru două vieţi insignifiante.

— Bine. Spune-le să plece. Mack făcu semn oamenilor săi:

— E-n regulă. Luaţi-i pe ăştia doi şi pe cei patru tehnicieni, apoi blocaţi accesul în incintă.

— Nu! se răsti Brood. Oamenii mei rămân pe loc.

— Nu rămânem decât noi doi, insistă Mack. De fapt, ştiai că aici vom ajunge. În felul acesta, le dai soldaţilor tăi o şansă. Oricum, tehnicienii nu vor reuşi să termine nimic înainte de a pune noi lucrurile la punct. Am dreptate?

Brood pufni iritat şi le dădu voie să plece. Ieşiră cu toţii, trăgându-l în urma lor pe cel rănit, iar căpitanul nu le acordă nici măcar o privire. Atenţia sa rămânea concentrată asupra monitoarelor care înfăţişau, pe bucăţi, întreaga planetă. O strălucire slabă apăru în spatele aparatelor, iar Mack sesiză o ceaţă fină răspândindu-se dinspre holoplatforma instalată în turelă.

Misterioasa strălucire se scurse pe podea, sub consolă, şi atinse cizmele lui Brood. Un halo similar, tot de culoare albă, cuprinse baza holoplatformei. Macintosh îşi dădu seama, după reflexia vizibilă pe plastoţelul pereţilor, că şi turela era inundată

de lumină.

Algele, gândi el. *Ce pun la cale?*

Pistolul lui Brood era în continuare îndreptat spre Generatorul de Grile. Plimbându-şi privirea peste imaginile monitoarelor, Mack băgă de seamă că grilele se refăcuseră, dar liniile deveniseră curbe. Căpitanul nu sesizase strălucirea, sau poate considera că reprezintă un fenomen obişnuit.

Sistemul nostru este pe cale de a fi înlocuit cu un altul!

Asta însemna că Generatorul de Grile se transforma, pentru Brood, într-o carte inutilă. Dintr-un instrument de manipulare, devenea un simplu înregistrator.

— Ai fost trimis de Flattery? întrebă Mack.

Pe faţa lui Brood trecu o grimasă:

— Da, el m-a trimis.

— Şi el ţi-a poruncit să dai buzna în felul ăsta?

— Am respectat... *intenţia* ordinelor sale.

— De ce nu am fost?...

— Pentru că şi tu ai devenit suspect, doctore.

Brood se răsuci în scaun, îndreptând pistolul-laser spre pieptul lui Mack. Vârsta care i se putea citi în ochi o depăşea cu mult pe cea a feţei sale adolescentine. Lumina continua să curgă din toate conexiunile organice, iar monitoarele din spatele căpitanului începuseră şi ele să strălucească.

Planeta a fost înconjurată de lumină. Oare ce intenţii or avea algele?

— Am primit ordin să apăr Controlul Curenţilor şi să am grijă ca Beatriz Tatoosh să nu facă vreo prostie, rosti Brood.

Vocea sa părea liniştită, aproape melancolică.

— Trebuia să cenzurăm orice ştire referitoare la Ozette, să substituim echipa reporteriţei şi să o escortăm la bordul complexului. Directorul şi-a închipuit că Tatoosh te-ar putea... influenţa, punând astfel în pericol Proiectul şi securitatea Controlului Curenţilor.

— Aha! Numai că tu ai terorizat-o, i-ai măcelărit echipa, mi-ai ucis gardienii, iar acum te pregăteşti să *distrugi* Controlul Curenţilor şi să furi Nava Neantului. Flattery nu va accepta una ca asta, căpitane.

Brood zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi şi ascuţiţi, însă ochii rămaseră duri ca plastoţelul.

— Probabil că am moştenit caracterul tatălui meu, vorbi el,

ridicând tonul. N-ai auzit zvonurile? Cică Flattery ar fi tatăl meu... s-a distrat şi el cu o femeie, pe vremuri, iar eu am fost — să spunem — "nefericitul fruct" al acelei aventuri.

Pe Mack îl uimi nu atât obârşia căpitanului, cât furia rece şi calculată cu care acesta rostise cuvintele.

Furia fierbinte răneşte, gândi el, *dar cea rece ucide!*

Vru să spună ceva, dar Brood ridică mâna, oprindu-l.

— Nu-mi trebuie mila ta, doctore. Păstreaz-o pentru cei care au nevoie. Dacă Flattery află ce s-a petrecut aici, atunci o să zică mersi că nu m-am ridicat împotriva lui. Iar dacă nu află...

Ridică din umeri şi-şi schimonosi buzele. Lumina fantomatică i se ridicase până la glezne.

— Alţii n-au fost chiar atât de norocoşi ca şi mine. De exemplu, mama mea adevărată, a cărei identitate n-am reuşit s-o aflu. Situaţia este foarte limpede: Directorul vrea putere, eu vreau putere. Şi, într-un fel sau altul, o voi obţine.

— Flattery a declarat "Codul Brutus". Faci şi tu parte din conspiraţie?

Brood râse scurt. Zărind din nou acei dinţi ascuţiţi, Mack simţi fiori pe şira spinării.

— Eu sunt un învingător, doctore. Nu aleg tabăra celor care pierd. Dacă Flattery câştigă, voi susţine că am pus stăpânire pe Nava Neantului şi pe Controlul Curenţilor pentru ca să nu cadă în mâinile rebelilor. Deci, voi avea de câştigat. Dacă pierde, am să zic că le-am smuls pentru a le preda învingătorului.

— Şi ce se va întâmpla în caz că vreunul dintre ei îţi cere ajutorul?

— Va surveni o pană în sistemul de comunicaţie, răspunse căpitanul. N-ar fi prima oară, nu-i aşa?

— Nu, n-ar fi prima oară, zâmbi Mack. De azi dimineaţă ne tot confruntăm cu problema asta.

— Am remarcat. Deşi tineri, oamenii mei sunt foarte meticuloşi. De multă vreme îţi urmărim mişcările — desigur, ca să putem face faţă situaţiei de aici. Aşa că te cunosc destul de bine, doctore Macintosh. Tu mă cunoşti pe mine?

— Absolut deloc.

— Nu prea cred. Ai ştiut că — deocamdată — nu voi distruge Generatorul de Grile. Ai ştiut că dacă vroiam *cu adevărat* să-ţi omor oamenii, aceştia ar fi fost morţi acum, alături de tine. Spune-mi, doctore, ce altceva mai cunoşti despre mine?

Mack îşi mângâie bărbia. Fasciculele laser ale soldaţilor îl atinseseră mortal pe Doi, iar picăturile de sânge pluteau prin cameră ca nişte confetti. Ar fi vrut să-şi aducă aminte numele pompierului, dar nu reuşea. În plus, Brood părea dispus să stea de vorbă.

— Ţi-ai luat toate măsurile de precauţie, rosti el. Dacă alegi tabăra greşită, ai posibilitatea de a fugi cu Nava Neantului — de-sigur, după ce aduni suficienţi oameni pentru a forma un echipaj.

— Te am pe tine, doctore, zâmbi Brood. Un membru al echipajului original! Am, de asemenea, Nucleul Mental Organic. Şi pun pariu că tu, ca un comandant inteligent ce eşti, ţi-ai pus la punct un sistem care poate funcţiona în cazul în care apare ceva neprevăzut. Un sistem comod şi la îndemână. De exemplu... Generatorul de Grile?

Râse iarăşi, de data aceasta mai mult pentru sine. Ridică ţeava armei şi atinse câteva picături de sânge până formă o sferă pe care o împinse uşor înspre turelă. Pe gura ţevii rămase o pată întunecată.

Mack îşi aminti de spusele unuia dintre instructorii de la Baza Lunară, care îi explicase că pistolul-laser ucide foarte "cu-rat", deoarece căldura razei laser cauterizează vasele de sânge. Ca de obicei, în practică lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Deodată, întreaga incintă a Controlului Curenţilor fu inundată de o lumină orbitoare. Mack îşi acoperi ochii cu mâna, încercând să alunge durerea cumplită, apoi auzi răcnetele lui Brood, care împingea un banc de console spre uşă.

— Ce naiba?...

Încercă, prudent, să deschidă ochii şi descoperi că putea suporta lumina doar dacă privea printre gene. Însă durerea nu pierise cu totul, iar lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Ceea ce văzu îi făcu inima să bată mai tare în piept.

Dacă lumina ar fi solidă, atunci ar semăna cu ceea ce văd eu acum! Nu mai era orbitoare, ci atotcuprinzătoare; putea fi *pipăită.* Nu se compara cu acea căldură emanată de razele soa-relui, ci mai degrabă cu senzaţia de presiune pe care o dădea un costum de cosmonaut.

Îl zări pe Brood, care se chinuia să deschidă uşa, şi porni spre el cu gândul de a-i lua pistolul-laser. Tentativă nereuşită: exact în clipa în care întindea mâna să apuce arma, Brood des-

chise ochii şi-i lipi de frunte ţeava aducătoare de moarte.

— Doctore, am impresia că n-ai înţeles nimic! Ar trebui să te ucid pe loc, dar cred că am să mai aştept puţin. Vreau ca prietena ta să vadă ce-ai să păţeşti. Spune-mi, ce naiba se întâmplă aici?

În difuzorul intercomului răsună o voce îngrozită:

— Căpitane Brood, nu mai vedem *nimic.* Camera NMO s-a umplut de o lumină care ţâşneşte din *creier...*

Se auziră zgomotele unei încăierări şi Mack presupuse că oamenii săi pătrunseseră în incinta Nucleului Mental Organic. Pentru prima oară, căpitanul părea îngrijorat, poate chiar speriat.

— Nu-mi dau seama...

— Scuteşte-mă, doctore! răcni Brood. Nu-mi servi gogoşi.

Câteva picături de salivă îi alunecară din gură.

— Bănuiesc că e lucrarea algelor, exolică Mack, făcând mari eforturi pentru a-şi păstra vocea calmă. Între Controlul Curenţilor şi incinta NMO există conexiuni organice.

Brood holbă deodată ochii, scoţând un urlet strangulat, aproape neomenesc. Mack se prinse de un mâner şi se întoarse, ducându-şi mâna streaşină la ochi. Bancul de monitoare derula o furtună de imagini aleatoare, unele dintre ele înfăţişând scene din trecutul Pandorei.

— Alea... alea sunt *amintirile* mele, icni căpitanul. Locurile prin care am trecut... familia... numai că... cine-i femeia de-acolo?

O imagine pâlpâindă începu să prindă substanţă pe fondul luminos. Mack o recunoscu imediat: era Alyssa Marsh, aşa cum arăta în urmă cu peste douăzeci de ani.

Vocea ei caldă nu veni dintr-un loc anume, ci răsună de pretutindeni:

— Vino alături de noi, suntem gata să începem.

În lumină apăru o poartă mare. Nu se mai vedea nimic altceva, iar camera fu cuprinsă de tăcere şi nemişcare. Poarta atârna la semiînălţime, părând la fel de materială ca şi mâna lui Mack, însă cupola de lumină din jurul lor îi scosese din ambianţa Controlului Curenţilor — puntea, plafonul, pereţii, consolele şi sunetul dispăruseră; nu mai rămăsese decât poarta. Chiar şi respiraţia grea a căpitanului era absorbită de lumină. Mack se simţi singur, cu toate că Brood încremenise acolo, lângă el. Îşi dori să

atingă poarta, pentru a verifica dacă era reală.

Postul-Fantomă, gândi el. *Probabil au descoperit cum trebuie să...*

— Ce-i porcăria asta? întrebă Brood. Dacă e vreo şmecherie de-a algelor, nu mă las dus. Iar dacă e planul *tău,* atunci consideră-te mort.

Înainte ca Mack să poată interveni, căpitanul îndreptă arma spre poartă şi trase. Detaliile se intensificară, iar poarta suferi zeci de schimbări fulgerătoare, devenind sute de porţi care se deschideau una spre cealaltă.

Raza laser nu se întrerupse decât după ce consumă întreaga muniţie şi arma deveni incandescentă, lipindu-se de mâna căpitanului. Cu faţa congestionată şi venele gâtului umflate gata-gata să se spargă, Brood încerca să urle, dar nu reuşea să scoată nici un sunet, oricât de mic. Când totul luă sfârşit, trupul său plutea neajutorat prin cameră, cu braţele desfăcute larg şi cu privirea sticloasă.

În acest răstimp, Mack nu auzi şi nu mirosi nimic, deşi vedea carnea arsă umflându-se pe degetele căpitanului. Poarta îl aştepta în continuare. La început, semănase cu unul dintre sasurile care separau Nava Neantului de complexul orbital. Acum însă, aducea cu poarta de la intrarea în sala de şedinţe a Bazei Lunare. De fiecare dată când pătrunsese în acea sală, căpătase informaţii noi despre evoluţia Proiectului *Conştiinţa Artificială.* La unele dintre şedinţe afla lucruri care îi ridicau părul pe cap şi îi umpleau mâinile de transpiraţie. De data aceasta, poarta nu îl înfricoşa.

Fără îndoială, era o iluzie, o hologramă aproape perfectă. Se obişnuise cu hologramele din generaţia a patra sau a cincea, dar aceasta părea *reală:* lumina căpătase substanţă.

— Cum s-a putut crea un astfel de efect? se întrebă el, cu voce tare. Cu holograme din *a mia* generaţie?

Era ca şi cum toţi atomii din cameră, inclusiv cei pe care îi respira el, făceau parte din imagine. Întinse mâna, aşteptându-se ca aceasta să pătrundă prin iluzie. Dar nu pătrunse! Poarta era solidă, reală. Ca şi restul camerei, Brood dispăruse. Nu mai existau decât Mack şi poarta cea mare şi grea, scoasă la iveală dintre vechile amintiri legate de Baza Lunară. Avu impresia că aude glasuri în spatele uşii, printre care şi râsul cristalin al lui Beatriz.

— Te rog, doctore, vino alături de noi, insistă vocea blândă. Fără tine, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil.

Vru să apuce mânerul, iar poarta suferi din nou o modificare: deveni uşa dintre Baza Lunară propriu-zisă şi arboretul în mijlocul căruia petrecuse atât de multe momente plăcute. Aici, în păduricea protejată de o imensă cupolă din plasmasticlă, cutreierase dealuri înverzite şi adulmecase umezeala proaspătă emanată de ferigi sub umbra unor copaci adevăraţi. Mintea lui, sau acel ceva care o manevra, îşi dorea foarte mult ca el să intre.

Mecanismul de deschidere părea real, oferind o rezistenţă materială presiunii exercitate de palmă. Împinse poarta, descoperind o cameră mai strălucitoare chiar decât cea pe care avea să o părăsească, dar lumina nu îi răni ochii. Păşi peste prag şi figuri cunoscute se materializară în faţa sa, întâmpinându-l.

Am murit! îi trecu prin minte. *Probabil că Brood m-a împuşcat şi am murit!*

A pune o persoană faţă în faţă cu umbra sa este totuna cu a-i arăta propria-i lumină.

— Carl Jung

ECHIPA DE POMPIERI A COMPLEXULUI ORBITAL plutea cuprinsă de agitaţie pe culoarul prin care se putea pătrunde în incinta NMO. Ca şi în cazul echipajului Navei Neantului, majoritatea era formată din femei. Fiecare pompier avea la centură o trusă cu scule pentru intrare forţată, iar câţiva dintre ei împingeau stingătoare cu gaz inert în timp ce patrulau în urma lui Beatriz. Toţi îşi părăsiseră posturile pentru a lupta împotriva focului; la bordul unei staţii spaţiale, depresurizările necontrolate şi incendiile erau considerate a fi cei mai periculoşi duşmani. Glumele pe care le rosteau prin sistemul propriu de comunicaţie îi ajutau să domolească neliniştea ce li se citea în ochi.

Beatriz bănuise încă de la început că tânărul securist care se închisese acolo încerca să conecteze Nucleul Mental Organic la sistemul de comandă al Navei Neantului. Căpitanul pompierilor era un inginer structurist pe nume Hubbard. Ca şi ceilalţi din

echipa sa, se oferise voluntar şi era obişnuit cu munca grea, contra cronometru. Îşi desfăşură oamenii în funcţie de aptitudinile fiecăruia şi, după câteva momente, toate tablourile cu circuite fură deschise, măruntaiele lor revărsându-se pe culoar.

Patru femei sosiră cu două cuttere şi plasară unul în faţa intrării, celălalt fiind lăsat în dreptul liniei de sudură a peretelui comun cu incinta NMO. Braţul unui cutter cântărea aproape cinci sute de kilograme, dar în condiţii de imponderabilitate singura problemă o constituia gabaritul.

Femeile acestea se află aici încă de la iniţierea Proiectului, îşi spuse Beatriz. Îşi foloseau degetele de la picioare aşa cum un om obişnuit s-ar fi folosit de mâini, iar costumele lor presurizate fuseseră adaptate pentru această aptitudine deosebită. La prima vizită pe care o făcuse la bordul complexului, Beatriz crezuse că însuşirea respectivă era caracteristică unui anumit neam de Insulari, însă vizitele ulterioare îi dovediseră că se înşelase. Până şi Macintosh dădea dovadă de o dexteritate deosebită atunci când "lucra cu picioarele".

— Mai acordă-ne cincisprezece minute, îi spuse Hubbard, şi vom izbuti să dăm buzna peste individul ăla.

— Indivizii ăştia mi-au măcelărit echipa, rosti ea. Au lichidat gardienii de la bordul complexului aşa, *în glumă.* Dacă aşteptăm încă cincisprezece minute, nu cred că vom putea salva Nucleul Mental Organic.

— *Tu* cum ai face?

Reporteriţa nu sesiză nici o urmă de duşmănie în vocea celuilalt, ci doar încordare.

— L-am ajutat pe Mack să instaleze nişte cabluri în incinta NMO, îşi aminti ea. Există o conductă care pleacă din tabloul de circuite al camerei alăturate şi duce la consolele de comandă din incintă. Cunosc traseul şi aş putea...

— Degeţica se poate strecura prin spaţii extrem de strâmte, o întrerupse Hubbard. Dacă le întrerupe alimentarea cu oxigen şi...

— Nu, se opuse Beatriz, e prea riscant. Lipsa de oxigen conduce la isterie, iar noi avem interesul să-i *calmăm* pe nemernicii ăştia. Dacă încep să tragă...

— Ai dreptate. Degeţico, spune-i lui Cronin să pregătească nişte gaze speciale cu care să-i adormim instantaneu pe cei din incintă, dar care să nu aibă efect asupra Nucleului Mental Orga-

nic. Ai înţeles?

— Da, şefule.

— Atenţie, toată lumea! strigă Hubbard. Trecem pe frecvenţa canalului trei-trei-unu.

Apoi se întoarse spre Beatriz, ajutând-o să selecteze canalul respectiv.

— În felul acesta, îi explică el, putem vorbi nestingheriţi între noi fără a fi auziţi de alţii.

Reporteriţa făcu semn spre trusa lui cu scule:

— Arată-mi ce-ai acolo. Poate reuşesc să mă folosesc de circuitele intercomului pentru a activa un senzor din incintă. Ar fi bine dacă am afla ce se petrece înăuntru.

Deschise capacul tabloului şi fu surprinsă de strălucirea care se revărsă din interior. Nu era de natură electrică: nu semăna nici cu luciul roşiatic al firelor neizolate, nici cu scânteile albăstrii provocate de vreun scurtcircuit. Părea mai degrabă un halou palid şi *rece* al cărui puls se intensifica în mod continuu.

Hubbard duse aproape instinctiv mâna spre sprayul extinctor pe care-l purta la centură, dar Beatriz îl opri:

— Probabil că este luciferaza cablurilor organice.

Alese un detector de curent şi îl conectă la un mănunchi de cabluri.

— Cabluri organice? întrebă Hubbard. Cum naiba a făcut?...

— Circuitele bazate pe fibre organice extrase din alge nu se supraîncarcă şi au, printre alte avantaje, memorie internă. Am efectuat nişte experimente cu ele, la Holoviziune... Gata! rosti ea, privind pâlpâirea detectorului de curent. Nu l-aş numi curent, ci mai degrabă excitaţie.

Fără să vrea, atinse mănunchiul de fibre şi se trezi deodată privind în interiorul incintei NMO. Tânărul securist stătea într-un colţ, cu pistolul-laser pregătit şi cu ochii holbaţi de nelinişte. Beatriz supraveghea scena din două puncte de observaţie: unul se afla pe peretele din spatele Nucleului Mental Organic, şi reprezenta probabil cupla legată la cablurile pe care ea le atingea cu mâna; celălalt era mult mai aproape de securist... Îşi dădu seama că privea *din* creierul Alyssei Marsh. Puştiul se jucă nervos cu siguranţa armei.

— Să intre cineva acolo, şopti ea către Hubbard. Să intre cineva acolo, *imediat!* Securistul a intrat în panică şi va începe să tragă.

Strânse în pumn mănunchiul de cabluri şi auzi, ca prin ceaţă, ordinele lui Hubbard. Avea sentimentul că priveşte în acelaşi timp prin mai multe perechi de ochi. Se simţi trasă, ca într-un vârtej, de circuitul electric şi, cu un efort de voinţă, se prinse de un mâner şi obligă curentul de percepţii să vină spre ea.

Aşa ceva nu trebuie să se întâmple. Securistul trebuie să fie oprit. Oh, Ben, câtă dreptate ai avut!

Experienţa devenea aproape insuportabilă, dar, în acelaşi timp, fascinantă. Ştia că îşi putea lua oricând mâna de pe cabluri, oprind călătoria aceea vijelioasă prin tunelul de lumină, însă instinctul de reporter o îndemnă să continue. Se rostogoli prin întreg sistemul electric al Navei Neantului şi al complexului orbital, apoi plonjă spre suprafaţa Pandorei. Strânse şi mai puternic mănunchiul de fibre şi se întrebă de unde veneau gemetele pe care le auzea în depărtare. Apoi îşi dădu seama că era chiar vocea ei!

Se transformase îhtr-un centru de convecţie prin care algele primeau informaţii. Securistul cu faţa palidă şi dinţi retezaţi stătea la nici un metru de ochii ei.

Ochii Alyssei! gândi ea, suprimându-şi un fior. *Am devenit ochii Alyssei!*

Mâinile tehnicianului tremurau vizibil. Cu fiecare conexiune realizată, strălucirea creştea în intensitate.

— Brood n-a pomenit nimic despre chestia asta, spuse tânărul, mai agitat ca oricând. E *normal?*

— Habar n-am, răspunse tehnicianul. (Beatriz sesiză teama răzbătând prin şoapta aproape neauzită.) Vrei să mă opresc?

Puştiul îşi masă fruntea, cu ochii fixaţi asupra Nucleului Mental Organic. Transpiraţia îi umezise firele de păr şi uniforma.

Se teme de situaţie? Sau de NMO?

Băiatul se trăgea dintr-o familie de Insulari. Superstiţiile îi puteau stârni teama, dar anomaliile fizice îl lăsau, probabil, indiferent Un Triton s-ar fi înfiorat la vederea unui creier viu, însă orice Insular ar fi ridicat din umeri, cu plictiseală.

— Nu, spuse el. Căpitanul ne-a zis să conectăm creierul orice s-ar întâmpla. Dar aş fi vrut totuşi să vorbesc cu el.

Scoase pagerul şi încercă să ia legătura cu Brood.

— Căpitane, sunt Burtă-de-Plumb, terminat.

Dar nu auzi decât susurul sistemelor de ventilaţie.

— Căpitane, mă auzi?

Din nou tăcere. Se repezi spre intercomul de lângă uşă. Imponderabilitatea îl împiedica să-şi ţină spatele lipit de perete în timp ce vorbea.

— Care este codul pentru Controlul Curenţilor?

— Doi-doi-patru, răspunse tehnicianul, fără a ridica privirea.

Securistul apăsă cele trei taste şi, brusc, strălucirea din incintă deveni aproape orbitoare. Ridică pistolul-laser, iar Beatriz se auzi strigând: "Nu! Nu!" exact în momentul în care Degeţica înlătura capacul gurii de ventilaţie, repezindu-se ca un proiectil spre soldatul lui Brood. Tehnicianul se feri din calea ei, icnind.

Burtă-de-Plumb apucă să bălmăjească ceva în intercom, apoi apăsă pe trăgaci. Pentru Beatriz, imaginile începură să se mişte cu încetinitorul. Văzu gura neagră a pistolului îndreptată spre ea şi laserul ieşind de parcă ar fi fost tras cu aţă.

Imposibil! Laserul loveşte cu viteza luminii!

Distanţa era atât de scurtă, încât raza lovi haloul înainte chiar de a ieşi de pe ţeavă. Beatriz privi cum arma se goleşte complet de energie, în mai puţin de o clipă. Burtă-de-Plumb răcni şi încercă să scape de metalul încins, dar acesta se contopise deja cu carnea topită a mâinilor sale. Degeţica se încolăcise cu mâinile şi picioarele în jurul lui şi, împreună, pluteau necontrolat în centrul incintei. Laserul declanşase o reacţie stranie în haloul orbitor, dar reporteriţa fu cuprinsă de o senzaţie plăcută, liniştitoare.

Toate zgomotele încetară. Se trezi în centrul unui nucleu transparent, cald, înconjurat de o lumină gălbuie.

Asta este senzaţia pe care am trăit-o în "pânza de păianjen", îşi aminti ea. Auzi în urechi zgomotul familiar făcut de valuri şi *pipăi* prezenţa luminii.

Centrul! Acesta este centrul... fiinţei mele!

În faţă îi apăru o uşă. Deşi nu avea nici mâini nici picioare, o deschise, descoperindu-i pe fratele său aşa cum arăta el la vârsta de unsprezece ani, cu pieptul gol şi purtând la centură patru şopârle mari.

— Am vândut trei dintre ele în piaţă şi am căpătat în schimb cafea, spuse el, trântind un sac pe masă. Asta-i cadoul meu pentru că ai câştigat bursa la liceu. Ştiu că-ţi place. Când o termini, anunţă-mă.

Beatriz împlinise şaisprezece ani şi nu găsea cuvinte pentru a-i mulţumi fratelui său. Acesta ieşi repede pe uşă; la fiecare

pas, şopârlele moarte îl loveau peste coapse.

Un vârtej de uşi trecu pe lângă ea, fiecare fiind conectată la artera prin care curgea timpul. Unele dintre ele se aflau pe coridoarele a "ceea ce s-ar fi *putut* petrece dacă..." Deschise încă una, o uşă insulară, grea, şi se trezi împreună cu familia ei în adăpostul temporar primit atunci când puseseră pentru prima oară piciorul pe continent. Era o construcţie organică, la fel ca şi cele de pe Insule, dar mai întunecată şi mai fragilă.

Bunicul ei se afla acolo, ridicând un pahar de vin; întreaga familie îi ceru să ţină un toast.

— Pentru harnica noastră Bea, care a absolvit Academia de Holografie şi a devenit regizor la *Holojurnalul de seară.*

Îşi amintea foarte bine acel toast. Tot atunci se aniversau 475 de ani de când Nava părăsise Pandora. De fapt, era mai mult o comemorare: fiecare familie lăsa un loc liber la masă. Iniţial, acel loc liber simbolizase absenţa Navei; în ultima vreme însă, gestul se făcea în amintirea unei rude dispărute.

— Nava ne-a făcut un foarte mare bine atunci când a plecat, spuse bunicul.

Remarca stârni protestele celorlalţi. Beatriz nu-şi amintea să fi auzit vreodată conversaţia aceasta, dar curiozitatea o împinse să asculte.

— Este adevărat că Nava ne-a lăsat celulele de hibernare, continuă bunicul. Dar *noi* am urcat după ele. Şi tot noi le-am adus jos, fără ajutor din partea cuiva. *Asta* ne va scoate din mizerie: geniul şi perseverenţa. Flattery nu-i decât un copil răsfăţat care caută să iasă în evidenţă folosind tot felul de lozinci. Mamă, vorbeai de înălţare. Ei bine, află că *noi* suntem *factorul înălţare* şi, mulţumită Navei, într-o zi ne vom înălţa în întâmpinarea unor noi zori şi după aceea vom continua să ne înălţăm... am dreptate, nepoato?

Râsul, veselia şi petrecerea dispărură încetul cu încetul, şi nu mai rămase decât o singură uşă, plutind înaintea ei ca un giuvaier albastru. Semăna cu uşile complexului orbital, cu deosebirea că era fixată în podea şi nu în perete. Peste albastrul strălucitor fusese lipită o etichetă pe care scria "Prezent". Întinse mâna spre dispozitivul de deschidere, simţind atingerea delicată dar fermă a oţelului. Trase uşa spre ea şi plonjă în interior. Avu aceeaşi senzaţie de cădere în gol pe care o trăise de mai multe ori în apropierea axei complexului orbital. Percepea totul

în jurul ei, de parcă ar fi avut un trup înzestrat cu organe de simţ hipersensibile. Cu toate acestea... nu-şi vedea trupul. Îşi dădu seama că nu era singură, dar ceva îi spunea să nu se teamă. Transparenţa luminii din jur suferi o perturbaţie şi căpătă substanţă, formând un fel de umbră care-i cădea pe umărul stâng. După câteva clipe, acolo se materializă Micuţul Macintosh.

— Beatriz! (Mack se aruncă spre ea, cuprinzând-o în braţe şi sărutând-o.) Acum ştiu sigur că am murit, râse el. Probabil că am ajuns în paradis.

— Nu am murit, dar suntem în paradis. S-a întâmplat ceva cu conexiunile organice. Ştiu că în momentul de faţă strâng în mână un mănunchi de cabluri la intrarea în incinta NMO, dar, concomitent, stau aici lângă tine...

— Într-adevăr, conexiunile organice, holoplatforma şi monitoarele din Controlul Curenţilor au pornit să strălucească... apoi *totul* a fost cuprins de o lumină albă, puternică. La început am crezut că era vreo şmecherie de-a lui Brood, dar acum sunt sigur că a avut legătură cu răzvrătirea algelor şi cu deformarea grilei. Cred că fenomenul a fost declanşat de prietenul tău, domnul Ozette, şi de Crista Galii.

— Dar cum? Ne aflăm pe orbită în jurul Pandorei, iar algele de aici nu au nici o legătură cu exteriorul. Nu-mi vine să cred că suferim o simplă perturbaţie psihică.

— Prin intermediul luminii, spuse Mack. Ştim că algele folosesc substanţele chimice pentru a comunica, iar acum au învăţat să folosească lumina. Ţii minte holoplatforma pe care am construit-o pentru experimente? Toate componentele ei înglobează substanţe obţinute de la alge. Funcţionează perfect, numai că algele au ajuns mai departe: prind fragmente de lumină, le separă în componente, le codifică prin metode chimice sau electrice, după care le combină după cum vor ele. Este o metodă care seamănă cu ceea ce criptografii numeau "Sistem digital de codificare". Tu ştii mai multe decât mine, aşa că spune-mi ce se întâmplă.

— Dacă hologramele aparţin algelor, înseamnă că au învăţat să folosească lumina atât ca undă, cât şi ca particulă. Deşi ne îmbrăţişăm şi ne simţim unul pe celălalt, suntem un fel de holoproiecţii, nu-i aşa? Poate că algele au descoperit o nouă dimensiune.

— Într-adevăr, se auzi vocea unei femei, suntem lumină şi umbră organizate într-un alt fel. Acolo unde merge lumina, mergem şi noi.

— Eşti... eşti Avata? întrebă Beatriz.

I se răspunse cu un chicotit uşor, ca razele lunii plutind pe deasupra apelor liniştite. Din lumină începu să se materializeze o a treia siluetă. Era o femeie tot atât de strălucitoare ca şi haloul din jur, din care motiv de-abia o puteau vedea. Beatriz o recunoscu imediat.

— Crista Galii, rosti ea, înfiorată.

Privi în jur căutând prezenţa lui Ben, dar nu zări decât sfera transparentă în care pluteau tustrei.

— Nu-ţi fă griji, Beatriz. Ben şi Rico sunt împreună cu mine. Aşa cum tu şi dr. Macintosh sunteţi alături de echipajul complexului orbital. Ceea ce văd ei acum sunt doar carapacele, învelişurile grosiere. Aici, în lumină, s-au întâlnit adevăratele noastre fiinţe.

— Dar te *văd* şi te aud, spuse Mack. Beatriz şi cu mine neam *simţit* unul pe celălalt.

Crista râse din nou, iar Beatriz se simţi cuprinsă de o fericire indescriptibilă.

Aici sunt în siguranţă, gândi ea. *Brood şi Flattery nu mă pot atinge.*

— Ai dreptate, suntem în siguranţă, rosti Crista.

Reporteriţa băgă de seamă că în acest loc nu exista nici o diferenţă între cuvinte şi gânduri. *Dar poate fi considerat "loc"?*

— Da, poate fi considerat *loc.* Este un *cine,* un *ce* şi în acelaşi timp un *unde.* Doctore Macintosh, avem substanţă deoarece mintea a făcut un salt împreună cu lumina, iar lucrurile se schimbă pentru a se acomoda cu diferenţele care apar în subconştient. Ai văzut mai multe porţi?

Mack întinse mâinile şi coborî privirea, nedumerit:

— Da, dar...

— Una dintre ele ţi-a trezit o amintire plăcută, deci ai deschis-o?

— Într-adevăr, după care am ajuns aici.

— Şi eu la fel, spuse Beatriz. Însă o altă poartă m-a dus... Înapoi în timp, alături de familie.

— A fost felul în care Avata a dorit să te liniştească, rosti Crista. Te-a condus într-un loc familiar, unde te simţeai în sigu-

ranţă. În ultima vreme ai cunoscut multă teroare. Avata nu doreşte teroarea ta, ci priceperea.

— *Priceperea!* (Beatriz desfăcu larg braţele, arătând spre sfera înconjurătoare.) După toate astea, ce-aş putea oferi eu?

— Vei vedea. Consideră că acest loc este Postul-Fantomă, cel mai mare studio al Pandorei, a cărui holoplatformă a devenit planeta însăşi. Îl vom aşeza pe Flattery în centru şi îl vom arăta lumii. Ce vom face după aceea?

— Îi vom împiedica pe oameni să se mai distrugă între ei, spuse Mack. N-au fost în stare să pună mâna pe el, astfel încât vor porni să-i distrugă mecanismele şi organizaţiile. Dacă vor proceda astfel, vom fi ameninţaţi cu toţii, inclusiv Avata. Ideea de a-l înfăţişa oamenilor mi se pare periculoasă.

— Dar *metoda* noastră poate avea un impact teribil, interveni Beatriz. Va apărea ca un mesaj venit din partea zeilor, ca un miracol.

— Monitoarele Controlului Curenţilor au arătat cum lumina învăluia toate pâlcurile de alge, zise Mack. S-a întâmplat cu adevărat?

— Da, încuviinţă Crista.

— Înseamnă că am captat deja atenţia întregii lumi. Fiecare om s-a oprit pentru a arunca o privire.

— Oamenii mei au apreciat spectacolul de lumină, rosti o nouă voce. Dar acum se îndreaptă spre Kalaloch.

Silueta care se materializă din lumină aparţinea unui bărbat puternic, cu părul roşcat. Deşi Beatriz nu-l mai întâlnise vreodată pe Kaleb Norton-Wang, constată că îi cunoştea trecutul la fel cum şi-l cunoştea pe al ei. Sau pe al Cristei. Sau pe al lui Mack!

Deci şi ei mă cunosc pe mine, gândi ea, şi-l văzu pe Macintosh răspunzându-i cu un zâmbet

— Acum facem parte din Avata, le vorbi Crista, şi suntem ambasadorii săi în lumea oamenilor. Doctore Macintosh, ai crezut că sunt o creaţie a algelor. Până astăzi, nici eu nu mi-am cunoscut originile. Viaţa o datorez lui Avata, naşterea o datorez omenirii, şi le sunt recunoscătoare amândurora. Nu provenim cu toţii din aceeaşi minte?

— Ba da, fu Beatriz de acord. Flattery trebuie să fie oprit. Dar cum putem face acest lucru fără a deveni noi înşine un comandou al morţii?

Simţi deodată un fulger de lumină pătrunzând-o şi viziona

întâlnirea pe care Crista o avusese cu Nevi, pe plajă. Apoi descoperi ceva foarte interesant în faptul că se contopise cu Avata: puteau vorbi toţi odată şi, cu toate acestea, se înţelegeau la perfecţie.

— M-aş putea adresa oamenilor mei, propuse Kaleb, folosind algele... pardon, folosindu-l pe Avata, aşa cum ai făcut tu pentru a-l înfrânge pe Nevi. Cine crezi că ar ignora o imensă hologramă care ar apărea pe cer?

— Nu l-am folosit *eu* pentru a-l înfrânge pe Nevi, spuse Crista. Am fost un simplu martor. Avata şi Rico au lucrat împreună pentru a realiza această vrajă, dar nici unul nu s-a *folosit* de celălalt.

— Îmi cer scuze, spuse Kaleb, înclinându-se. Cum vom colabora cu Avata?

— Fiecare dintre noi a căutat, în felul său, să ia legătura cu Avata, începu Crista Galii. Din acest motiv, ne va fi uşor să colaborăm cu el. Acolo unde există alge, Avata este capabil să proiecteze holograme. După cum vedeţi, aceasta se apropie deja de perfecţiune: hologramele fiinţelor noastre se pot îmbrăţişa şi se pot *simţii*

— Problema noastră este Flattery, spuse Mack. Niciodată nu a fost uşor de convins, iar acum, după ce s-a autodeclarat stăpân absolut, se crede singurul om capabil să ia decizii raţionale. Tot ceea ce intră în contradicţie cu părerile lui reprezintă o ameninţare pentru el. Fiind paranoic, probabil că a întins tot felul de capcane pentru a se proteja împotriva unui eventual atac, de natură fizică sau psihică — ţineţi cont că este şi psihiatru. În caz că moare, există pericolul ca Avata, împreună cu întreaga omenire, să piară o dată cu el. Nu trebuie să-l facem să intre în panică, altfel riscăm să aprindem noi înşine butoiul cu pulbere.

— Poate că Avata l-ar putea *captura,* aşa cum a procedat cu noi, zise Kaleb. Nu pare genul de om care să se sinucidă.

— Flattery depune eforturi de-a dreptul incredibile pentru a sta cât mai departe de alge, rosti Crista. În buncărul lui, nici măcar hârtiile nu conţin substanţe de-ale algelor. Trebuie să-l atragem către Avata.

— Sau să-l împingem, propuse Kaleb.

— Sau poate că vor merge algele la el, interveni Beatriz. Ar fi posibil. Zavatanii...

Da, se auzi o voce venind de peste tot. *Da, zavatanii.*

Lumina strălucitoare dispăru deodată şi Beatriz zări, ca de la mare înălţime, rămăşiţele arse şi pline de sânge ale Kalalochului. Plutea purtată de vânt, învăluită de o senzaţie binefăcătoare.

— Ah, Beatriz, ai descoperit aerostatul, glăsui Crista. Să ne prindem de mâini şi să ne contopim cu toţii în Avata!

Reporteriţa nu mai conştientiza decât foarte vag existenţa ei în sfera de lumină. Se prinse de mâini cu Mack şi Kaleb, dar senzaţiile pe care le primea aparţineau aerostatului care se învârtea în cercuri din ce în ce mai strânse deasupra Zonei de Protecţie.

Acesta se întâlni cu alte trei aerostate, şi fiecare îşi ridică pânza de navigaţie în tradiţionalul salut.

Plutea chiar deasupra rămăşiţelor carbonizate ale aerostatului care explodase la limita Zonei de Protecţie. Sute de oameni se agitau printre dărâmături, încercând să pătrundă în buncărul Directorului. Mulţi dintre ei purtau uniformele forţelor de securitate.

— Trebuie să ajungem cât mai repede la Flattery, spuse Crista. Altfel, Avata şi întreaga omenire riscă să dispară pentru totdeauna.

Beatriz eliberă o parte din hidrogen, apropiindu-se de sol. Deşi cei de jos arătară cu degetul spre ea, nici unul nu ridică arma pentru a trage.

Toţi cei de la suprafaţă se află acum în aceeaşi tabără, gândi ea. *Explozia unui aerostat ar însemna, pentru ei, moartea.*

Se întrebă dacă nu cumva Flattery avea lunetişti ascunşi în dealurile apropiate.

Când ajunse la doar o sută de metri de sol, din tunelurile subterane secrete îşi făcură brusc apariţia zeci de oameni îmbrăcaţi în uniforme portocalii. Cele câteva zeci deveniră o sută, apoi se înmulţiră... erau zavatanii din Clanul Aerostatului. Dinţii Năprasnici părăsiseră scena pe care se desfăşurau luptele, retrăgându-se în adăposturile din jurul perimetrului. Zavatanii înfigeau acum steaguri portocalii la intrarea în aceste adăposturi.

Vor să arate sătenilor căile de acces în buncărul Directorului. Dacă ajungem primii acolo, poate izbutim să punem mâna pe el.

— Excelent! se auzi vocea lui Mack. Şi chiar dacă nu ajun-

gem, nu poate scăpa decât prin ocean, unde îl aşteaptă Avata.

Celelalte trei aerostate erau imense, balasturile lor atârnând la aproape cincizeci de metri sub balonul cu hidrogen.

De la această înălţime, Beatriz zărea animalele Zonei de Protecţie împrăştiate peste tot în jurul perimetrului. Misterioasele vieţuitoare populau odinioară Pământul şi reprezentau un lux pe Pandora; se bucurau de hrană şi atenţie deşi, la o depărtare de doar câţiva paşi, oamenii mureau de foame. Dar reporteriţa nu regreta deloc faptul că animalele reuşiseră să supravieţuiască.

Oamenii vor avea grijă de ele, poate chiar mai bine decât a făcut-o Flattery. Ben avea dreptate: mâncare există din belşug, dar este distribuită într-un mod foarte selectiv.

Ajunsese suficient de aproape de sol pentru a distinge detalii pe feţele zavatanilor care îi făceau cu mâna şi îşi strigau bucuria. Vârfurile celor două tentacule mai lungi se înţepară în tufişurile de wihi. Îi era aproape imposibil să mai execute manevre la această altitudine, dar nu sesiză nici un fel de teamă din partea aerostatului-gazdă.

Nu-ţi fie teamă, omule, rosti vocea lui Avata. *Fie ca sfârşitul acestei capsule cu spori să marcheze naşterea şi fuziunea noastră pe Pandora.*

— Cum adică, "sfârşitul"?

Spre deosebire de oameni, dacă atingem solul suntem striviţi sub propria noastră greutate. Fără focul eliberator, sporii vor rămâne prizonieri în carapacele lor.

— Vrei să spui că dacă nu explodaţi sporii rămân sterili?

Da. După cum vezi, nu mai avem posibilitatea să ne ridicăm spre înalturi. Eu voi trăi de-acum încolo prin tine. Grăbeşte-te. Ceilalţi trebuie să se grăbească şi ei. Găsiţi câte o gaură pentru fiecare tentacul şi izgoniţi-l pe Flattery. Avata... Avata...

Beatriz avu impresia că balastul de piatră îi cade pe piept, împiedicând-o să respire. Unul câte unul, cele zece tentacule descoperiră intrările marcate de steagurile portocalii şi începură să înainteze prin tunelurile secrete. Le auzi şi pe celelalte trei aerostate coborând în apropiere.

— Oare cum se simt când fac asta? îşi întrebă ea prietenii. Ca o mamă care, pentru a salva satul de la pieire, îşi sugrumă copilul ce plânge?

Apoi începu să primească senzaţii prin intermediul tentacu-

lelor. Era ca şi cum ar fi avut zece perechi de ochi, iar lumina ce venea dinspre aerostatul muribund transforma misterioasele tuneluri într-un labirint al groazei. Mii de ochi micuţi şi dinţi ascuţiţi, ca nişte ace, se retraseră din calea ei... apoi auzi mârâitul colectiv, ameninţător, şi dinţii atacară sălbatic, smulgând bucăţi din tentaculele care îşi continuau drumul.

— Nu mai suport! strigă ea. Mă muşcă de faţă! Sunt oribili...

— Beatriz, ascultă-mă.

Era vocea lui Mack, şi sunase foarte aproape de ea. Dar Mack nu ştia ce se întâmpla aici, nu văzuse... *creaturile* micuţe care muşcau fără încetare, în timp ce ea nu putea închide ochii din cauză că ochii ei erau acum *tentaculele* aerostatului.

— Beatriz, răspunde-mi, o rugă Mack. Nu da înapoi tocmai acum. Suntem cu toţii aici, lângă tine, ţinându-ne de mâini. Suntem contopiţi în Avata. Ne ţinem de mâini, iar tu eşti în complexul orbital şi strângi în pumn un mănunchi de cabluri organice. Mă simţi lângă tine? Chiar acum cobor.

Apoi îi vorbi vocea lui Avata, care semăna foarte mult cu cea a Alyssei.

Consideră că ne ţinem de mâini, chiar dacă ştii că nu este adevărat. Când îţi vei aminti de povestea asta, să spui că ne ţineam de mâini. Gestul acesta este un simbol. Şi pumnul încleştat este tot un simbol. Ai libertatea să alegi unul dintre ele. Avata îi învaţă pe ceilalţi prin intermediul chimiei atingerii, sau metoda "injecţiei", cum o numesc unii. Omenirea se perpetuează prin simboluri şi legende, prin mituri.

Îl simţi. Un corp mare se atinse de ea, ajutând-o să scape de greutatea care îi apăsa pieptul. Putea respira din nou. Se întrebă dacă şi aerostatele respirau.

Între noi există... mai multe asemănări... decât diferenţe. Atunci când tu vei putea... să inspiri adânc... mă voi bucura şi eu alături de tine.

Dinţii Năprasnici continuau să o muşte cu gurile lor mici, smulgându-i bucăţi din faţă...

Din tentaculele aerostatului, îi aminti vocea.

— Am coborât.

Fusese glasul Cristei Galii.

— Şi eu, spuse Kaleb. Haideţi! Să trecem la fapte!

Locul era prea îngust pentru ca Dinţii Năprasnici să se poată lansa în atacul lor caracteristic; nu reuşeau să provoace răni mai

serioase decât din metru în metru. Când reuşi, în sfârşit, să iasă din tuneluri şi să ajungă într-o cavernă imensă, Beatriz mai avea de introdus cam jumătate din lungimea tentaculelor. Ceea ce văzu acolo o umplu de uimire.

Un şir de animale micuţe şi iuţi alergau într-o grădină minunată. Era un loc atât de frumos, încât avu impresia că pătrunsese în viziunile unui aerostat aflat pe moarte. Auzi strigătele şi icnetele prietenilor săi, care se confruntau probabil cu atacul furibund al Dinţilor Năprasnici, şi încercă să le aline durerile concentrându-se asupra superbei scene care i se deschidea în faţă.

— Sunteţi aproape, le spuse ea. Nu vă daţi bătuţi, sunteţi atât de aproape!

Extremităţile sale rănite mirosiră parfumul plăcut al florilor. Muşchi şi ferigi coborau din tavanul în formă de cupolă şi acopereau majoritatea pereţilor. Din tentaculele aerostatului se revărsa o lumină pe care, chiar dacă ar fi avut posibilitatea, nu ar fi oprit-o.

Apoi auzi şi alte urlete. Urletele unui om în vârstă care, cu un pistol-laser, ameninţa roiul Dinţilor Năprasnici ce năvăliseră o dată cu tentaculele. Trupul nefericitului păru că se topeşte sub atacul dezlănţuit, apoi căzu pe o parte. Strigătele de agonie fură înăbuşite sub covorul viu care se aşternu asupra lui.

Două feline mari se repeziră imediat spre locul cu pricina. Erau mai puternice şi mai periculoase decât Nemiloşii, dar nu izbutiră să facă faţă valului de Dinţi Năprasnici care continua să se reverse din toate tunelurile. În scenă apăru un pluton de soldaţi, trăgând de zor cu pistoalele-laser, dar degeaba; cu o viteză ameţitoare, se transformară în schelete.

Reporteriţa zări un hidropter — care îi aparţinea, probabil, lui Flattery — scufundându-se grăbit în apa lacului. Valurile iscate de această manevră aproape disperată udară piatra neagră a pereţilor.

Nu mai era nimic de văzut. Decât să urmărească imaginile de groază, Beatriz preferă să se retragă la adăpostul lui Avata şi al luminii binefăcătoare.

Ferdinand de Aragon... a pus la cale şi a executat lucruri măreţe care au trezit admiraţia supuşilor săi şi le-au dat mereu câte ceva de făcut. Fiecare lucru venea firesc în urma celuilalt cu atâta rapiditate, încât nimeni nu a avut vreodată timp să comploteze în linişte împotriva lui.

— Machiavelli, *Principele*

FLATTERY AUZI NECAZUL ÎNAINTE SĂ-L VADĂ. Blocase accesul în partea superioară a buncărului şi îşi mutase oamenii cei mai de încredere în birourile de lângă Seră. Spaţiul era destul de aglomerat, dar corespundea cerinţelor sale şi nu putea fi invadat dinspre etajele de deasupra. Aici avea de gând să aştepte rezultatul luptelor care se desfăşurau la suprafaţă.

— Dacă rămânem aici, îi spuse el Martei, vom vedea cum totul se rezolvă de la sine. Focurile se vor stinge, oamenii vor fi prea obosiţi şi prea înfometaţi ca să mai poată ridica armele... În momentul acela, vom întoarce sortii în favoarea noastră. Nu mai e mult până la căderea serii, şi nimeni nu-şi va dori să stea pe întuneric lângă perimetrul dărâmat. Le va fi frică de demoni!

Nu reuşi să-şi reprime fiorul dar, oricum, nu mai conta. Marta şi ceilalţi se aflau aici deoarece îl serviseră cu devotament şi îşi doreau la fel de mult ca şi el să părăsească planeta. Erau un pic buimăciţi de rapiditatea cu care fuseseră nevoiţi să se mute în buncărul înghesuit. Spre norocul lui, destul de puţini pandorani sufereau de claustrofobie.

Fu mulţumit să vadă că, deşi situaţia devenea din ce în ce mai tulbure, oamenii aceştia erau hotărâţi să lupte pentru cauza sa. Dar, pentru orice eventualitate, se refugie în Seră şi închise uşa cu ambele mecanisme de siguranţă.

Dacă vom fi obligaţi să stăm multă vreme aici, va trebui să le prezint Sera. Dar deocamdată nu este cazul.

În întreaga sa perioadă petrecută la Baza Lunară — de la implantarea într-un pântece-surogat şi până la îmbarcarea pe *Pământeanul* — Flattery nu se bucurase nici măcar o singură clipă de un loc care să fi fost doar al lui. Tratamentul acesta intra, desigur, în programul de pregătire pentru funcţia de psihiatru. Ştia foarte bine că adevărata singurătate nu venea decât o dată cu moartea; şi, tocmai datorită faptului că învăţase bine lecţia, îl puseseră să-şi execute semenii. Cine altul decât Preotul-

psihiatru putea recunoaşte mai bine inteligenţa artificială, *neumană?* Şi cine putea fi mai bine pregătit decât el să facă faţă unei asemenea ameninţări? Era sigur că Baza Lunară luase decizia corectă atunci când îl alesese. Şi era mândru de asta.

Mândria precede prăbuşirea, rosti o voce în străfundul fiinţei sale. Scutură din umeri, alungând-o.

Desigur, exista posibilitatea să fi greşit pe undeva în legătură cu algele. Avea nevoie de ele — ca şi întreaga Pandora, de altfel — deci păstrarea lor în viaţă nu era atât o problemă de prudenţă, cât de necesitate. Primul PP al Pandorei poruncise ca algele să fie stârpite, iar acest lucru dusese omenirea până în pragul dispariţiei. Tunderea sau manevrarea lor erau activităţi riscante, deoarece numărul oamenilor era întotdeauna foarte mic în comparaţie cu cel al algelor. Cu zece ani în urmă fusese pe punctul de a scăpa situaţia de sub control şi se văzuse obligat să se concentreze doar asupra pâlcurilor care includeau trasee importante între ţărmurile continentelor.

Crista Galii apăruse în viaţa sa acum cinci ani. Flattery bănuise că fusese trimisă de alge pentru a-l spiona. Desigur, ar fi trebuit să-şi dea seama că suspiciunile sale nu erau întemeiate, dar această permanentă prudenţă îl ajutase să se ferească de pericole. O investigaţie cromozomială dovedise faptul că fata era om şi nu altceva. Avusese grijă ca tehnicianul care făcuse investigaţia să moară din cauza unor neurotoxine obţinute din alge, şi astfel începuseră să se răspândească zvonurile despre atingerea fatală a Cristei. Modificările aduse ulterior proceselor chimice care se desfăşurau în organismul ei făcuseră ca zvonurile să devină realitate. Lucru care îi servise interesele mult mai eficient decât ar fi putut-o face legiuni întregi de securişti.

Un zvon bine plasat şi un mic număr de prestidigitaţie au o imensă valoare în arenele politice şi religioase.

Deşi luptele continuau să facă ravagii, se simţea destul de bine. Ba chiar se văzu nevoit să-şi ascundă încântarea la gândul celor ce aveau să se întâmple.

Cu această ocazie, rezolvăm şi problema numărului de locuitori. Bătrânul Thomas Malthus a avut foarte multă dreptate!

Duşmanii săi vor muri de foame, în modul cel mai simplu cu putinţă. Avea suficient timp la dispoziţie, şi acces la trei dintre cele mai mari depozite de grâu şi conserve ale planetei, cu care

putea hrăni cinci mii de oameni pe parcursul a zece ani. Sera nu putea asigura fructe proaspete pentru toţi, dar Flattery îşi putea alege o elită în compania căreia să poată trăi acolo în condiţii excelente. Nu trebuia decât să aştepte.

Primul avertisment asupra tulburărilor ce aveau să se producă fu un şuier care însoţi zgomotul făcut de valuri în lac. În acelaşi timp auzi cârâituri ascuţite undeva spre plafon şi, aproape instantaneu, alarmele de violare a securităţii Serei. Majoritatea senzorilor de la suprafaţă erau distruşi sau zăceau sub dărâmături. Cei plasaţi în tunelurile păzite de Dinţii Năprasnici erau alarme care porneau în momentul în care cineva pătrundea pe acolo. Îl chemă imediat pe îngrijitor şi cârâiturile se intensificară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Directorul. Alarmele indică "nivelul A de activitate".

— Dinţii Năprasnici, domnule. Nivelul A se referă la ei, întrucât apar cel mai des în tunelurile acelea. Sunt foarte numeroşi şi s-au apropiat mai mult decât oricând.

— Cârâiturile devin din ce în ce mai puternice.

— Sunt *foarte* mulţi, domnule. (Verifică încă o dată indicaţiile aparatului pe care-l purta la centură şi îşi muşcă buza de jos.) Vin încoace!

— Pune capcanele în funcţiune.

Îngrijitorul apăsă un buton roşu pe aparatul său şi cârâiturile se transformară în strigăte stridente de furie şi teroare.

În acel moment, câteva zeci de Dinţi Năprasnici dădură buzna printr-o fisură situată undeva sus, la dreapta lui Flattery. Erau neliniştitor de aproape, curgând ca un şuvoi pe deasupra buncărului.

— Alungă-i repede. Nu vreau să se instaleze aici…

— Dar continuă să vină, domnule. (Arătă cu degetul spre frunzişul care acoperea peretele din piatră.) Am nevoie de ajutor.

— N-am chef să aduc tot felul de intruşi în Seră. M-ai asigurat că poţi ţine animalele astea la distanţă? Mi-ai promis! Mergi şi alungă-le de-aici. *Acum!*

— Da, domnule. (Bătrânului i se încovoiară umerii de frică.) Sunt foarte mulţi, nu cred că-mi ajunge muniţia.

Atenţia le fu atrasă de agitaţia din stânga lacului, în apropierea platformei de acostare. O dată cu revărsarea micilor

animale, perdeaua ferigilor fu străpunsă de o lumină puternică. Prin fisura de deasupra buncărului se revărsa o strălucire asemănătoare.

— Nu-mi place chestia asta, zise Flattery. Ce zic senzorii tăi?

Îngrijitorul îşi plimbă degetele înfrigurate pe deasupra aparatului portabil:

— Nu mai funcţionează nici unul. Au fost scurtcircuitaţi.

Directorul auzi mârâitul Arhanghelului şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că situaţia începea să se agraveze. În câteva clipe, Sera se umplu cu sute de Dinţi Năprasnici. Fuseseră stârniţi şi enervaţi, iar acum nu mai păreau dispuşi să evite oamenii.

— Haide, trage în ei, şopti el. Am să chem întăriri.

Până să deschidă uşa şi să ceară ajutor, lumina din Seră devenise aproape orbitoare. Alergă spre platforma de acostare şi intră în adăpostul oferit de hidropter.

Porni motoarele şi iniţie procedura de prescufundare, apoi băgă de seamă că nu dezlegase parâmele. Aruncă o privire spre îngrijitor, care trăgea orbeşte spre umbrele dimprejur. Îl văzu dispărând, de parcă s-ar fi îmbrăcat cu o uriaşă haină. Haina din blană se prăbuşi, după care se împrăştie lăsând în urmă doar arma, câteva zdrenţe îmbibate cu sânge şi scheletul curat. Arhanghelul nu izbuti să facă faţă furiei demonilor. Flattery îşi spuse că cei cinci oameni care ieşiseră cu pistoale-laser nu aveau nici o şansă.

— Idioţii! mârâi el printre dinţi. Nu le-a trecut prin cap să închidă uşa în urma lor. Dacă nu reuşesc să-i oprească, atunci...

Nu mai avea rost să-şi continue gândul, vedea cu ochii lui ravagiile provocate de răzbunarea Dinţilor Năprasnici. Echipa de securitate îi făcuse să se retragă puţin, oferindu-i lui răgazul necesar pentru a ieşi din hidropter şi a dezlega parâmele. Singura şansă care îi mai rămăsese era să fugă din Seră şi să aştepte. Lumina puternică înconjurase lacul, împiedicându-l să citească indicaţiile aparatelor de bord. Îşi spuse că era, probabil, vreun fel de armă pe care Fantomele o utilizau împotriva lui.

— Nemernicii! şuieră el. De ce nu mă lasă în pace? Chiar şi *ei* au suficient creier încât să-şi dea seama că am să plec de pe planeta asta nenorocită!

În timp ce cobora sub suprafaţa lacului, avu impresia că distinge figuri apărând din lumină: Crista Galii, Beatriz Tatoosh,

Micuţul Macintosh... şi un tânăr necunoscut. Scutură din cap, aplecându-se din nou asupra instrumentelor de bord. Începu să respire mai uşor; ambianţa hidropterului nu aducea nici pe departe cu răcoarea şi parfumurile Serei, dar lui i se păru un adevărat paradis.

Intenţiona să aştepte în apele lacului până la consumarea incidentului. Hidropterul avea suficiente raţii la bord, putând hrăni şase oameni timp de câteva luni. În plus, îşi extrăgea singur combustibilul şi oxigenul; membranele care asigurau acest lucru rezistau aproape cincizeci de ani şi fuseseră realizate de Insulari, care folosiseră extracte din alge şi o metodă veche de câteva sute de ani.

Lumina de deasupra creştea mereu în intensitate, iar lacul începu să se agite, provocându-i neliniştea. N-ar fi vrut să iasă în ocean tocmai acum, când curenţii scăpaseră de sub control. Ideea de a-şi croi drum printre alge folosindu-se doar de instrumentele de bord îi aduse noduri în stomac. Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Am să mă îndrept spre Staţia de Lansare, îşi spuse. În trei ore, naveta ar trebui să fie pregătită pentru zbor.

Notă ora în jurnalul de bord şi porni cu toată viteza prin canalul de acces în ocean. La ieşire, fu întâmpinat de imensul pâlc din apropierea ţărmului şi de luminiţele care clipeau îhtr-un ritm infernal.

Echipa de intervenţie... nu a tuns pâlcul, aşa cum am poruncit!

Clipirile albastre şi roşii îl neliniştea tot atât de mult ca şi misterioasa lumina albă ce invadase Sera. Nu-i plăcea deloc faptul că frica pusese stăpânire pe el.

Dacă Fantomele ar lansa acum încărcături explozive, aş fi un om mort!

Din obişnuinţă, îşi transformă frica în agresivitate şi porni cu toată viteza spre canalul deschis printre alge.

Călătoria se dovedea mai uşoară decât anticipase el: apele din jurul Kalalochului erau liniştite, în ciuda faptului că Generatorul de Grile nu mai funcţiona. Adică totul era calm, cu excepţia unei ciudate pulsaţii care îl urmărea încă din momentul în care părăsise Sera. Algele scăpate de sub control păstrau deschise canalele către Staţia de Lansare. Flattery îşi spuse că acest lucru se datora fie obişnuinţei, fie faptului că ultimul

semnal provenind de la Controlul Curenţilor fusese deosebit de intens.

Pătrunsese deja adânc în pădurea de alge, când îşi dădu seama de greşeala făcută.

Se produseră mai multe evenimente care îl făcură să regrete amarnic hotărârea luată. Mai avea de parcurs un singur kilometru până la Staţia de Lansare, dar rămase în pană de combustibil, deşi instrumentele arătau că membranele funcţionau normal. Înainte ca hidropterul să-şi înceapă plutirea necontrolată printre alge, Flattery observă că nivelul dioxidului de carbon în cabină crescuse considerabil, mult peste limitele normale. Filtrele funcţionau, într-adevăr, dar în sens invers!

Am rămas fără combustibil, la discreţia algelor, iar hidropterul îmi trimite dioxid de carbon în loc de oxigen.

Încercă să caute o soluţie, sperând că logica rece îl va ajuta să scape de isteria care vroia să-l strângă de gât. Atâta vreme cât mai avea o sursă de energie la bord, putea scăpa de balast; dar dacă trebuia să facă şi manevre, bateria avea să se consume foarte repede. Verifică toate canalele de comunicaţie, însă nimeni nu-i răspunse, iar *Navcom*-ul nu trimitea nici o informaţie. Se simţea plutind în centrul unei găuri negre.

Algele sunt de vină. De multe ori s-a mai întâmplat să perturbe sistemul de comunicaţie.

Cât de mult îşi regreta delăsarea! Ar fi trebuit să fie mult mai strict cu supravegherea acestei specii extrem de periculoase. Acum îi scăpaseră de sub control.

Nu puteam avea grijă şi de oameni, şi de alge în acelaşi timp, gândi el, căscând.

Dioxidul de carbon îşi face efectul.

Ar fi vrut să-şi găsească repede o activitate pentru a se menţine treaz, dar nivelul oxigenului scăzuse deja foarte mult, încetinindu-i mişcările şi procesul gândirii. Descoperi că hidropterul se împotmolise; nu-l mai putea manevra, iar aruncarea balastului nu făcu decât să-i consume bateria.

Algele astea blestemate sunt ca o ventuză care sug viaţa din mine!

Aparatul se opri la douăzeci de metri sub suprafaţa oceanului. Instrumentele refuzau să funcţioneze, iar vizibilitatea scădea rapid pe măsură ce sorii se apropiau de asfinţit. Algele împresurară hidropterul fără a-l atinge şi deveniră strălucitoare, împrăş-

tiind aceeaşi lumină albă şi rece pe care Flattery o văzuse în Seră.

— Asta e un sabotaj de-al Fantomelor! mârâi el. O să regretaţi cu toţii!

După câteva clipe se trezi în interiorul unei sfere atât de luminoase, încât nu mai reuşi să distingă nici un detaliu. Voci nedesluşite îi răsunau în minte. Închise ochii şi îi acoperi cu mâinile, dar fără nici un rezultat: continua să *vadă* acea strălucire.

Semnalul de avertizare situat deasupra panoului de comandă pătrunse până la el ca printre faldurile unei perdele groase:

"Aerul din cabină devine irespirabil, folosiţi buteliile cu oxigen. Aerul din cabină..."

Când se pornise oare alarma? Îşi amintea, îşi amintea...

Lumina.

Cunoştea glasul acela! Dar nu era al lui Galii...

Semnalul de avertizare se stingea încetul cu încetul, din lipsă de energie electrică, iar Flattery se smuci să iasă din starea de plutire.

— Am nevoie de aer! îngăimă el.

Vibraţia propriei sale voci îl scoase din transa provocată de dioxidul de carbon.

Se repezi în căutarea unui costum de scafandru. Fără a mai pierde timpul cu etanşarea articulaţiilor, luă casca şi înghiţi cu lăcomie oxigenul proaspăt. Mâinile îi tremurau îngrozitor dar, fii sfârşit, reuşea să respire.

Le arăt eu cine-i stăpânul! gândi el.

Simţi valul de adrenalină înghiţindu-1 şi alungând stăpânirea de sine. În minte îi răsuna un proverb insular: "Cine trezeşte un Nemilos, *hrăneşte* un Nemilos."

Eu sunt acum Nemilosul şi voi lovi, într-adevăr, fără nici un pic de milă!

Repetă acest gând de câteva ori în minte, încercând să-şi domolească bătăile disperate ale inimii.

— Ce vreţi de la mine? strigă el. Dacă mă omorâţi veţi pieri. Veţi pieri cu toţii!

Respiraţia sa înceţoşa vizorul, dar nu izbutea să diminueze strălucirea rece şi orbitoare. Apoi, privind mai îndeaproape aburul condensat pe plasmasticlă... zări tot felul de figuri în interiorul căştii, micuţe ca nişte picături de apă şi la fel de

transparente.

Tu eşti cel care recurgi întotdeauna la crimă, nu noi.

Vocea îi răsunase puternic în minte, înfiorându-l. Recunoscu accentul inconfundabil al Alyssei Marsh. O perioadă de timp fuseseră chiar amanţi, dar tovărăşia ei se dovedise întotdeauna rece. De fapt, nu putea fi Alyssa, pentru că ea murise... fii sfârşit, nu murise *complet...*

— Ce... ce se-ntâmplă aici?

Auzi hârşâitul provocat de atingerea dintre tentaculele algelor şi suprafaţa exterioară a cabinei. Frunzele uriaşe se încolăceau în jurul hidropterului fără a diminua câtuşi de puţin strălucirea sferei de lumină care îi penetra pleoapele şi retina, ajungând până în ungherele fiinţei sale. Aparatul începu să se clatine şi să scârţâie la toate încheieturile. Dându-şi seama că algele vroiau să sfâşie învelişul metalic, Flattery îmbrăcă repede costumul de scafandru, verifică muniţia pistoalelor-laser şi puse mâna pe două butelii de rezervă.

N-ai decât să lupţi, dacă asta vrei, glăsui Alyssa, *dar să ştii că nu vei fi nici omorât, nici rănit.*

"A suferit un teribil accident în mijlocul algelor", fusese versiunea oficială oferită publicului. Scene din viaţa ei începură să danseze peste tot în jur... şi, deodată, Flattery înţelese secretul. Se înfioră din tălpi şi până în creştet

O lungă perioadă de timp, Alyssa se retrăsese în centrul ei de cercetare a algelor. Simţise că Directorul intenţiona să scape de ea. În plus, Flattery nu era genul de om care să accepte cu plăcere perspectiva de a deveni tată. Era sigură că i-ar fi răpit copilul şi l-ar fi omorât; ba poate că ar fi lichidat-o şi pe ea. Pentru un clon, şansa de a avea copii era de una la zece mii; Flattery, Alyssa şi Mack erau, probabil, ultimii supravieţuitori ai echipajului original, fiecare reprezentând clonul unui donor de mult dispărut

Băiatul fusese adoptat de familia Brood şi primise numele de Yuri. În centrul acela de cercetare nu existau alţi copii, astfel încât Yuri îşi petrecuse primii doi ani din viaţă în adâncuri, printre adulţi.

Flattery închise ochii, retrăgându-se spre sine.

Era momentul cel mai potrivit în care... în care... rosti el în gând.

Ai crezut, măcar o singură dată, că intenţionam să-mi sa-

crific trupul? întrebă ea.

Imaginile rămaseră dincolo de pleoapele închise, dar vocea Alyssei îi pătrunse în minte precum un fascicul laser.

De unde era să ştiu? Nu te văzusem de multă vreme... te-ai retras în centrul de cercetare...

În cele din urmă, imaginile doborâră bariera şi dădură buzna. Retrăi momentul în care el însuşi o "demontase" pe Alyssa, conectând creierul la sistemul de menţinere a vieţii şi separându-1 pentru totdeauna de trup.

Dacă vrei răspunsul, întreabă algele, îl auzi pe Mack adresându-se lui Brood. *În caz că ai suficientă răbdare, îţi poţi urmări linia genetică până la izvoarele ei.*

Ştiu cine este tatăl meu, rosti Brood. *Este chiar el, Raja Flattery.*

Hidropterul se zgudui îngrozitor şi punctele de rezistenţă ale cabinei cedară, lăsând apa să năvălească spre Flattery. Toate detaliile se pierdură într-un vârtej şi nu mai rămase decât sfera luminoasă, în care dansau din ce în ce mai multe imagini: Zentz şi Nevi, capturaţi pe o plajă necunoscută; atacul lui Brood asupra Staţiei Orbitale; o scenă de coşmar, în care Zona de Protecţie era plină de dărâmături şi fum negru.

De-a lungul ţărmurilor, algele îşi ridicau frunzele deasupra valurilor şi răspândeau în ocean o strălucire verde, fosforescentă.

Ai multe de învăţat, Raja Flattery, îi spuse Alyssa. *Eşti un om inteligent şi ai, probabil, geniul pe care ţi-l arogi. Să ştii că asta te-a salvat de la pieire.*

Ceva, ca un şarpe, îi atinse glezna dreaptă. Îşi retrase repede piciorul, dar tentaculul reveni şi îl prinse. Vru să arunce cu butelia de oxigen, dar se trezi cu mâinile imobilizate... era deja epuizat şi plutea într-o stare de vis care în cele din urmă îi răpi dorinţa de a mai opune rezistenţă.

Ţi-am mai spus şi în noaptea în care m-ai ucis: nu cred că înţelegi imensitatea acestei fiinţe.

Beatriz revăzu întreaga scenă în care Alyssa Marsh fusese separată de trup. Holoplatforme, monitoare, pâlcuri de alge, aerul şi cerul însuşi se aprinseră, luminând amintirile acelei ultime întâlniri dintre Alyssa şi Flattery.

Îmi eşti dator cu un trup, rosti ea, pe tonul acela egal şi imperturbabil care, cu o veşnicie în urmă, îl convinsese să o

includă în echipajul *Pământeanului.*

Algele îi penetrară carnea cu mii de cili şi îl învăluiră într-un cocon protector. La fel făcuseră şi cu Vata, Duque sau Crista Galii. Cilii căutară vasele de sânge pentru a regla nivelul oxigenului şi al pH-ului. Alţi cili aveau să-l hrănească, să-i recicleze excreţiile şi să-l apere de atacul prădătorilor. Beatriz simţea toate acestea la fel cum, ceva mai devreme, percepuse lumea prin intermediul aerostatului.

Lumea avea, în sfârşit, ocazia să cunoască toate secretele lui Flattery.

Extrem de multe lucruri nu ne interesează pur şi simplu din cauză că nu găsesc în noi o suprafaţă pe care să prindă rădăcini şi să trăiască. Deci trebuie să creştem numărul de planuri din mintea noastră, astfel încât tot mai multe idei să-şi găsească loc în acelaşi timp.

— Jose Ortega y Gasset

PRIVIND SFERA DE LUMINĂ care-l cuprindea pe Kaleb, Twisp simţi noduri în stomac. Când se despărţise ultima oară de el, fiul lui Brett era un adolescent fără experienţă. Acum, înţeleptul avea în faţă un bărbat.

Fusese alături de Brett la trecerea pragului dintre copilărie şi maturitate. Sentimentul unei pierderi îi dădu din nou fiori de gheaţă pe şira spinării.

Kaleb seamănă foarte mult cu tatăl lui: încăpăţânat, sigur pe el, înverşunat... O mânie cumplită îl cuprinsese pe Brett atunci când văzuse cadavrele a mii de Insulari trântite grămadă într-o piaţă tritoniană transformată în spital de campanie. Nu-şi închipuise vreodată că oamenii ar putea omorî copii nevinovaţi şi părinţi îngenuncheaţi în locuri de rugăciune.

O întreagă Insulă, scufundată!

Fostul pescar aflase multe detalii despre masacrarea Insulei Guemes, văzuse interviuri luate la faţa locului, dar Brett privise spasmele trupurilor sfârtecate şi auzise gemetele muribunzilor.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, suprafaţa fosforescentă a

sferei proiectă tablouri ale acelor momente; tablouri cu mult mai clare decât cele din amintirea lui Twisp.

Apăreau şi alte imagini — pâlpâinde şi ceţoase... nedecise.

Văzu în ele reluări ale scenelor în care Kaleb îşi înfrunta oamenii. Cei mai mulţi vroiau să-l răpună pe Flattery şi hotărâseră să pornească la luptă fără conducătorul lor.

— Vreţi să muriţi în luptă? le spuse el. Bine! Ce-ar fi să muriţi hrănindu-i pe săraci?

Armata pe care o trimitea el împotriva lui Flattery era formată din îngeri cărând merinde. "Ne vom opri doar după ce *toţi* vor avea de mâncare", scria pe tricoul fiecăruia dintre pelerinii care soseau cu sutele în taberele de refugiaţi.

Twisp avea încredere că ura nutrită de Kaleb împotriva Directorului nu-l va transforma pe băiat într-un alt Flattery.

Acum a devenit bărbat şi, prin contopirea cu Avata, este în siguranţă. Mama sa a avut grijă de acest lucru.

Îşi aminti de ziua în care Scudi Wang, mama lui Kaleb, îl condusese pentru prima oară prin magistralgele minţii. Faţa ei zâmbitoare şi frumoasă apăru în interiorul sferei.

Nu e de mirare că Brett a iubit-o!

Se scărpină pe ceafă, acolo unde îl gâdilau firele părului alb. În haloul din jurul lui Kaleb continuau să apară imagini aparţinând unor fiinţe dragi, dar care aveau, toate, ceva în comun.

Nici unul nu mai trăieşte!

Auzi un scâncet pe care i-l atribui lui Moise.

În acel moment, Kaleb deveni o umbră strălucitoare în interiorul unei sfere de lumină şi păru să se ridice deasupra lacului. Imaginile înfăţişau mereu scene din trecut. Înţeleptul era copleşit, dar nu înfricoşat.

Totul plutea într-o radiaţie palidă care pulsa uşor în ritmul valurilor micuţe ce loveau în marginea lacului. Privitorii încetară murmurele şi începură să înalţe imnul învierii. Era un imn tipic, variantă a unei teme mai vechi.

— Deschide-ţi frunzele...

— ... şi florile, deschide-le...

Kaleb nu se mai vedea în interiorul sferei. Lumina era mai puternică decât tot ceea ce cunoscuse Twisp vreodată, dar strălucirea rece nu-i rănea ochii. Dimpotrivă, îi atrăgea ca un magnet.

— Este pretutindeni, strigă o voce înfiorată, care făcu să

vibreze întreg spaţiul cavernei. Lumina este deasupra valurilor, în cer... pretutindeni.

Recunoscu glasul lui Snej, tânăra asistentă care lucra pentru Grupul Operativ.

— Şi picturi care se formează din lumină, la fel ca acestea, numai că acoperă cerul! rosti o altă voce.

Atunci când strălucirea pătrunse în cavernă, ocupând-o în întregime, înţeleptul nu mai reuşi să distingă figurile camarazilor săi zavatani. Până şi Moise, care se afla imediat lângă el, deveni lumină în lumină.

Glasul cristalin al lui Snej se auzi din nou, trădând o imensă bucurie:

— Crista Galii e teafără. Toţi sunt teferi. Luptele s-au oprit.

Imaginile reluară întâmplarea petrecută pe ţărm, care-i avusese ca protagonişti pe Ben, Crista, Zentz şi Nevi. Deşi desfăşurarea reală a evenimentelor durase aproape o oră, Twisp află deznodământul în câteva clipe. Un murmur de bucurie parcurse caverna atunci când Nevi Păianjenul căzu printre pietre. Imaginile înfăţişară brusc o altă grotă unde, dintre toate, cel mai bine se puteau distinge ochii îngroziţi ai Directorului.

În cavernă se aşternu o tăcere aproape deplină, întreruptă doar de câteva murmure furioase.

— Este un miracol, înţeleptule?

— Flattery a fost izgonit, rosti Twisp. Aş spune că era un lucru *inevitabil* şi nu trebuie să-l considerăm miracol. Avata a hotărât să-l întâlnească pe Director.

— Priveşte, înţeleptule!

Moise ridică braţele ca şi cum ar fi vrut să zboare, şi fire de lumină porniră din degetele sale pentru a se împreuna cu alte fire asemănătoare. Twisp îşi aminti de o întâmplare petrecută în copilărie, când un bioarhitect venise la creşă şi le arătase copiilor o grămadă de minuni. Printre ele se afla şi holograma unei amibe care încerca să captureze şi să digere prada.

— Ce suntem noi? se întrebă el, cu voce tare. Prădător, sau pradă?

Răspunsul veni ca o pală de vânt, făcându-l să se clatine. *Tu eşti fratele meu, eu sunt fratele tău.*

Întinse braţele lungi deasupra lacului, căutând să-şi regăsească echilibrul şi, din sfera de lumină, răsări o mână care o prinse pe a sa. În cavernă răsunau murmurele zavatanilor care îl

consultau pe Avata sau discutau între ei. Fiecare se întâlnise cu spiritele strămoşilor săi, pe care Avata le eliberase din închisoarea codului genetic.

Kaleb apăru din sfera de lumină şi înaintă spre marginea lacului, ţinându-l pe Twisp de mână.

— Să ne împreunăm mâinile şi să ne contopim cu Avata! rosti el. (Glasul său puternic opri toate murmurele, însă fără a deranja urechile cuiva.) Avata l-a luat prizonier pe Flattery şi îl va reeduca în spiritul legii inviolabile care spune că orice fiinţă are dreptul la viaţă. În seara aceasta, foamea va fi izgonită pentru totdeauna. De acum încolo, oamenii nu-şi vor mai asupri semenii.

Se prinseră cu toţii de mâini şi lumina lor se uni cu cea a lacului. Siluete, figuri şi imagini fragmentate se rotiră în vârtej, stârnind strigăte de încântare şi bucurie. Apoi caverna dispăru fără veste. Pereţii, plafonul şi piatra de sub picioare se dizolvară, iar Twisp nu mai zări decât o serpentină formată din oameni care se ţineau de mână, înconjuraţi de un halo strălucitor. Toţi pandoranii intraseră în acest grup şi stăteau împreună pe un imens câmp de lumină, într-o atmosferă foarte plăcută. Pentru prima oară, nimeni nu se mai temea de demoni, securişti sau foame.

Înţeleptul se retrase discret din mijlocul acestei sărbători, îşi găsi roba portocalie şi plecă spre locul său de meditaţie — o stâncă de pe care îi plăcea să contemple aşezarea din vale.

Dincolo de câmpul presărat cu pietre, sub aerul răcoros ş limpede, străluceau luminile oceanului. Tresări la auzul unu camion vechi şi hodorogit care se încăpăţâna să urce drumul abrupt. În spatele camionului venea un *Cushette,* ambele vehicule gemând sub greutatea catrafuselor. Oamenii aceştia părăseau deja Kalalochul, sperând să găsească un loc mai bun şi o viaţă mai fericită.

— Bine aţi venit, şopti el.

Atitudinea sa era exuberantă, dar trupul tânjea după odihnă.

Îşi vor găsi fericirea.

Gândul îi zbură mai întâi la Kaleb, care-şi abandonase înverşunarea. Nu peste multă vreme, nepoţii lui Brett şi Scudi se vor urca pe genunchii unchiului Twisp, cerându-i să le depene poveşti.

Algele îi oferiseră suficiente informaţii pentru ca el să poată

ghici viitorul fiecăruia: Ben şi Crista se îndrăgostiseră pe Pandora, dar fuzionaseră în Avata; ei se vor dedica îmbunătăţirii vieţii pandoranilor, iar Rico şi Snej se vor căsători şi îi vor ajuta în această nobilă misiune.

Nava Neantului *Nietzsche,* pilotată de Alyssa Marsh, se va repezi cu Mack şi Beatriz dincolo de limitele contactului cu Pandora. Oamenii şi noul lor simbiot — Avata — vor ajunge pe o altă planetă. O planetă care, chiar dacă la început nu va fi perfectă, va oferi multe satisfacţii oamenilor în drumul lor spre perfecţiune.

Yuri Brood va fi iertat de păcate şi se va înălţa spre spiritualitate alături de mama sa, NMO Alyssa Marsh. Prin conexiunile organice, Alyssa îşi regăsise fiul şi căpătase un nou trup. Yuri va consemna cugetările ei într-un jurnal care va deveni cartea sfântă a comportamentului uman — *Sociologia înălţării.* Pelerinii vor popula un nou sistem stelar.

Raja Flattery va trăi în mijlocul algelor, cu toate poftele satisfăcute, prizonier al egoismului şi lăcomiei sale. Oamenii îl vor vedea din când în când, iar el va intra pentru totdeauna în legendă.

Până la capătul vieţii sale, Twisp va cutreiera continentele, ajutându-i pe oameni cu sfaturile sale înţelepte. Nu va apuca să vadă sfârşitul Pandorei — care urma să sosească destul de curând — şi era fericit că aşa stăteau lucrurile.

Probabil că voi rămâne în amintirea oamenilor drept "înţeleptul de pe Platoul înalt", îşi spuse el.

Deasupra Kalalochului se aşternuse liniştea. Lumina revărsată din ocean pentru a inunda uscatul se retrăsese în matcă, lăsând la suprafaţă o strălucire fantomatică, rece. Ridicând ochii, înţeleptul zări doi sateliţi naturali şi cerul plin de stele. Câte un chicotit străpungea din când în când tăcerea, invitându-l să asculte cum veselia nopţii sfâşia mantia morţii şi a fricii.
